

Januari 2024 - Jaargang 4 - Nummer 1

Waaiers

Een elektronisch tijdschrift voor nostalgische wielerfanaten

Uitgever: Jan De Smet

Editoriaal

Beste lezers van WAAIERS, beste wielerliefhebbers, beste wielernostalgici. Hier zijn we weer voor een nieuwe jaargang, de vierde al. Het doet ons, de redactieraad beseffen dat de tijd vliegt. Zeker voor ons de 'schrijvers' die zo goed als dagelijks bezig zijn om nieuwe artikels voor WAAIERS te produceren.

We zijn reeds aan het achtste nummer gekomen. Eind november 2023 was er nochtans even 'alarmfase rood' op de redactie. Niet dat het WAAIERS-schip op zinken stond, neen, we hadden gewoonweg te veel kopij. Op dat ogenblik hadden we materiaal voor meer dan 400 blz. en daar waren nog een aantal artikels bij die nog geen illustraties hadden.

We wilden niet dat ons lezerspubliek een indigestie zou oplopen, zeker niet na de feestdagen die op zich meestal nogal copieus zijn. Meer dan 400 blz., we vreesden dat jullie zouden afhaken. Een bijkomend probleem was ook dat een papieren versie zo goed als onmogelijk werd.

Vandaar dat we op dat ogenblik besloten hebben een aantal items op te splitsen en meer in 'schijven' te publiceren alsook een paar onderwerpen even in de koelkast te plaatsen. Het verhaal van ROKADO 1975 wordt gesplitst in twee delen en zal pas beginnen in het volgende nummer. De Europese kampioenschappen waarvan we oorspronkelijk de winterseizoenen 1949-50 t.e.m. 1951-1952 zouden bespreken, worden, ook pas vanaf volgend nummer, per seizoen gepubliceerd. Het aangekondigde overzicht van de ploegen van 1965 wordt even uitgesteld evenals een uitgebreid artikel van gastschrijver Jean-Marie Schepens over Antoine Steyaert. Ook de start van het overzicht van de Wereldbeker intermerken wordt verschoven naar WAAIERS 4-2 en zal jaar per jaar gebeuren. En toch komen we weer boven de 250 blz. uit.

Geen nood echter, het noopte ons tot reflectie en bezinning wat resulteerde in een planning naar de toekomst toe. Welke onderwerpen hebben we al, over welke zaken wensen we nog iets te schrijven, welke ideeën zijn er nog. Een schema werd opgemaakt, de inhoudstafels opgesteld en wat bleek, met deze opzet kunnen we alle WAAIERS tot en met WAAIERS 10-3 vullen met op zijn minst 250 blz. wielergeschiedenis. Met andere woorden, we zitten, bij leven en welzijn, al safe tot en met december 2030. Jullie mogen dus nog het een en het ander verwachten.

Belangrijker is echter wat er nu in WAAIERS 4-1 komt. Er is de serie over de Maple Leaf Chewing Gum-reeks met deze keer een uitgebreid artikel over Palle Lykke. Er is het verhaal over FAEMA dat ons het slot brengt van het jaar 1960. Hans brengt ons het verhaal van de G.P. Bali in 1956 en vertelt hoe hij een grove fout op een straatnaambord liet corrigeren.

Colofon

4de jaargang - Nr. 1

Eindredacteur
Jan De Smet

Redactie:
Stefaan Degryse
Patrick Feyaerts
Hans Vandeput

Huistekenaar:
Jan Soens

Corrector:
Bart Vancoillie

Contact:
https://www.waaierstijdschrift.be
redactie@waaierstijdschrift.be

Adres:
Centrumlaan 147
9800 Deinze
België

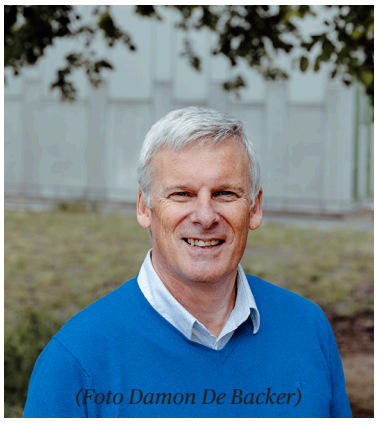

(Foto Damon De Backer)

Patrick brengt een uitgebreide analyse van de Velo Chewing Gum reeks die we allemaal wel kennen. Marcel Baetens brengt ons het derde deel (1961-1968) over het Criterium van Aalst. Daarnaast zijn er de vaste rubrieken ‘Een fiets een trui en een broek’-de pubkaarten-de reeks-de vragen-de reacties-beurzen en boeken. Ook de posters uit Miroir du Cyclisme is een vaste waarde geworden alsook de rubriek Factcheck met deze keer een uitgebreide reactie naar onze conculega’s van BAHAMONTES toe.

Jan Soens brengt ons een overzicht van de verschillende truien van V.C. Deinze en doet een oproep naar aanvullingen.

En tenslotte maken we voor eens en voor altijd uit wie de veldrijder was met het meest aantal overwinningen in één winterseizoen, met in de topvijf een verrassende naam. Daarnaast halen we een mythe de wereld uit nl. een verhaal van/over Roland Liboton dat nooit echt gecontroleerd werd.

Zoals jullie kunnen zien, beste lezers, weer een copieuze maaltijd in afwachting van de start van het nieuwe wielerseizoen.

Tot slot wil ik nog jullie aandacht vestigen op twee zaken.

- De derde jaargang van WAAIERS is terug op papier te verkrijgen op via 24bookprint (https://print.24bookprint.com/shop/). Zoeken onder de term WAAIERS. Zie ook “Waaiers op papier” op pagina 233
- Verderop in deze WAAIERS (Zie “Steunfonds” op pagina 57) vinden jullie weer een oproep voor het Steunfonds WAAIERS. Elke bijdrage is welkom.

Jan De Smet, Petegem-aan-de-Leie donderdag 1 februari 2024 redactie@waaierstijdschrift.be

Inhoud

5 Maple Leaf Chewing Gum

5 Nummer 8: PALLE LYKKE JENSEN

6 Zijn ploegen als profrenner

6 Belangrijkste prestaties

25 Palmares in de 'grote' wedstrijden

26 Achteraf bekeken

33 De Grote Prijs Bali 1956

33 De ritten

34 De deelnemers

36 Rit 1: Saarbrücken - Karlsruhe

37 Rit 2: Karlsruhe – Schwenningen

39 Rit 3: Schwenningen-Ludwigshafen (velodroom Friesenheim)

41 Eindstand

42 Officieuze ploegeneindstand

44 Een fiets, een trui en een broek (deel 5)

44 MEYHI Jean-Pierre

46 VAN DE LAER Jim

47 VANDEN DRIES Johan

48 Ge hadt erbij moeten zijn .... (7)

48 Het Straatnaambord

50 Chromoreeks Velo Chewing Gum 1962 en verwante reeksen

57 Steunfonds

58 Uit het rijke verleden van het wielercriterium van Aalst

58 DEEL 3 Van 1961 tot 1968: op zoek naar de juiste locatie en de juiste formule

73 FAEMA (deel 6b)

73 De FAEMA-Spanjaard van het seizoen: Antonio Suárez Vásquez

94 De EMI-buitenlander (Italiaan) van het seizoen: Aldo Moser

114 Postkaarten

124 Gedetailleerd palmares

128 Internetlinks

129 Vragen

130 Baggerbox

130 Wie behaalde de meeste overwinningen in een veldritseizoen?

130 Situering

130 Roland Liboton

132 Mathieu van der Poel

133 Aantal zeges

135 Strijd der broederparen

200 Opmerkingen

204 De pubkaarten

204 FAEMA

204 Fagor

205 Ferretti

207 flandria-de Clerck-Krüger

211 Germanvox-Wega

212 Ploegfoto's

214 De reeks

215 Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

217 Truien van Sportverenigingen

219 Weetjes

219 Beurzen

221 Boeken

222 Velo 2024

224 Factcheck

231 Posters in Miroir du Cyclisme (2)

233 Waaiers op papier

235 Reacties

Maple Leaf Chewing Gum

Nummer 8: PALLE LYKKE JENSEN

door Jan De Smet

Palle Lykke Jensen (°04/11/1936 in Ringe (Faaborg-Midtfyn) en † 19/04/2013 in Deurne (Antwerpen) was een Deens profwielrenner van 1957-1969 die in totaal 5 overwinningen behaalde op de weg.

1965 *1966* *1967* *1968* *1969*

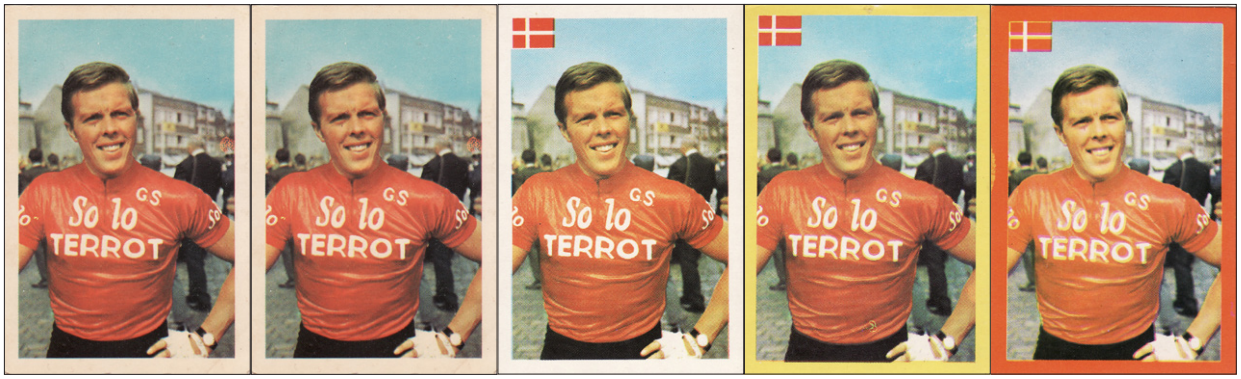

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1965-1969
Een specifiek pisterenner die het de laatste tijd ook op de weg probeerde. Kreeg naam als ploegmaat van de Deen Nielsen, waarmee hij enkele zesdaagsen won. Later ging deze vinnige renner scheep met Rik Van Steenbergen en was zijn succes verzekerd. Te meer daar hij, in 1964, in het huwelijk trad met Rik's dochter, Fanny. Dat Lykke grote kwaliteiten heeft bewees hij met zijn overwinning in het Europees kampioenschap omnium en ploegkoers (met Van Steenbergen) in 1962.
Een specifiek pisterenner die het de laatste tijd ook op de weg probeerde. Kreeg naam als ploegmaat van de Deen Nielsen, waarmee hij enkele zesdaagsen won. Later ging deze vinnige renner scheep met Rik Van Steenbergen en was zijn succes verzekerd. Te meer daar hij, in 1964, in het huwelijk trad met Rik's dochter, Fanny. Dat Lykke grote kwaliteiten heeft bewees hij met zijn overwinning in het Europees kampioenschap omnium en ploegkoers (met Van Steenbergen) in 1962.
Een specifiek pisterenner die het de laatste tijd ook op de weg probeerde. Kreeg naam als ploegmaat van de Deen Nielsen, waarmee hij enkele zesdaagsen won. Later ging deze vinnige renner scheep met Rik Van Steenbergen en was zijn succes verzekerd. Te meer daar hij, in 1964, in het huwelijk trad met Rik's dochter, Fanny. Dat Lykke grote kwaliteiten heeft bewees hij met zijn overwinning in het Europees kampioenschap omnium en ploegkoers (met Van Steenbergen) in 1962.
Een specifiek pisterenner die het de laatste tijd ook op de weg probeerde. Kreeg naam als ploegmaat van de Deen Nielsen, waarmee hij enkele zesdaagsen won. Later ging deze vinnige renner scheep met Rik Van Steenbergen en was zijn succes verzekerd. Te meer daar hij, in 1964, in het huwelijk trad met Rik's dochter, Fanny. Dat Lykke grote kwaliteiten heeft bewees hij met zijn overwinning in het Europees kampioenschap omnium en ploegkoers (met Van Steenbergen) in 1962. Vormde, sinds 1966, ploeg met zijn landgenoot Freddy Eugen.
Een specifiek pisterenner die het de laatste tijd ook op de weg probeerde. Kreeg naam als ploegmaat van de Deen Nielsen, waarmee hij enkele zesdaagsen won. Later ging deze vinnige renner scheep met Rik Van Steenbergen en was zijn succes verzekerd. Te meer daar hij, in 1964, in het huwelijk trad met Rik's dochter, Fanny. Dat Lykke grote kwaliteiten heeft bewees hij met zijn overwinning in het Europees kampioenschap omnium en ploegkoers (met Van Steenbergen) in 1962. Vormde, sinds 1966, ploeg met zijn landgenoot Freddy Eugen.

Palle Lykke Jensen staat bij de wielerliefhebbers vooral gekend als zesdaagsenrenner en als (ex-)schoonzoon van Rik Van Steenbergen. Het eerste is van belang voor dit tijdschrift, het tweede is een leuk fait-divers.

Op de weg was hij voornamelijk actief als voorbereiding voor het zesdaagsenseizoen. Niettemin boekte hij in 1965 enkele mooie resultaten waaronder winst in het Kampioenschap van Vlaanderen in Koolskamp. Het jaar erop haalde hij nog een keer de koppen in de kranten na een wegwedstrijd door derde te eindigen in Gent-Wevelgem.

Naast 21 overwinningen in zesdaagsen waren er op de piste ook nog 4 Deense nationale titels sprint en twee Europese criteriumtitels (1 x omnium en 1 x ploegkoers).

Zijn ploegen als profrenner:

1957	Monark
1958	Monark
1959	Monark
1960	Monark en Quelle en Radium[1]
1961	Monark en Quelle (Deutschland Rundfahrt)
1962	Ignis
1963	Solo-Terrot-Van Steenbergen en Fanta[2]
1964	Solo-Superia
1965	Solo-Superia
1966	Solo-Superia
1967	Willem II en Caballero (vanaf 1 sep.)
1968	Caballero
1969	Caballero

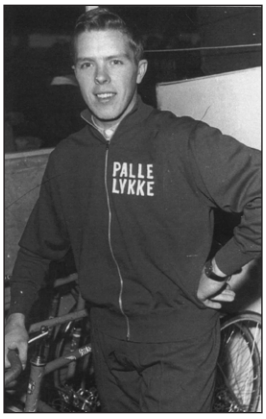

Palle Lykke Jensen
(Foto Eigen collectie).

Belangrijkste prestaties:

Palle Lykke, een kleine boerenjongen (waar hebben we dat nog gehoord?) uit de buurt van Odense, begon met wielrennen in 1952. Zijn resultaten in die eerste jaren zijn natuurlijk moeilijk te achterhalen. Een werd er teruggevonden in 1955.

Amateur 1955	
1ste	in Syfdyn

De eerste keer dat de wielerliefhebbers buiten Denemarken van Palle Lykke hoorden zal wel op het wereldkampioenschap voor amateurs op 25 augustus 1956 geweest zijn. Dat wereldkampioenschap werd in Ballerup (Denemarken) verreden en Lykke werd in de sprint van een groep van 41 renners 4de na de Nederlander Frans Mahn, de Belg Norbert Verougstraete en de Nederlander Jan Buis. Hijzelf zal toen wel niet beseft hebben dat een dag later zijn toekomstige schoonvader op datzelfde circuit Wereldkampioen zou worden.

Palle was datzelfde jaar tweede geworden in het amateurkampioenschap van Denemarken en op de piste was hij derde geworden in de achtervolging.

1 Er kon nergens bevestiging gevonden worden dat Palle Lykke in een wedstrijd voor Quelle of Radium uitkwam.
2 Ook van deze sponsor kon geen bevestiging gevonden worden.

Hij werd ook uitgezonden naar de Olympische Spelen in Melbourne waar op 7 december de wegrit verreden werd. Hij haalde echter de eindmeet niet. De Italiaan Ercole Baldini werd Olympisch kampioen.

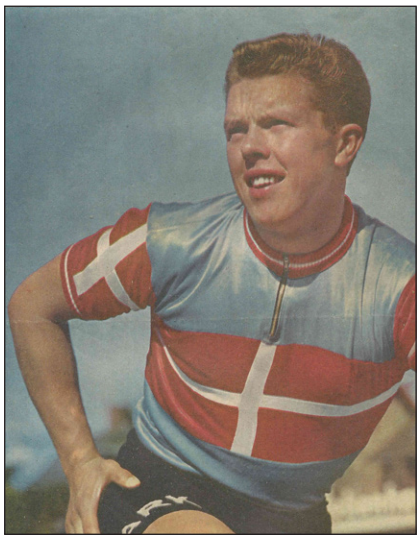

Palle Lykke in 1956. (Foto's Publiek domein)

Amateur 1956	
Weg[3]	
1ste	G.P. Simplex
2de	in het Nationaal kampioenschap
4de	in het Wereldkampioenschap
Piste	
3de	in het Nationaal kampioenschap achtervolging

Palle Lykke en Kay Werner Nielsen.

3 Gezien het grootste deel van de carrière van Palle Lykke zich op de piste afspeelde zullen de tabellen meestal in twee gedeeld worden, weg en piste.

In 1957 stond hij opnieuw op de deelnemerslijst van het wereldkampioenschap liefhebbers. Of hij effectief deelnam is niet geweten, in elk geval bereikte hij de eindmeet niet.

Amateur 1957	
1ste	G.P. Harthiner
1ste	G.P. Albani
1ste	Olderup Ploegenachtervolging (met Stein, Flemming en S.A. Hansen)
1ste	1ste Olderup Omnium

Profrenner 1957	
6de	Zesdaagse Kopenhagen
1ste	'Drie Uren' Ploegkoers in Aarhus (met Kay Werner Nielsen) (26/12/57)

Eind oktober[4] zette hij de stap naar de profs, dit met het oog op het pisteseizoen en meer bepaald de Zesdaagse van Aarhus (waar hij uiteindelijk niet startte). Hij nam wel deel aan de Zesdaagse van Kopenhagen (6-12 december) met Émile Carrara en ze eindigden 6de. Op 28 december won hij met Kay Werner Nielsen een 'Drie Uren koppelrit' in Aarhus.

Kay Werner Nielsen en Palle Lykke, een Deens koningskoppel in de maak.

In 1958 reed hij zijn tweede zesdaagse, die van Aarhus (4-10 januari), deze keer met Kay Werner Nielsen en het werd direct al een zege. Een Deens koningskoppel was geboren. Later op het jaar volgde nog winst in een andere zesdaagse, die van Dortmund.

Op de piste werd hij ook Deens kampioen sprint door Ove Krogh Rants te verslaan. Eigil Stephensen werd derde, Ove Claus Hansen 4de. Lykke mocht naar de wereldkampioenschappen. In de eerste reeks moest Palle uitkomen tegen de Nederlander Jan Derksen en de Zwitser Fritz Pfenninger. Hij werd derde na Pfenninger en Derksen. In de herkansingen werd hij 4de na de Duitser Werner Potzernheim, de Italiaan Giuseppe Ogna en de Zwitser Adolf Suter waardoor hier zijn kampioenschap eindigde.

Op het Deens kampioenschap Fond (over een afstand van 10 km) werd hij tweede na zijn zesdaagsenpartner Nielsen en voor Rupert Christensen en Evan Klamer.

4 Dit is op basis van een krantenbericht. Coups de Pédales geeft december als moment van overgang. Dit laatste kan kloppen want in de Zesdaagse van Aarhus (9-15 november) reed Palle niet.

Profrenner 1958	
1ste	Zesdaagse Aarhus (met Kay Werner Nielsen)
1ste	Zesdaagse Dortmund (met Kay Werner Nielsen)
1ste	Kampioenschap van Denemarken Sprint
2de	Kampioenschap van Denemarken Fond (10 km)
9de	Europees criterium ploegkoers 57-58[5] (met Kay Werner Nielsen) (12/2/1958)
1ste	Ploegkoers Aarhus (met Kay Werner Nielsen) (12/01/1958)
1ste	Ploegkoers Kopenhagen (met Kay Werner Nielsen) (25/01/1958)
1ste	Ploegomnium Kopenhagen (met Kay Werner Nielsen)
1ste	Omnium Odense
1ste	Ploegkoers Bazel (met Kay Werner Nielsen) (25/10/1958)
1ste	'Drie Uren' Ploegkoers Kopenhagen (met Kay Werner Nielsen) (29/10/1958)

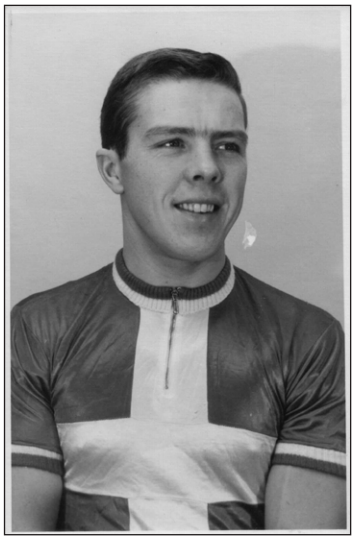

Palle Lykke Deens kampioen sprint.
(Foto Eigen collectie)

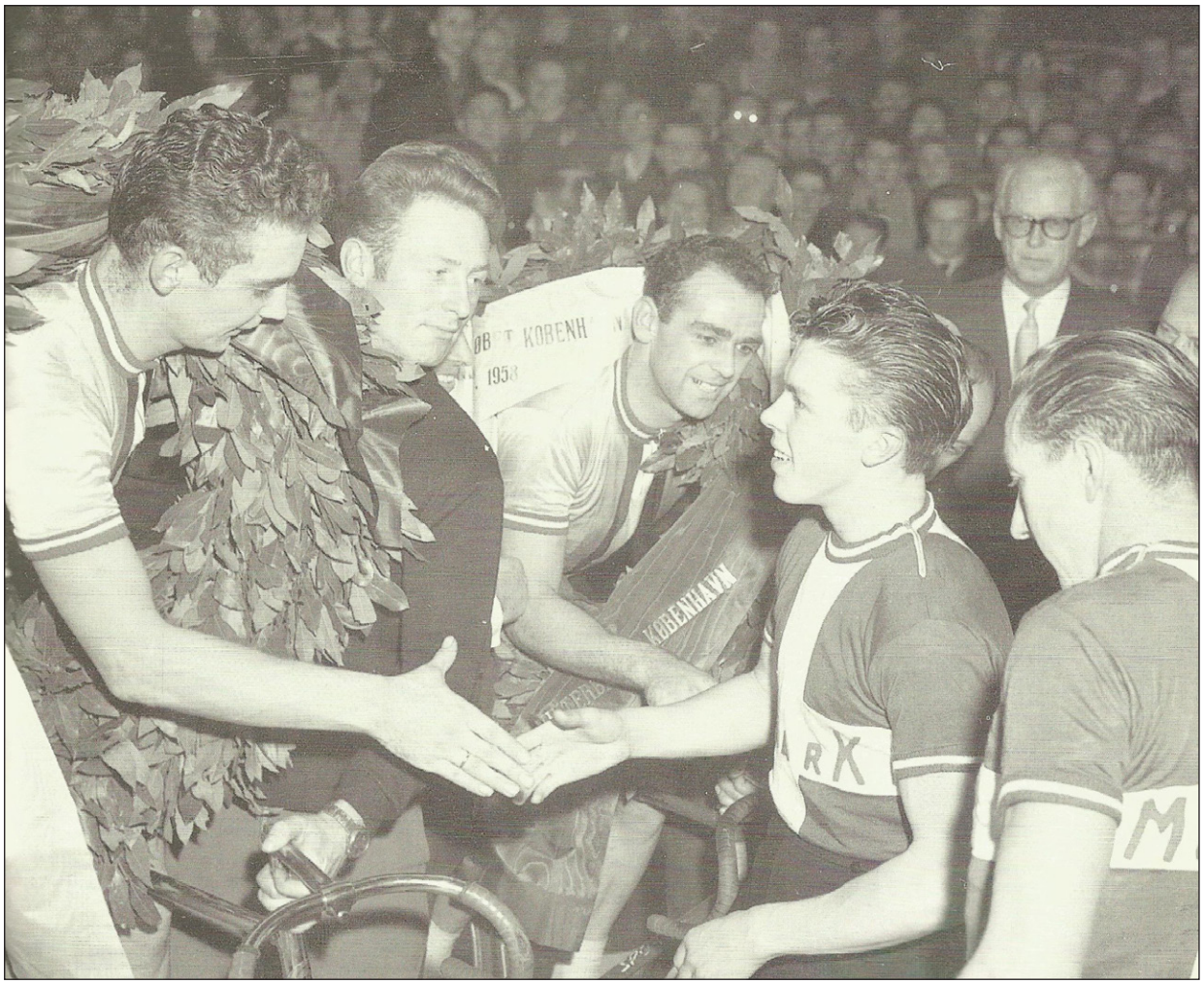

In 1958 winnen Rik Van Steenbergen en Miel Severeyns de Zesdaagse van Kopenhagen waar Nielsen-Lykke 2de worden. Palle wist toen nog niet dat hij zijn toekomstige schoonvader proficiat wenste.
(Foto Boek 'Rik I Van Steenbergen' van René Vermeiren en Hugo De Meyer zonder bronvermelding)

5 De toekenning van de Europese criteriumtitels is soms een beetje verwarrend. De titels worden verdiend tijdens het winterseizoen op de winterbanen. Vandaar dat er steeds twee jaartallen aan de titel toegekend worden. Afhankelijk van de organisator kan de wedstrijd dan soms op het einde van het kalenderjaar gereden worden of in het begin van het volgende kalenderjaar. De situatie is in principe hetzelfde als in het veldrijden, maar daar wordt heden ten dage altijd om de nationale en wereldtitels gestreden aan het begin van het kalenderjaar en spreekt men van bv. Wereldkampioen 1965.

Profrenner 1958	
1ste	Ploegkoers Kopenhagen (met Kay Werner Nielsen) (15/11/1958)
1ste	Ploegkoers Kopenhagen (met Kay Werner Nielsen) (20/11/1958)
1ste	Ploegkoers Kopenhagen (met Kay Werner Nielsen) (27/12/1958)

In 1959 bleef zijn activiteit beperkt tot de piste. Hij won drie zesdaagsen, telkens met Kay Werner Nielsen, die van Berlijn, Frankfurt en Kopenhagen. Hij werd Deens kampioen Fond (10 km) en opnieuw Deens kampioen sprint door deze keer Eigil Stephensen en Werner Andresen te verslaan. Palle mocht opnieuw naar het wereldkampioenschap. In de eerste serie werd hij geklopt door de Fransman Michel Rousseau. In de herkansingen versloeg hij de Zwitser Adolf Suter en de Japanner M. Hirabayashi[6]. In de achtste finales verloor hij van de Italiaan Antonio Maspes, de latere Wereldkampioen. In de herkansing won Lykke van de Japanner Minoru Yoshida en de Italiaan Enzo Sacchi maar om een of andere reden werd de uitslag van deze reeks door de koersjury geannuleerd en moest die opnieuw gereden worden. Lykke weigerde en zo kon Sacchi, die won van Yosada, doorgaan.

Op het Europees criterium ploegkoers 58-59 werd hij tweede met zijn vaste partner Nielsen[7]. Op het Europees criterium omnium 59-60 werd hij eveneens tweede.

Profrenner 1959	
1ste	Zesdaagse Berlijn (met Kay Werner Nielsen)
1ste	Zesdaagse Frankfurt (met Kay Werner Nielsen)
1ste	Zesdaagse Kopenhagen (met Kay Werner Nielsen)
1ste	Kampioenschap van Denemarken Sprint
1ste	Kampioenschap van Denemarken Fond (10 km)
2de	Europees criterium ploegkoers 58-59 (met Kay Werner Nielsen) (18/1/1959)
2de	Europees criterium omnium 59-60 (15/11/1959)
1ste	Ploegkoers Aarhus (met Kay Werner Nielsen) (25/01/1959)
1ste	Nacht van Aarhus (met Kay Werner Nielsen) (17/02/1959)
1ste	Ploegkoers Dortmund (met Kay Werner Nielsen) (20/09/1959)
1ste	Ploegkoers Bazel (met Kay Werner Nielsen) (05/11/1959)
1ste	Ploegkoers Kopenhagen (met Kay Werner Nielsen) (19/11/1959)
1ste	Ploegkoers Kopenhagen (met Günther Ziegler) (19/12/1959)
1ste	Ploegkoers Kopenhagen (met Kay Werner Nielsen) (27/12/1959)

Ook in 1960 waren er enkel resultaten op de piste. Deze keer twee zesdaagsenoverwinningen, Frankfurt en Zürich, telkens met Nielsen. Opnieuw een Deense titel in de sprint dit keer voor Werner Andersen, Bendy Pedersen en Hans Edmund Andresen en eveneens een verlenging van zijn nationale titel Fond.

Profrenner 1960	
1ste	Zesdaagse Frankfurt (met Kay Werner Nielsen)
1ste	Zesdaagse Zürich (met Kay Werner Nielsen)
1ste	Kampioenschap van Denemarken Sprint

6 In de Gazet van Antwerpen vinden we de ene dag deze volgorde voor de nrs. 2 en 3, de volgende dag is de volgorde omgekeerd.

7 Dit Europees criterium en de volgende binnen dit artikel zullen later in WAAIERS besproken worden in de artikelenreeks over de Europese kampioenschappen winterbaan.

Profrenner 1960	
1ste	Kampioenschap van Denemarken Fond (10 km)
5de	Europees criterium ploegkoers 59-60 (met Kay Werner Nielsen) (6/2/1960)
1ste	Ploegkoers Kopenhagen (met Kay Werner Nielsen) (07/01/1960)
1ste	Ploegkoers Kopenhagen (met Kay Werner Nielsen) (28/01/1960)
1ste	Ploegkoers Kopenhagen (met Kay Werner Nielsen) (04/02/1960)
1ste	Ploegkoers Kopenhagen (met Kay Werner Nielsen) (11/11/1960)
1ste	Ploegkoers Kopenhagen (met Kay Werner Nielsen) (20/11/1960)
1ste	Ploegkoers Gent (met Kay Werner Nielsen) (25/12/1960)

Lykke met een stilaan grijzende Nielsen. (Foto Eigen collectie)

Slechts een overwinning in 1961 in een zesdaagse, namelijk die van thuisstad Aarhus. Het feit dat Kay Werner Nielsen ondertussen 40 jaar geworden was zal hier wel voor iets tussen gezeten hebben. De Deense sprinttitel was opnieuw voor Palle, deze keer voor Bendy Pedersen, Jens Sørensen en Ove Krogh Rants. Deze keer waagde hij zich ook aan de achtervolging waarin hij tweede eindigde na zijn toekomstige zesdaagsenpartner Freddy Eugen en voor Niels Baunsøe en Flemming Pedersen[8]. Eugen en Baunsøe mochten naar het wereldkampioenschap. Of Lykke niet geselecteerd werd of duidelijk had gemaakt niet geïnteresseerd te zijn, kon niet achterhaald worden. Verder was er ook nog winst in een omnium in Kopenhagen.

Twee 4de plaatsen in de Europese kampioenschappen ploegkoers en omnium, toonden aan dat hij stilaan de ladder opklom in de hiërarchie van de pisterenners.

Op de weg was het echter nog niet veel soeps. Lykke nam deel aan de Deutschland Rundfahrt in 1961 bij de gelegenheidsploeg Quelle[9]. Hij gaf op tijdens de 5de rit nadat hij 12de geworden was in de 4de rit.

Profrenner 1961	
1ste	Zesdaagse Aarhus (met Kay Werner Nielsen)
1ste	Omnium Kopenhagen
1ste	Kampioenschap van Denemarken Sprint
2de	Kampioenschap van Denemarken Achtervolging
4de	Europees criterium ploegkoers 60-61 (met Kay Werner Nielsen) (26/1/1961)
4de	Europees criterium omnium 60-61 (17/1/1961)
4de	Europees criterium derny 61-62 (08/12/1961)
1ste	Ploegkoers Kopenhagen (met Kay Werner Nielsen) (15/01/1961)
1ste	Ploegenomnium Odense (met Niels Baunsøe) (08/06/1961)
1ste	Ploegkoers Milaan (met Fernando Terruzzi) (24/12/1961)
1ste	Ploegkoers Gent (met Reg Arnold) (25/12/1961)

8 Deze uitslag komt uit Velo ’62 p. 162. In Coups de Pédales nr. 191 p. 37 staan voor nr. 3 en 4 Ib Laursen en Jens P. Hemmingsen

9 De Quelle-ploeg bestond uit: Franz Farr, Palle Lykke, Piet Rentmeester, Willy Schüller, Wout Wagtmans en Tadeusz Wierucki.

Na het afhaken van Kay Werner Nielsen na het winterseizoen 1960-61, moest Palle op zoek naar een nieuwe zesdaagsenpartner en door het wegvallen van de pisteactiviteiten in Denemarken[10], een nieuwe uitvalsbasis. In eerste instantie wou Lykke zich in Zwitserland vestigen, maar dat bleek niet mogelijk (Lykke gaf in het interview geen reden op). Ook Liechtenstein bleek onmogelijk. Uiteindelijk kwam hij in contact met de Australiër Reg Arnold, die in Gent woonde. Via hem belandde Lykke in Heist-aan-Zee waar hij gedurende twee jaar zou wonen. Ondertussen was hij opgestapt bij zijn Deense sponsor Monark en was hij lid geworden van Ignis. Deze ploeg had in 1962 een eigenaardig jaar[11]. Niettemin sponsorde Ignis heel wat baanwielrenners zoals Reg Arnold, Jos De Bakker, Domenico De Lillo, Valentino Gasparella, Antonio Maspes, Giuseppe Ogna, Fritz Pfenninger, Antonio en Guillermo Timoner, ...

Lykke bij het gereputeerde Ignis in 1962. (Foto Collectie Hans Vandeput)

In het tweede deel van de winter 1961-62, dus van januari tot maart 1962, reed Palle 5 zesdaagsen met Rolf Roggendorf. In het eerste deel van de winter 1962-63, dus van september tot december, twee met Freddy Eugen en een met Reg Arnold, Hans Junkermann en Wolfgang Schulze. Maar in Antwerpen, begin 1962 en dus aan het eind van het winterseizoen 1961-62, werd hij tweede aan de zijde van Rik Van Steenbergen en Emiel Severeyns en in Brussel, eind 1962, en dus bij het begin van het winterseizoen 1962-63, met diezelfde Van Steenbergen opnieuw tweede. Het klikte blijkbaar want de volgende jaren zouden zij veel zesdaagsen en ploegkoersen samen rijden[12] ook al omdat er een familiale band kwam.

Lykke en Wolfgang Schulze in de Zesdaagse Berlijn waar ze 5de werden. (Foto Collectie Hans Vandeput)

In Denemarken was er sinds enkele jaren, onder de koepel van de Deense wielerbond geen beroepswielersport op de weg meer en vanaf 1962 ook niet meer op de piste[13]. De Deense wielerfederatie was aangesloten bij de amateurafdeling van de U.C.I. en kon hierdoor voor de 'voor geld rijdende renners' zoals Palle Lykke, Freddy Eugen en Ole Ritter geen vergunning afleveren. Deze renners moesten zich net als de 'Staatslozen', wat ze natuurlijk niet waren, ze waren eerder 'Federatielozen', rechtstreeks een vergunning bij de U.C.I. aanschaffen. Op die manier konden ze toch de wereldkampioenschappen op de weg en op de piste rijden. Palle Lykke stond trouwens op de deelnemerslijst voor het wereldkampioenschap maar finishte niet (of startte niet).

In Denemarken werden dus vanaf 1962 geen nationale kampioenschappen meer ingericht op de piste voor profs. Een verlenging van zijn titel in de sprint zat er dus niet in. Selecties voor het wereldkampioenschap op de piste zaten er vanaf dan ook niet meer in (gewild of ongewild).

---

10 Het afhaken van Nielsen, zelf afkomstig uit Aarhus, en dus het wegvallen van de lokale vedette zal er voor een deel oorzaak van geweest zijn naast het financiële aspect, maar er werden geen zesdaagsen meer ingericht in Kopenhagen en Aarhus evenmin als een 30-tal pistemeetings. Volgens Lykke in een interview (Gazet van Antwerpen 21 januari 1993 p. 21) waren de wielerbanen failliet.

11 De geschiedenis van Moschettieri en Ignis zal in een van de volgende WAAIERS ooit wel eens uit de doeken gedaan worden.

12 Rik Van Steenbergen wordt altijd aanzien als dé vaste partner van Lykke. Uiteindelijk reden ze samen 15 zesdaagsen waarvan 5x Antwerpen en 4 x Brussel. Met Kay Werner Nielsen reed hij er 24 en met Freddy Eugen maar liefst 53. Het is dus eerder het koppel Lykke-Eugen dat de wielergeschiedenis moet ingaan.

13 In Denemarken waren er alleszins geen wegkampioenschappen voor profs voor 1970. Ook op de piste waren er geen kampioenschappen voor profs tussen 1962 en 1969.

Palle Lykke zou zich vanaf dan ook steeds meer naar het zesdaagsencircuit, de koppelkoersen en het omnium oriënteren. Palle werd op 18 februari prompt Europees kampioen 61-62 omnium en op 18 november Europees kampioen ploegkoers 62-63 met Rik Van Steenbergen. Op de weg was er een tweede plaats in Dortmund en een 4de in Tielt-Antwerpen-Tielt.

Profrenner 1962	
1ste	Zesdaagse Brussel (met Rik Van Steenbergen)
1ste	Europees criterium omnium 61-62 (18/2/1962)
8ste	Europees criterium ploegkoers 61-62 (met Rolf Roggendorf) (21/02/1962)
1ste	Europees criterium ploegkoers 62-63 (met Rik Van Steenbergen) (18/11/1962)
4de	Europees criterium omnium 62-63 (16/11/1962)
1ste	Omnium van Kopenhagen
1ste	Ploegomnium Brussel (met Rik Van Steenbergen en Leo Proost) (10/03/1962)
1ste	Omnium Antwerpen (07/04/1962)
1ste	Ploegkoers Gent (met Rik Van Looy) (14/10/1962)
1ste	Ploegkoers Bazel (met Reg Arnold) (26/10/1962)

Het Italiaans avontuur duurde maar een jaar en waarschijnlijk onder invloed van zijn nieuwe partner tekende Palle een contract bij het Belgische Solo-Terrot-Van Steenbergen. Er werden dit jaar drie zesdaagsen gewonnen. Antwerpen met Rik Van Steenbergen en Leo Proost, Frankfurt met Rik Van Steenbergen en Münster met Freddy Eugen.

Op het Europees criterium derny 62-63 werd Palle derde.

Palle Lykke stond opnieuw op de deelnemerslijst voor het wereldkampioenschap op de weg maar finishte niet (of startte niet).

1963 Rik I en Palle tijdens de Zesdaagse van Brussel als Europees kampioenen. (Foto Eigen collectie)

Profrenner 1963	
Piste	
1ste	Zesdaagse Antwerpen (met Rik Van Steenbergen en Leo Proost)
1ste	Zesdaagse Frankfurt (met Rik Van Steenbergen)
1ste	Zesdaagse Münster (met Freddy Eugen)
3de	Europees criterium derny 62-63 (10/2/1963)
1ste	Ploegenomnium Antwerpen (met Rik Van Steenbergen) (19/01/1963)
1ste	Ploegenomnium Brussel (met Rik Van Steenbergen) (09/02/1963)
1ste	Ploegenomnium Brussel (Team Rik Van Steenbergen: Rik Van Steenbergen-Leo Proost-Palle Lykke)
1ste	Ploegenomnium Ordrup (met Rik Van Steenbergen) (05/06/1963)
1ste	Six Days[14] met België (Rik Van Steenbergen-Miel Severeyns-Jos De Bakker-Palle Lykke) (5-10/07/1963)
1ste	G.P. Ronde van Frankrijk Rocourt (18/07/1963)
Weg	
1ste	Heusden

Uit de Gazet van Antwerpen van 5 juli 1963

Jos Wouters, Van Steenbergen, Lykke, Scrayen en Post waren enkele van de talrijke bekende renners die te Heusden aan de start kwamen voor acht kleine ronden. Een grote en drie kleine. 95 renners hadden ingeschreven. Tijdens het eerste gedeelte van de wedstrijd. alvorens de grote ronde aanving. was de wedstrijd praktisch zonder geschiedenis. Maliepaard en Post konden wel enkele malen 100 m nemen op het peloton, doch werden telkens vrij vlot terug tot de orde geroepen. Tijdens de grote ronde werd het echter ernst toen Deferm in gezelschap van Govaerts stelselmatig zijn voorsprong opdreef en te Maaseik 2 minuten voor het peloton uitreed. Een geweldige hagelbui, een schrikaanjagend onweder en een gietende regen bleken geen hinderpalen te zijn voor de vluchters, die hun voorsprong bleven behouden. Op het ogenblik dat men haast geen hand meer voor zich uit kon zien werd de richting Helchteren ingeslagen. In de straten van de gemeente was het peloton opnieuw erg dicht genaderd zodat even later alles terug samenliep. De laatste kilometers van de grote ronde wipte Jean-Baptiste Claes in gezelschap van Louis Veraghtert weg. Beiden namen een voorsprong die maximum 50" bedroeg op het ogenblik dat het peloton reageerde. Bij het ingaan van de laatste kleine ronde was ook deze ontsnappingspoging verijdeld. Peter Post had de reactie in het peloton ontketend en was ook de man die de verbinding verwezenlijkte. Men verwachtte zich aan een massaspurt, doch 4 km voor de finish konden Post en Groenewegen na een pijlsnelle demarrage nog een voorsprong van 150 meter nemen. Het peloton dreef echter het tempo op zodat het uiteindelijk toch een massaspurt werd die gewonnen werd door Palle Lykke. Vercauteren, die geruime tijd de indruk gaf de spurt te kunnen winnen, eindigde op de tweede plaats, Van Steenbergen nam niet deel aan de spurt. Hij gaf er de voorkeur aan zijn toekomstige schoonzoon zijn kansen te laten gaan.

1. Palle LYKKE de 174 km in 4h43'
2. Vercauteren Etienne
3. Sebregts Leon
4. Van Gompel Jan
5. Maes Gilbert
6. Henckaerts Sylvain
7. De Wolf Jos
8. Verachtert Jos
9. De Laet Karel
10. Muylaert Walter

Palle Lykke wint zijn eerste profkoers in Heusden. (Foto BvL)

14 Dit was geen zesdaagse maar een reeks pistemeetings verspreid over 6 dagen en steden en met een eindklassement.

In 1964, nu bij Solo-Superia, waren zijn beste uitslagen weer op de piste. Echter deze keer slechts een zesdaagsenoverwinning in Montréal met Miel Severeyns en ook in de Europese kampioenschappen slechts een derde plaats achter de derny's als beste resultaat. Misschien ontbrak het Palle wat aan fond en is dat de reden dat hij zich in 1965 meer naar de weg gaat oriënteren. Of zat zijn huwelijk met Stefanie (Fanny) Leona Van Steenbergen er voor iets tussen dat de resultaten wat minder waren?

11 augustus 1964, Palle Lykke huwt met Fanny Van Steenbergen. (Foto GVA)

Twaalf dagen later, 23 augustus 1964 in Londerzeel, glundert Palle nog altijd. (Foto Eigen collectie)

Palle in Londerzeel 1964. (Foto Eigen collectie)

Profrenner 1964	
1ste	Zesdaagse Montréal (met Emiel Severeyns)
5de	Europees criterium omnium 63-64 (18/1/1964)

Profrenner 1964	
7de	Europees criterium ploegkoers 63-64 (met Rik Van Steenbergen) 63-64 (2/2/1964)
3de	Europees criterium derny 63-64 (23/2/1964)
1ste	Omnium in Kopenhagen
1ste	Ploegkoers G.P. Lauwers Antwerpen (met Rik van Steenbergen) (18/01/1964)
1ste	Ploegkoers Antwerpen (met Rik van Steenbergen) (09/02/1964)
1ste	Ploegkoers Keulen (met Rik Van Steenbergen) (06/03/1964)
1ste	Ploegkoers Oostende (met Rik Van Steenbergen) (30/03/1964)
1ste	Derny Berlijn (19/04/1964)
1ste	Omnium Ordrup (05/06/1964)
1ste	Six Days[15] met België (Rik Van Steenbergen-Leo Proost-Jos De Bakker-Palle Lykke) (11-16/06/1964)
1ste	Ploegkoers Oostende (met Rik Van Steenbergen) (24/07/1964)
1ste	Ploegomnium Rocourt (met Rik Van Steenbergen) (06/08/1964)
1ste	Criterium der Azen Brussel (24/10/1964)
1ste	Ploegkoers Antwerpen (met Rik Van Steenbergen) (13/12/1964)
1ste	Ploegomnium 'Buitenlanders' (Peter Post-Rudi Altig-Fritz Pfenninger-Palle Lykke) (13/12/1964)

Op de piste waren er in 1965 twee zesdaagsenoverwinningen, in Bremen en Münster. 1965 werd wel het beste jaar van Palle op de weg. Hij werd, nog altijd bij Solo-Superia, vijfmaal tweede, in Hechtel na Ward Sels , in de Zuidkempsense Pijl in Mol na opnieuw Ward Sels, in Hulst na Julien Stevens, in Brasschaat na Walter Godefroot en in Pulle na nog eens Ward Sels en won zelf viermaal, in Mortsel, Auvelais, Borgloon en het Kampioenschap van Vlaanderen in Koolskamp.

Palle Lykke werd een laatste keer geselecteerd voor het wereldkampioenschap maar finishte niet.

21 juli 1965 Patrick Sercu wint zijn eerste profwedstrijd in Zolder voor Rik Van Looy, Constant Jongen en Palle Lykke (midden). (Coups de Pédales nr. 191 p. 19 zonder bronvermelding)

15 Dit was geen zesdaagse maar een reeks pistemeetings verspreid over 6 dagen en steden en met een eindklassement.

Profrenner 1965	
Piste	
1ste	Zesdaagse Bremen (met Rik Van Steenbergen)
1ste	Zesdaagse Münster (met Freddy Eugen)
6de	Europees criterium derny 64-65 (6/2/1965)
5de	Europees criterium omnium 65-66 (19/11/1965)
1ste	Ploegkoers Antwerpen (met Rik Van Steenbergen) (30/01/1965)
1ste	Ploegomnium 'Buitenlanders' (Peter Post-Ron Baensch-Fritz Pfenninger-Palle Lykke) (30/01/1965)
1ste	Internationaal landencriterium[16] met België (Rik Van Steenbergen-Miel Severeyns-Jos De Bakker-Palle Lykke) (06-11/06/1965)
1ste	Ploegkoers Brussel (met Rik Van Steenbergen) (21/11/1965)
Weg	
1ste	Mortsel

Palle en schoonvader na de zege in Mortsel. (Foto GVA)

16 Dit was de opvolger van de 'Six Days' van 1963 en 1964. Het is geen zesdaagse maar een reeks van pistemeetings verspreid over 6 dagen en steden en met een eindklassement.

	Profrenner 1965
	Uit de Gazet van Antwerpen van 19 juli 1965
	Met Arie den Hartog, Milano-Sanremo-winnaar 1965 en Rik Van Steenbergen onder de deelnemers, kreeg de 20ste Grote Prijs nog een klassiek tintje. Maar de wedstrijd zelf kende nooit hoogtepunten. De grote ronde (134 km) bracht slechts enkele ontsnappingspogingen van Jos Spruyt, Den Hartog, Jan Goots, Edward Van Hove, Jaak Bels e.a. De Breuker op de voorgrond. Een zeer bedrijvige Julien Stevens en ook Rik I dreven het tempo steeds op het gepaste moment op zodat het peloton spoedig de vluchters op de hielen zat en de groep in gesloten gelederen te Mortsel arriveerde. Met nog drie lokale ronden van 22 km voor de boeg, verwachtte iedereen de ontknoping vrij spoedig. Ludo Janssens wipte weg, werd ingerekend. Nu was het de beurt aan Fons Vandeperre, zijn voorsprong, die eerst een honderdtal meter bedroef, liep op tot 35" boni. Vandeperre scheen blijkbaar zijn krachten overschat te hebben. Dertig km voor de eindstreep richtte hij zich op. Weer een maat voor niets. Karel Colpaerts, Albert Covens, twee renners die niet tegen een inspanning opzien, roerden zich aan de kop van de groep. Weer kwamen Julien Stevens en Arie den Hartog de orde herstellen. Een demarrage van Den Hartog zette even de boel op stelten en het zag er naar uit dat een massaspurt in het vooruitzicht mocht gesteld worden. Jan Boonen, vorig jaar tweede, ging op 5 km van de aankomst resoluut in de aanval. Het peloton aarzelde even en zou de kloof nooit meer kunnen overbruggen. Alleen Palle Lykke geraakte nog bij de vluchter en de Deen won vrij gemakkelijk in de sprint van de Limburger. Lode Troonbeeckx had meer last om Jan Lauwers te regelen voor de derde plaats. De andere attendisten uit het peloton eindigden zoals ze gans de wedstrijd hadden opgevat, wiel in wiel. Rik Van Steenbergen blijft steeds een graag geziene figuur. Wanneer Palle Lykke voor de fotografen poseerde werd schoonpapa door de wielerfans mee op het prentje geëist. Rik I heeft in de grote ronde een lesje gegeven aan heel wat jongere renners die steeds behoedzaam in de wielen bleven en schijnbaar tegen een inspanning opzagen. We kunnen ons niet van de indruk ontdoen dat Rik, indien hij er zijn zinnen had op gezet zelfs nog zijn kans had gehad in de sprint. Waar hij nu na de grote ronde afstapte in het vooruitzicht van de meeting van zondag te Rocourt. Ook grote vedetten kunnen zich nog inspanningen getroosten! 1. Palle LYKKE (Den) 193km in 4h50' 2. Jan Boonen 3. Jan Lauwers op 100 m 4. Lode Troonbeeckx 5. Fernand Deferm 6. Constant Jongen 7. Jean-Baptiste Claes 8. Julien Stevens 9. Louis Proost 10. Jos Spruyt
1ste	Auvelais
	Dit was een criterium over 80 km 1. Palle LYKKE de 80km in lh43' 2. Rik Van Looy 3. Georges Vanconingsloo 4. Noël De Pauw 5. Eddy Merckx 6. Ward Sels 7. Bernard Van de Kerckhove 8. Emile Bodart 9. Jos De Wolf 10. Willy Monty 11. Carmine Preziosi.
1ste	Borgloon

Profrenner 1965	
Uit de Gazet van Antwerpen van 14 september 1965 Palle Lykke, die over enkele dagen naar Noord-Amerika vertrekt, heeft gisteren nog eens goed geoefend op een Limburgs parkoers in Borgloon. Op het einde van die training perste hij er een spurt 24 karaat uit en versloeg een heel stel van onze beste en vreemde profs, waaronder Leon Leenaers, Willy Vannitsen enz. Beslist Palle Lykke is in forme om met zijn schoonvader te vertrekken. Er waren 63 deelnemers opgekomen om 9 ronden af te leggen. Het hoogtepunt van deze race werd wel die massaspurt, want heel veel momenten waren er niet tijdens de circa 170 km die er moesten afgelegd worden en die – het parkoers was niet zo gemakkelijk – in vrij hoge snelheid werden afgebold. In de eerste ronde kregen we een ontsnapping van Emiel Staldeur, maar die liep niet zo ver. Meer succes had de jonge Nederlander Van der Vleuten die het volhield tot de vijfde ronde en op zeker ogenblik wel twee en een halve minuut voorsprong nam. Als hij begaf, loste Vanconingsloo hem af aan de leiding, maar deze werd, twee ronden verder, vervoegd en alles was te herdoen. Op het einde van de wedstrijd controleerden Vic Van Schil en Roger Swerts zeer sterk de koers maar Raymond Vrancken en Fons Hermans reageerden wanneer het Mercier-duo wilde weglopen. Op vier km van het einde had Van Schil toch meeval met een demarrage slechts Guillaume Demaer, de Duitser Bernd Klausing en Jean-Baptiste Claes waren mee. Achter hen uit kwam Michel Jacquemin weggesprongen en die nam 75 meter. Het was Jan Boonen, die hem ging halen en doordraaide. In het zicht van de meet kreeg laatstgenoemde Limburger het hele peloton op de hals en Lykke won schitterend, zij het dan met enkele centimeter van Lenaers, Gilbert Maes, Marcel Van den Bogaert, Vanconingsloo en anderen. 1. LYKKE Palle (Den) 175 km in 4h12' 2. Lenaers Leon op 5 cm 3. Maes Gilbert 4. Van den Bogaert Marcel 5. Vanconingsloo Georges 6. Remon Walter. 7. Luyten Rik 8. Jacquemin Michel 9. Boonen Jan 10. Lauwers Jan	
1ste	Kampioenschap van Vlaanderen

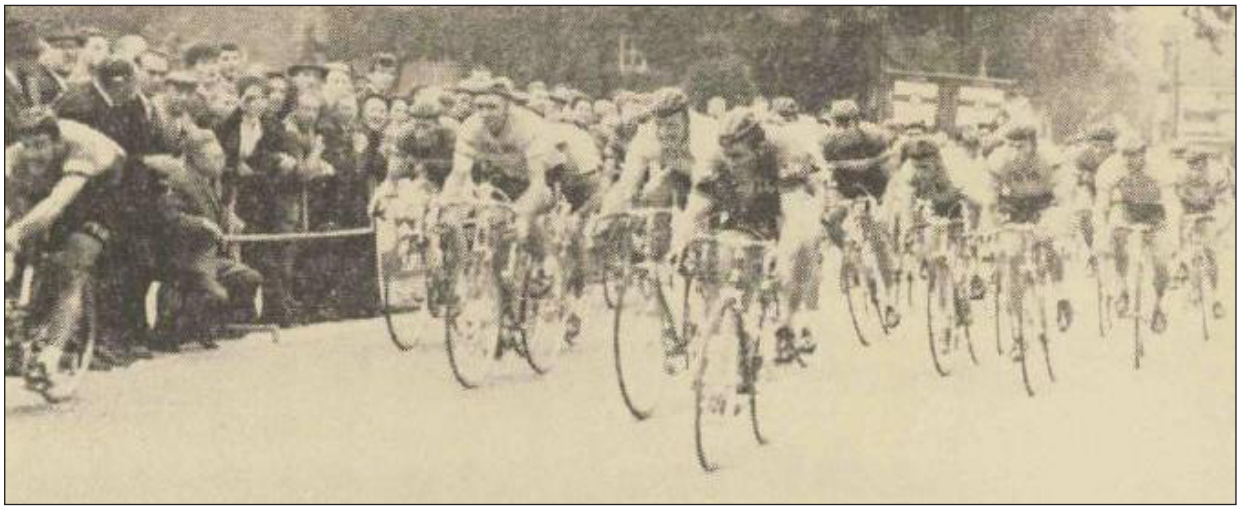

Palle Lykke wint nipt voor Leon Lenaers in Borgloon. (Foto BvL)

Profrenner 1965

Uit de Gazet van Antwerpen van 17 september 1965

In zijn Deense jeugdjaren zal Palle Lykke wel nooit vermoed hebben dat hij eens, getooid met gele trui en klauwende leeuw een daverend toegejuichte ereronde zou rijden als kampioen van Vlaanderen. Toen hij, met schoonvader Rik I, die dezelfde koers won in 1943, het ereschavotje beklom en – na het vaderlands lied – voor de eerste keer de Vlaamse Leeuw gezongen werd, kwam er aan het enthousiasme van de massa blijkbaar geen einde. Dit maar om te zeggen dat het kampioenschap van Vlaanderen te Koolskamp, dat zijn jubileumuitgave beleefde, op een grandioze wijze besloten werd. Ook de inzet van de gouden koers mocht er zijn. Minister De Clerck en talrijke parlementairen uit de streek vormden de officiële omkadering van een wedstrijd, die onder de eregenodigden tevens talrijke oud-winnaars telde. Het moment van gans de namiddag lag evenwel tijdens de koers zelf, toen vijf km voor het einde Wereldkampioen Simpson en Rik Van Looy honderd meter voor een zeventig man sterke groep uitreden, en de duizenden wielerliefhebbers getuige werden van een spannende finale, waarin Willy Planckaert wel de heftigste was om de kloof te dichten en het peloton bij de vluchters te trekken. Dat was in de kaart van Palle Lykke en Tuur Decabooter, die even later het geschikte moment kozen om op hun beurt toe te slaan. Ze wipten weg in de laatste kilometer en het was de Antwerpse Deen die vrij afgetekend aan de winst bleef.

MERCKX, UITBLINKER

Het moet nochtans gezegd dat het verloop van dit vijftigste kampioenschap weinig geestdrift kon wekken. Ofschoon met 96 deelnemers zowel de kwantiteit als de kwaliteit van het rennerskorps aan de start kwam, beperkte de geschiedenis zich tot een reeks van ontsnappingspogingen, die elk op zich wel verdienstelijk waren, maar al bij al geen werkelijke strijd deden ontstaan. Abel De Vogelaere en René Anno, de winnaars van 1912 en 1913 schudden het hoofd. "In onze tijd werd er op een andere manier geknokkeld", zegden ze, en het verloop van de jubileumkoers stelde hen volkomen in het gelijk. De inspanningen van Eddy Merckx verdienen evenwel een bijzondere vermelding. In Vanconingsloo had Eddy een waardig metgezel om omstreeks de 25ste km de enige grote ontsnapping op het getouw te zetten. Voordien was Merckx reeds bedrijvig bij het kortwieken van pogingen van Hubert Criel en De Munster. Met Vanconingsloo geraakte hij nadien zelf aan een boni dat maximum een minuut droeg. Toen de tandem na 50 km weer werd bijgebeend bleef Merckx zich op het eerste plan bewegen. We moesten in de tweede koershelft nog diverse geïsoleerde pogingen noteren, die geen van alle tot enig resultaat leidden. Het was slechts, zoals we hierboven reeds zegden, 5 km voor het einde dat de koers ontplofte met de ontsnapping van Tom en Rik II. Staf De Smet toonde zich de rapste in een groepssprint, die ondanks het groot getal renners vlot verliep, doch slechts een ereplaats als inzet had.

1. Palle LYKKE
2. Tuur Decabooter
3. Staf De Smet
4. Willy Planckaert
5. Ferdinand Deferm
6. Georges Vanconingsloo
7. Etienne Vercauteren
8. Emiel Moentjens
9. Roger De Wilde
10. Gilbert Maes

Palle Lykke, eerste buitenlander in leeuwentrui. (Boek Koolskamp Koers van Patrick Cornillie en Jan David zonder bronvermelding)

Profrenner 1965	
	Dat het dank zij schoonpapa was dat Lykke zelfs maar mocht meerijden, bewijst volgend artikel. **Uit de Gazet van Antwerpen van 17 september 1965** Rik Van Steenbergen vroeg een gunst voor Palle Lykke... De inrichters van het Wegkampioenschap van Vlaanderen te Koolskamp wilden perse Rik Van Steenbergen aan de start van hun roemrijke wegkoers. De deelname van Rik I was immers betekenisvol. Rik heeft tijdens de eerste jaren van zijn loopbaan te Koolskamp gewonnen en heeft steeds een zekere voorliefde betoond voor deze koers. Daarom dat de inrichters eraan hielden hem, mogelijk voor de laatste maal, aan de start te hebben van hun koers. Van Steenbergen zegde toe maar had ook een verzoek tot de inrichters te richten: hij verzocht ook startgelegenheid voor zijn schoonzoon, de Deen Palle Lykke. En zoals het dikwijls gaat, Rik heeft de winnaar meegebracht naar de West-Vlaamse leeuwengemeente. Palle Lykke, de Deense aangetrouwde schoonzoon van Rik Van Steenbergen kwam naar Koolskamp, leverde er een opmerkelijke koers en werd winnaar. De Deen Palle Lykke, wegkampioen van Vlaanderen. Ze zullen hem niet temmen. Meteen heeft Palle Lykke zijn beste vorm van de laatste weken onderstreept met een nieuwe overwinning op de weg en alles liet vermoeden dat hij, zo hij volgende zaterdag niet met schoonpapa moest afreizen naar Canada, nog wel een paar koersen in ons land zou hebben gewonnen. Nu kan Rik Van Steenbergen zijn schoonzoon Palle Lykke in Canada ook voorstellen als de wegkampioen van Vlaanderen.
2de	in Hechtel, Zuidkempense Pijl in Mol, Hulst, Brasschaat en Pulle

Palle en schoonvader net na de aankomst in Koolskamp.
(Foto Collectie Wielermuseum Roeselare)

Hadden de overwinningen in 1965 Palle aan het dromen gebracht? In elk geval reed hij in 1966 meer op de weg en deze keer ook de grote koersen, of dat was tenminste het plan. Want we vinden hem op de deelnemerslijsten van Milano-Sanremo, Liège-Bastogne-Liège, Flèche Wallonne en Amstel Gold Race, maar of hij effectief startte is niet duidelijk. Finishen deed hij in elk geval niet. Hij startte wel in de Ronde van Vlaanderen (58ste) en Paris-Roubaix (opgave). Zijn mooiste resultaat werd een derde plaats in Gent-Wevelgem op 50" van Herman Vanspringel en Noël Vanclooster. Daarnaast was er ook nog een derde plaats in de G.P. Bank van Roeselare, na Ward Sels en Staf De Smet. Er was ook een tweede plaats in de G.P. Antwerpen op de Oude Vaartplaats, maar dat was een omnium, gewonnen door Jos Verachtert voor ex aequo Palle en Rik I. Maar voor WAAIERS telt dit niet echt als een wegwedstrijd. Vermeldenswaard is ook dat hij zowel de Tour de Belgique reed (opgave rit 4) als Paris-Nice (opgave rit 8) en 22ste werd in de Omloop Het Volk.

Palle Lykke op Vlaamse kasseien.
(Foto Collectie Hans Vandeput)

In het interview in Gazet van Antwerpen van 21 januari 1993 beweert Lykke dat hij dat jaar ook in de selectie van Solo-Superia voor de Tour de France zat, maar dat hij, eens het zover was, er geen zin meer in had. Deze uitspraak kon nergens gestaafd worden[17].

Op de piste opnieuw slechts een overwinning in een zesdaagse, die van Montréal met Miel Severeyns. Er waren verder twee tweede plaatsen in de Europese kampioenschappen. In de ploegkoers met Rik Van Steenbergen en achter de derny's.

Profrenner 1966	
Piste	
1ste	Zesdaagse Montréal (met Emiel Severeyns)
2de	Europees criterium ploegkoers 65-66 (met Rik Van Steenbergen) (27/2/1966)
2de	Europees criterium derny 66-67 (10/12/1966)
1ste	Ploegkoers Antwerpen (met Rik Van Steenbergen-Rik Van Looy) (20/02/1966)
1ste	Omnium Kopenhagen (10/09/1966)
1ste	Ploegomnium Amsterdam (met Freddy Eugen)
Weg	
3de	Gent-Wevelgem
3de	G.P. Bank van Roeselare

17 De Solo-Superia-ploeg voor de Tour de France bestond uit Noël De Pauw, Willy Derboven, Armand Desmet, Henri De Wolf, Mathieu Maes, Jean Monteyne, Ward Sels, Edgard Sorgeloos, Julien Stevens en Rik Van Looy. Wie de vervanger van Lykke zou geweest zijn is niet direct duidelijk.

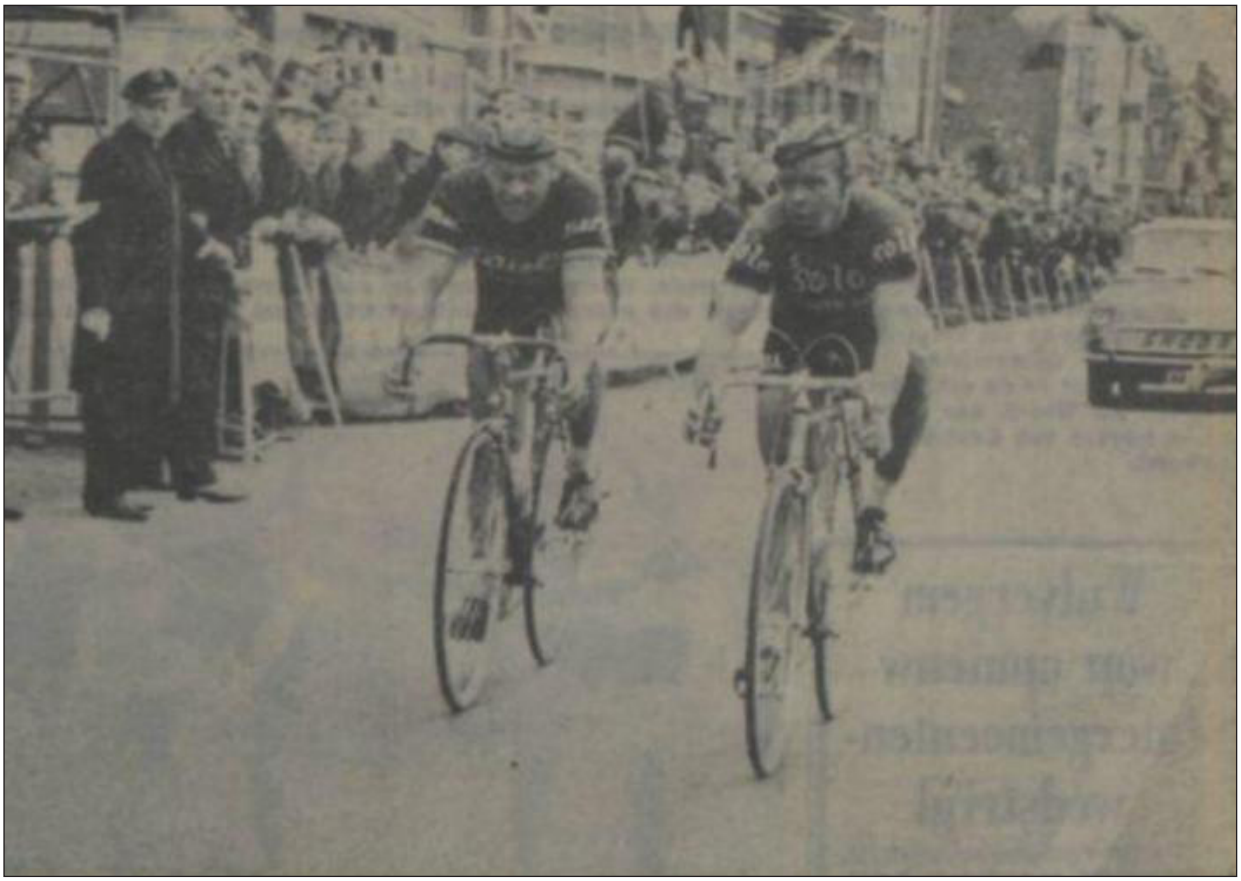

Palle verslaat Tuur Decabooter voor de derde plaats in Gent-Wevelgem. (Foto GVA)

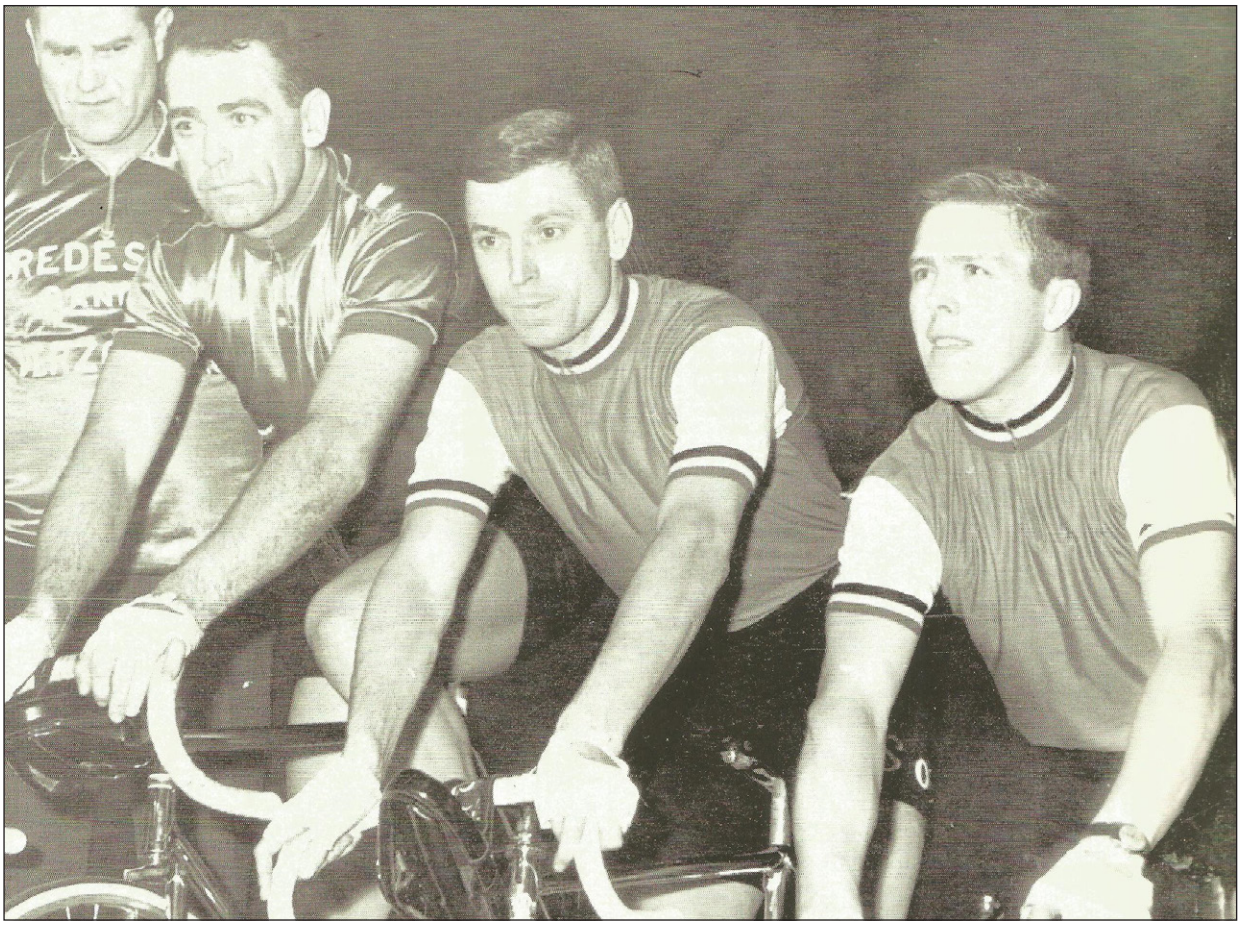

1966 Zesdaagse Antwerpen Rik I-Rik II-Lykke. (Foto Eigen collectie)

In de winter 1966-67, na het afscheid van Rik Van Steenbergen, keerde Palle terug naar 100% pisteactiviteit. Vanaf nu vormde hij een zo goed als vast koppel met landgenoot Freddy Eugen (enkel in Essen reed hij met Klaus Bugdahl, ze werden 5de). Het werd een succesjaar. Ze wonnen vier zesdaagsen (Londen, Montréal (27 sep.-3 okt.), Zürich en Amsterdam), werden tweemaal tweede (Montréal (22-28 mei) en Gent) en werden verder driemaal 5de. Hij reed enkele kermiskoersen, waarschijnlijk voor Willem II, maar vanaf 1 september zou hij voor Caballero uitkomen, een ploeg die wel meerdere pisterenners onderdak bood.

1966 Zesdaagse Antwerpen, Lykke-Van Steenbergen en Van Looy winnen een naaimachine. (Foto GVA)

Profrenner 1967	
1ste	Zesdaagse Londen (met Freddy Eugen)
1ste	Zesdaagse Montréal (met Freddy Eugen)
1ste	Zesdaagse Zürich (met Freddy Eugen)
1ste	Zesdaagse Amsterdam (met Freddy Eugen)
1ste	Ploegomnium Zürich (met Freddy Eugen) (4/11/1967)
1ste	Ploegomnium Antwerpen (met Freddy Eugen) (23/12/1967)

1967 Zesdaagse Amsterdam, Peter Post (rechts) deelt taartjes met concurrent Palle Lykke. (Foto Wikimedia Commons)

In 1968, nog altijd bij Caballero, reed hij 15 zesdaagsen met Freddy Eugen (eveneens Caballero). Ze wonnen er twee (Berlijn en Montréal) en werden eenmaal tweede en vijfmaal derde. Op het Europees criterium omnium werd hij nog eens 5de.

Profrenner 1968	
1ste	Zesdaagse Berlijn (met Freddy Eugen)
1ste	Zesdaagse Montréal (met Freddy Eugen)
5de	Europees criterium omnium 68-69 (10/2/1968)
1ste	Ploegomnium Kopenhagen (met Ole Ritter) (12/05/1968)
1ste	Omnium Odense (18/05/1968)

Palle was ondertussen 32 jaar oud en had niet de intentie om zijn schoonvader te imiteren en tot zijn 42ste te blijven koersen. Hij voelde aan dat, ondanks dat hij met Eugen een vaste waarde was in het zesdaagsencircuit, de resultaten minder werden. 1969 zou dan ook zijn laatste jaar worden. Het Deense koppel reed nog vijf zesdaagsen. In Londen was er een opgave, verder nog een derde plaats in Bremen, een 4de in Keulen en twee 5de plaatsen in Milaan en Montréal.

Profrenner 1969	
3de	Zesdaagse Bremen (met Freddy Eugen)
Totaal aantal overwinningen als profrenner: 5	

Palmares in de 'grote' wedstrijden:

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1957-1959	-	-	-

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1966	DNF / DNS[18]	58ste	DNF	DNF / DNS	-

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1966	3de	DNF / DNS	DNF / DNS

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap[19]
1962	DNF	-
1963	DNF	-
1964	-	-
1965	DNF	-

18 Dit betekent dat de renner op de deelnemerslijst stond. Er kon echter niet achterhaald worden of hij niet startte of opgaf.

19 Op Wikipedia (https://nl.wikipedia.org/wiki/Deens_kampioenschap_wielrennen_op_de_weg) staat Palle Lykke als tweede van het Deens kampioenschap in 1956. Dit is echter het amateurkampioenschap gezien Lykke mee reed op de Olympische Spelen en op het wereldkampioenschap amateurs. Er werd geen nationaal kampioenschap voor profs ingericht in de periode dat Palle Lykke actief was.

Achteraf bekeken:

Palle Lykke Jensen was een typische pisterenner. Geschoold op de Deense piste als sprinter met uitstapjes naar de fond en de achtervolging. In het begin van zijn profcarrière werd hij gekoppeld aan Kay Werner Nielsen van wie hij de stiel en de fijne kneepjes van het vak kon leren.

Om van zijn liefhebberij echt zijn beroep te kunnen maken, zeker na het afhaken van Nielsen, moest hij Denemarken verlaten en het West-Europees pistecircuit opzoeken en tevens een nieuwe zesdaagsenpartner zoeken.

Na een kort verblijf bij de Italiaanse ploeg, kwam hij bij een ploeg in koersland België terecht waar hij zich verder kon ontwikkelen. Aanvankelijk had hij verschillende partners wat niet bevorderlijk was voor de resultaten. Vervolgens reed hij 15 maal met Rik Van Steenbergen aan zijn zijde en 44 maal met Freddy Eugen. Hij reed uiteindelijk met 27 partners. Hij won in totaal 21 zesdaagsen, werd 20 maal tweede en 31 maal derde in een zesdaagse. Hij stond dus bijna in 60% van zijn gereden zesdaagsen op het podium. Hij gaf 7 keer op, eindigde in totaal 9 keer buiten de topvijf en zijn slechtste resultaat was in 1959 een 9de plaats in Antwerpen aan de zijde van Nielsen en Roth. Zijn beste jaar was waarschijnlijk 1967 met 4 zeges en twee tweede plaatsen. Kijken we echter naar de winterseizoenen, dan was de winter 1967-68 zijn beste. Hij won 5 maal met Eugen, werd met dezelfde partner driemaal tweede en eenmaal derde.

Van de 21 gewonnen zesdaagsen op 122 won hij er 8 met Kay Werner Nielsen, 7 met Freddy Eugen, 4 met Rik Van Steenbergen (waarvan ook 1 x Leo Proost in Antwerpen) en twee met Miel Severeyns.

De drie belangrijkste zesdaagsenpartners van Palle Lykke: Kay Werner Nielsen - Rik Van Steenbergen - Freddy Eugen.
(Foto's Collectie Hans Vandeput)

Daarnaast werd hij tweemaal Europees kampioen, een keer in de ploegkoers met Rik I en een keer in het omnium.

Voor zover alle ploegkoersen ooit verreden tijdens zijn carrière konden nagegaan worden, won hij er 22 met Kay Werner Nielsen en 9 met Rik Van Steenbergen. In de ploegenomniums won hij er 6 met Rik en drie met Freddy. Hij won minstens 7 individuele omniums.

Op de weg waren er in totaal 5 overwinningen in koersen in lijn of in omloop. Echte uitschieters waren het niet met uitzondering misschien zijn titel in Koolskamp. De derde plaats in Gent-Wevelgem staat natuurlijk mooi maar is misschien eerder een toevalstreffer.

Of Palle beter kon op de weg is natuurlijk een vraag die niet met zekerheid kan beantwoord worden. De koers 'lezen' kon hij zeker, dat was op zich al een vereiste om goed te scoren in de zesdaagsen. Hij was snel vanuit zijn opleiding als sprinter en door het pistewerk, maar niet snel genoeg om de topsprinters zoals bv. een Patrick Sercu of Fritz Pfenninger te verslaan. Had hij genoeg fond? Neen, vandaar ook dat hij in de zesdaagsen zijn beste resultaten reed aan de zijde van een renner met fond zoals Nielsen of Eugen. Het was zeker onvoldoende voor bv. de Vlaamse kasseiklassiekers. Achter derny was hij goed, maar ook weer niet een topper, ondanks zijn twee derde plaatsen in het Europees criterium. Hij was veelzijdig, maar toch gaf dat slechts een Europese criteriumtitel in het omnium. Kortom goed, maar niet goed genoeg om een echte topper te zijn in het zesdaagsenwereldje.

Van Steenbergen-Lykke na een of andere ploegkoers.

Tour de France, Giro d'Italia of Vuelta a España zaten er niet in voor Lykke. Enkel in de Ronde van Vlaanderen was er nog een resultaat, 58ste in 1966.

Palle Lykke wist het waarschijnlijk wel dat hij net te kort zou komen om de top in het wegrennen te behalen en hield het dan maar bij de piste. Zeker omdat in die periode de topzesdaagsenrenners daar redelijk hun boterham konden verdienen (in zijn topjaren verdiende hij naar eigen zeggen 75.000 BEF per zesdaagse).

Een nog jonge Palle Lykke bij Monark.
(Foto Eigen collectie)

Lykke in actie in 1962.
(Foto Eigen collectie)

Volgens Palle zelf besliste hij op de morgen dat hij naar de Zesdaagse van Dortmund (22-28 oktober 1969) moest vertrekken om te stoppen met wielrennen (in de pers verscheen het bericht dat hij ziek was). Hij had net de zesdaagsen van Londen en Montréal beëindigd. In Londen had Eugen opgegeven waarna Lykke aan Leo Proost gekoppeld werd, maar ook zij gaven op. In Montréal waren Lykke-Eugen nog 5de geëindigd.

De ploeg Lykke-Eugen werd ook aangekondigd voor het Europees criterium ploegkoers op 17 oktober, maar uiteindelijk startten ze niet.

Op 5 november verscheen er een persbericht dat Palle Lykke er over dacht om te stoppen en vertegenwoordiger te worden bij een Deense firma.

Naar eigen zeggen deed hij na zijn carrière een paar jaar niets waarna hij allerlei karweitjes opknapte. In werkelijkheid baatte hij, samen met zijn echtgenote, een boetiek met exclusieve Deense kledij uit in Borgerhout en was hij vertegenwoordiger van de brandstoffenhandel De Smet en Van Diest uit Putte.

Op 22 december verscheen een persbericht waarin gesteld werd dat Lykke dacht aan een heroptreden in de zomer van 1970 met het oog op een zesdaagse in Canada en het winterseizoen 70-71. Ondertussen hielp hij zijn ouders verhuizen naar Deurne.

Van de comeback kwam echter niets in huis, het feit dat Freddy Eugen ondertussen ook gestopt was zal ook wel meegespeeld hebben, en in 1974 kreeg hij een vaste baan in de Antwerpse haven als scheepsbevoorrader. Hij deed dit werk tot 1985 waarna hij gedurende vijf jaar weer naar Denemarken trok. Hij keerde terug en nam zijn vroeger job op maar nu in de Gentse haven.

Net zoals zijn ex-schoonvader kwam Palle Lykke op een bepaald moment in aanraking met het gerecht en werd hij in 2001 veroordeeld voor fraude. Het is een kleine smet op al bij al een mooie carrière.

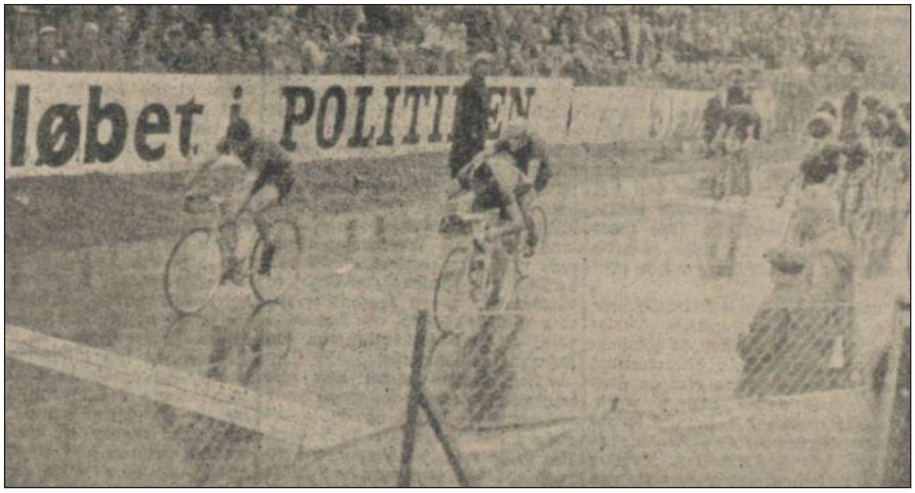

Het begon allemaal voor Palle Lykke op het wereldkampioenschap amateurs in 1956 waar hij vierde eindigde. (Foto BvL)

1957-1961

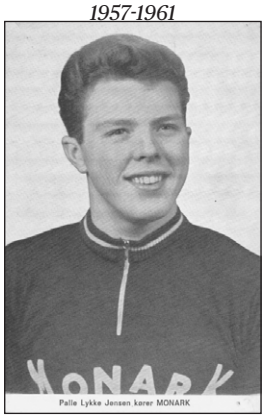

1962

1963

1964-1965

1966

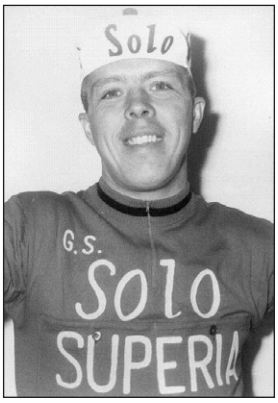

1967-1969

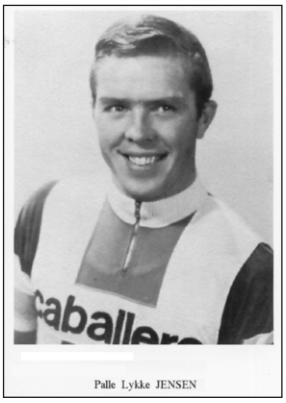

Enkele podiumplaatsen in de zesdaagsen (Foto's Eigen collectie)

1958 Eerste in Zesdaagse Aarhus met Nielsen.

1959 Eerste in Zesdaagse Frankfurt met Nielsen.

Tweede in Zesdaagse Keulen met Roggendorf.

Eerste Zesdaagse Kopenhagen met Nielsen. (Foto Politiken)

1962 Eerste in Zesdaagse Brussel met Rik Van Steenbergen.

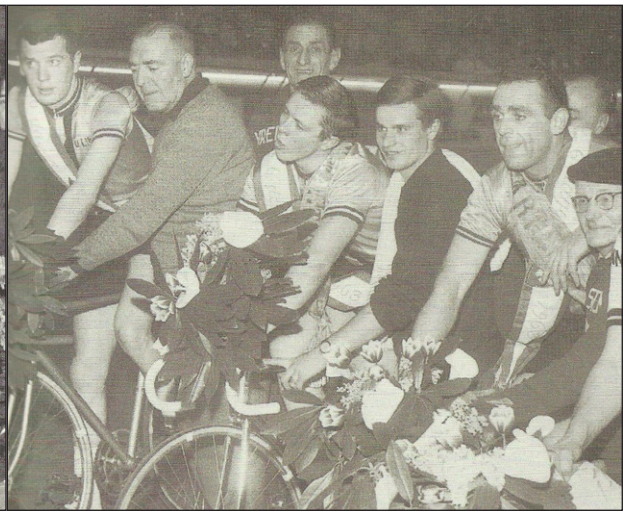

1963 Eerste in Zesdaagse Antwerpen met Leo Proost en Rik I.

1964 Tweede Zesdaagse Antwerpen met Leo Proost.

1965 Eerste Zesdaagse Bremen met Rik I.

1966 Tweede Zesdaagse Amsterdam met Freddy Eugen.
(Foto Wikimedia Commons)

1967 Eerste Zesdaagse Amsterdam met Freddy Eugen.
(Foto Wikimedia Commons)

Palle Lykke, vaste waarde in de zesdaagsen in de jaren '60.

Wat extra publiciteit (en centjes)

(Foto Eigen collectie)

(Foto Eigen collectie)

De grafsteen van Palle Lykke Jensen.

De Grote Prijs Bali 1956

door Hans Vandeput

Van 21 tot en met 23 mei 1956 vond de Grote Prijs Bali plaats. Een driedaagse rittenwedstrijd georganiseerd door de Duitse sigarettenfabrikant Fa. Eilebrecht-Zigaretten AG met zetel te Ludwigshafen en die het sigarettenmerk Bali op de markt bracht. Het was de eerste maal in de Duitse wielergeschiedenis dat een firma, niet gerelateerd aan de wielersport, sponsoring verzekerde van een wielerwedstrijd. Het was eveneens een lokroep naar andere firma's die ook voor de wielersport zouden kiezen als uithangbord van hun publiciteitscampagnes gezien de veelzijdige reclamemogelijkheden die het wielrennen bood.

De ritten

Het rittenschema van de G.P. Bali. (Foto Radsport)

De 1ste etappe ging door op 21 mei met start in Saarbrücken en aankomst in Karlsruhe via Pirmasens, Bad Dürheim, Neustadt en Offenbach over een afstand van 227 km. Van Karlsruhe ging het op 22 mei voor de 2de etappe naar Schwenningen via Baden-Baden, Freiburg, Bad Dürheim en moest een afstand van 275 km overbrugd worden. De 3de en laatste rit op 23 mei tenslotte bracht de overgebleven renners van Schwenningen naar de velodroom van Friesenheim in Ludwigshafen via Hirsau, Heidelberg, Mannheim en Frankenthal, goed voor 260 km[1]. Het parcours bood tal van variëteiten met de hellingen van het Pfälzer Wald en de Haardt in rit 1. Rit 2 doorkruiste het Zwarte Woud met de beklimming van Schauinsland kort na Freiburg. Ook de laatste rit door Württemberg bevatte nog tal van ingrediënten om het de renners lastig te maken.

1 Het oorspronkelijke rittenschema voorzag voor de 1ste rit 227 km, voor de 2de 265 km en voor de 3de 227 km. Uiteindelijk, volgens de rituitslagen verschenen in Radsport, werden het respectievelijk 227 km, 275 km en 260 km. Het jaarboek Le Cyclisme van Beving & Van Laethem vermeldt 231 km, 260 km en 227 km. Jaarboek Velo maakt melding van 227 km, 275 km en 227 km! Bij de rituitslagen wordt hier rekening gehouden met de uitslagen voorkomend in Radsport.

Het was voor de Duitse profs een hele uitdaging om zich gedurende deze 762 km-lange driedaagse te onderscheiden ten opzichte van een aantal meer ervaren buitenlandse renners.

Stan Ockers

Germain Derycke

De deelnemers[2]

BAUER-TORPEDO	BISMARCK	EXPRESS
Preiskeit Hans Petry Valentin Ebbers Herbert Scholl Heini Holzmann Horst Lepperhoff Horst Debüsmann Günther Pankoke Günther	Müller Heinz II Löder Matthias Schwarzenberg Hubert Bitter Erich Theissen Rudi Junkermann Hans Marsell Karl-Heinz	Becker Walter Reinecke Emil Zoll Fred Hochgeschurtz Willi Bintner Günther Neumann Norbert Friedrich Lothar Donike Manfred Vadder Paul
RABENEICK	**Internationalen**	
Reitz Franz Backat Horst Liebelt Willi Maue Paul Ostheider Werner Müller Heinz I Schild Hermann Schmidtke Horst Holthöfer Werner Weinrich Herbert	Derycke Germain Dufraisse André Ockers Stan Schotte Briek Van Est Wim	

2 Briek Schotte werd aangeworven ter vervanging van Hugo Koblet. De G.P. Bali was eerst voorzien gedurende het Pinksterweekend van zaterdag 19 mei tot en met maandag 21 mei. Gezien de te verwachten drukte op een deel van het wegennet, kozen de organisatoren na overleg met de lokale overheid ervoor om uiteindelijk van start te gaan op Pinkstermaandag 21 mei tot en met woensdag 23 mei. Na deze wissel gaf Hugo Koblet de organisatie te kennen dat hij contractueel reeds verbonden was aan een wedstrijd in Frankrijk op 23 mei en bijgevolg noodgedwongen moest afzeggen teneinde zijn eerder aangegane verbintenis te kunnen (moeten) naleven.

Foto's Radsport

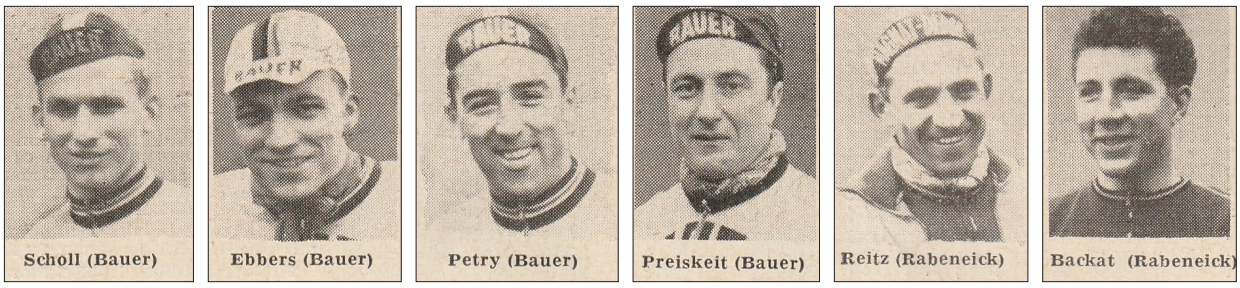

Foto's Radsport

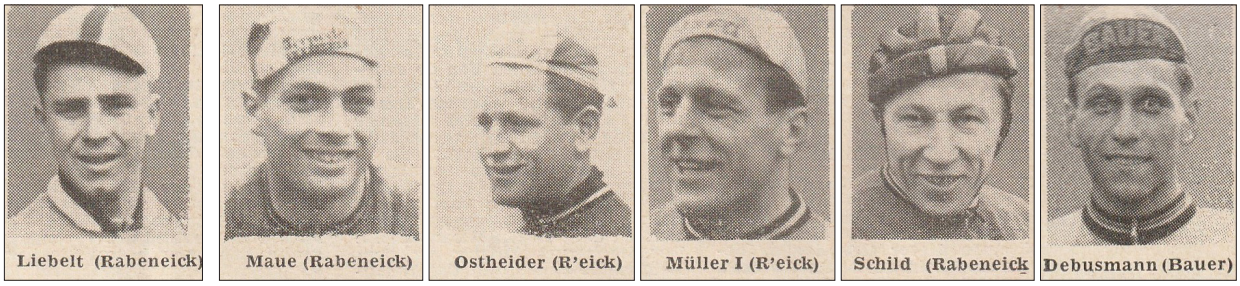

Foto's Radsport

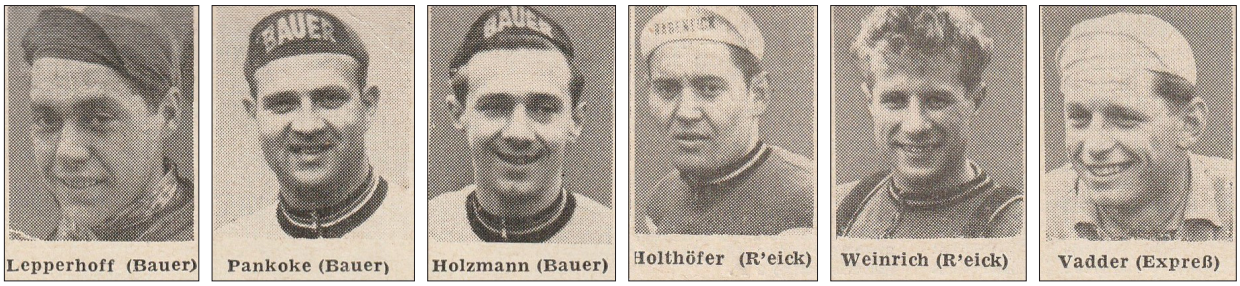

Foto's Radsport

Foto's Radsport

Foto Radsport *Wim van Est, Karl Heinz Marsell, André Dufraisse, Horst Schmidtke (Foto's Eigen collectie)*

Rit 1: Saarbrücken - Karlsruhe

Om 10.30u stipt werd op Pinkstermaandag 1956 het startschot gegeven voor het Landtagsgebouw te Saarbrücken. Na 14 km splitste de groep zich in drie. De kopgroep bestond uit Junkermann, Becker, Heinz Müller I, Lepperhoff, Liebelt, Zoll, Ebbers en Debüsmann waaruit Ebbers te Zweibrücken wegviel met materiaalpech. Eén minuut later volgde dan een tweede groep met Schotte, Van Est, Petry, Theissen, Marsell, Reinecke, Bintner, Donike, Maue, Backat, Schmidtke, Reitz en Friedrich terwijl de laatste groep, aangevoerd door Ockers en Derycke al op twee en een halve minuut volgde. Onder impuls van Schotte en Van Est kwam groep twee bij de zeven mannen van groep één in de buurt van Pirmasens. Derycke en Ockers zagen het gevaar van de situatie in, bundelden hun krachten samen met Pankoke en doorkruisten het Rinntal in recordtempo zodat ze bij aanvang van de beklimming van de 720 m lange Johanniskreuz opnieuw konden postvatten in de kopgroep. Als de man met de hamer bij deze klim in actie trad, moesten Zoll, Pankoke, Reitz, Liebelt en tenslotte Bintner afhaken. Na een afdaling in rotvaart richting Hochspeyer, na 124 km en de daaropvolgende beklimming naar Frankenstein, kwam de kopgroep hier met 26" voorsprong boven, gevolgd door Reitz, Liebelt en Pankoke, die op hun beurt na de afdaling te Bad-Dürheim opnieuw konden aansluiten. Horst Backat won hier een premie van tien flessen wijn! Hij zette alleen door gedurende een 14-tal km, doch werd door de achtervolgers in de gaten gehouden. Het was vooral Schotte die in een streek met smalle straten, scherpe bochten en verbrokkelde straatstenen de rest van het deelnemersveld tot de orde riep waardoor Reitz en Reinecke met tekenen van vermoeidheid terugvielen. Bij het binnenrijden van Hassloch won Walter Becker een premie voor Maue, Friedrich en Petry. Een gesloten spoorwegovergang eveneens in Hassloch zorgde ervoor dat de renners gebruik konden maken van een welgekomen verfrissing in een herberg. In de omgeving van Neustadt (km 177) begon stilaan het bekvechten naar de finale toe. In Maikammer kreeg Liebelt als eerste van de dag een lekke band. Na de doortocht te Offenbach (km 197) begonnen in wisselende volgorde Derycke, Schotte en Van Est de druk nog op te voeren. Aan km 208 te Erlenbach resulteerde dit in een vlucht met Schotte, Junkermann en Debüsmann. In Kandel, op 40 km van de aankomst, vervoegde Van Est de koplopers gevolgd door Becker en Ockers. Theissen en Petry vervoegden iets later, terwijl Debüsmann het hoge tempo niet aankon. Tenslotte zette oud-wereldkampioen 1952 Heinz Müller een tandje bij, gevolgd door Derycke als waakhond voor Schotte. Schotte duwde in zijn eigen stijl nog eens harder op de trappers en kwam midden een 4.000-tal toeschouwers als eerste aan te Karlsruhe.

De uitslag:

1.	Schotte	de 227 km in 6h21'00"
2.	Van Est	6h22'20"
3.	Becker	6h22'30"
4.	Junkermann	6h23'16,5"
5.	Ockers	6h23'17"
6.	Müller I	6h23'40"
7.	Derycke	6h23'40,1"
8.	Petry	6h23'40,2"
9.	Theissen	6h23'40,3"
10.	Maue	6h25'22"

Opgave: Weinrich.

Briek Schotte, winnaar van de eerste rit en meteen de leiderstrui tot het einde. (Foto Ons Land)

Rit 2: Karlsruhe - Schwenningen

De eerste schermutseling van de dag vond plaats na 16 km toen Derycke, Debüsmann, Löder, Schmidtke en Holthöfer het hazenpad kozen. In Hasslach bedroeg de voorsprong van dit vijftal reeds 6'30". Toen doken de eerste heuvels op tussen Elzach en Waldkirchen als voorproefje voor de latere hellingen in het Zwarte Woud. Holthöfer kreeg af te rekenen met hevige rugpijnen terwijl Schmidtke eveneens de rol moest lossen. Het spitstrio Derycke-Debüsmann-Löder bereikte de bevoorradingscontrole te Gundelfingen na 146 km met 3' voorsprong op het duo Holthöfer-Schmidtke. Het peloton volgde op 9'30". Te Freiburg kwam veteraan Schild in actie. Met krachtige pedaalstoten kwam hij bij Schmidtke en Holthöfer en liet die ter plaatse. Even later liep de grote groep beiden in. Schild had geen oog voor de romantische schoonheid van het Höllental en dreef door, doch op de hoogte van het kuuroord Titisee werd hij bijgebeend door Ockers, Schotte, Van Est, Dufraisse, Ebbers, Petry, Lepperhoff, Pankoke, Junkermann, Becker, Reinecke, Friedrich, Reitz, Backat, Liebelt, Maue en Müller I. Van Est en Schotte, die er op de hellingen een klap op gaven, knaagden stelselmatig aan de voorsprong van het leiderstrio, een voorsprong die op een bepaald moment gereduceerd werd met 5'.

De kleine Löder, geplaagd door beenkrampen, verachterde zienderogen, werd ingehaald door het peloton en verdween uit de wedstrijd. Er bleven dus nog twee koplopers over: Derycke en Debüsmann. De Saarlander Debüsmann, slechts een viertal weken profrenner, kon munt slaan uit een inzinking van Derycke op 15 km van de finish. De laatste 12 km tussen Donaueschingen en Schwenningen waren een ware calvarietocht voor Debüsmann. Hij kreeg af te rekenen met een leegloper achteraan en vreesde het hierdoor niet te zullen halen tot in Schwenningen. Wat moest hij doen? Doorgaan of opteren voor een wielwissel? Hij koos voor het eerste gezien zijn toch niet al te riante voorsprong van ongeveer 1' op Derycke. Luidruchtig aangemoedigd door een talrijk opgekomen publiek slaagde de 24-jarige neoprof Debüsmann er toch in ondanks deze pech met 1'04" voorsprong op Derycke als winnaar de eindstreep te overschrijden in Schwenningen.

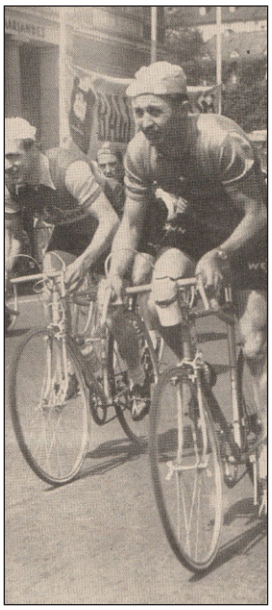

Het duo Junkermann (links)-Becker in actie tijdens rit 2. (Foto Radsport)

Debüsmann en Derycke waren onderweg 'goede vrienden' geworden. Zij deelden met elkaar hun laatste drank, rijsttaartjes en andere versnaperingen. Terwijl Derycke de eindmeet onder zijn fietskader zag doorlopen stuikte hij in elkaar en moest binnengedragen worden in een tegenoverliggende hotelkamer, zo diep was hij gegaan. Oud-Wereldkampioen Heinz Müller leverde in zijn thuisstad Schwenningen een strijd op leven en dood met Stan Ockers om de spurt voor de derde plaats, die beslecht werd in het voordeel van Ockers.

De uitslag:

1.	Debüsmann	de 275 km in 8h13'00"
2.	Derycke	8h14'04"
3.	Ockers	8h14'08"
4.	Müller I	8h14'48,1"
5.	Petry	8h14'48,2"
6.	Becker	8h14'48,3"
7.	Junkermann	8h14'48,4"
8.	Reinecke	8h14'48,5"
9.	Maue	8h14'48,6"
10.	Van Est	8h14'48,7"

Opgave: Zoll, Schmidtke, Löder, Bintner.

Günther Debüsmann, winnaar van rit 2. (Foto Eigen collectie)

Rit 3: Schwenningen-Ludwigshafen (velodroom Friesenheim)

De 34 overgebleven renners namen met een kwartier vertraging onder een regenachtige hemel de start voor de derde en laatste rit. De enige beweging in de monotone aanloop kwam er van Junkermann die de bergpremie van 100 DM opstreek te Bildeschingen, doch zich 8 km verder weer liet inlopen.

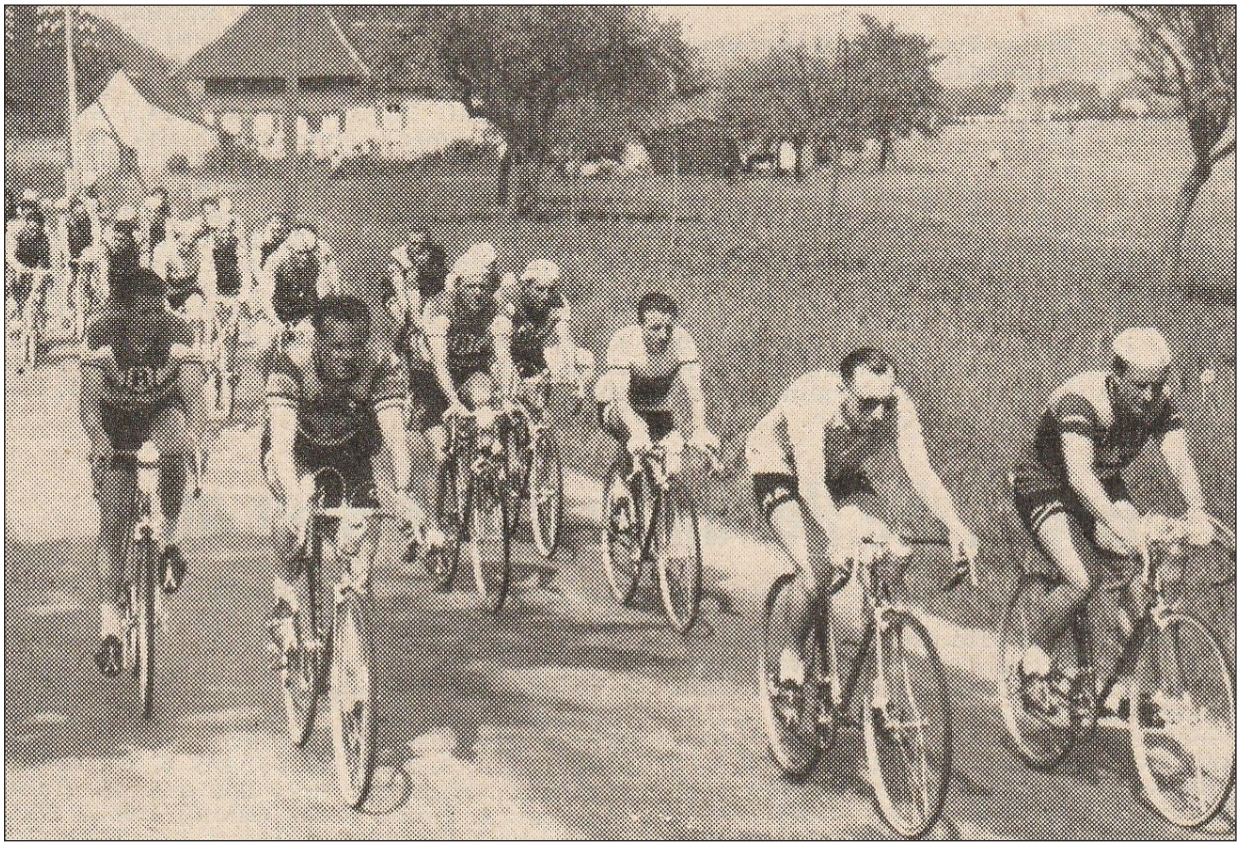

Het peloton na vertrek uit Schwenningen. V.r.n.l.: Preiskeit, Schotte, Ockers, Ostheider, Müller 1, Pankoke, Backat. (Foto Radsport)

Op de gevaarlijke natte asfaltwegen en baanovergangen in het idyllische Nagoldtal kwam het tot een reeks valpartijen waarbij vooral Petry en Schild betrokken waren. In Pforzheim waren vijf premies te verdienen, binnengerijfd door Backat, Ockers, Junkermann, Friedrich en Maue. Zes km na de passage in Buchsal (km 163) startten de Bauerrenners om beurten een offensief, doch ze werden afwisselend door hoofdzakelijk 'de buitenlanders' tot de orde teruggeroepen. In Mannheim kreeg Van Est materiaalpech, doch Derycke, blijkbaar goed hersteld van zijn inzinking daags voordien, wachtte hem op en niettegenstaande een tempoverhoging van een aantal Duitsers slaagde hij erin om Van Est zonder moeite na een vier km lange achtervolging terug vooraan te brengen. De ontsnappingspogingen volgden elkaar nu in snel tempo op met het gevolg dat er zich tussen Brucksal en Worms (km 243) uiteindelijk een groep van tien renners afscheidde van de rest: Schotte, Van Est, Preiskeit, Reinecke, Ebbers, Maue, Liebelt, Backat, Theissen en Hochgeschurtz waaruit een uitgeputte Ebbers wegviel te Frankenthal.

Onder impuls van de onvermoeibare Backat daalde het tempo van de koplopers niet, wat er voor zorgde dat een 15-koppige groep onder leiding van Ockers geen meter achterstand kon goedmaken. Alles speelde zich nu af in de laatste 25 tot 30 km. Er kwamen geen ontsnappingen meer en de negen koplopers boden zich samen aan op de gloednieuwe wielerbaan van Ludwigshafen-Friesenheim. De Duitse kampioen Hans Preiskeit die de leiding nam bij het binnenrijden van het sportcomplex kwam ten val terwijl Backat de koppositie overnam en als eerste de velodroom opreed, gevolgd door Reinecke en Van Est. In de laatste bocht voor de

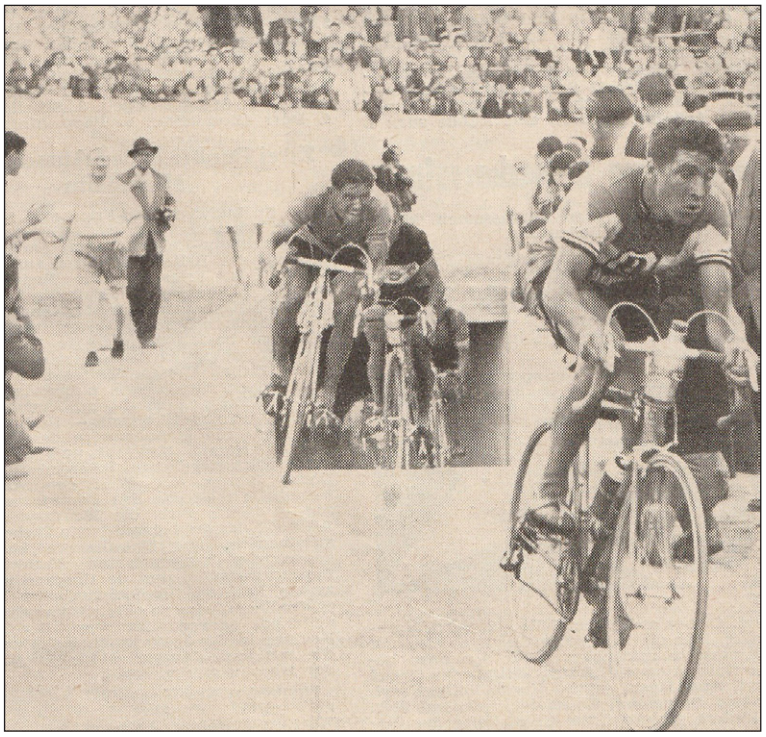

Backat aan de leiding bij het binnenrijden van de velodroom te Friesenheim. (Foto Radsport)

eindstreep kwam Reinecke uit het wiel van Backat en won alzo zijn eerste profwedstrijd. Van Est versloeg verrassend Hochgeschurtz, die als pistier-sprinter toch meer ervaring had in dit soort werk, voor de derde plaats.

De uitslag:

1.	Reinecke	de 260 km in 7h05'00,1"
2.	Backat	7h05'00,1"
3.	Van Est	7h05'00,2"
4.	Hochgeschurtz	7h05'00,3"
5.	Schotte	7h05'00,4"
6.	Theissen	7h05'00,5"
7.	Maue	7h05'00,6"
8.	Liebelt	7h06'05"
9.	Preiskeit	7h06'54"
10.	Ockers	7h07'25"

Opgave: Derycke, Dufraisse, Müller II, Schwarzenberg, Donike.

Emil Reinecke, winnaar van de laatste rit. (Foto Eigen collectie)

Eindstand:

1.	Schotte Briek	21h40’49,2”
2.	Van Est Wim	21h42’08,9”
3.	Becker Walter	21h44’55,7”
4.	Maue Paul	21h44’55,7”
5.	Backat Horst	21h45’11,5”
6.	Junkermann Hans	21h45”29,5”
7.	Ockers Stan	21h45’30”
8.	Debüsmann Günther	21h45’47,7”
9.	Müller Heinz I	21h45’53,3”
10.	Petry Valentin	21h45’54,2”
11.	Lepperhoff Horst	21h47’37,3”
12.	Friedrich Lothar	21h49’57,7”
13.	Theissen Rudi	21h50’12,4”
14.	Pankoke Günther	22h02’19,7”
15.	Liebelt Willi	22h05’30,3”
16.	Reinecke Emil	22h12’13,5”
17.	Preiskeit Hans	22h14’20,2”
18.	Holzmann Horst	22h14’53,2”
19.	Reitz Franz	22h15’16,2
20.	Scholl Heini	22h19’04,6”
21.	Vadder Paul	22h24’09,1”
22.	Schild Hermann	22h24’18,9”
23.	Ebbers Herbert	22h27’53,3”
24.	Marsell Karl-Heinz	22h35’21,2”
25.	Holthöfer Werner	22h35’21,2”
26.	Hochgeschurtz Willi	22h38’56,5”
27.	Neumann Norbert	22h45’02”
28.	Bitter Erich	22h47’12,2”
29.	Ostheider Werner	22h52’39,7”

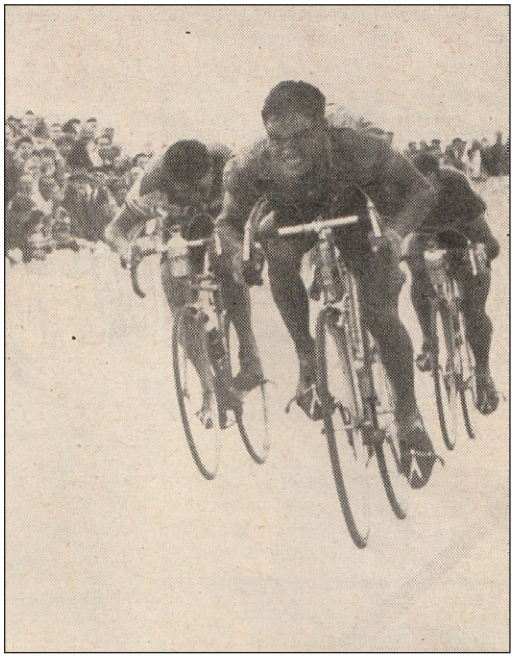

Reinecke wint uiteindelijk de eindspurt voor Backat en Van Est. (Foto Radsport)

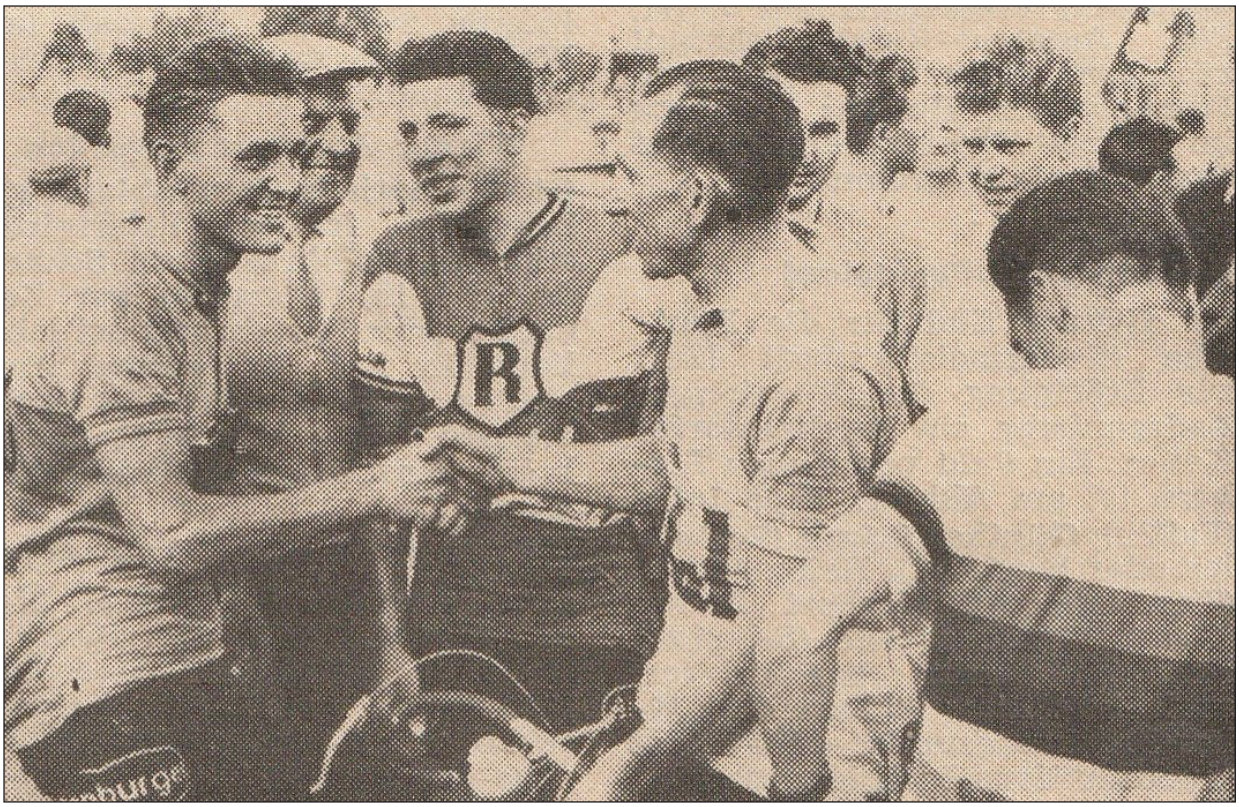

Schotte feliciteert Reinecke na aankomst te Ludwigshafen. Tussenin de bezieler van de derde rit: Horst Backat. (Foto Radsport)

Officieuze ploegeneindstand:

1. INTERNATIONALEN (Schotte, Van Est, Ockers) 65h08'28,1"
2. RABENEICK (Maue, Backat, Müller I) 65h16'16"
3. BISMARCK (Junkermann, Theissen, Marsell) 65h19'03,01"
4. BAUER (Debüsmann, Petry, Lepperhoff) 65h19'20,2"
5. EXPRESS (Becker, Friedrich, Reinecke) 65h47'06,9"

Voor de Duitse wielersport, meer bepaald de profsport, bleek de 1ste G.P. Bali volgens de inrichter een overweldigend succes. Directeur Eilebrecht van de gelijknamige sigarettenfirma zei na afloop: "De wielersport heeft in Duitsland meer vrienden dan verwacht. Dat hebben de dagen van 21 tot 23 mei werkelijk bewezen". Na een onderbreking van één jaar kwam er een tweede G.P. Bali in 1958.

De leiderstrui en de truien van de Duitse ploegen in de G.P. Bali

Bronnen: RADSPORT nrs. 20-21-22 en 23 van 1956.

Met dank aan Jan Soens voor de tekeningen van de truien.

Een fiets, een trui en een broek (deel 5)

Compilatie van de bijdragen van Kristof Debecker, verschenen in de dagbladen Het Laatste Nieuws–regionale edities LEUVEN en HAGELAND–tijdens de Ronde van Frankrijk 2007, aangevuld met persoonlijke nota's.

Deze ietwat nostalgische reis naar een vervlogen jongensdroom herinnert ons aan jonge generaties die met hun krachten op de pedalen bewezen dat zij, één tegen allen, respect afdwongen en hun eigen identiteit zochten.

Deze jongens ontdekten het leven al wriemelend aan de aankomstlijnen en slaagden erin zich desondanks te integreren door zichzelf te overtreffen, zichzelf pijn te doen zonder rancunes te creëren. Voor hen was de wielersport de open deur naar het geluk.

De meesten stelden zich tevreden met een regionaal palmares, anderen slaagden erin nationale of internationale bekendheid te verwerven, een beroemde trui te dragen, hun naam op een erelijst te plaatsen, krantenkoppen te halen.

Het waren geen übermenschen, geen buitenlandse wezens afkomstig van een andere planeet. Het waren ook geen laboratoriumprodukten ergens ontwikkeld in een onderzoekcentrum. Het waren gewoonweg jonge mannen die zich op een koersfiets en met de pedalen populair maakten.

Langs deze weg wil ik auteur Kristof Debecker bedanken om WAAIERS toelating te geven zijn teksten te mogen publiceren . Kristof vindt het positief dat zijn teksten 15 jaar later een nieuw leven gaan leiden.

door Hans Vandeput

originele teksten Kristof Debecker

MEYHI Jean-Pierre

° 19/02/1946 Sint-Joris-Weert (Oud-Heverlee)

† 08/08/2022 Leuven

CARRIERE

1968 OKAY Whisky-Diamant

1969 OKAY Whisky-Diamant-Geens

1970 Flandria-Mars

Jean-Pierre Meyhi bij OKAY Whisky-Diamant na een van zijn twee overwinningen in 1968.

"Eén koerstrui, één broek en één fiets"

KESSEL-LO - Precies veertig jaar geleden[1] beleefde Jean-Pierre Meyhi uit Sint-Joris-Weert (Oud-Heverlee) zijn beste seizoen als renner. Met overwinningen in de G.P. Wasmuel, G.P. Faber, Stuttgart en Hoei versierde de toen 21-jarige klimmer een profcontract bij Okay-Diamant. Als neoprof was Meyhi de beste in het Oost-Vlaamse Semmerzake, maar in de twee volgende seizoenen bij Okay-Diamant-Geens ('69) en Flandria-Mars ('70) bleef een nieuw zegegebaar uit.

1 De originele tekst dateert van 2007.

“Nochtans heb ik genoten van de mooie tijd als beroepsrenner en heel wat grote koersen gereden, zoals de Dauphiné Libéré. Veel geld verdienen was er niet bij. Buiten een kleine maandelijkse vergoeding in de eerste twee jaar moest ik het stellen met één koerstrui, één broek en één fiets”, herinnert Jean-Pierre zich. Hoewel Meyhi in 1970 nog deel uitmaakte van de bekende Flandria-Mars-garde[2], stopte hij in augustus 1970 plots definitief met koersen. “Het was financieel gewoon niet meer haalbaar. Een maandloon had ik niet en op uitzondering van één wieleroutfit en één fiets moesten we alles zelf bekostigen en organiseren: de verplaatsingen naar de wedstrijden, de bevoorrading, het materiaal en de herstellingen. Je moest dus echt wel prijzen rijden of je had helemaal niets. Het vroegere leven als beroepsrenner was niet te vergelijken met nu. In de periode bij Whisky Okay kregen we weliswaar een klein maandelijks bedrag, maar we moesten tijdens het seizoen sterke drank en likeuren verkopen om iets bij te verdienen. Sommige renners gingen daar helemaal in op en waren meer drankenhandelaar dan renner”, lacht hij.

Tijdens de wintermaanden ging Meyhi steevast bijklussen. Net voor zijn wielercarrière vervulde hij een vierjarig leercontract in een Ford-garage in Hamme-Mille. Met die ervaring kon hij, in het najaar van 1970, meteen aan de slag als vrachtwagenchauffeur. “De eerste negen jaar werkte ik voor de firma Vanopdenbosch in Sint-Joris-Weert, waarvoor ik mazout, kolen en bouwmaterialen rondbracht. Vanaf 1979 ben ik dan gestart bij sigarenfabriek Vander Elst in Leuven. Ik pendelde dagelijks met ruwe tabak en afgewerkte sigaren tussen de fabriek in het centrum en de opslagloods langs de Vaart en moest ook afgewerkte producten afleveren in de verscheidene centrales in het land”, aldus Meyhi, die in 1972 naar de stationsbuurt in Kessel-Lo verhuisde.

Dertien jaar geleden kwam er abrupt een einde aan zijn carrière als chauffeur bij Vander Elst. “Ik kreeg te horen dat ik kanker had aan de dikke darm. Nadat de behandelingen niets opleverden, volgden er drie zware operaties. Dankzij een nieuwe medische techniek heb ik de ziekte overleefd. Maar mijn leven is voorgoed veranderd. Op vakantie gaan en fietsen zijn uitgesloten, en zelfs gewone maaltijden zijn geen evidentie meer. De voorbije dertien jaar ben ik 36 kilo vermagerd.” Om de ex-renner op ziekteverlof te verplichten toch dagelijks buiten te komen, gaven de dokters Meyhi de raad een hond te nemen. Het bleek een gouden advies. “Mijn zwarte dwergschnauzer Yana is al twaalf jaar mijn beste kompaan. Bijna dagelijks ga ik een uurtje wandelen met de hond en een praatje slaan met de buren. Daar geniet ik elke dag opnieuw van.”

2 Jean-Pierre Meyhi reed in 1970 het Critérium du Dauphiné Libéré uit als 58ste, in dienst van Joop Zoetemelk en Roger De Vlaeminck.

VAN DE LAER Jim

° 11/04/1968 Aarschot

CARRIERE

1989 Humo-TW-Bottecchia

1990 Tulip Computers-I.O.C.-A.D.R.

1991 Tulip Computers

1992 Tulip Computers

1993 Lotto-Caloi-Mavic

1994 Lotto-Vetta-Caloi

1995 T.V.M.-Gazelle-Emyco

1996 T.V.M.-Farm Frites

1997 Cofidis

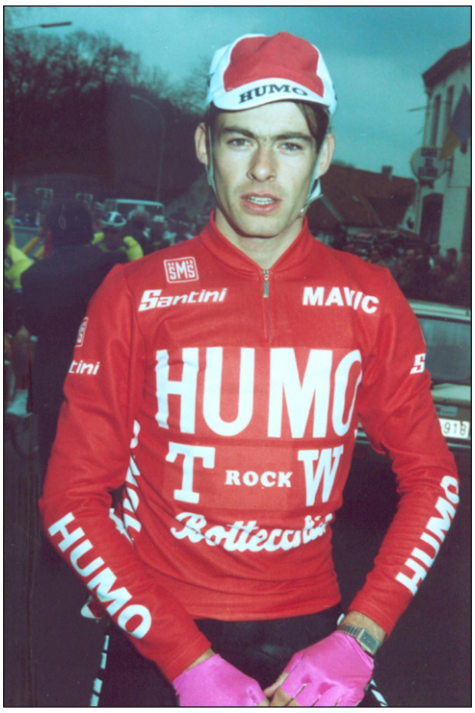

Een jonge Jim Van de Laer bij zijn eerste ploeg.

"Vakantiehuizen verhuren in de tuin van Mickey Mouse"

RILLAAR - Tien jaar geleden[3] stopte Jim Van de Laer met koersen. Een hardnekkige blessure en de daaropvolgende operatie, en daarbij het feit dat zijn ploegleider ermee kapte, deden hem de knoop doorhakken. In 2001 ruilde Jim Rillaar in voor het zonnige Florida.

Als jeugdrenner won de klimmer uit Rillaar bijna vijftig wedstrijden en bij de profs voegde hij daar drie zeges aan toe. Een rit de Ronde van de Mijnvalleien ('93) en een rit en de eindzege in de Ronde van Neder-Oostenrijk ('95). In 1991 werd Van de Laer beste Belg in de Ronde van Spanje en tweede op het Belgisch kampioenschap. Hij reed vier keer de Ronde van Frankrijk. Dat resulteerde in 1992 in een mooie derde plaats in het jongerenklassement en een dertigste stek in de eindstand. Twee jaar later deed hij met een 24ste plek in Parijs nog beter. Na zijn carrière begon Jim in zijn thuisgemeente Rillaar met een groothandel in (medisch) materiaal en toebehoren voor nagel-, hand- en voetverzorging. Eerder had hij al een groothandel in groenten en fruit die zijn ondertussen ex-vrouw uitbaatte. Begin 2001 verkocht hij zijn bedrijf Kindex en vertrok hij naar Amerika.

"We hadden toen al een villa in Kissimmee (een residentiële buitenwijk van Orlando, red.). Van daaruit zijn we gestart met het beheren, verhuren en verkopen van vakantiehuizen. Dat zijn meestal privéwoningen van investeerders die op hooguit een kwartier van Disney World in Orlando liggen. Zelf beheren we zowat 95 panden, maar daarnaast zijn er nog eens dubbel zoveel residenties die we op de verkoop- en verhuurmarkt opvolgen. Het vraagt een enorme organisatie om dat allemaal rond te krijgen. We hebben dan ook een klein legertje poetspersoneel en onderhoudsmedewerkers in dienst", legt Jim uit. "Het eerste anderhalve jaar was het moeilijkste, want zelfs in Amerika krijg je niets zomaar in je schoot geworpen. Ondertussen zijn we al vier keer verhuisd. We zijn echter in dezelfde regio in Orlando gebleven en wonen nu in Celebration. Dat bekende kleine stadje is door Disney gebouwd en wordt beschouwd als het schoolvoorbeeld van een ideale gemeenschap. Alles is piekfijn in orde, de huizen zijn uitgerust met heel wat moderne snufjes en er is zelfs een eigen brandweer. We hebben het hier best naar onze zin. Getuige daarvan zijn de 25 kilo die ik ben bijgekomen sinds ik gestopt ben met koersen", lacht Van de Laer. "De koers zelf mis ik niet echt. Zeker als ik merk hoe de renners tegenwoordig in het nieuws komen, heb ik weinig heimwee. lk kom

3 De originele tekst dateert van 2007.

nog geregeld eens naar België op familiebezoek en denk wel dat ik er later mijn oude dag ga doorbrengen. Enkel het mooie weer zal ik dan wel moeten missen" besluit Van de Laer.

VANDEN DRIES Johan

° 15/02/1967 Leuven

CARRIERE

1991 T.V.M.-Sanyo (stagiair)

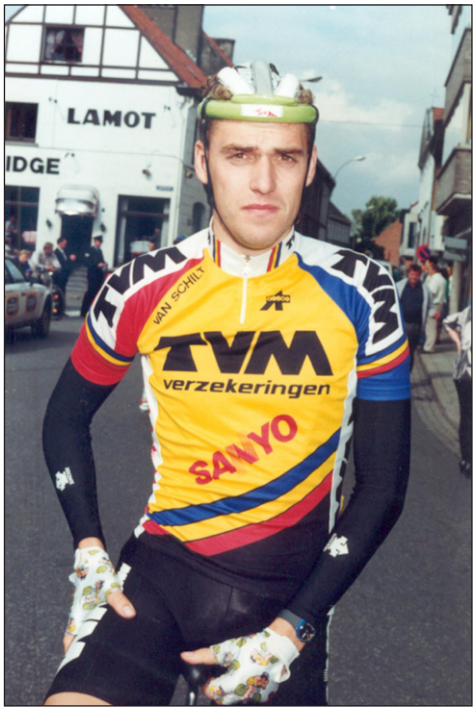

Johan Vanden Dries als stagair bij T.V.M.

"Gestraft voor overwinning"

TIELT-WINGE - Johan Vanden Dries beleefde ongetwijfeld een van de meest bizarre profcarrières van alle streekrenners die ooit op het hoogste niveau actief waren.

De talentvolle ronderenner kreeg in mei 1991 de kans om als belofte bij de grote Nederlands TVM-Sanyo-ploeg te starten in de Milk Race (de huidige Ronde van Engeland). Vanden Dries presteerde meteen sterk en won de vierde etappe. Na de rittenkoers werd echter duidelijk dat 'Dries' de wedstrijd niet had mogen rijden. Stagiairs kunnen ten vroegste begin september bij de beroepsrenners aantreden. Van de vermeende uitzondering op die regel die ploegleider Cees Priem zou bedongen hebben, was geen sprake. "De overwinning bleef gelden, maar ik kreeg van de wielerbond wel een straf en een verbod om nog aan belangrijke wedstrijden bij de liefhebbers deel te nemen", vertelt Vanden Dries. De laatste twee maanden van het wielerjaar was hij wel nog actief bij de beroepsrenners, maar eind oktober 1991 sloeg het noodlot toe. In de laatste wedstrijd van het seizoen verongelukte zijn neef en ploegmaat Dany Alaerts tijdens een eindsprint in Haacht. De plotse dood van het grote wielertalent sloeg diepe wonden. De familie werd verscheurd, ploegmaten en supporters bleven verweesd achter. "Het was een heel sombere periode. Ik heb nog steeds veel respect voor de ouders van Dany, voor hetgeen ze allemaal meemaakten. In de marge van dat drama liep het ook met mijn carrière fout. Toen duidelijk werd dat de ploegleider van TVM zijn beloftes niet nakwam, was het al te laat om bij een andere profploeg te tekenen", vertelt Johan, die een jaar stopte met wielrennen. "Tussen 1993 en 1998 heb ik wel nog bij de liefhebbers (Toekomstvrienden Baal) gekoerst. Ik won elk jaar zo'n tien wedstrijden. Toch heb ik altijd immens veel spijt gehad dat het in 1991 zo fout is gelopen. Voor mijn korte periode als prof maakte ik drie seizoenen deel uit van de nationale selectie. Ik won een rit in de Franco Belge en de Ronde van Wallonië en eindigde in de top-10 in de Rondes van Italië, Zwitserland en Oostenrijk. We reden tegen latere toppers als Ekimov, Brochard, Ludwig en Berzin". Tijdens zijn periode als amateur werkte Johan als mecanicien bij De Lijn. "Begin '92 kon ik aan de slag bij de fietsengroothandel U. Scanini, eerst in Bierbeek en nu in Bevekom. Ik werk er nu als verkoper. Met Benny Lissens, Bart Verhaegen en tot voor kort ook Rudy Patry, heb ik heel wat ex-renners als collega's. Zelf fietsen doe ik nog weinig. Wel ga ik op pad met mijn 12-jarig zoontje dat bij de aspiranten koerst."

Ge hadt erbij moeten zijn .... (7)

Het Straatnaambord

door Hans Vandeput

Begin februari 2012, tijdens een zonnige winterdag, maakte ik een fietsuitstapje. Wat kilometertjes afmalen aan een gezapig tempo. Op een bepaald ogenblik draaide ik een zijstraatje in van de Aarschotsesteenweg op de grens van buurgemeente Wilsele met Rotselaar: de Jef Scherensstraat. Als eerbetoon aan wielericoon Jef 'Poeske' Scherens had Groot-Leuven zijn deelgemeente Wilsele met een straatnaam bedacht. Op het straatnaambord onder de straatnaam stond tot mijn grote verbazing: Zesvoudig wereldkampioen sprint op de baan 1909-1986! Een kanjer van een fout! Poeske Scherens was 7 keer wereldkampioen geworden. Ere wie ere toekomt, dat moest onvermijdelijk rechtgezet worden. Enkele mails naar het Leuvense Stadsbestuur bleven onbeantwoord. Ik contacteerde een lokale medewerker van dagblad Het Nieuwsblad en toen kwam er via deze persoon uiteindelijk schot in de zaak.

Het straatnaambord

De bevoegde Leuvense Schepen verklaarde nadien: "Het zijn nieuwe straatnaamborden. Ik heb de signalisatiedienst van de stad opdracht gegeven de fout zo snel mogelijk recht te zetten. Het is uiteraard niet de bedoeling dat er fouten opduiken op onze straatnaamborden. Onze dienst maakt die zelf en zij winnen over de opschriften informatie in bij het Stadsarchief. Ik vermoed dat er daar jammer genoeg iets fout is gelopen. We sturen meteen een ploeg op pad om de fout te corrigeren. Mogelijk heeft de auteur van de straatnaamborden zich miskeken op

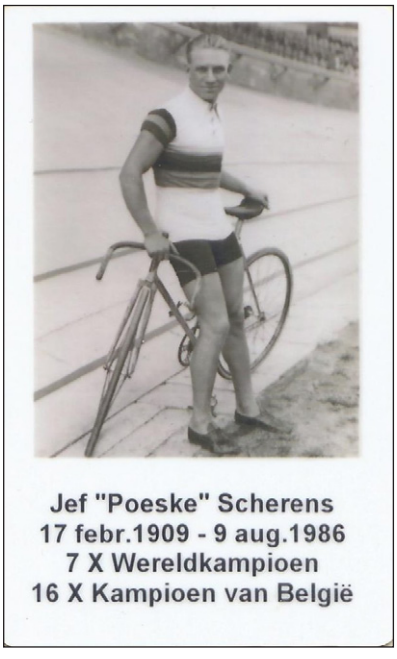

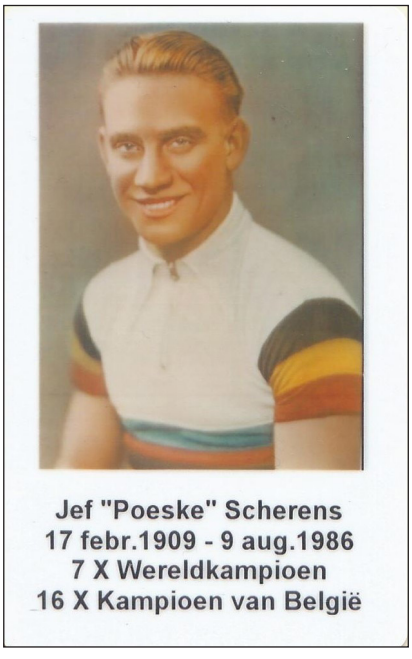

het feit dat Scherens na een opeenvolgende reeks wereldtitels tussen 1932 en 1937 zijn 7de titel pas in 1947 op zijn naam schreef". Tot daar de uitleg van het Leuvense Stadsbestuur en zeggen dat de bevoegde Schepen een jeugdvriend was waarmee ik nog samen op de schoolbanken zat en zelfs in dezelfde klas! Maar goed, het gaf me voldoening dat op mijn aanraden Poeske Scherens kreeg wat hij verdiende. Het was al vreemd dat een zevenvoudige Wereldkampioen het moest stellen met een straatje van pakweg 200 meter in een uithoek van het Leuvense grondgebied. Men kon toch een grotere straat of plein naar de oud-wielrenner vernoemd hebben? Een maand later fietste ik terug door de Jef Scherensstraat en zesvoudig was vervangen door zevenvoudig. Met mijn initiatief haalde ik zelfs een artikeltje in de regionale bladzijden van Het Nieuwsblad, wat uiteraard niet de bedoeling was. Hoofdzaak was de correctie van het aantal behaalde wereldtitels.

Twee kaartjes van het type en kwaliteit bankkaart, uitgegeven ter gelegenheid van de tentoonstelling '100 jaar Jef "Poeske' Scherens in 2009 te Werchter.

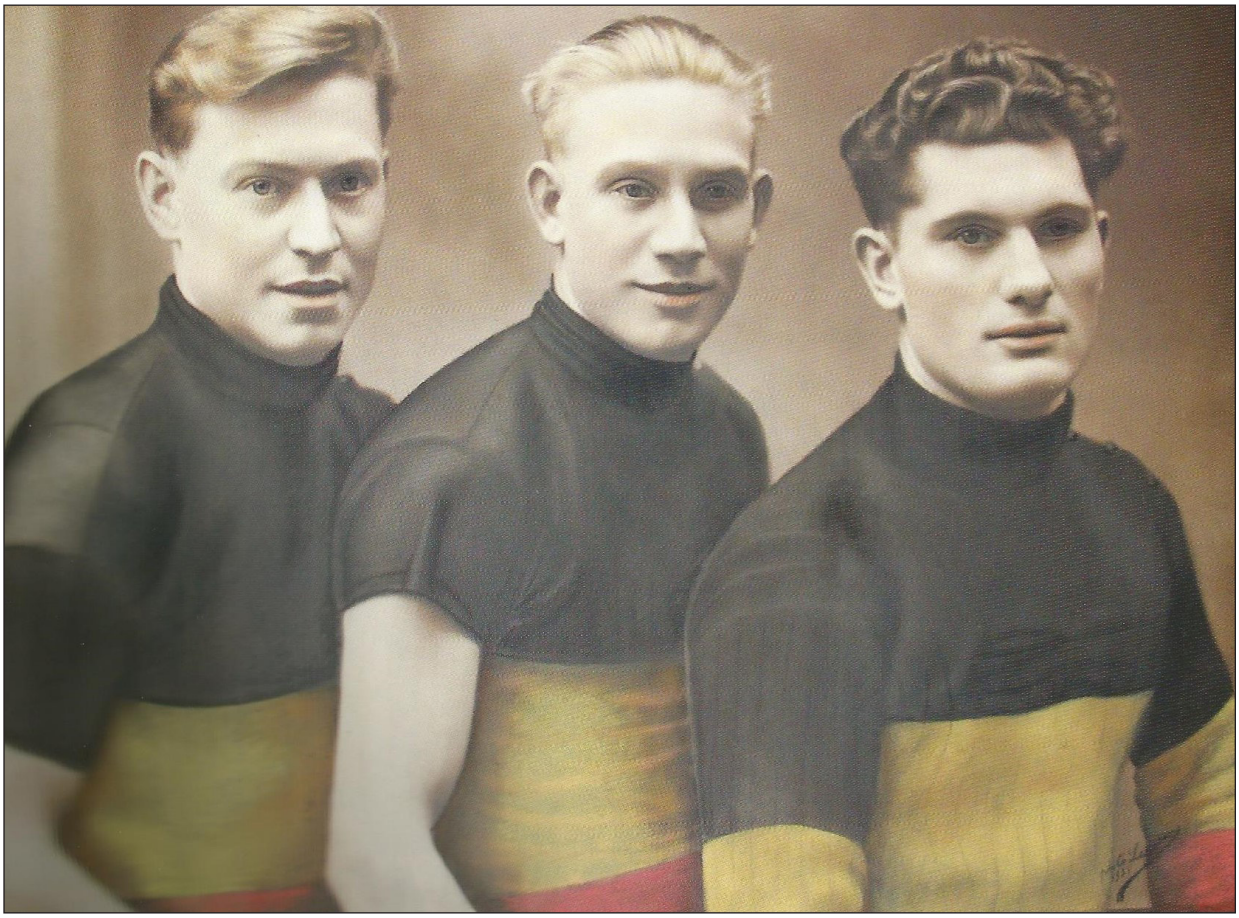

Drie Belgische kampioenen uit 1931: Fons Schepers op de weg, Jef Scherens in de sprint en Jules Goedhuys in het veldrijden.

Chromoreeks Velo Chewing Gum 1962 en verwante reeksen

door Patrick Feyaerts

Dit is sinds jaar en dag mijn favoriete reeks, 120 stuks, 6 op 9 cm. Waarom? Het is de tweede reeks chromo's die ik als kind leerde kennen (de eerste was een jaar voordien, de Maple Leaf met vlaggen), maar deze was veel mooier. In kleur, uiteraard, maar glanzend, bijna fotokwaliteit, gebaseerd op echte foto's en veel grotere afbeeldingen, zowat dubbel zo groot als de afbeeldingen van Maple Leaf, waarvan niet alleen de chromo kleiner was, maar de afbeelding zelf dan nog eens de voorkant moest delen met naam en vlag en omboording.

Velo Chewing Gum 62 Karel Clerckx.

Over de exacte naam van deze reeks bestaat enige onzekerheid, sommige bronnen hebben het over Monty. Dit lijkt mij eerder onwaarschijnlijk omdat de andere Monty-reeksen een minder uitgesproken rechthoekig formaat hebben en kleiner zijn. Maple Leaf zou daarentegen kunnen, deze reeks heeft inderdaad exact hetzelfde formaat en uitzicht als de bekende Maple Leaf-reeks 1965-69. Jan De Smet en ik denken echter eerder aan Velo Chewing Gum, omdat deze firma een aantal maanden nadien een reeks postkaarten uitbracht waarvan voor een flink aantal dezelfde clichés gebruikt werden.

1962 is dan weer de evidentie zelve, dat is namelijk het jaar waarin deze chromo's op de markt kwamen. De ploegchromo Van Looy-Post heeft het namelijk over zeges in de Zesdaagsen van Brussel en Gent die in november 1961 plaatsvonden en het palmares van Marsell vermeldt 8 zeges tot midden december. We mogen er dus vanuit gaan dat de inhoud van de teksten in die periode vastgelegd werd. Rekening houdende met de tijd voor het schrijven van de teksten, het voorbereiden en uitvoeren van het drukwerk, versnijden, inpakken en verdelen, denk ik dat ze ten vroegste beschikbaar waren vanaf het begin van het wielerseizoen.

SUANET 1961-62 Pino Cerami.

Onder coördinatie van Jan De Smet is er geprobeerd vast te leggen waar de betrokken foto's genomen werden. Uiteraard was dit maar voor een deel van de chromo's mogelijk, voor zowat twee derde, enkele twijfelgevallen inbegrepen. Het betreft vooral vier wedstrijden: de Zesdaagse van Antwerpen 1961, de Omloop Het Volk 1961, de Tour de France 1961 en het criterium van Brasschaat met bijhorende tijdrit 1961. De meeste andere foto's dateren uit 1961, wanneer dit zeker zo is, of zeker niet zo is, wordt dit bij de bespreking vermeld.

Op deze manier komen we bij de meest verwante reeks, namelijk de oudste SUANET reeks met 127 chromo's. Deze reeks werd niet in pakjes in winkels verkocht, maar via kauwgom (de knikkervormige) automaten verdeeld. Liefst 59 chromo's uit de Velo Chewing Gum komen hier ook voor en nog eens 24 renners zijn in beide reeksen te vinden, maar met een verschillende afbeelding.

Opvallend is wel dat de SUANET reeks ook gebruik maakt van foto's uit de Zesdaagse van Antwerpen, de Omloop Het Volk en de Tour de France, maar niet uit Brasschaat. Dat laat sterk vermoeden dat deze reeks kort na de Tour afgesloten werd en eerst uitkwam, waarschijnlijk nog in 1961. Daarom noem ik deze reeks SUANET 1961-62 of SUANET 1.

Een tweede dicht verwante reeks is de postkaartenreeks van Velo Chewing Gum. Van de 56 postkaarten is er voor 32 hetzelfde cliché als in de chromoreeks gebruikt (24 van deze komen ook in de SUANET reeks voor) en nog eens 10 postkaarten gebruiken een afbeelding die enkel in de SUANET reeks gebruikt wordt. De meeste foto's komen net zoals bij SUANET uit de Zesdaagse van Antwerpen, de Omloop Het Volk en de Tour, maar enkele ook uit Brasschaat. De reeks dateert in ieder geval ten vroegste uit de loop van 1962, gezien de aanwezigheid van twee Carpano-truien met het aan de Coupe du Monde Intermarques verbonden U.C.I.-logo en van twee FAEMA-flandria-uitrustingen.

Velo Chewing Gum postkaarten Frans Aerenhouts.

Opvallend is dat in elk van deze drie reeksen foute rennersnamen voorkomen, waar dus de foto niet overeenkomt met de naam op de rugzijde. Op deze fouten zal ik in meer detail ingaan bij de bespreking van elke reeks.

Golden Sixties Frans Aerenhouts.

Dan zijn er nog twee minder rechtstreeks verwante reeksen.

Vooreerst is er een zwart-wit reeks, die meestal onder de naam "Golden Sixties" voorkomt. De foto's zijn omringd met een rode lijn. De verwantschap komt uit de keuze van de foto's, meerdere clichés dateren net als bij Velo Chewing Gum uit de Zesdaagse van Antwerpen 1961, daarom situeren we de uitgave van deze reeks in 1961.

Tot slot is er de tweede SUANET-reeks, met 106 exemplaren. Deze dateert duidelijk uit midden tot einde 1962. Er zijn verschillende ploegen aanwezig die pas vanaf of enkel in 1962 bestonden of waarvan de getoonde trui pas vanaf 1962 gebruikt werd, zoals Wiel's-Groene Leeuw, FAEMA-flandria, Carpano met U.C.I.-logo, Margnat-Paloma, Pelforth-Sauvage-Lejeune, Helyett-St Raphaël, Gitane-Leroux en

Gazzola. Verder zijn er ook foto's die een renner tonen in een trui of trainingsvest die hij enkel in of vanaf 1962 droeg, zoals Hoevenaers in een Philco-trui en Van Vaerenbergh in een Libéria-Grammont training.

De verwantschap met Velo Chewing Gum 1962 zit hem in het veelvuldig gebruik van foto's uit de Zesdaagse van Antwerpen 1961, de Omloop Het Volk 1961 en de Tour de France 1961. Het zijn wel foto's die niet gebruikt zijn in een van de al vermelde reeksen. Daarom noem ik deze reeks SUANET 1962 of SUANET 2.

SUANET 1962 André Messelis.

In beide laatst behandelde reeksen komen ook veel fouten in de namen van de renners voor. Bij SUANET 2 gaat het om foute identificaties en spellingsfouten, bij Golden Sixties is het probleem eerder de spelling van de namen, die soms heel creatief wordt. Ook deze fouten zal ik in meer detail behandelen bij het bespreken van de reeksen.

Ter afsluiting, en voor de volledigheid, zal ik nog drie andere, niet verwante postkaartreeksen bespreken:

- Mauran 1963, 18 postkaarten met een aantal foto's uit het Belgisch kampioenschap 1962 en de Tour de France (tweede dag in Herentals) 1962. Nadien zou het wachten zijn op Maple Leaf 1965 voor nieuwe chromo's of postkaarten.
- Een naamloze reeks kleurenpostkaarten uit 1965, bestaande uit 20 bij elkaar horende kaarten en 13 "diverse", dit wordt in detail besproken in het bijhorende artikel.
- Een reeks zwart-wit afbeeldingen uit 1966 (40 stuks) op glanzend papier, met blanco rug waarop een stempel kon gezet worden om ze als publiciteitsmateriaal te verdelen. Vermits hierbij publiciteit van Priels het meeste voorkomt, is de reeks ook onder deze naam bekend.

Hieronder volgt een overzicht van de Velo Chewing Gum 62 reeks met daarbij de vergelijking met de twee rechtstreeks gerelateerde reeksen (Velo Chewing Postkaarten en SUANET 1961-62). Er wordt telkens de naam weergegeven zoals die op het document staat, met tussen haakjes de eventuele verbetering.

Er zijn zeven kolommen:

- In de eerste staan de chromo's van de Velo Chewing Gum-reeks per nummer; de renners in het groen hebben ook een chromo in de SUANET-reeks, maar met een verschillende foto.
- In de tweede staat de juiste geboortedatum (fouten zullen bij de bespreking nog eens vermeld worden).
- In de derde staat de juiste geboorteplaats (ook hiervan worden eventuele fouten bij de bespreking vermeld).
- In de vierde staan de overeenkomende chromo's van de SUANET 1961-62 met hun nummer in de reeks.
- In de vijfde staan de overeenkomende postkaarten van Velo Chewing Gum.
- In de zesde staan de andere postkaarten van Velo Chewing Gum van de renners uit de chromo-reeks, de kleurcodes zijn als volgt te interpreteren:

- Zwart: de postkaart komt overeen met de SUANET-chromo,
- Oranje: de renner heeft meerdere postkaarten, waarvan er een met de SUANET-chromo overeenstemt,
- Rood: de postkaart is verschillend van zowel de Velo Chewing Gum-chromo als de SUANET-chromo.

- In de zevende staat telkens de plaats waar de foto genomen is, een vraagteken geeft aan dat er geen volle zekerheid over die plaats is.

Velo Chewing Gum-chromo's	Geboren op	Geboren te	SUANET 1-Reeks	VCG-postkaarten	VCG-PK variante	Plaats VCG-chromo
1 Clerckx Karel	02/05/1933	Antwerpen	126 Clerckx			
2 Graf Rolf	19/08/1932	Unterentfelden	101.Graf	Graf		TdF 1961
3 Baldini Ercole	26/01/1933	Villanova (Forlì-Cesena)	077.Baldini	Baldini		
4 Baens Roger	18/08/1933	Molenstede (Diest)	027.Baens			Omloop Het Volk 1961 (?)
5 Van Daele Leon	24/02/1933	Ruddervoorde (Oostkamp)	056.Van Daele	Vandaele		Omloop Het Volk 1961 (?)
6 Forestier Jean	07/10/1930	Lyon 7° (Rhône)	010.Forestier			
7 De Cock Roger	20/04/1927	Izegem	003.De Cock			Omloop Het Volk 1961
8 Geldermans Albertus	17/03/1935	Wijk aan Zee en Duin (Beverwijk)	066.Geldermans			
9 Stablinski Jean	21/05/1932	Thun-Saint-Amand (Nord)	087.Stablinski	Anglade (Stablinski)		TdF 1961
10 Vlayen André	17/03/1931	Herselt	091.Vlayen			Brasschaat 1961?
11 Pauwels Eddy	02/05/1935	Bornem	118.Pauwels			
12 Van Tongerloo Guillaume	29/12/1933	Meerle (Hoogstraten)	031.Van Tongerloo	Van Tongerloo		Omloop Het Volk 1961
13 Darrigade André	24/04/1929	Narrosse (Landes)	036.Darrigade	Darrigade		
14 Benedetti Rino	18/11/1928	Ponte Buggianese (Pistoia)	019.Benedetti	Benedetti		
15 Sorgeloos Edgar	14/12/1930	Denderhoutem (Haaltert)	048.Sorgeloos	Sorgeloos		6D Antwerpen 1961
16 Lelangue Robert	04/02/1940	Etterbeek	060.Lelangue	Lelangue		Omloop Het Volk 1961 (?)
17 Damen Piet	26/05/1933	Lieshout (Laarbeek)	062.Damen			
18 Graczyk Jean	26/05/1933	Neuvy-sur-Barangeon (Cher)	037.Graczyck	Graczyk		Sportpaleis Antwerpen
19 Van Gompel Jan	25/01/1933	Breendonk (Puurs)	088.Van Gompel			Omloop Het Volk 1961
20 Elliott Seamus	04/06/1934	Dublin	084.Elliott			TdF 1961
21 Kersten Jaap	10/11/1934	Siebengewald (Bergen)	016.Kersten			
22 Anquetil Jacques	08/01/1934	Mont-Saint-Aignan (Seine-Maritime)	103.Anquetil	Anquetil (groter)		TdF 1961
23 Arnold Reginald	09/10/1924	Murwillumbah	079.Arnold			6D Antwerpen 1961
24 Leemans Clément	27/09/1931	Hingene (Bornem)	032.Leemans			
25 Impanis Raymond	19/10/1925	Berg (Kampenhout)	021.Impanis	Impanis		6D Antwerpen 1961
26 Verschueren Adolf	10/06/1922	Deurne (Antwerpen)	012.Verschueren	Verschueren		Sportpaleis Antwerpen
27 Marsell Karl Heinz	01/08/1936	Dortmund	057.Marsell			Sportpaleis Antwerpen

Velo Chewing Gum-chromo's	Geboren op	Geboren te	SUANET 1-Reeks	VCG-postkaarten	VCG-PK variante	Plaats VCG-chromo
28 Messelis André (=De Keulenaer René)	17/02/1931	Ledegem	034.De Keulenaer	Messelis (= De Keulenaer)		Omloop Het Volk 1961
29 Cazala Robert	07/01/1934	Bellocq (Pyrénées-Atlantiques)	099.Cazala			
30 Robinson Brian	03/11/1930	Mirfield	083.Robinson			TdF 1961
31 Luyten Rik	11/07/1931	Beverlo (Beringen)	127.Luyten			Brasschaat 1961
32 Claes Jean Baptiste	09/02/1937	Lommel	089.Claes	Claes		Omloop Het Volk 1961 (?)
33 Mahé François	02/09/1930	Arradon (Morbihan)	009. Mahé			
34 Verachtert Jos	20/08/1932	Oevel (Westerlo)	119.Verachtert			
35 Molenaers Yvo	25/02/1934	Herderen (Riemst)	024.Molenaers			Omloop Het Volk 1961
36 Maes Gilbert	04/02/1938	Sint-Niklaas	053.Maes			6D Antwerpen 1961
37 Carlesi Guido	07/11/1936	Vicarello (Collesalvetti, Livorno)	082.Carlesi			TdF 1961
38 Hellemans Hugo	19/11/1939	Mortsel	085.Hellemans			
39 Gaul Charly	08/12/1932	Luxemburg	097.Gaul	Gaul		TdF 1961
40 Pellegrini Armando	06/03/1933	Bedulita (Bergamo)	116.Pellegrini			TdF 1961
41 Sterckx Leo	16/07/1936	Hulshout	041.Sterckx			Sportpaleis Antwerpen
42 Van der Veken René	27/06/1937	Pamel (Roosdaal)	068.Van der Veken			Omloop Het Volk 1961
43 Bouvet Albert	28/02/1930	Mellé (Ille-et-Vilaine)	017.Bouvet			
44 Depaepe Paul	12/10/1931	Antwerpen	067.Depaepe			6D Antwerpen 1961
45 Everaert Pierre	21/12/1933	Quaëdypre (Nord)	006.Everaert			
46 Anglade Henri	06/07/1933	Thionville (Moselle)	115.Anglade	Stablinski (= Anglade)		TdF 1961
47 Van Aerde Michel	02/10/1933	Zonnegem (Sint-Lievens-Houtem)	029.Van Aerde	Van Aerde		Omloop Het Volk 1961
48 Van Den Berghen Willy	03/07/1939	Vilvoorde	100.Van den Berghen	Vanden Berghe		
49 Massignan Imerio	02/01/1937	Altavilla Vicentina (Vicenza)	096.Massignan	Massignan (groter)		TdF 1961
50 Troonbeeckx Lode	03/04/1938	Itegem (Heist-op-den-Berg)	122.Troonbeeckx			
51 Lykke Jensen Palle	04/11/1936	Ringe (Faaborg-Midtfyn)	046.Lykke			6D Antwerpen 1961
52 Enthoven Dick	12/03/1936	Amsterdam	113.Enthoven			TdF 1961
53 De Haan Jo	25/12/1936	Klaaswaal (Cromstrijen)	075.De Haan			
54 Wagtmans Wout	10/11/1929	Sint Willebrord (Rucphen)	069.Wagtmans			6D Antwerpen 1961
55 Bucher Walter	08/06/1926	Zürich	047.Bucher	Bucher		6D Antwerpen 1961
56 Van Steenbergen Rik	09/09/1924	Arendonk			Van Steenbergen (2)	Brasschaat 1961
57 Demulder Frans	29/03/1928	Nokere (Kruishoutem)		Demulder		
58 Adriaenssens Jean	06/06/1932	Willebroek				

Velo Chewing Gum-chromo's	Geboren op	Geboren te	SUANET 1-Reeks	VCG-postkaarten	VCG-PK variante	Plaats VCG-chromo
59 De Cabooter Arthur	03/10/1936	Welden (Oudenaarde)			De Cabooter	
60 Denoyette José	20/11/1937	Gent				
61 Desmet Armand (= Seynaeve Marcel)	23/01/1931	Waregem	072.Seynaeve	Desmet (= Seynaeve)		Omloop Het Volk 1961 (?)
62 Vannitsen Willy	08/02/1935	Sint-Truiden	040.Vannitsen	Vannitsen		Sportpaleis Antwerpen
63 Terruzzi Ferdinando	17/02/1924	Sesto San Giovanni (Milano)	044.Terruzzi	Terruzzi		6D Antwerpen 1961
64 Joossen Maurice	14/04/1936	Brecht	011.Joossen			Omloop Het Volk 1961
65 Conterno Angelo	13/03/1925	Torino				
66 Severeyns Emile	19/08/1931	Schoten			Severeyns	
67 De Bakker Jos	27/05/1934	Borgerhout (Antwerpen)				Sportpaleis Antwerpen of Braschaat 1961?
68 Aerenhouts Frans	04/07/1937	Wilrijk (Antwerpen)			Aerenhouts	Brasschaat 1961
69 Cerami Pino	28/03/1922	Misterbianco (Catania)			Cerami (2)	Brasschaat 1961
70 Zagers Jan	20/03/1931	Meer (Hoogstraten)				Brasschaat 1961
71 Nencini Gastone	01/03/1930	Bilancino, Barberino di Mugello (Firenze)		Nencini		
72 Van Looveren Frans	22/06/1932	Antwerpen				
73 Schoubben Frans	11/11/1933	Tongeren		Schoubben		
74 Desmet Gilbert	03/02/1931	Roeselare		Desmet		
75 Fore Noel	23/12/1932	Adegem (Maldegem)		Foré		
76 Post Peter	12/11/1933	Amsterdam			Post	Brasschaat 1961 Tijdrit
77 Oellibrandt Peet	01/12/1935	Beveren				Brasschaat 1961 Tijdrit
78 Hermans Alfons	04/04/1937	Sint-Lenaarts (Brecht)				Brasschaat 1961
79 Janssens Marcel	30/12/1931	Edegem		Janssens		Brasschaat 1961
80 Rentmeester Piet	27/08/1938	Yerseke (Reimerswaal)				
81 Privat Rene	04/12/1930	Coux (Ardèche)				
82 Hoevenaars Joseph	30/11/1932	Antwerpen			Hoevenaers	Brasschaat 1961
83 Planckaert Joseph	05/05/1934	Poperinge			Planckaert	Brasschaat 1961 Tijdrit
84 Altig Rudi	18/03/1937	Mannheim				Brasschaat 1961 Tijdrit
85 Van Houwelingen Arie	28/11/1931	Boskoop				Sportpaleis Antwerpen
86 Janssens Ludo (= Seneca Robert)	19/04/1942	Antwerpen				
87 Seneca Robert	30/06/1938	Koningslo (Vilvoorde)				
88 Plattner Oscar	17/05/1922	Bümpliz (Bern)				Sportpaleis Antwerpen
89 Wouters Jos	01/03/1930	Oost-Turnhout		Wouters		Sportpaleis Antwerpen
90 Schepens Julien	19/12/1935	Anzegem				Omloop Het Volk 1961
91 Van Est Piet (= Piet Steenvoorden)	11/08/1934	Fijnaart				Brasschaat 1961

Velo Chewing Gum-chromo's	Geboren op	Geboren te	SUANET 1-Reeks	VCG-postkaarten	VCG-PK variante	Plaats VCG-chromo
92 Suarez Antonie	20/05/1932	Alcalá de Henares (Communidad de Madrid)				Brasschaat 1961 Tijdrit
93 Trepp Willy	23/12/1938	Vicosoprano (Bergaglia)				Brasschaat 1961 Tijdrit
94 Schroeders Willy	09/12/1932	Sint-Agatha-Rode (Huldenberg)			Schroeders	
95 Simpson Tom	30/11/1937	Haswell			Simpson	Brasschaat 1961
96 Lambrechts Jan	12/09/1938	Mechelen				Sportpaleis Antwerpen
97 Derksen Jan	23/01/1919	Geertruidenberg				Sportpaleis Antwerpen
98 Covens Albert	10/09/1938	Deurne (Antwerpen)				Sportpaleis Antwerpen
99 Rousseau Michel	05/02/1936	Butte-Montmartre (Paris 18°)				Sportpaleis Antwerpen
100 Pfenninger Fritz	15/10/1934	Zürich				6D Antwerpen 1961
101 Daems Emile	04/04/1938	Genval (Rixensart)			Daems	
102 Van Geneugden Martin	21/01/1932	Zutendaal				
103 Van Looy Rik	20/12/1933	Grobbendonk			Van Looy (3)	Brasschaat 1961
104 Junkermann Hans	06/05/1934	Sankt Tönis (Tönisvorst)			Junkermann	
105 Schils Jos	04/09/1931	Miskom (Kortenaken)			Schils	Omloop Het Volk 1961
106 Maspes Antonie	14/01/1932	Milano				Sportpaleis Antwerpen
107 Gaignard Roger	13/04/1933	Paris				Sportpaleis Antwerpen
108 Schmitz Pierre	29/01/1938	Antwerpen				6D Antwerpen 1961
109 Jacobs Petrus	29/11/1936	Merksem (Antwerpen)				6D Antwerpen 1961
110 Siegler Edi (= Ziegler Gunther)	25/02/1930	Schweinfurt				Sportpaleis Antwerpen
111 Groussard Joseph	02/03/1934	La Chapelle-Janson (Ille-et-Vilaine)				
112 Maliepaard Bastiaan	03/04/1938	Willemstad (Moerdijk)				Sportpaleis Antwerpen
113 Goossens Constant	30/01/1937	Turnhout				Brasschaat 1961
114 Proost Louis	07/04/1935	Halle (Zoersel)				Brasschaat 1961 Tijdrit
115 Seynaeve Marcel (= De Keyser Constant)	24/12/1933	Bekegem (Ichtegem)				Omloop Het Volk 1961
116 Meuleman Maurice	17/04/1934	Mere (Erpe-Mere)				Omloop Het Volk 1961
117 Thumas José	22/08/1933	Kraainem				
118 Van Vaerenbergh Staf	19/03/1933	Schepdaal (Dilbeek)		Van Vaerenbergh		
119 Van Steenbergen & Severeyns						6D Antwerpen/ Gent/Brussel 1961
120 Rik Van Looy & Peter Post						6D Antwerpen/ Gent/Brussel 1961

Steunfonds

Beste lezers van WAAIERS,

Ondertussen zitten we al aan het zevende nummer van WAAIERS en beginnen we de vierde jaargang.

U zal gemerkt hebben dat wij onze uiterste best doen om de artikels zo gedetailleerd en zo waarheidsgetrouw te schrijven.

Dit vergt van ons veel werk en tijd, maar dat doen we met plezier. Maar het vraagt ook om enkele investeringen. Voor de website (en het gemak van downloaden), moeten we betalen om bepaalde tools te gebruiken moet er betaald worden. We printen nogal wat af, we verbruiken papier, cartridges, we betalen soms voor downloads van buitenlandse krantensites enz....

Kortom, een deel van onze spaarvarkentjes gaat naar WAAIERS. We weten dat we beloofden dat alles gratis zou blijven, en dat zal ook zo zijn.

Niettemin doen we beroep op jullie sympathie en richten we, in navolging van het Wielerarchievenforum, een Steunfonds op waarin iedereen naar godsvrucht en vermogen iets kan storten om ons een beetje te helpen.

Niemand is verplicht, WAAIERS blijft bestaan en blijft gratis, maar een duwtje in de rug helpt altijd als de weg bergop gaat (vraag het maar aan de renners).

Bij deze de gegevens:

Jullie kunnen storten op BE91 0017 4852 9676 op naam van Jan De Smet. Het geld wordt dan apart gezet om de kosten van WAAIERS te dekken.

Wij, Patrick, Hans, Stef, Bart en ikzelf, danken jullie voor de eventuele bijdragen.

Jan De Smet

Eindredacteur

Uit het rijke verleden van het wielercriterium van Aalst

door Marcel Baetens

DEEL 3 Van 1961 tot 1968: op zoek naar de juiste locatie en de juiste formule

We eindigen dit derde deel in 1968 omdat in het jaar 1969 - met de Tourzege van Eddy Merckx - ook voor het criterium een nieuw tijdperk aanbrak.

22/07/1961: De zege is voor 'Schotje' Kerckhove en de rivaliteit tussen Rik 1 en Rik 2 eindigt in een ware vaudeville.

De organisatoren waren erin geslaagd om de bergkoning van de Tour, Imerio Massignan en de Fransman Joseph Groussard, maar vooral de eeuwige rivalen Rik Van Steenbergen en Rik Van Looy voor het criterium vast te leggen. Maar zelden was de ontgoocheling bij de inrichters ... en bij de toeschouwers groter als die 22ste juli. Toen zich in de 24ste van de 32 af te leggen ronden, 7 renners afscheidden bleven de twee Rikken passief naar elkaar loeren en ondanks het aanhoudend gejoel van de supporters hielden ze dit vol tot op de streep om respectievelijk 23ste en 27ste te worden.

De wedstrijd werd gewonnen door Norbert 'Schotje' Kerckhove, die de snelste was van een kopgroep van zeven.

Uitslag

1. KERCKHOVE Norbert de 120 km in 2h57'00"
2. Schroeders Willy
3. Noyelle André
4. Vrancken Raymond
5. De Boitselier Eduard
6. Vanderveken René
7. Coppens Roger
8. Adriaensens Jan op 15"
9. Sorgeloos Edgard op 20"
10. Desmet Gilbert (Lichtervelde)
11. Van Vaerenbergh Gustaaf
12. Volckaert Georges
13. Cerami Pino
14. Decabooter Arthur
15. Vandenbossche Henri op 30"
16. Aerenhouts Frans
17. Raes Willy
18. Murray Ron (Aus)
19. Meuleman Maurice
20. Borremans Paul

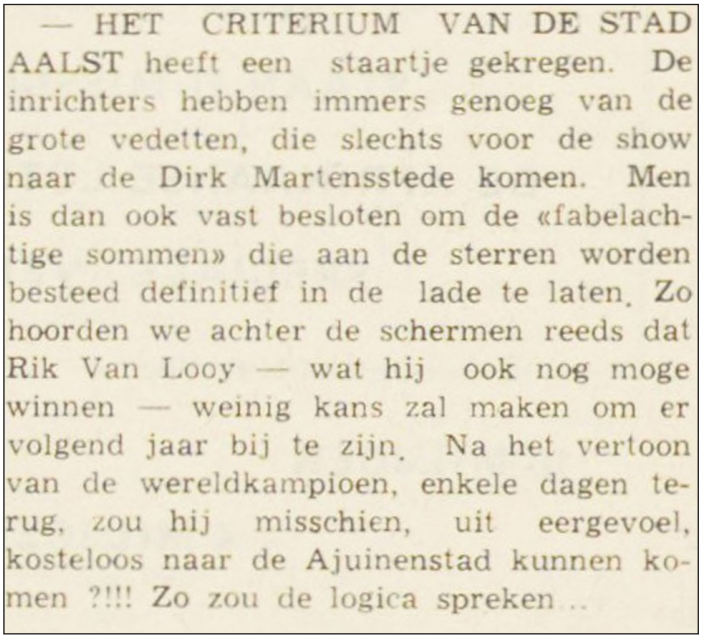

— HET CRITERIUM VAN DE STAD AALST heeft een staartje gekregen. De inrichters hebben immers genoeg van de grote vedetten, die slechts voor de show naar de Dirk Martensstede komen. Men is dan ook vast besloten om de «fabelachtige sommen» die aan de sterren worden besteed definitief in de lade te laten. Zo hoorden we achter de schermen reeds dat Rik Van Looy — wat hij ook nog moge winnen — weinig kans zal maken om er volgend jaar bij te zijn. Na het vertoon van de wereldkampioen, enkele dagen terug, zou hij misschien, uit eergevoel, kosteloos naar de Ajuinenstad kunnen komen ?!!! Zo zou de logica spreken ..

De reactie van de inrichters op de passiviteit van de renners was duidelijk © Gazet Van Aalst d.d. 29 juli 1961.

21. Van Pollaert Florent
22. Plas Jozef
23. Van Steenbergen Rik
24. Denoyette José
25. De Mulder Frans
26. Vangeneugden Martin
27. Van Looy Rik
28. Hoevenaers Jos
29. Van Aerde Michel
30. Sonck Gustaaf
31. Vannitsen Willy
32. Macharis Jozef
33. Vloebergs Jos
34. Desmet Armand
35. Verpaelt Adolf
36. Van Est Piet
37. Vanden Berghen Willy
38. Pauwels Eddy
39. Massignan Imerio (It)
40. Coppens Robert
41. Falaschi Roberto (It)
42. Groussard Joseph (Fr)
43. Bliki René

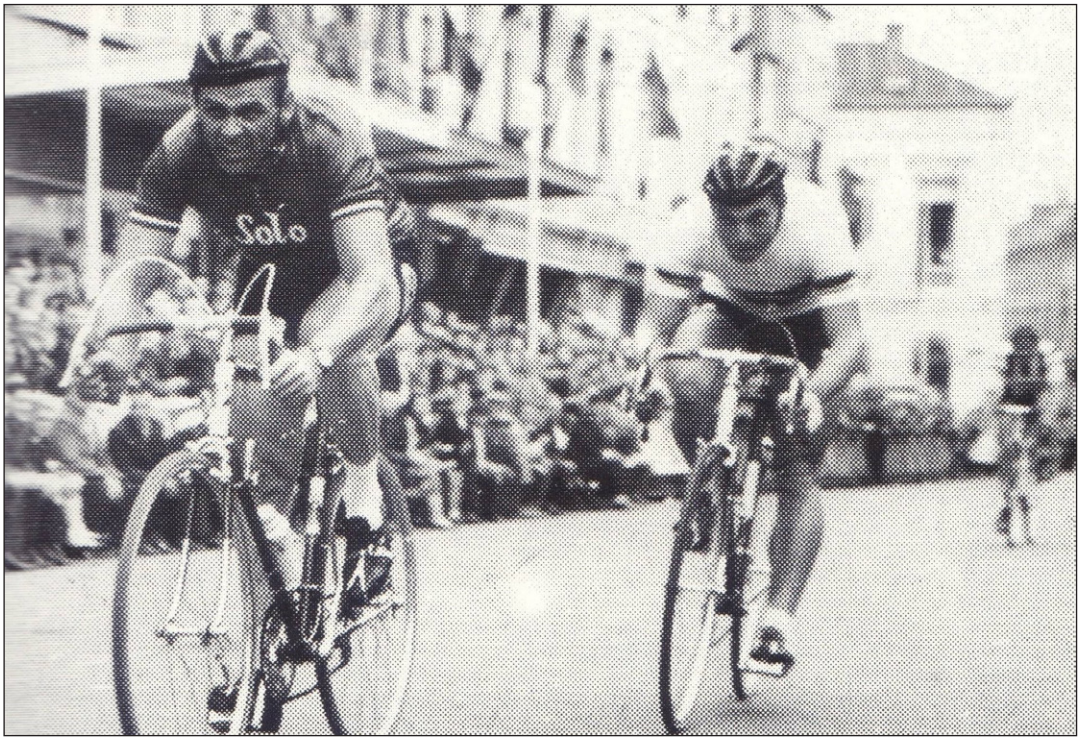

Het enige wapenfeit van de twee Rikken: Rik 1 klopt Rik 2 voor een premie © René Vermeiren (Rik 1 Van Steenbergen, uitgave de Eecloonaar).

21/07/1962 Tourwinnaar Anquetil aan de start. Een slap begin, maar een spannend einde met Robert Lelangue als winnaar.

De deelname van Maître Jacques hing aan een zijden draadje, want zijn schoonmoeder moest die dag geopereerd worden. De inrichters deden een mooie geste door tijdens de koers om te roepen dat de operatie goed verlopen was. Dit werd ook op applaus onthaald door de duizenden toeschouwers die bij prachtig zomerweer afgezakt waren naar Aalst.

Naast Anquetil stonden ook Rudi Altig, Guido Carlesi en André Darrigade als buitenlandse vedetten aan de start.

Anquetil dankte de inrichters door mee de finale te kleuren. Gelukkig zorgde die finale voor wat animo, want rondenlang konden Willy Vanden Berghen en Vic Van Schil, die beiden hun eerste Tour achter de rug hadden, voor het peloton blijven uitrijden, zonder dat er de minste reactie kwam en dit onder het gejouw van de massa. Wie wel de handen op elkaar kreeg was Jos 'Jokke' Wouters, die na bandbreuk in een mum van tijd het peloton weer bijhaalde. De reactie kwam er dan toch, onder impuls van Jef Planckaert en Anquetil. Op 35 km van het einde was alles te herdoen en er scheidde zich een kleine kopgroep van negen renners af in de voorlaatste ronde. Zij zouden spurten voor de zege en het was de jonge Robert Lelangue die aan het langste eind trok.

Uitslag

1. LELANGUE Robert de 120 km in 2h51'00"
2. Kerckhove Norbert
3. Planckaert Jozef
4. Buysse Kamiel
5. Vrancken Raymond
6. Sorgeloos Edgard
7. De Wolf Henri
8. Coppens Roger
9. Vanderveken René
10. Cazala Robert (Fr)
11. Anquetil Jacques (Fr)
12. Desmet Armand
13. Daems Emile
14. Beheyt Benoni
15. Melckenbeeck Frans
16. Van Schil Victor
17. Van Vaerenbergh Gustaaf
18. Volckaert Georges
19. Van Avermaet Aimé
20. Wouters Jos
21. Meuleman Maurice
22. Decabooter Arthur
23. Vercauteren Etienne
24. Raes Willy
25. Uytterhaegen Karel

26. De Boitselier Eduard
27. Van Steenbergen Rik
28. Darrigade André
29. De Middeleir Robert
30. Verlee Roger
31. Stolker Mies (Ned)
32. Vannitsen Willy
33. Impanis Raymond
34. Galatti Fritz (Zwi)
35. Vanden Berghen Willy
36. Macharis Jozef
37. Mertens Nestor

Robert Lelangue zal nu ook op de erelijst van het Aalsters criterium gedrukt staan. Hij wordt op het podium omringd door bestuursleden van het Sportcomité Aalst, w.o. André Lootens, sportbestuurder van KSC Denderstreek.

De winnaar omringd door de inrichters © Gazet Van Aalst d.d. 26 juli 1962.

27/07/1963 De revanche van Frans Melckenbeeck , gepasseerd voor de selectie voor Ronse.

Er werd aanvankelijk gevreesd dat de organisatie van het criterium in 1963 in het water zou vallen. Het criterium, oorspronkelijk voorzien voor 20 juli, werd door de Belgische Wielerbond verboden, omdat dit daags voor het Belgisch Kampioenschap plaats zou vinden. Het Sportcomité werd hiervan op de hoogte gebracht, waarop de organisatoren naar de bevoegde instanties trokken. Uiteindelijk kregen ze het voor elkaar dat het criterium met één week werd opgeschoven.

Hierdoor kon Aalst wel kersvers nationaal kampioen Rik Van Looy in een open wagen verwelkomen. Naast Rik Van Looy tekenden ook Peter Post, Tom Simpson en oude getrouwe Van Steenbergen het inschrijvingsblad, samen met een aantal Belgische deelnemers aan de Tour.

Hoewel het schermutselingen en ontsnappingen regende eindigde het criterium op een pelotonspurt waarin de man uit de streek, Frans Melckenbeeck zich duidelijk de meerdere toonde van Rik Van Looy. Een ietwat zure revanche van Frans Melckenbeeck na zijn niet-selectie voor het wereldkampioenschap in Ronse. Frans had Van Looy voorheen al twee keer zuiver geklopt in een spurt, namelijk in Schelde-Leie-Dender in 1962 en in de Tour 1962 (toen Frans in Herentals tweede werd achter Darrigade, maar voor Van Looy, die vierde werd). Dit kostte hem waarschijnlijk een verdiende selectie voor Ronse. Er was ook een zekere Benoni Beheyt, maar die hield zich netjes op de achtergrond. Daar zou Ronse verandering in brengen, maar dat is een ander verhaal[1].

Uitslag

1. MELCKENBEECK Frans de 120 km in 3h15’00”
2. Van Looy Rik
3. Wouters Jos
4. Van Gompel Jan
5. Noyelle André
6. Raes Willy
7. De Smet Gustaaf
8. Aerenhouts Frans
9. Daems Emile
10. Vrancken Raymond
11. Kerckhove Norbert
12. Van Aerde Michel
13. De Waele Adolf
14. De Clercq Oswald
15. Buysse Kamiel
16. Sels Ward
17. Schils Jozef
18. Borremans Paul
19. Seynaeve Marcel
20. Flecy Arnould

1 In het wedstrijdverslag van het criterium in GVA wordt vermeld dat Beheyt de spurt op gang trok, maar in de uitslag vinden we Benoni niet terug

21. De Breuker Roger
22. Decabooter Arthur
23. Vangeneugden Martin
24. Lelangue Robert
25. Gillen Lucien (Lux)
26. Brands Frans
27. Verhaegen August
28. Van Tongerloo Guillaume
29. Planckaert Jozef
30. Proost Louis
31. Haleydt Etienne
32. Van Steenbergen Rik
33. Janssens Jozef
34. Vanderveken René
35. Bracke Ferdinand
36. Post Peter
37. Desmet Armand
38. Cerami Pino

— HET INTERNATIONAAL WIELER-CRITERIUM VAN DE STAD AALST is gered. Men zal zich herinneren dat de B. W.B. verbod had opgelegd om de Aalterse organisatie te laten doorgaan de dag voor het nationaal kampioenschap. Aangezien de aanbesteding werd toegewezen aan een Limburgse klub en deze geheel autonoom de datum van het kampioenschap kon bepalen, werd het Sportcomité verwittigd dat het criterium naar een andere datum moest verschoven worden. Velen dachten toen dat de organisatie eenvoudig in het water zou vallen, maar de dirigenten hebben onmiddellijk contact genomen met de bevoegde instanties: Zo heeft men thans kunnen verkrijgen dat het Aalsters criterium eenvoudig een week zal verschoven worden en dat, voorlopig althans, Aalst alleen op de kalender staat gedrukt. Dat zal alleszins een verheugend nieuws zijn voor de wielerliefhebbers, hoewel men slechts op een haartje van een avondcriterium is geweest. Nu zal alles natuurlijk aan de stijl van voorheen blijven...

Uit Gazet van Aalst d.d. 12 januari 1963

Het was niet de eerste keer dat Melckenbeeck Van Looy versloeg in de spurt. Dit gebeurde ook in Schelde-Leie-Dender 1962, eveneens in Aalst. (archief Het Volk)

18/07/1964 Regenboogtrui schittert in een tornado.

Door het slechte weer gingen op verschillende plaatsen televisieantennes naar beneden, zo ook op de Grote Markt, waar de brandweer ter plekke moest komen. Ook de nadarhekkens gingen op verschillende plaatsen tegen de grond. Het criterium ging echter gewoon door. Benoni Beheyt won in zijn regenboogtrui in het slechte weer. Louis De Pelsmaeker titelde in de Gazet van Aalst: “Regenboogtrui schittert in tornado!”

Uitslag

1. BEHEYT Benoni de 120 km in 2h55’00”
2. Boucquet Walter op 10"
3. Vanconingsloo Georges
4. De Thaey Hugo op 50”
5. Mertens Theo op 1’
6. Troonbeeckx Lode
7. Ex aequo Vrancken Raymond, De Wolf Roger, Kerckhove Norbert, Van de Voorde Désiré, Van Wynsberghe Romain, Haelterman Julien, De Smet Gustaaf, Noyelle André, De Rieck Gilbert, De Clercq Oswald, Denoyette José, Van Vaerenbergh Gustaaf, Van Gompel Jan, Buysse Kamiel, Vercauteren Etienne

22. Van de Kerkchove Bernard
23. Van Aerde Michel
24. Vanden Berghen Willy
25. Bocklant Willy
26. Haleydt Etienne
27. De Smet Gilbert (Astene)
28. Daems Emile

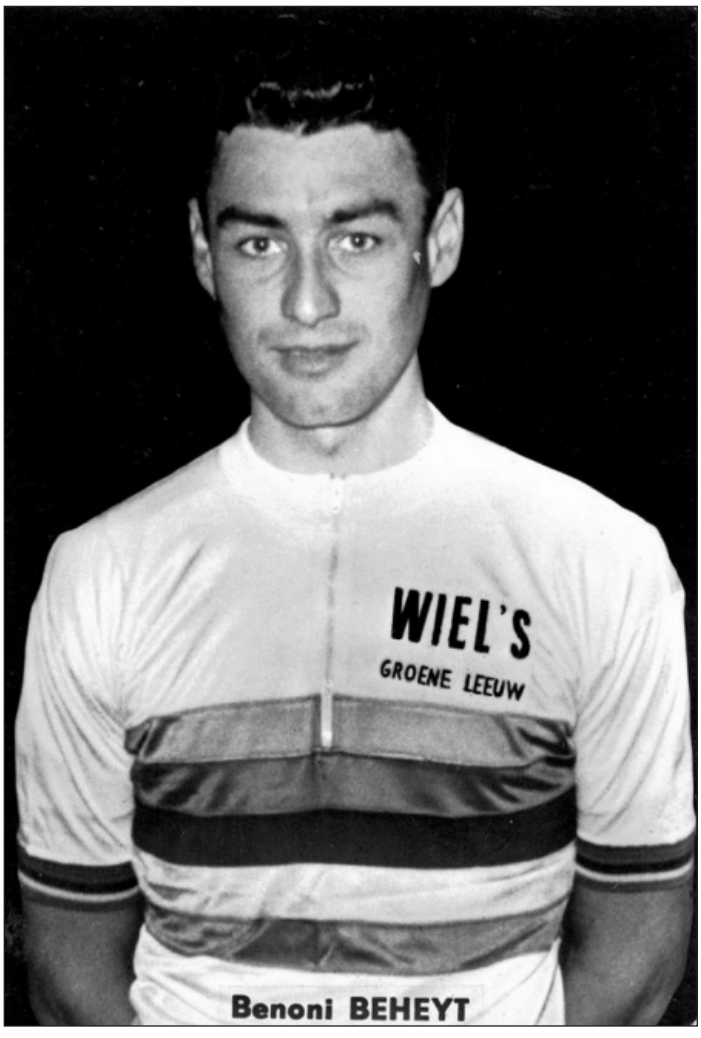

17/07/1965 Onder dwang van de handelaars, naar Mijlbeek - onder dwang van de Solo's, naar een zege voor Labieken.

In 1965 werd het criterium zoals steeds voorzien op een zaterdagmiddag. De Aalsterse handelaars wilden hier echter een stokje voor steken, omdat ze te veel verlies zouden lijden door de afgrendeling van de stad. Het Verbond van Aalsterse Dekenijen diende een schriftelijk verzet in bij het stadsbestuur, maar deze wezen erop dat er met de Belgische Wielerbond overeengekomen was dat het criterium de zaterdag na de Ronde van Frankrijk moest plaatsvinden. Het Verbond stelde echter voor om het criterium te laten doorgaan op de zondag erna of 's avonds. Het Sportcomité stelde aan het college van burgemeester en schepenen voor om het criterium te verhuizen naar de Albrechtlaan, Leopoldlaan en Heilig Hartlaan, waardoor het 30ste criterium dat jaar doorging op Mijlbeek. De organisatoren hadden dat jaar niet alleen een nieuw parcours klaar, maar hadden ook een nieuw systeem uitgedokterd. Het criterium zou bestaan uit twee onderdelen: als inleiding een afvallingskoers over 35 km en aansluitend het criterium over 60 km.

In de afvallingskoers viel de beslissing al heel snel daar Sels, Sercu en Van Vaerenbergh aan de haal gingen en in de spurt was Sercu veel te sterk voor zijn twee kompanen.

Voor aanvang van het eigenlijke criterium werd Edgard Sorgeloos gehuldigd voor zijn zestiende deelname aan het criterium en al heel snel werd het duidelijk dat de 'rode garde' alles in het werk zou stellen om streekrenner Sorgeloos de zege te bezorgen. De Solo-ploeg domineerde trouwens gedurende de hele wedstrijd en het hele peloton en ging bovendien met het leeuwendeel van de premies aan de haal (zo won Sels een gouden horloge).

En zoals voorzien ... bleef Labieken het peloton netjes voor en won voor zijn kopmannen Van Looy en Sels.

Uitslagen

Afvallingskoers

1. SERCU Patrick de 35 km in 48'07"
2. Sels Ward
3. Van Vaerenbergh Gustaaf
4. Verbeeck Frans
5. Merckx Eddy
6. Melckenbeeck Frans
7. De Smet Gustaaf
8. Haelterman Julien
9. Beheyt Benoni
10. Van Looy Rik
11. Huysmans Jos
12. Van Aerde Michel
13. De Thaey Hugo
14. Noyelle André
15. Janssens Jozef
16. Brands Frans
17. Wright Michael (GB)
18. De Boever Jacques

19. Van de Voorde Omer
20. Verhaegen August

Rit in lijn

1. SORGELOOS Edgard de 60 km in 1h28'00"
2. Van Looy Rik op 20 meter
3. Sels Ward
4. Sercu Patrick
5. De Smet Gustaaf
6. Vercauteren Etienne
7. Decabooter Arthur
8. Verbeeck Frans
9. Beheyt Benoni
10. Haelterman Julien
11. Swerts Roger
12. Van den Eynde Willy
13. Reybrouck Guido
14. De Thaey Hugo
15. Huysmans Jos
16. De Pauw Noël
17. Merckx Eddy
18. Van Vaerenbergh Gustaaf
19. Melckenbeeck Frans
20. Verhaegen August
21. De Wolf Henri
22. Kunde Karl-Heinz (BRD)
23. Brands Frans
24. Van Aerde Michel
25. Van de Voorde Désiré
26. Anglade Henri (Fr)
27. De Boever Jacques
28. De Middeleir Robert
29. Guldemont Jozef
30. De Rosso Guido (It)
31. Maes Gilbert

Labieken na zijn zege in Aalst.

Gans de Denderstreek juichte Edgard Sorgeloos toe bij zij
prachtige overwinning in het internationaal kriterium.

Terwijl Edgard Sorgeloos afgescheiden over de meet komt, waren een twintigtal renners aan een daverende spurt bezig die gewonnen werd door Rik Van Looy. (Cliché Het Volk)

16/07/1966 Een personenwagen voor de jonge Merckx, winnaar van het eindklassement - de rit in lijn voor Ward Sels.

Inderdaad, er was sprake van een eindklassement, begiftigd met een personenwagen Skoda (t.w.v. 65 000 BEF) voor de winnaar. De wedstrijd begon met een rit in lijn en de eerste twintig geklasseerde renners van deze rit in lijn mochten deelnemen aan een tijdritje over 1 ronde (2,7 km).

De aankomst lag zoals het jaar voordien op de Albrechtlaan en de absolute trekpleisters waren Tourwinnaar Lucien Aimar, Wereldkampioen Tom Simpson, groene trui-winnaar Willy Planckaert, Jan Janssen, Franco Bitossi, Walter Godefroot, Eddy Merckx, en Rik Van Looy. Ondanks de gure weersomstandigheden was de publieke belangstelling meer dan bevredigend.

In de rit in lijn was Tom Simpson de meest actieve en hij graaide ook een pak premies mee (o.a. een gouden uurwerk en een wasmachine), maar hij liet zich wel verrassen toen 10 km voor het einde de jonge Merckx de definitieve ontsnapping lanceerde. Merckx kreeg het gezelschap van Ward Sels, Herman Vanspringel en Remi Vanvreckom. Ondanks verwoede pogingen slaagden Rik Van Looy, Tuur Decabooter en Georges Vandenberghe er niet meer in om aansluiting te vinden. Na een pittige spurt moest de fotofinish de winnaar aanduiden: Sels haalde het met 5 cm voor Merckx.

De ontgoochelde Merckx nam op schitterende wijze revanche door de tijdrit en ook het eindklassement te winnen.

Uitslagen

1. SELS Ward de 95 km in 2h20'00"
2. Merckx Eddy op 5 cm
3. Vanvreckom Remi
4. Vanspringel Herman
5. Van Looy Rik op 12"
6. Vandenberghe Georges
7. Decabooter Arthur
8. Van den Eynde Willy
9. Sorgeloos Edgard
10. Boons Jos
11. De Middeleir Robert
12. Haelterman Julien
13. Swerts Roger
14. Reybrouck Guido
15. Aimar Lucien (Fr)
16. Planckaert Willy
17. De Wolf Henri
18. Janssens Jozef
19. Roman Clement
20. In 't Ven Willy
21. Monteyne Jean
22. Huysmans Jos
23. Bitossi Franco (It)

24. Desmet Armand
25. Schutz Eddy (Lux)
26. Godefroot Walter
27. Simpson Tom (G-B)
28. Mugnaini Marcello (It)

Tijdrit

1. MERCKX Eddy de 2,7 km in 03’31”
2. Planckaert Willy in 3'38"
3. Vanspringel Herman in 3’39”
4. Vandenberghe Georges in 3’40”
5. Decabooter Arthur in 3’41”
   Sels Ward z.t
7. Vanvreckom Remi in 3’42”
   Van den Eynde Willy z.t.
9. Van Looy Rik in 3’44”
   Swerts Roger z.t.
11. Boons Jos in 3’46”
    Haelterman Julien z.t.
13. In ’t Ven Willy in 3’48”
14. Reybrouck Guido in 3’50”
15. Janssens Jozef in 3’51”
    De Middeleir Robert z.t.
17. Sorgeloos Edgard in 3’52”
    De Wolf Henri z.t.
19. Roman Clement in 3’54”
20. Aimar Lucien (Fr) in 4’06”

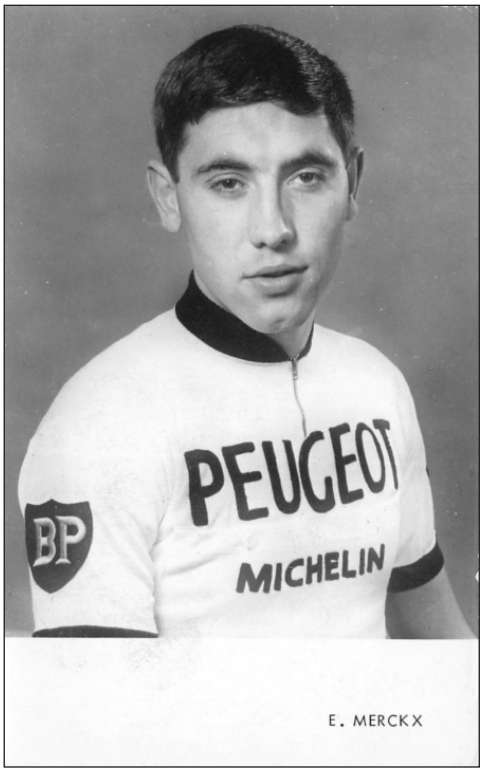

Eindklassement

Het eindklassement kon niet achterhaald worden.

24/07/1967 Het eerste avondcriterium is voor de keizer van Herentals.

In 1967 werd het criterium voor het eerst 's avonds georganiseerd. Hierdoor verhuisde het criterium terug naar het centrum. Sportcomité-voorzitter Willy Vernimmen wilde met het nieuwe aanvangsuur de (tanende) publieke belangstelling aanwakkeren. Met de inrichting van een avondcriterium werd ook toegegeven aan het protest van de Aalsterse handelaars.

De belangstelling was inderdaad massaal en na zoveel deelnames kon Rik Van Looy eindelijk ook in Aalst het zegegebaar maken. Hij was er op 14 km van het einde vandoor gegaan in het gezelschap van Guido Reybrouck en hij klopte Guido in de spurt. Zeven seconden later legde Eddy Merckx beslag op de derde plaats.

Uitslag

1. VAN LOOY Rik de 85 km in 2h00'00"
2. Reybrouck Guido
3. Merckx Eddy op 7"
4. Huysmans Jos
5. Janssens Jozef
6. Spruyt Jos
7. Vanvreckom Remi
8. Van Schil Victor
9. De Sitter Eddy
10. Jacquemin Michel
11. Karstens Gerben (Ned)
12. Derboven Willy
13. Godefroot Walter
14. Vanclooster Noël
15. Brands Frans
16. Haelterman Julien
17. Nuelant Victor
18. Van Neste Willy
19. Vanspringel Herman
20. Swerts Roger
21. Lelangue Robert
22. Van den Bossche Martin
23. Balmamion Franco (It)
24. Monty Willy
25. Vandenberghe Georges

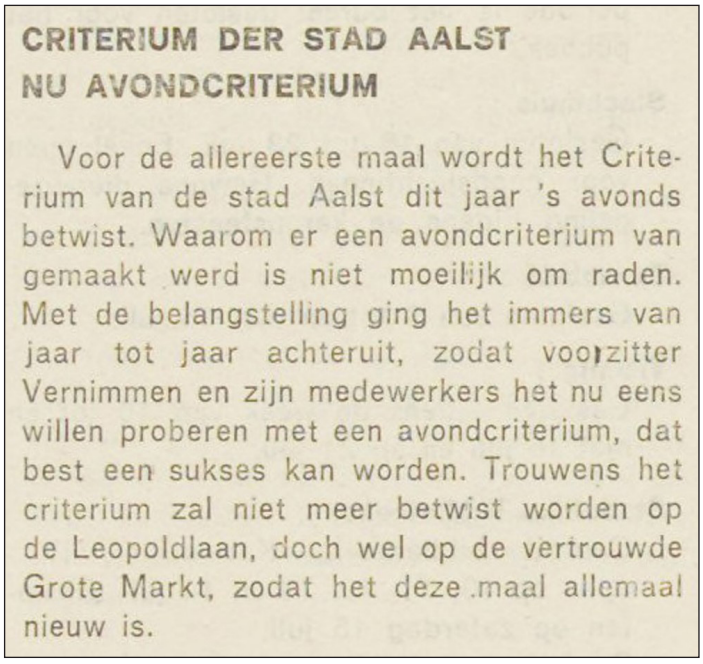

CRITERIUM DER STAD AALST
NU AVONDCRITERIUM

Voor de allereerste maal wordt het Criterium van de stad Aalst dit jaar 's avonds betwist. Waarom er een avondcriterium van gemaakt werd is niet moeilijk om raden. Met de belangstelling ging het immers van jaar tot jaar achteruit, zodat voorzitter Vernimmen en zijn medewerkers het nu eens willen proberen met een avondcriterium, dat best een sukses kan worden. Trouwens het criterium zal niet meer betwist worden op de Leopoldlaan, doch wel op de vertrouwde Grote Markt, zodat het deze maal allemaal nieuw is.

De Gazet van Aalst 29 juni 1967. Alles om de belangstelling op te krikken.

22/07/1968 Animator Van Looy krijgt loon naar werken en klopt Merckx in de spurt.

Opnieuw een massa toeschouwers. Door het enthousiasme van de supporters moest de start zelfs uitgesteld worden om de renners de gelegenheid te geven de nodige handtekeningen uit te delen. Een (gedeeltelijke) verklaring voor de massale toeloop was ook het feit dat twee Denderstrekers, Vic Nuelant uit Moorsel en 'Baasken' Vanvreckom uit Denderwindeke, zich uitstekende helpers getoond hadden in de voorbije Tour de France; hun supporters waren dan ook massaal op post (zie foto).

In het begin van de jaren 60 hadden de toeschouwers twee jaar na elkaar Rik Van Looy uitgejouwd omdat hij een verregaande passiviteit aan de dag legde. Dat kon men in 1968 allerminst zeggen: de 'oude keizer' was betrokken in vrijwel elke aanval en hij lanceerde ook de beslissende vlucht, samen met Merckx, Reybrouck, Vansweefelt, Vanspringel, Huysmans en Stevens. In een magistrale spurt hield hij Eddy Merckx af. Op je oude dag, de 'coming man' kloppen in de spurt en het massale applaus in ontvangst nemen, wat kon Rik meer wensen?

Uitslag

1. VAN LOOY Rik de 95 km in 2h09'00"
2. Merckx Eddy
3. Vansweefelt Valère
4. Reybrouck Guido
5. Stevens Julien
6. Huysmans Jos
7. Vanspringel Herman
8. Leman Eric
9. Vanryckeghem Daniël
10. Vanvreckom Remi
11. Melckenbeeck Frans
12. Spruyt Jos
13. Van den Bossche Martin
14. Neckebroeck Herman
15. Pintens Georges
16. Schelfhout René
17. Ernst Edward
18. Monteyne Jean
19. Nuelant Victor
20. De Vlaeminck Eric
21. Houbrechts Antoon
22. De Wolf Henri
23. Bracke Ferdinand
24. Notaerts Gilbert
25. Poppe André
26. Maes Marcel
27. Schiavon Silvano (It)
28. In 't Ven Willy

29. Vandenberghe Georges
30. Derboven Willy
31. Godefroot Walter

Het 33e Internationaal criterium der Stad Aalst kende maandag ll. een nog nooit geziene volkstoeloop

Talrijke supporters met spandoeken gewapend (zie foto) waren getuige van een daverende eindspurt tussen 1 Van Looy 2 Merckx

De Gazet van Aalst 27 juli 1968. De supporters van Vic Nuelant op post

Marcel Baetens (°1956) werd geboren in Kerksken en verhuisde op achtjarige leeftijd naar Haaltert.

Hij studeerde af als licentiaat in de Romaanse filologie en ging aan de slag als leraar Frans en nadien als directeur aan het Koninklijk Atheneum van Geraardsbergen. Hij sloot zijn carrière af als pedagogisch adviseur bij het Onderwijs van de Vlaamse Gemeenschap.

Van jongs af was hij geboeid door de lokale geschiedenis en de geschiedenis van de Denderstreek in al zijn facetten maar vooral door de wielersport in de Denderstreek. Het is vanuit die interesse dat hij reeds een aantal werken publiceerde: de familiekroniek “Arm maar proper” in 2005 en de “Beknopte geschiedenis van KSC Denderstreek” in 2011.

Hij was ook medeauteur van een aantal werken over de geschiedenis van het officieel onderwijs in Geraardsbergen en hij leverde ook de statistische gegevens voor het boek dat verscheen n.a.v. de 100ste Stadsprijs wielrennen in Geraardsbergen.

In 2017 schreef hij samen met Alex Van der Veken het boek “KRC Haaltert 1942-2017” n.a.v. het 75-jarig bestaan van de club.

In 2019 verscheen van hem in twee talen (Frans en Nederlands) het toeristische boek over zijn “tweede vaderland”: “La Provence et moi - een zoektocht naar l’art de vivre/ à la recherche de l’art de vivre ”.

In 2020 verscheen van zijn hand “Houd de baan vrij, De renners zijn in aantocht - Een terugblik op het wielrennen in Kerksken”

FAEMA (deel 6b)

De FAEMA-Spanjaard van het seizoen: Antonio Suárez Vásquez

(° 20/05/1932[1] Alcalá de Henares (Madrid) - † 06/01/1986 Madrid)

Antonio Suárez werd in 1932 geboren in een redelijk welstellende familie van bananenboeren in een voorstad van het vooroorlogse Madrid. De Burgeroorlog zou echter alles veranderen en vader Suárez moest een andere oplossing vinden om zijn familie te kunnen onderhouden. Hij kon uiteindelijk een baan als wegenwerker bij het ministerie van Openbare Werken krijgen. Hard en ondankbaar werk, maar wel een vast salaris waar een familie kon van leven. Ze verhuisden eerst naar Santos de la Humosa en vervolgens naar Corpa, waar vader Suárez waker werd.

Ook de kinderen, ze waren ondertussen met zes, moesten werken. In de vroegere woonplaats was Antonio loopjongen, maar in de nieuwe was er geen werk te vinden. 12 km verderop, in Alcalá de Henares, was er wel vraag naar werkwillige armen en de jonge Suárez was eerst klerk in een pottenbakkerij en dan assistent in een schoenenwinkel. Vervoer naar zijn werkplek was er echter niet en daarom besloot hij een fiets te kopen. Hij moest wel nog eerst ermee leren rijden, maar na talrijke valpartijen lukte dat toch. Nog wat later maakte het rijwiel nog meer deel uit van zijn leven, hij vond werk bij Ciclos Calleja, een winkel van verkoop en reparatie van fietsen. Deze was eigendom van Guillermo Calleja, die later zijn beschermheer zou worden en die hij peter noemde en als een tweede vader aanzag.

Gelukkig was die vaderfiguur er, want korte tijd nadien stierf zijn oudeheer en de familie besloot dat Antonio diens werk zou overnemen. Hij wilde echter zijn andere job niet opgeven en combineerde beide. Zijn baas, een groot wielerliefhebber, nam hem regelmatig mee naar plaatselijke wedstrijden. Antonio was echter veel meer geïnteresseerd in voetbal en had met zijn broer José en enkele vrienden zelfs een voetbalploeg, Corpa F.C. genaamd, opgericht.

Het toeval zou echter zijn rol spelen. Op een dag vergezelde hij zijn vriend (en toekomstig schoonbroer) Florentino naar een wielerwedstrijd voor amateurs waaraan deze zou deelnemen. Op weg naar de wedstrijd reed hij zijn gezel echter los en deze was daarvan zo onder de indruk dat hij aandrong dat Antonio zijn plaats in de wedstrijd zou innemen. Terwijl Antonio zich omkleedde, maakte Florentino diens fiets wedstrijdklaar. De organisatoren waren sceptisch, maar lieten de jonge Suárez toch starten.

Van bij de start ging Antonio in de aanval. Het peloton zou hem niet meer terugzien en pas in de laatste kilometer werd hij door twee andere renners bijgehaald die hem, gebruik makend van zijn gebrek aan ervaring, in de sprint zouden kloppen. Hij had immers tijdens de hele wedstrijd, toch 89 km lang, niet gegeten en zo was hij ten einde krachten bij de aankomst. Ook al had hij dan niet gewonnen, zijn prestatie had wel indruk gemaakt en dan zeker op Guillermo Calleja, zijn werkgever. Deze zorgde prompt voor de registratie van Antonio Suárez bij de wielerbond.

Hij schreef hem in voor de Vuelta a la Alcarria en bezorgde hem in leen een fiets van een zekere Vilches, de broer van een goede vriend van Suárez en Calleja. Het was 13 april 1952 en de tweede wedstrijd van Antonio Suárez. Ook nu ging hij van bij de start alleen in de aanval, in eerste instantie op jacht naar een premie, vervolgens op zoek naar de zege. Opnieuw was hij zijn bevoorrading vergeten en opnieuw werd hij in de finale bijgehaald, dit keer op 5 km van de aankomst in Guadalajara en ter afwisseling door zes renners. Antonio gaf echter niet af en

1 Vele, vooral Spaanse, bronnen, waaronder korte biografieën uit 1959 en 1967, geven als geboortejaar 1931. Wij denken dat 1932 de juiste datum is.

ging weer in de aanval en enkel Vilches, de eigenaar van zijn fiets, kon hem bijhouden. Hij liet deze bij hem blijven en de sprint winnen, ten slotte had hij hem geholpen aan deze wedstrijd te kunnen deelnemen.

Zijn carrière leek goed begonnen, maar werd al dadelijk terug afgebroken, hij werd opgeroepen voor zijn militaire dienst. Bijna moest hij naar Afrika, hij werd als laatste uitgeloot, maar uiteindelijk ging een vrijwilliger in zijn plaats. Antonio werd gelegerd in Gerona en speelde daar wat Baskische pelota. Hij merkte ook dat hij maar weinig culturele bagage had en zette zich tijdens zijn legerdienst aan het studeren. Eerst schreef hij zich in voor de cursus om korporaal te worden en daarna voor die van sergeant. Antonio was een ijverig student en nam vervolgens met succes deel aan een examen om een studiebeurs te krijgen voor een verdere opleiding in Maniles, studies die konden leiden naar een post als officier. Antonio zag een mooie toekomst in het leger en wou in die richting verder gaan.

Guillermo Calleja had echter andere plannen, bleef hem aanmoedigen om wielrenner te worden en kwam zelfs met een splinternieuwe fiets naar de kazerne. Antonio Suárez liet zich overtuigen en begon tijdens zijn laatste maanden legerdienst ritjes te maken in de buurt. Toen hij mocht afzwaaien was het wielerseizoen echter bijna voorbij en was hij bovendien uit vorm. Calleja raadde hem dus aan te wachten op het volgende seizoen. Ook al was hij al bijna 23 en eigenlijk nog altijd maar een debutant, toch wou Antonio het riskeren.

Goed getraind begon hij aan het seizoen 1955 bij de liefhebbers als lid van de Peña Grande-club. Hij won al snel met overwicht de tijdrit Madrid-Villalba en trok vervolgens naar de Gran Premio de Andalucía. Tactiek en strategie waren aan hem niet besteed en hij trok van bij de eerste rit in de aanval. Hij hield stand tot het einde en werd ook eindwinnaar. Dit leverde hem

Na de Vuelta a Levante, Antonio Suárez, winnaar van de slotrit, omringd door links eindwinnaar Bernardo Ruíz en Alejandro del Caz, de voorzitter van de Spaanse wielerbond, en rechts door nationaal selectieheer Luis Puig en bergkoning Antonio Karmany. (Foto Collectie Ruíz)

een selectie op in de Madrileense ploeg voor de Cinturión de Barcelona, waar hij tweede in het bergklassement werd. Hij eindigde ook nog 6de in het nationaal kampioenschap (gewonnen door José Pérez Francés) en won in totaal 18 maal, in wat, als we even die twee wedstrijden in 1952 vergeten, zijn enige seizoen bij de liefhebbers zou zijn.

Antonio Suárez had geen tijd meer te verliezen en vroeg een licentie als beroepsrenner 4de categorie[2] aan. Een contract bij een ploeg zat er niet in, daarom sloot hij zich aan bij de Guardia de Franco, die merkloze profs groepeerde. Meer dan dat was niet voorzien, er was geen verdere ondersteuning behalve een reductie op het openbaar vervoer om de kost van het reizen naar de wedstrijden te drukken.

Ze begonnen het seizoen in de Vuelta a Andalucía waarin hij 21ste werd. De volgende wedstrijden ging het al beter, hij werd 6de in de Trofeo Masferrer en tweede in de Gran Premio Industriales de Madrid, waar hij het bergklassement won. Niet slecht voor een nieuwbakken prof en het leverde hem een selectie voor de Vuelta a España in de ploeg Centro-Sur op.

Dit team was veel te zwak voor een dergelijke wedstrijd, na vijf ritten was het al gehalveerd. Antonio verdedigde zich zo goed hij kon. Een mooi klassement was nog buiten zijn bereik en ook in de tijdrit, nochtans zijn specialiteit, vervulde hij slechts een figurantenrol. Hij kwam echter knap voor de dag in het gebergte en stond na de voorlaatste rit zelfs tweede in het bergklassement. Dan sloeg het noodlot toe. Hij werd aangereden door een volgwagen, met gescheurde ligamenten in het rechterbeen als gevolg. Ondanks een pijnstillende injectie van de wedstrijddokter moest hij door de pijn op 40 km van de aankomst de bezemwagen vervoegen en naar de medische verzorging gebracht worden. Hij werd wel derde in de bergprijs[3].

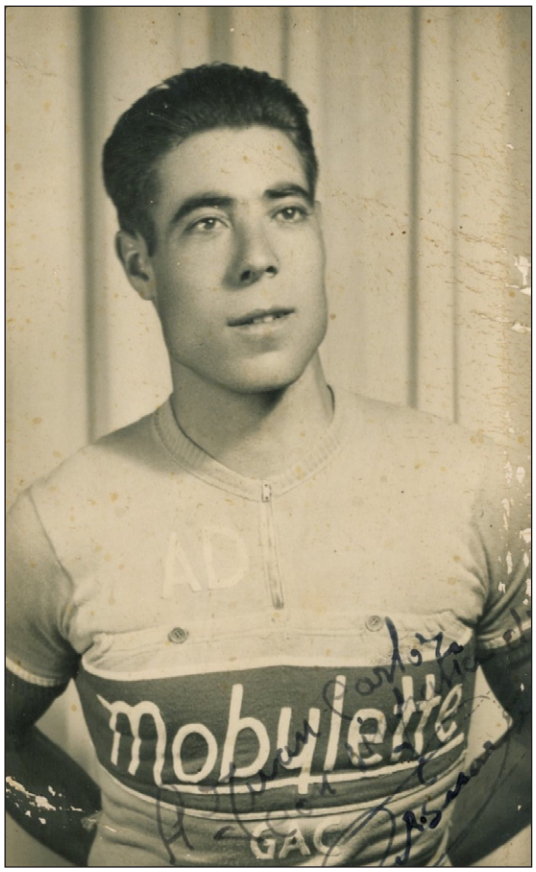

Een eerste echte sponsor, AD Mobylette-GAC (Foto FOTO REY).

Na afloop keek hij met gemengde gevoelens terug op deze Vuelta. Een echt succes was het niet, hij was in ieder geval beneden zijn eigen verwachtingen en hoop gebleven, maar had zich wel laten opmerken door de kenners. Een nieuwe test was dus noodzakelijk, hiervoor zou een maand na het einde van de Vuelta de Vuelta a Asturias dienen. Naar zijn gewoonte ging Suárez van bij de start van de eerste rit in het offensief en won met twee minuten voorsprong op Emilio Hernán Díaz Herrera, nog recent zijn ploegmaat in de Vuelta, en vier en een halve minuut op het peloton. Antonio verdedigde hardnekkig zijn leiderstrui, maar moest die toch na afloop van de 5de rit aan de toekomstige eindwinnaar Hernán afstaan. Uiteindelijk werd hij op ruim drie minuten tweede, maar wel voor gevestigde namen als Andrès Trobat, Miguel Chacón, Francisco Moreno, Jesús Loroño en José Gómez del Moral.

2 We kunnen dit beschouwen als equivalent aan de categorie der onafhankelijken, tijdelijk opgeschort in Spanje, voor zover we konden nagaan enkel het geval voor de seizoenen 1956-57.

3 Destijds was het in meerdere rittenkoersen niet noodzakelijk uit te rijden om geklasseerd te worden in een nevenklassement.

Daarmee was de beslissing gevallen, Antonio Suárez zou voluit gaan voor een carrière als wielrenner. Hij won datzelfde seizoen het kampioenschap van Castilië, werd 6de in de Vuelta a los Puertos en 19de in de nationale titelstrijd. Hij begon het seizoen 1957 nog altijd zonder merk, maar steeds bij de Guardia de Franco werd hij achtereenvolgens tweede in de 6de en winnaar van de 7de rit in de Vuelta a Andalucía (19de in de eindrangschikking) en won hij de eerste en de 8ste (en laatste) etappe van de Vuelta a Levante (21ste in het eindklassement).

Gehuldigd als etappewinnaar in de Vuelta. (Fotobron onbekend)

Hij had zich zo opnieuw gunstig laten opmerken en kreeg eindelijk een contract bij AD Mobylette-GAC, om in dienst te rijden van Federico Bahamontes. Een knechtenrol was niet direct zijn ambitie, maar hij was niet in een positie om veel eisen te stellen. Na nog een goede prestatie in de Vuelta al Sureste (tweede in de 5de rit en 13de in de eindstand) hoopte hij op een selectie in de nationale ploeg voor de Vuelta, maar op het laatste moment werd hij nog teruggezet naar de regionale Centro-Sur-ploeg, die er dit keer wel goed uitzag, met verder José Gómez del Moral, Antonio Jiménez Quiles, Fernando Manzaneque en Francisco Moreno.

Antonio was ontgoocheld door zijn gemiste selectie voor de Spaanse ploeg en begon de Vuelta met een aangetast moreel. Daardoor verloor hij in de eerste zes etappes al ruim een halfuur op de best geklasseerden en meteen alle hoop op een goede eindstand. In de 7de rit kwam hij er eindelijk een beetje door. Hij was mee in de goede ontsnapping en werd 5de. Dit was echter maar een strovuur en de volgende dag verloor hij opnieuw een kwartier. Het zou duren tot de laatste week voordat hij er echt doorkwam, met een nieuwe 5de plaats in de 11de etappe, een 9de in de 12de en een 10de in de 13de, een tijdrit over 85 km.

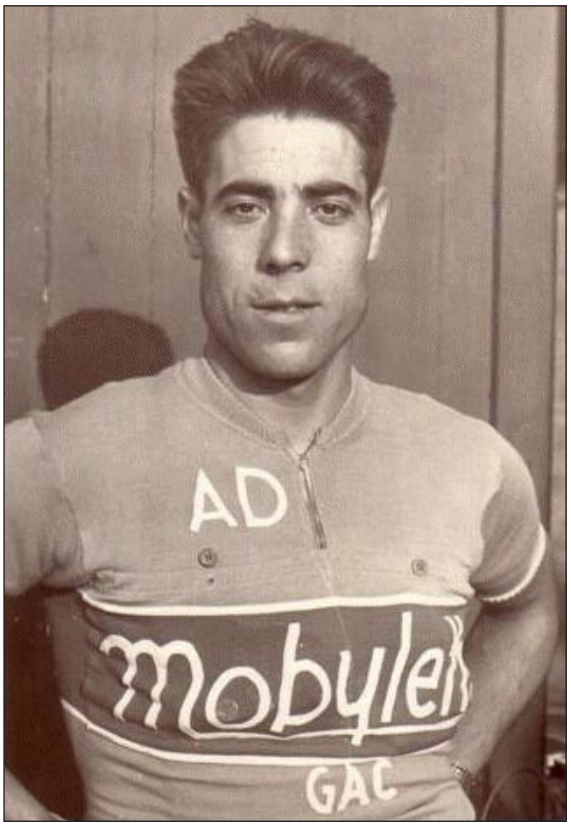

In dienst van Bahamontes bij AD Mobylette-GAC. (Foto FOTO RRY).

Suárez bleef zich tonen, na een 14de plaats in de 14de rit, werd hij nog eens 5de in de 15de. Zijn grote dag kwam in de slotetappe van San Sebastián naar Bilbao. In de finale ging hij in de aanval, kwam als eerste boven op de laatste beklimming, de Alto de Sollube, een berg van eerste categorie, en won de rit met 4'47" op zijn ploeggenoot José Gómez del Moral en bijna 7 minuten op het eerste peloton. In de eindrangschikking werd hij 21ste, op 52'14" van Jesús Loroño. Zonder zijn slechte start in deze Vuelta had er minstens een toptien plaats ingezeten, misschien wel de topvijf. In de bergprijs werd hij dit keer 6de.

Antonio Suárez had dus een en ander te bewijzen en toonde alvast zijn goede vorm met een 8ste plaats in het nationaal kampioenschap. Vervolgens trok hij opnieuw naar de Vuelta a Asturias. Al in de eerste rit legde hij samen met kopman Bahamontes en zijn andere ploegmaats René Marigil en Juan Campillo de wedstrijd in een beslissende plooi. Federico won de rit met 59" voorsprong op Suárez en zijn twee gezellen en bijna 11 minuten op de rest. Bahamontes kende geen inzinking en won makkelijk het eindklassement voor Marigil en Suárez. Antonio, na zijn tweede plaats in de eerste rit, ook nog 5de in de tweede, derde in de derde, 5de in de 4de en tweede in de 5de etappe, won op punten en werd tweede in de bergstand, achter Bahamontes.

Hij had nu wel de selectieheren kunnen overtuigen en Suárez mocht mee naar de Tour de France in dienst van kopmannen Bahamontes, 4de het jaar voordien, en Loroño, de recente winnaar van de Vuelta. Het werd echter helemaal geen succes voor hem. Vanaf de eerste rit verzeilde hij in de achtergrond zodat hij na drie dagen al op 50 minuten in het algemeen klassement stond. Er kwam geen beterschap en vooral de doortocht door België werd een echte calvarietocht, twee keer na elkaar kwam hij op meer dan een halfuur van de eersten binnen.

Na de 5de etappe was de Tour zelfs al bijna voorbij voor hem, hij kwam na de tijdsgrens binnen, maar werd samen met zijn landgenoten Benigno Aspuru en Antonio Ferraz door de jury terug opgevist. Veel maakte het niet uit, de volgende dag verloor hij opnieuw meer dan twintig minuten en stond hij afgetekend laatste op bijna twee uur. De 9de rit betekende het einde van zijn lijdensweg, moegestreden gaf hij op en verliet de Tour nog vooraleer aan het gebergte te beginnen[4].

Tijdens het slot van het seizoen betwistte hij nog eerst de Volta a Catalunya. De grote vorm was er nog niet, hij werd 5de in de 7de rit en 30ste in de eindstand. In de daaropvolgende Vuelta al la Rioja ging het al een stuk beter. Hij won de eerste etappe, werd 8ste in de derde, 11de in de eindstand en derde in het bergklassement. Het seizoen werd nog afgesloten met twee titelstrijden. De eerste was het Spaans bergkampioenschap, waarin hij 8ste werd. Vervolgens was er nog dat van de regio's, een ploegentijdrit per drie over 115 km. Samen met Fernando Manzaneque en Raúl Motos Martos bezorgde hij de ploeg van Castilla la Nueva de derde plaats.

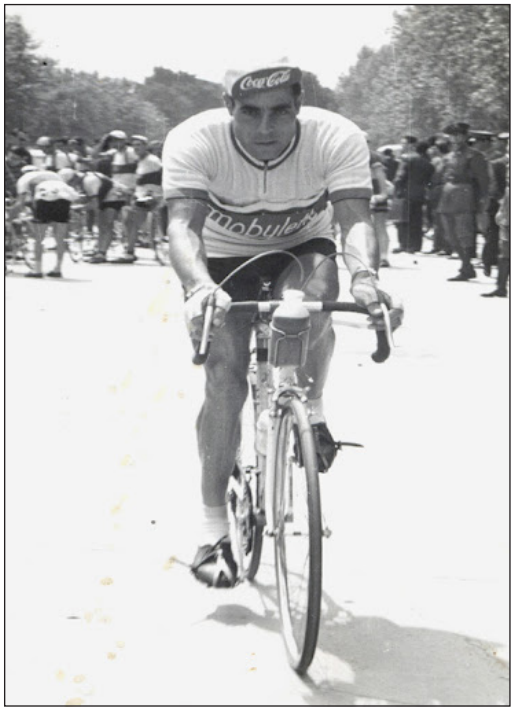

In actie voor Mobylette, met nog wat extra beschutting van Coca-Cola. (Foto Internetlink 1)

Voor het seizoen 1958 stapte Suárez over naar de nieuwe Lube-ploeg. Vermits dit team geen uitgesproken kopman had, zou dit een uitgelezen kans zijn om een nieuwe stap voorwaarts te zetten. Hij begon goed aan het seizoen met onmiddellijk al een ritzege in de Vuelta a Andalucía (7de etappe, 18de in de eindstand). In de Vuelta a Levante, van de eerste tot de laatste dag gedomineerd door de Belgen van FAEMA, speelde hij dan weer geen rol van betekenis, hij werd 48ste in de eindrangschikking, op 50 minuten van Hilaire Couvreur.

In de laatste voorbereiding op de Vuelta, de Eibarko Bizikleta, stond hij er dan weer wel. Hij veroverde tijdens de tweede rit de leiderstrui, maar moest die de volgende dag na de tijdrit,

4 Zijn verdwijning uit de Tour ging zo goed als onopgemerkt voorbij, deels door zijn klassement, maar vooral door de spectaculaire en sterk gemediatiseerde opgave dezelfde dag van zijn kopman Federico Bahamontes.

waarin hij achtste werd, afstaan aan Jesús Loroño. Nog een dag later won hij de slotetappe en werd uiteindelijk tweede in de bergprijs en derde in de eindstand, op 3'30" van Loroño. Samen met zijn ploeg won hij bovendien het ploegenklassement. Een mooie prestatie en duidelijk klaar voor de Vuelta, maar toch niet goed genoeg om een plaats in de Spaanse nationale ploeg te krijgen.

De Vuelta werd ten andere eerder een tegenvaller. Deze keer zat er geen ritzege in, zijn beste prestaties waren een derde plaats in de 9de rit, een 6de in de derde en een 9de in de openingsetappe. Na een behoorlijk begin zakte hij in het klassement steeds verder weg alvorens op te geven in de 11de rit. Ondanks die opgave werd hij nog 6de in de bergprijs. Toch was dit voldoende om opnieuw geselecteerd te worden voor de Tour de France. Met een 8ste plaats in het nationaal kampioenschap, 101 km tegen het uurwerk, gewonnen door Federico Bahamontes, toonde hij twee weken voor de start van de Tour dat de goede vorm op komst was.

De hectische beginfase van de Tour, van België naar Bretagne langs de Franse Noordwestelijke kust, was nog altijd niet aan hem besteed en na een week stond hij 107de en voorlaatste op meer dan een uur van leider Gerrit Voorting. Het was al meteen duidelijk dat er niet meer dan een helpersrol voor Suárez zou inzitten, behalve dan misschien in de tijdritten. De eerste daarvan was al de dag nadien, over 46 km in Châteaulin. Hij werd 14de en eerste Spanjaard, op 3'04" van Charly Gaul.

De volgende etappes was het terug het knechtenlivrei aantrekken en zo stond hij aan de voet van de Pyreneeën laatste in het klassement, op ruim een uur van André Darrigade. Ook in het gebergte reed hij vooral in dienst en in de achtergrond, maar aan de voet van de Mont Ventoux was hij er dan toch in gelukt vijf man achter zich te laten en stond hij 90ste op een uur en veertig minuten van leider Vito Favero. Hij werd dan de volgende dag 18de tijdens de individuele chronorit op de flanken van de reus van de Provence, op 6'48" van Charly Gaul, als tweede beste Spanjaard, enkel Bahamontes deed beter, en kon zo in de stand oprukken naar de 83ste plaats, op 95 deelnemers nog in koers.

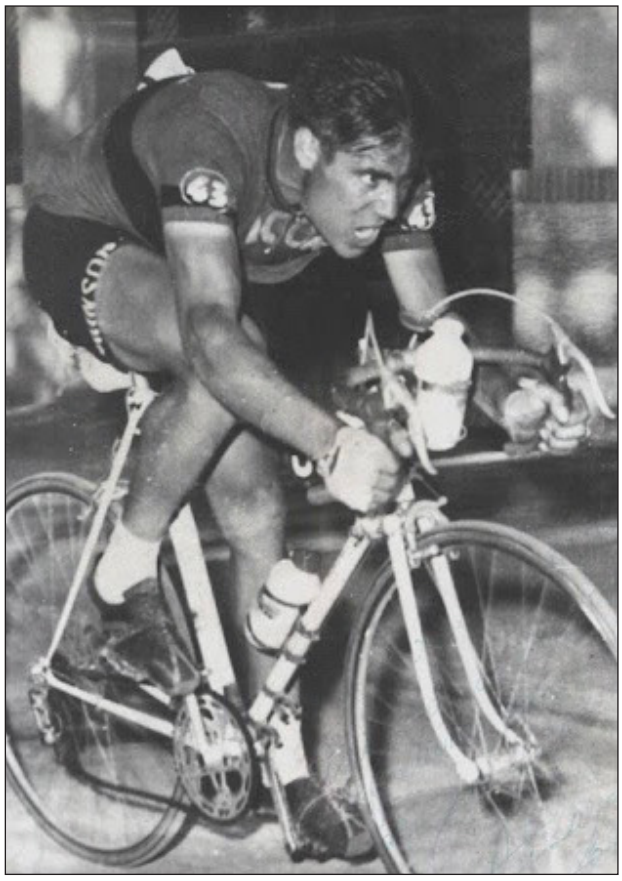

In 1959 met succes bij Licor 43. (Foto Internetlink 1)

Ook in de Alpenritten speelde hij geen rol van betekenis, zijn voornaamste prestatie daar was het overleven van de helse etappe van Briançon naar Aix-les-Bains, zij het dan als 58ste op 47 minuten van Charly Gaul. Twee dagen later was er de derde en laatste tijdrit. Over 74 km eindigde hij 10de op 3'56" van diezelfde Gaul, meteen zijn beste prestatie in deze Tour. Op die manier werd hij 64ste in de eindstand, maar wel op bijna drie uur van eindwinnaar Charly Gaul. Toch een vooruitgang vergeleken met zijn eerste deelname, ditmaal haalde hij het einde en verdiende meteen 50 000 peseta's, vooral dankzij Federico Bahamontes, bergkoning, winnaar van twee ritten, 8ste in de eindrangschikking en uitgeroepen tot strijdlustigste.

Als afsluiter van het seizoen was er nog de Volta a Catalunya, waarin hij derde werd in

de slotrit en 9de in het eindklassement. Een behoorlijke campagne, maar toch wat beneden de eigen verwachtingen, zeker zijn opgave in de Vuelta was een ontgoocheling. Lube stopte de sponsoring aan het einde van het seizoen en zo was het uitkijken naar een nieuwe ploeg. Licor 43, bezig aan hun derde campagne, maar voor het eerst met meer dan een handvol renners bood de oplossing[5]. Naast Antonio Suárez werden daar ook onder meer Miguel Bover, Vicente Iturat, Fernando Manzaneque, René Marigil, Luis Otaño, Andrés Trobat en Aniceto Utset aangeworven. Een stevige ploeg en dat zou ook nodig zijn voor de Vuelta, die nu helemaal de kaart trok van merkenploegen[6].

Antonio Suárez was ondertussen gekend en gewaardeerd door de kenners, maar nog geen echte vedette. Op dit punt in zijn wielercarrière was het verre van zeker dat die een betere toekomst kon bieden dan een militaire loopbaan. Hij was ondertussen 27, maar nog altijd maar vier jaar echt actief als wielrenner. Het was dus toch tijd om een volgende stap te zetten. Daarom pakte hij het seizoen anders aan en mikte volledig op de grote rittenkoersen, de Vuelta om te beginnen. Hij deed het kalm aan en zag de eerste etappewedstrijden eerder als training. Zo werd hij zonder op te vallen 33ste in de Vuelta a Andalucía en 15de in de Vuelta a Levante. Slechts eenmaal toonde hij zich heel even in laatstgenoemde rittenkoers, met een 8ste plaats in de 8ste etappe. Een eerste echte test was het Spaans bergkampioenschap, waar hij 4de werd, op 4'35" van Bahamontes. Geslaagd dus, de goede vorm was dichtbij en hij gaf dan maar forfait voor de Eibarko Bizikleta, ook al was hij ingeschreven.

Zo kwam hij fris aan de start van de Vuelta, en ook in conditie, zoals hij toonde in de eerste rit. Hij was mee voorop met Van Looy, Bahamontes en Rivière en werd tweede in de sprint, enkel geklopt door de Belgische kampioen. De volgende dagen bleef hij aandachtig bij de andere favorieten en na achtereenvolgens een 4de plaats in de 4de etappe, een zege in de 5de en een derde plaats in de 6de, stond hij in het algemeen klassement knap 6de, op 1'47" van leider Antonio Karmany en op slechts 52" van Federico Bahamontes, maar met 2'05" voorsprong op Rik Van Looy en 3'31" op Roger Rivière.

De volgende dag leek hij echter zijn klassementsambities te kunnen opbergen. Een groep van elf, zonder echte favorieten, maar met wel enkele degelijke renners als René Marigil, José Gómez del Moral, José Segu en Pierre Everaert ging in de aanval zonder dat het peloton der favorieten reageerde. De voorsprong liep op tot 29 minuten en Suárez viel terug naar de 19de plaats op 25 minuten van de nieuwe leider Jos Vloebergs. Antonio was gedemoraliseerd en toen Van Looy en Rivière in gezelschap van de goed geklasseerde Pierre Everaert de volgende dag tien minuten terugnamen was hij niet mee en zakte verder terug naar de 24ste rang op een halfuur van de nieuwe leider Everaert.

Antonio Suárez herpakte zich echter in de 10de rit. Hij ging mee in een ontsnapping met 12 renners, waaronder Raphaël Geminiani en Hilaire Couvreur, die het peloton op ruim zestien minuten zette. Hij won bovendien de etappe en werd zo 11de in de stand. De volgende dag was hij opnieuw in het offensief, ditmaal samen met Rik Van Looy, die de dagzege zou binnenrijven, José Segu, die de amarillo trui zou veroveren, Roger Rivière die door herhaalde pech al zijn kansen op de eindzege zou verliezen, Jesús Galdeano en Emmanuel Busto. Zelf werd hij tweede en stond eensklaps op eenzelfde plaats in de stand, op 3'20" van de nieuwe leider.

De twee volgende dagen gebeurde er weinig, in afwachting van de komende grote tijdrit over 68 km. Tijdens die 14de etappe zou het dan moeten gebeuren. Rivière was de sterkste, maar

5 Volgens sommige bronnen had Antonio Suárez in 1959 ook een contract bij St Raphaël-Géminiani. Wij hebben hiervan geen bewijs kunnen vinden. Hij heeft in ieder geval geen officiële kaart en we hebben ook geen wedstrijd kunnen vinden waarin hij deze kleuren zou verdedigd hebben. Jammer genoeg zijn de ploegfoto's bij de start van de Tour te onduidelijk om te kunnen zien welke publiciteit hij daar droeg, ons lijkt het geen enkele.

6 Enkel Portugal en Italië werden in 1959 door een nationale selectie vertegenwoordigd, de 7 andere ploegen waren merkenploegen.

Suárez werd knap tweede, op slechts 1'54". Segu verdedigde zich kranig, werd verrassend 5de, maar verloor toch 6'50" en zijn amarillo trui. Antonio stond nu wel aan kop, maar had slechts 1'06" voorsprong op José Segu, terwijl ook Rik Van Looy (op 7'19") en Pierre Everaert (op 10'43") nog niet helemaal uitgeteld waren, zeker met nog twee zware bergritten in het Baskenland voor de boeg. Hij was dan ook verre van zegezeker en vreesde dat alles nog ging fout lopen.

En bijna kreeg Suárez gelijk. In de 16de rit vallen de mannen van St Raphaël, Rivière, Geminiani, Everaert en Gilbert Bauvin aan bij de moeilijke beklimming van de El Escudo. Antonio komt ten val, samen met Geminiani en Bauvin. Prompt gaan Rivière en Everaert in het gezelschap van Galdeano in het offensief. Antonio lijdt vervolgens bandbreuk in de achtervolging en krijgt, uiteraard, geen steun van de beide Fransen. Zijn achterstand loopt op tot 4'30" en de Vuelta lijkt, weer eens, te kantelen. Maar nu is het lot hem wel gunstig gezind. Van Looy, gelost tijdens de beklimming komt aansluiten met drie Spaanse FAEMA's, Juan Campillo, Gabriel Company en Salvador Botella. Iedereen heeft belang bij een samenwerking, Suárez verdedigt zijn leiderstrui, Van Looy zijn plaats op het podium en de drie FAEMA's hebben dezelfde sponsor (ook al rijden ze hier in een andere ploeg) als Rik en dezelfde nationaliteit als Suárez. Meer en meer renners, waaronder ook Segu en nog een vijftal FAEMA's uit de ploeg Van Looy, sluiten aan, en eendrachtig wordt de achterstand beperkt tot 2'24".

De trui was daarmee gered, en ook de eindzege lag nu echt binnen handbereik, ook al waren er nog zes beklimmingen in de slotrit rond Bilbao. In die laatste etappe gebeurde er uiteindelijk weinig. Fernando Manzaneque ging na een aanval op de Alto del Sollube, de zwaarste beklimming van de dag, alleen door en zegevierde en Suárez counterde nog met succes een aanval van Antonio Karmany en Richard Van Genechten op zijn leidersplaats in het bergklassement. Hij won dus de Vuelta met de bergprijs er bovenop en werd ook nog tweede in de puntenrangschikking, enkel geklopt door Van Looy.

Gelukwensen van runner up José Segu na afloop van de Vuelta. (Fotobron onbekend)

Antonio ging door op zijn elan en won een tiental dagen later ook het Spaans kampioenschap, een tijdrit over 100 km, met 45" voorsprong op Federico Bahamontes, de anderen moesten meerdere minuten prijsgeven. Na zijn prestaties werd hij uiteraard opnieuw geselecteerd voor de Tour de France, ook al was Bahamontes de absolute kopman[7]. Suárez, wiens beste vorm ondertussen voorbij was, stelde zich al snel zonder veel morren in dienst van de Adelaar van Toledo en toonde zich enkel een beetje in de 6de etappe, een tijdrit over 45 km, waarin hij 16de werd.

Aan de voet van het gebergte stond hij aldus 56ste, weliswaar slechts op 14'20", een grote vooruitgang vergeleken met de voorgaande jaren. In de Pyreneeën bleek al vlug dat de conditie uit de Vuelta weg was, hij zakte af naar de 59ste plaats op net geen 40 minuten van leider Michel

7 Federico probeerde in de pers hierover nog wat mist te spuien en beweerde dat Suárez kopman was. Weinigen hechtten hieraan geloof.

In 1960 en 1961 bij het grote FAEMA, hier samen met Antonio Ogalla. (Fotobron onbekend)

Vermeulin. De 13de rit zou hem fataal worden. Hij eindigde, samen met onder meer Jean Stablinski en Pierre Everaert en ploegmaten Jesús Galdeano en José Herrero Berrendero op 37'53", net buiten de tijdsgrens en mocht naar huis vertrekken.

Het seizoen was echter nog niet gedaan. Als nationaal kampioen mocht (moest?) hij ook naar het wereldkampioenschap in Zandvoort, op een parcours niet echt op maat voor hem. Hij werd 22ste. In Spanje was er vervolgens nog de Volta a Catalunya, waar hij zich als nationaal kampioen moest tonen. Hij werd 6de in de eindstand, na derde plaatsen in het eerste deel van de 4de (een tijdrit over 38 km, geklopt door Antonio Karmany en José Gómez del Moral), in de 5de en in de 6de rit en een 5de plaats in de slotetappe.

Als afsluiter van het seizoen was er nog het kampioenschap van de regio's. Antonio vormde samen met Bahamontes en Manzaneque de ploeg van Castilla Nueva, die de tegenstand overvleugelde en met 2'24" voorsprong op de selectie van de Levante deze ploegentijdrit won. Een tweede titel in hetzelfde seizoen voor Suárez, die daarmee deel uitmaakte van het kransje Spaanse vedetten. Die promotie werd ook financieel gewaardeerd, net als Bahamontes en Manzaneque werd hij voor 1960 aangetrokken door G.D. FAEMA, de best betalende Spaanse ploeg.

Beter betaald, beter gestructureerde ploeg, maar ook hogere eisen. Suárez werd opgeroepen voor Milano-Sanremo en moest dus zijn voorbereiding vroeger aanvatten. Hij liet zich zodoende voor het eerst opmerken in de Vuelta a Levante waar hij met FAEMA de inleidende ploegentijdrit won en vervolgens 5de werd in de tweede rit en 8ste in de 5de. In de eindstand werd hij 29ste. Milano-Sanremo was zijn volgende opdracht, maar hij voelde zich niet bepaald in zijn sas in het gewoel van het tweehonderdkoppige deelnemersveld en gaf op.

Ter gelegenheid van de Gran Premio San Agustín in Aviles, van links naar rechts Julio San Emeterio (rugzijde), José Suárez, Antonio Suárez, José Constenla en Juan Álvarez. (Ingekleurde foto van Carlos Vigon, fotobron onbekend)

Antonio Suárez was ook ingeschreven voor de Ronde van Vlaanderen, maar kwam niet aan de start. In de plaats daarvan nam hij twee dagen later deel aan de nieuwe Trofeo Torres-Serdán, ook wel bekend als Barcelona-Madrid, onder welke naam er al twee edities in de jaren dertig geweest waren. Antonio won in de sprint de

eerste rit, maar verloor zijn leiderstrui al de volgende dag aan Carmelo Morales. Met een 7de plaats in de derde etappe heroverde hij echter de leiding en verstevigde die positie nog door met FAEMA op de slotdag de ploegentijrit te winnen. In de eindstand had hij 48" voorsprong op Julio San Emeterio, een andere FAEMA, die deze keer echter de kleuren van C.C. Barcelones verdedigde. FAEMA won ook het ploegenklassement.

De laatste voorbereiding op de Vuelta was traditioneel de Eibarko Bizikleta. Suárez had geen echte zegeambities, een hernieuwing van zijn eindzege in de nationale ronde was zijn echte objectief. Hij toonde echter wel zijn goede conditie met een ritzege de derde dag, gevolgd door een derde plaats in de 4de rit en een 4de in de slotetappe. In de eindrangschikking werd hij 14de, op acht minuten van Benigno Aspuru. Hij was dus duidelijk klaar om zijn titel te verdedigen in de Vuelta, maakte deel uit van een sterke, eigenlijk zelfs de sterkste, ploeg, maar had in die ploeg meteen ook zijn voornaamste uitdagers, Federico Bahamontes en Fernando Manzaneque.

Tot een broederstrijd zou het echter niet komen. FAEMA won dan wel de eerste rit, een ploegentijdrit over 8 km, maar in de laatste bocht kwamen Suárez, Bahamontes en de rest van de ploeg op uitzondering van Gabriel Mas, Jesús Galdeano en Fernando Manzaneque ten val. Suárez hield er schaafwonden aan over en verloor zo in de beginfase van de Vuelta al een kwartier en zowel zijn kans op een nieuwe eindzege als op het kopmanschap binnen zijn ploeg. Pas in de 7de rit stak hij even de neus aan het venster met een 8ste plaats, maar het zou wachten zijn op de slotweek vooraleer hij er echt doorkwam.

Ondertussen hadden de Groene Leeuwen van Berten De Kimpe dankzij een paar monsterontsnappingen en de passiviteit van het peloton de Vuelta al naar hun hand gezet en was zijn achterstand tot meer dan 50 minuten opgelopen. Suárez toonde zich een eerste keer in de 13de rit, gewonnen door Bahamontes die zowat 210 km alleen voorop had gereden en werd 7de. De volgende dag, in de koninginnenrit San Sebastián naar Vitoria, was het zijn beurt. Net als zijn ploegmaat de dag voordien ging hij van bij de start in de aanval om na een solotocht van 260 km, een nieuw record, met 11 minuten voorsprong op Bahamontes en twintig minuten op het peloton te zegevieren.

Twee mooie exploten, maar te laat. Te laat voor Suárez, nu 14de in de stand maar wel op 36 minuten, te laat voor Bahamontes, 16de op nog een extra twee minuten, te laat voor FAEMA, hun best geklasseerde renner was de helper Gabriel Mas, 5de op 13 minuten. De Adelaar van Toledo gaf zich nochtans niet gewonnen. Hij had een plannetje uitgebroed om de dag na die zware 14de rit toe te slaan, wanneer de concurrentie nog met zere benen zou zitten. Daarom had hij zijn trouwe helper Julio San Emeterio instructie gegeven het kalm aan te doen en zich te sparen voor de volgende rit, wanneer ze samen in het offensief zouden gaan. Het plannetje mislukte echter, door de solo en de grote voorsprong van Suárez kwam San Emeterio te laat binnen en werd uitgesloten. Onbewust deed Suárez hiermee zijn eigen ploegmaat de das om.

Prompt kregen we daardoor een nieuwe vaudeville in deze al zo geplaagde Vuelta. Zoals reeds besproken bij het seizoen 1960, eiste Bahamontes dat zijn ploegmaat heropgevist werd, kreeg geen genoegdoening, dreigde niet te starten, startte toch, ging in de aanval, liet zich terug inlopen en lossen, en kwam uiteindelijk met een uur achterstand toe. Ook hij mocht dus naar huis, een nieuwe klap voor de organisatoren, nadat Charly Gaul de vorige dag opgegeven had. Suárez werd die dag 7de. Toch waren we nog niet aan het einde van de verrassingen. De twee volgende ritten fietste Frans De Mulder een voorsprong van liefst 25 minuten bij elkaar en nam zo de amarillo trui over van zijn ploegmaat Armand Desmet. Suárez werd in die etappes respectievelijk 5de en 4de. De laatste rit, rond Bilbao, was in twee gesplitst. Na het eerste deel, waar De Mulder dus zijn eindzege veiligstelde, was er nog een tijdrit over 53 km. Specialist Suárez moest het hoofd buigen voor Antonio Karmany en Jesús Loroño en was pas derde.

Een op alle gebied ontgoochelende Vuelta, behalve dan voor de Belgen van Groene Leeuw. De grote verliezers waren de organisatoren, die duur betaald hadden om Bahamontes en vooral Gaul aan de start te krijgen en enkel ergernis als beloning kregen, en FAEMA, de grote favorieten, die het moesten doen met vijf ritzeges, een derde plaats in het ploegenklassement en in de eindrangschikking met een 6de rang van Manzaneque en een 7de van Salvador Botella. Antonio Suárez werd pas 11de in de eindstand, op drie kwartier van Frans De Mulder, en tweede in de bergprijs.

De volgende grote afspraak was het Spaans kampioenschap waar hij zijn titel moest verdedigen. Waren er na zijn verlies in de tijdrit van de Vuelta misschien twijfels, al vlug was het duidelijk dat de tegenstand kansloos was. Over de 100 km was hij 2'26" sneller dan Jesús Loroño en 4'38" dan Fernando Manzaneque, alle anderen eindigden op meer dan vijf minuten. Er was dan ook geen twijfel over zijn selectie voor de Tour, waar hij het kopmanschap zou delen met uittredend winnaar Federico Bahamontes. De derde ster van FAEMA, Fernando Manzaneque, zou net als Jesús Loroño een beschermde rol krijgen.

De Tour begon dramatisch voor Spanje, Bahamontes gaf er al in de tweede rit de brui aan en zo kwam alle druk te liggen bij Suárez en Manzaneque. Zeker voor Antonio geen geschenk, want de Tour de France lag hem niet echt. Toch trok hij zich behoorlijk uit de slag al volgde hij reeds vanaf de eerste dag op ruime afstand van de top van het klassement. In de laatste vlakke etappe voor de Pyreneeën toonde hij zich een eerste maal en werd dankzij een late aanval 5de in Bordeaux, enkele seconden voor het sprintende peloton. In het algemeen klassement was hij 40ste, op 21'56" van leider Jan Adriaensens.

Zonder echt te schitteren kon hij tijdens de doortocht van de Pyreneeën zijn klassement systematisch verbeteren en aan de voet van de Alpen was hij opgerukt naar een 17de plaats op 29'27" van de nieuwe leider, Gastone Nencini. Suárez hield stand in de Alpen en door een 7de plaats op 4'05" van Rolf Graf in de grote tijdrit over 83 km kon hij die 17de rang tot in Parijs

Een bevoorrading voor FAEMA in de Volta a Catalunya waar Suárez bijgestaan werd door Bertran, Company, Herrero, Galdeano, Mas, San Emeterio en Rosa.(Fotobron onbekend)

behouden, op 39'15" van eindwinnaar Gastone Nencini. Daarmee was hij tweede Spanjaard, Fernando Manzaneque, 11de in het algemeen klassement, was de Spaanse revelatie van deze Tour de France.

Suárez werd uiteraard geselecteerd voor het wereldkampioenschap, maar gaf op. De laatste grote afspraak van het seizoen was de Volta a Catalunya. Het beste was er een beetje af, zo werd hij in de inleidende tijdrit over 4 km op het circuit van Montjuich met 1 seconde geklopt door Antonio Gómez del Moral en werd tweede ex aequo met Miguel Pacheco. Ook in de (bergachtige) tweede confrontatie tegen de tijd over 8,7 km schoot Antonio tekort, hij eindigde pas 7de, op 46" van Antonio Karmany. Na nog een tweede plaats in slotetappe werd hij 14de in de eindstand, op 12'49" van Miguel Poblet.

Bahamontes verliet in de winter FAEMA en vervoegde Learco Guerra bij VOV terwijl Fernando Manzaneque in 1961 kopman bij Licor 43 werd. Antonio Suárez was zodoende in 1961 de kopman van de Spaanse tak van FAEMA. Het zou meteen het beste seizoen uit zijn carrière worden. Net zoals het jaar voordien nam hij niet deel aan de Vuelta a Andalucía en bereidde hij Milano-Sanremo voor in de Vuelta a Levante (15de in de eindstand). En net zoals in 1960 haalde hij het einde van de Primavera niet. Voor de volgende klassiekers werd hij niet opgeroepen en zo kon hij beginnen toeleven naar zijn eerste doel van het seizoen, de Vuelta, waar hij een revanche te nemen had.

In 1961 winnaar van het puntenklassement, daarmee heeft hij nu de drie individuele klassementen en de ploegenrangschikking op zijn erelijst. (Fotobron onbekend)

De voorbereiding liep opnieuw langs de Trofeo Torres-Serdán. Dit keer zat er geen eindzege in, het bleef bij een zege in de afsluitende ploegentijdrit en enkele ereplaatsen (tweede in de derde rit en 5de in de 5de). In de eindstand werd hij 4de, op 39" van zijn ploegmaat Angelino Soler, al het hele seizoen in goeden doen[8], en hij won met FAEMA ook per ploeg. De vorm was er, het team was klaar ook, dus werd er niet deelgenomen aan de Eibarko Bizikleta.

De Vuelta begon prima voor de rood-witten. Net als in 1960 werd de inleidende ploegentijdrit gewonnen, en ditmaal zonder valpartijen. Daarna ging het minder, immers, in een herhaling van 1960, werden de Spanjaarden door de Belgen van Groene Leeuw in het defensief gedwongen. Suárez reed een heel regelmatige wedstrijd, maar na twee derde van de Vuelta leek alles voorbij en had Marcel Seynaeve de zege voor het grijpen. Albert De Kimpe overspeelde echter zijn hand door met André Messelis een nieuwe pion naar voren te willen schuiven en de Spanjaarden voelden zich vernederd.

De Spaanse wederopstanding begon in de 12de rit, een tijdrit over 48 km. Antonio Suárez won, Messelis werd slechts 16de en verloor 2'42" op de ritwinnaar en zowat een minuut op de andere Spaanse kanshebbers. Twee dagen later kwam een eerste grote aanval op de posities van de Belgen. De Fransman François Mahé won de etappe, maar zowat alle Spaanse tenoren waren mee met hem (Suárez werd 8ste in dezelfde tijd). Messelis verloor die dag negen minuten, Seynaeve moest er veertien inboeten en de Groene Leeuwen waren hun statuut van onaantastbaarheid kwijt.

8 Soler had ook al de Vuelta a Andalucía gewonnen.

In de kleuren van EMI in de aanval in de Giro 1961. (Fotobron onbekend)

De volgende dag, in de koninginnenrit van Vitoria naar Bilbao kwam er een nieuw groot offensief. Wat in de tijd van nationale ploegen niet mogelijk was, kon nu opeens wel. De Spanjaarden waren eendrachtig, over rivaliteit en merkenbelangen heen. Antonio Karmany won, met een handvol seconden voorsprong op het koppeloton met alle Spaanse kanshebbers en met ook François Mahé, maar zonder Belgen. En wat nog het meest telde, Messelis verloor ruim acht minuten en Seynaeve meer dan veertien. Suárez werd die dag 12de, maar veel belangrijker was dat zijn jonge ploegmaat Angelino Soler, de best geplaatste renner uit de kopgroep, in een helemaal door elkaar gegooid klassement de nieuwe leider werd.

Enkel de slotrit, in en rond Bilbao, moest nog overmeesterd worden. Ondanks een laatste poging van Mahé hield Soler stand. De Fransman werd tweede in de eindstand op 51", José Pérez Francés derde op 2'23" en Antonio Suárez, die er uiteraard geen belang meer bij had zijn ploegmaat te bestoken, 4de op 3'45". Hij won dan weer wel de puntenrangschikking en samen met FAEMA het ploegenklassement.

Vanaf dan ging het snel. Nog geen tien dagen na het einde van de Vuelta begon al de Giro d'Italia. FAEMA kwam daar aan de start met twee ploegen, een hoofdzakelijk Belgische onder leiding van Rik Van Looy en in het traditionele rood-wit-rood, en een Spaanse, voor de gelegenheid in een nieuwe variant van de blauw-witte EMI-truien[9]. Antonio Suárez was de kopman van dit tweede team en zou een heel sterke Giro rijden.

In het roze, bij EMI is men in de wolken. (Foto Facebook Fotobron onbekend)

Poblet mocht het begin van deze Giro domineren, maar Suárez toonde zich een eerste keer in de 4de rit met een derde plaats, alvorens de 7de te winnen en zo de roze trui te grijpen, ook al was het maar voor één dag. Antonio bleef echter de hele tijd in de topdrie van het klassement en werd knap derde in de tijdrit over 53 km, op 2'52" van Jacques Anquetil, in dezelfde tijd als de verrassende leider Guillaume Van Tongerloo. Suárez leek lange tijd de voornaamste uitdager van de Normandiër te worden, tot Pambianco in de 14de rit verrassend de roze trui kon inpikken.

9 De EMI-trui was gebaseerd op de meest gebruikte trui uit 1960, deze met de witte schouders, maar dan wel met zwarte letters in plaats van witte op de rug. Bovendien stond er niet langer G S, maar G D rond de EMI-publiciteit, om het Spaans karakter van de ploeg te benadrukken.

De Spanjaard probeerde nog op te rukken in het klassement en na een tweede plaats in de 13de etappe, werd hij ook derde in de 14de. Dat veranderde echter allemaal niets aan de situatie en de 20ste rit van Trento naar Bormio, over de Pannes (2215 m), Giovo (2099 m) en Stelvio (2757 m) zou de beslissing moeten brengen. Het werd immers al snel duidelijk dat een Italiaan deze Giro van het 100-jarig bestaan van Italië zou moeten winnen. Om onduidelijke redenen werd de Gavia op het laatste moment uit het parcours gehaald (sneeuw was de officiële uitleg) en Pambianco kreeg bij de beklimmingen alle mogelijke steun. Zo werd hij enkel door Charly Gaul, en dat met amper 2'07", geklopt en had hij zelfs een minuut voorsprong op Suárez en Anquetil.

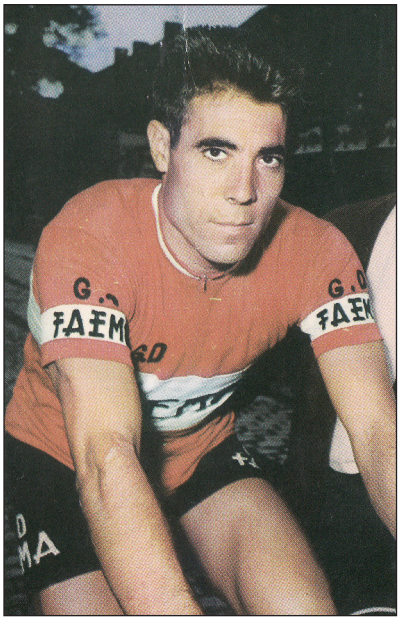

Aan het werk in België in de Grote Prijs van Brasschaat.

Uiteindelijk werd Antonio in de eindstand derde, op 4'17" van de Italiaan, maar slechts 32" achter Jacques Anquetil en 5" voor Charly Gaul. Hiermee trad hij (eindelijk) toe tot de internationale (ronde)sterren van het moment. Na al een Vuelta en een Giro betwist te hebben, verkoos hij de Tour de France aan zich te laten voorbijgaan, het seizoen was zwaar genoeg geweest en de Tour lag hem toch niet. De vorm bleef er wel, want hij verlengde zijn Spaanse titel. Hij won de tijdrit over 100 km in en rond Madrid, met 2'44" op Jesús Loroño en 3'11" op Federico Bahamontes. Fernando Manzaneque, die wel de Tour betwist had, werd 4de op 6'45".

Natuurlijk werd hij opnieuw geselecteerd voor het wereldkampioenschap, maar ook dit jaar gaf hij op. Suárez behoorde nu tot het kransje van de vedetten en zo mocht hij twee dagen na dat wereldkampioenschap in België deelnemen aan de Grote Prijs van Brasschaat[10], een tijdrit over 46 km, waarin hij 5de op 3'41" van Jef Planckaert werd. Er waren echter ook verplichtingen in Spanje, de nationale kampioen mocht niet ontbreken in de Volta. Voor Suárez was het echter vooral een verplicht nummer. Hij reed een anonieme wedstrijd en toonde zich enkel even in de 9de rit met een derde plaats. In de eindstand werd hij 15de. Op het einde van het seizoen werd hij vrij logisch uitgeroepen tot beste Spaanse renner van het voorbije seizoen.

Tijdens de volgende winter kwam er echter een grote omwenteling, de Tour de France 1962 zou met merkenploegen betwist worden. Dat had ook zijn invloed op een heel aantal ploegen, die voor de keuze stonden van ofwel de ploeg te versterken om een rol in de Tour te kunnen spelen ofwel af te bouwen. FAEMA koos voor een alliantie met de Belgische rijwielfabrikant flandria en dus een ploeg helemaal rond Rik Van Looy gebouwd, zowel voor de klassiekers als voor de Tour. Hiermee stonden de Spanjaarden een beetje in de kou, des te meer omdat de U.C.I. ook strenger toekeek op de onafhankelijkheid van de ploegen en een heruitgave van de truc met EMI in de Giro 1961 niet voor herhaling vatbaar zou zijn.

Voor Antonio was er echter geen vuiltje aan de lucht. Het Italiaanse Ghigi wou er absoluut bij zijn in de Tour en zocht dus versterking. Suárez, na zijn prachtig seizoen 1961 internationaal bekend, kreeg een schitterend aanbod (volgens eigen zeggen werd zijn salaris met tien vermenigvuldigd) om rondekopman te worden, in opvolging van de naar Philco vertrokken Jos Hoevenaers. Ook Angelino Soler en Jesús Galdeano werden door Ghigi aangetrokken.

10 Deze tijdrit was gekoppeld aan het criterium van Brasschaat, traditioneel een van de eerste criteriums (en zogenaamde "herkansingen") na het wereldkampioenschap. In 1960, 1961 en 1962 was het telkens een individuele tijdrit, in 1963 een ploegentijdrit. In 1961 hadden beide wedstrijden plaats op de dinsdag na het wereldkampioenschap, de dag na het criterium van Leuven.

Financieel was de overgang een absoluut succes, sportief liep het toch iets minder, al speelde het lot (of de programmakeuzes van Ghigi) hierbij een belangrijke rol. Voor het eerst in zijn carrière behaalde Antonio Suárez geen enkele zege. Hij was dan ook vooral actief in Italië, buiten de nationale kampioenschappen was de Eibarko Bizikleta (10de in de eindstand) zijn enige Spaanse wedstrijd van belang[11]. Voor een niet-specialist van het klassieke werk verdedigde hij zich best aardig in de Italiaanse klassiekers en semiklassiekers. Na een 57ste plaats in Milano-Torino beëindigde hij dit keer wel Milano-Sanremo, als 32ste. Vervolgens werd hij tweede in de Giro della Provincia di Reggio Calabria om daarna via de Eibarko Bizikleta naar de Giro d'Italia toe te werken. De Vuelta stond immers niet op het programma van Ghigi, wel Giro en Tour. Suárez miste dus voor de eerste keer sinds zijn debuut bij de beroepsrenners de ronde van zijn land.

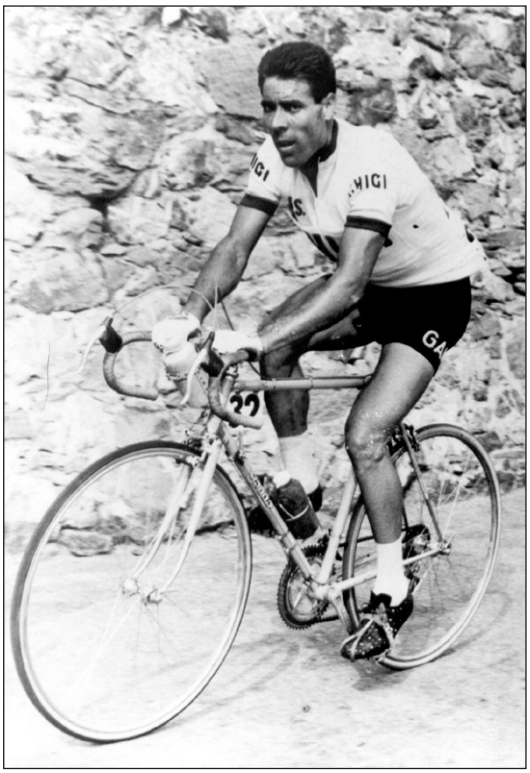

In 1962 bij Ghigi. (Fotobron onbekend)

Hij reed opnieuw een sterke Giro, maar zou een van de verliezers van de helse 14de rit naar Passo Rolle worden. De Giro begon nochtans prima voor hem. Na een 6de plaats in de tweede etappe, was hij de volgende dag mee in de beslissende ontsnapping. Zijn ploegmaat Soler won, Suárez veroverde het roze. Dit keer kon hij de leiding drie dagen behouden en bleef ook nadien vooraan in het klassement. Na afloop van de 13de rit stond hij derde in het klassement, op 4'36" van Armand Desmet. Alles was dus nog mogelijk, misschien zelfs de eindzege, maar zeker het podium zoals het jaar voordien.

Een Spaanse dubbelslag voor Ghigi in de derde rit van de Giro 1962, de rit voor Soler en de roze trui voor Suárez. (Fotobron onbekend)

Antonio werd echter een van de vele slachtoffers van de erbarmelijke weersomstandigheden van de 14de etappe. Hij werd 24ste op 11 minuten van ritwinnaar Vincenzo Meco, en op zowat 7 minuten van de overblijvende kandidaten op de eindzege. Daardoor zakte hij naar de 9de plaats in de stand, op zeven minuten van de nieuwe leider Graziano Battistini. Naast de fysieke schade van deze onmenselijke etappe was ook het moreel van de Castiliaan gebroken, en de volgende dagen zou hij verder

11 Suárez reed deze rittenkoers, net als Galdeano en Soler, voor de ploeg Funcor-Munguia. Vermits een dubbele aanhorigheid voor Spanjaarden vanaf 1962 niet langer toegestaan was, zou men verwachten dat het hier over een gemengde ploeg Ghigi-Funcor ging. Een foto in het boekje Historia de la Bicicleta Eibarresa Eibarko Bizikleta op pagina 77 toont echter duidelijk dat hij (en we nemen dus hetzelfde aan voor Soler en Galdeano) een FUNCOR-trui droeg. We hebben geen verklaring waarom hij (of zij) mocht(en) wat voor Fernando Manzaneque niet kon. Dat een renner die een contract bij een buitenlandse ploeg had nadien nog wel als gastrenner mocht optreden bij een Spaanse ploeg, maar niet omgekeerd, lijkt ons een mogelijke maar weinig plausibele verklaring, maar logica was in die periode soms ver te zoeken in de beslissingen van de wielerinstanties.

in het klassement afzakken om uiteindelijk 11de te worden, op 19'42" van eindwinnaar Franco Balmamion, als best geklasseerde van zijn ploeg, net voor zijn landgenoot Angelino Soler.

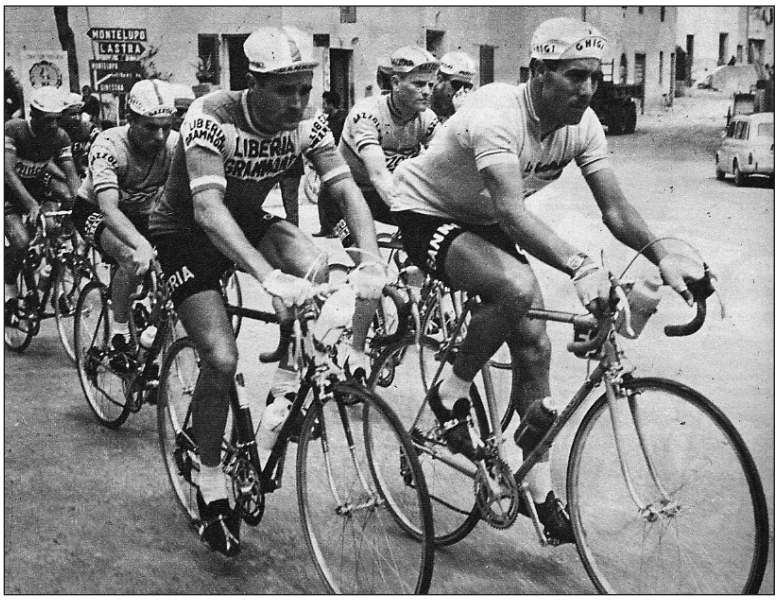

In het roze aan de leiding voor Henry Anglade. (Fotobron onbekend)

De volgende opdracht was de Tour de France. Het was zeker niet de lievelingswedstrijd van Antonio, maar dit keer leek de Tour een succes voor hem te worden. Meer ervaren weerstond hij goed aan het beukwerk van Wereldkampioen Rik Van Looy in de vlakke aanloop van de Tour. Zonder echt te schitteren, kon hij zich doorlopend net buiten de toptien van het klassement handhaven, mede dankzij een mooie 5de plaats in de ploegentijdrit.

De dag voor de eerste individuele chronorit in de namiddag van de 8ste etappe, stond hij nog altijd 15de (ex aequo met ploegmaat Diego Ronchini) op 5'25" van leider Albertus Geldermans, maar op slechts 42" van Rik Van Looy, 11" van Jacques Anquetil, 3" van Imerio Massignan, en voor Poulidor, Bahamontes, Baldini en Gaul. Tijdens de ochtendetappe[12] verloor hij zoals de meeste andere klassementsrijders zes minuten op een 30-koppige leidersgroep en zakte zo een aantal plaatsen terug in de stand. Na de middag werd hij 5de in de tijdrit over 43 km, enkel geklopt door specialisten als Anquetil (met 1'25"), Baldini, Altig en Planckaert. In het klassement kon hij zo, in afwachting van het gebergte, zijn positie in de toptwintig heroveren. Hij zou deze zonder veel problemen tot aan de voet van de Pyreneeën behouden.

In de eerste echte bergrit, van Pau naar Saint-Gaudens, over de Tourmalet (2115 m), de Aspin (1490 m) en de Peyresourde (1569 m), kwam Bahamontes telkens als eerste boven op de beklimmingen. Suárez verdedigde zich prima, bleef op de eerste twee cols in het groepje Anquetil en moest pas op de Peyresourde terrein prijsgeven. In de afdaling en het daaropvolgende vlakke kon hij echter terug aansluiten, om de rit als 20ste te beëindigen, op slechts 10" van ritwinnaar Robert Cazala. In het klassement rukte hij zo op naar de 10de plaats, op 5'36" van de nieuwe leider Tom Simpson, maar op slechts 2'16" van Anquetil, en voor Massignan, Lebaube, Gaul, Baldini, Nencini, Poulidor en de andere favorieten of outsiders.

De volgende dag was het een klimtijdrit, 18,5 km van Luchon naar Superbagnères. Bahamontes won zoals verwacht, terwijl Suárez ontgoochelde en pas als 29ste eindigde, 5'32" achter zijn landgenoot. In de rangschikking kon hij nochtans een plaatsje winnen, hij was nu 9de, maar wel op 7'28" van de nieuwe leider Jef Planckaert, op 6'20" van Anquetil en op 3'23" van Hans Junkermann, door velen als een schaduwfavoriet aanzien. Antonio ging wel nog steeds alle andere favorieten en outsiders vooraf. De volgende dag was het de fameuze[13] 14de etappe van Luchon naar Carcassonne, die fataal werd aan een aantal renners, waaronder Nencini en Junkermann. Zo werd hij eensklaps 6de, weliswaar nog steeds op 7'28".

12 Gewonnen door zijn ploegmaat Mario Minieri.

13 Het was die rit waar de enen het over bedorven vis (die ze volgens sommigen dan weer niet eens gegeten hadden), anderen over ijskoude drank en nog anderen over mislukte dopingexperimenten hadden. In ieder geval sukkelden een twintigtal renners de nacht na de klimtijdrit met zware buikloop, in die mate dat sommige niet eens de start namen (Nencini) en andere (Junkermann) direct in de achtergrond verzeilden en moesten opgeven.

Antonio Suárez stond er meteen heel mooi voor. Een plaats in de toptien kon hem zo goed als niet meer ontsnappen, en ook de topvijf en wie weet het podium waren nog mogelijk. Hiervoor moest hij wel een vijftal minuten goedmaken, maar er kwamen nog de Alpen en een tijdrit over 68 km. De eerste Alpenrit werd hem echter fataal. Hij maakte een zware val op de Restefond en moest de strijd staken. Zou het dan nooit iets worden tussen hem en de Tour de France?

Pech bleef Suárez achtervolgen. Het kampioenschap van Spanje werd in een nieuwe formule betwist, niet meer in een tijdrit in Madrid, wel over een klassement van een tijdrit (70 km) en een rit in lijn (204 km) in Zaragoza, waarbij kon verwacht worden dat de chronorit beslissend ging zijn. Antonio kwam echter spectaculair ten val en werd slechts 10de tegen het uurwerk, op 5 minuten van Luis Otaño. Hij kwam niet meer aan de start van de proef in lijn.

In het naseizoen was hij vooral actief in Italië en presteerde best behoorlijk in de lokale semiklassiekers. Zo werd hij 7de in de Coppa Bernocchi, 12de in de Gran Premio Industria e Commercio di Prato, 6de in de Giro del Veneto, 7de in de Giro dell'Appennino, derde in de Giro dell'Emilia, die dat jaar deel uitmaakte van de Coupe du Monde Intermarques, en 23ste in de Giro di Lombardia. Tussendoor was hij ook nog 12de in het wereldkampioenschap geworden.

Zonder die pech in de Tour had het een mooi bilan kunnen worden, maar ook nu bleef het een eervolle campagne. Echter onvoldoende om de bazen van Ghigi te overtuigen de sponsoring voort te zetten. De Italiaanse wielersport was in crisis. De klassiekers, de Tour en het wereldkampioenschap waren tegengevallen, de enige troostprijs was de Giro, en dan was er nog het aanslepend conflict tussen de wielerbond en de U.C.I. enerzijds en de organisatoren en de sponsors anderzijds[14]. Het gevolg was dat een aantal geldschieters hun ploeg opdoekten, anderen dankten hun (dure) buitenlanders[15] af en schroefden de budgetten terug.

Terug bij FAEMA (en zo ook bij FAEMA-flandria) (Foto Miroir Sprint).

Antonio Suárez moest zo op zoek naar een nieuwe werkgever en kwam opnieuw terecht bij FAEMA. Die hadden ondertussen, om hogervermelde redenen en wegens een onvoldoende aanwezigheid in Italië van de ploeg in 1962, de banden met Rik Van Looy verbroken en enkel de Spaanse G.D. FAEMA tak ging door[16]. Zonder echt te schitteren zou Antonio een behoorlijk seizoen rijden. Na een anonieme Giro di Sardegna (24ste) werd hij tweede in Sassari-Cagliari, in de sprint geklopt door Battista Babini. In het klassiek voorseizoen nam hij zelfs deel aan Paris-Roubaix (41ste), alvast een goede voorbereiding op de Tour de France waarin een rit naar Roubaix voorzien was.

De eerste grote afspraak was de Vuelta. Veel zou er voor de Spanjaarden niet te rapen zijn, na de editie 1962 gedomineerd te hebben, was de St Raphaël-ploeg opnieuw van de partij, Jacques Anquetil had

14 Wie hierover meer wil weten, raden we het boek "Rik Van Looy De val van een (wieler)Keizer. 1963 & 1964 Anni Horribiles" door Jan De Smet en Patrick Feyaerts, verkrijgbaar bij de auteurs, aan.
15 Buiten de G.B.C.-ploeg rond Rik Van Looy reden slechts een handvol Zwitsers in 1963 in Italiaanse loondienst.
16 Vrij snel zouden FAEMA en flandria, tot dan vruchteloos op zoek naar een extra-sportieve partner, opnieuw fusioneren, maar dan zonder Van Looy en zijn naaste garde.

iets recht te zetten. Het begon alvast slecht voor Suárez, na een bevredigende eerste halve etappe (10de), werd hij in de namiddagtijdrit over 52 km, slechts 23ste, op 6'39" van Maître Jacques. Dankzij een paar ereplaatsen de volgende dagen (10de in de derde rit, 8ste in de 4de, 5de in de 5de en de 7de, derde in de 8ste en 7de in de 10de etappe) en vooral dankzij een derde rang in de 56 km lange tweede chronoproef, op 1'15" van de verrassende Miguel Pacheco en op slechts 49" van Anquetil, kon hij oprukken naar de 6de plaats in het algemeen klassement, op 8'43" van toekomstig eindwinnaar Jacques Anquetil. In de volgende ritten zou er niets meer veranderen, hij bleef 6de en werd daarnaast 4de in de puntenstand en derde in de ploegenrangschikking met FAEMA.

Dit jaar stond er voor hem geen Giro d'Italia op het programma. De voorbereiding van FAEMA-flandria op de Tour de France verliep via het Critérium du Dauphiné Libéré (waarvoor hij niet geselecteerd werd) en de Grand Prix du Midi Libre. Hij begon vrij goed, met een 9de plaats in de eerste rit, maar zakte dan verder weg, om uiteindelijk 27ste te eindigen op 31'04" van zijn landgenoot Fernando Manzaneque.

Dit was een beetje een voorafspiegeling van zijn Tour de France. Ook al was hij eerder tegengevallen in die Grand Prix du Midi Libre, toch werd hij voor la Grande Boucle geselecteerd, samen met zijn landgenoten Angelino Soler en Antonio Gómez del Moral en ten nadele van Julio Jiménez, eigenlijk in betere doen, in een verder Belgische FAEMA-flandria selectie.

Hij begon goed aan de Tour, al verloor hij in de tweede rit naar Jambes ruim vier minuten op het eerste peloton waarvan Rik Van Looy de sprint won. In de derde etappe naar Roubaix was hij echter mee in de negenkoppige kopgroep die de rest op bijna negen minuten zette en klom zo naar de 7de plaats in de stand, op 6'19" van leider Seamus Elliott. De 6de dag was er in de namiddag een eerste tijdrit over 24,5 km. Misschien wat kort voor Antonio, die slechts 27ste werd, op 2'25" van Jacques Anquetil, wie anders. In het klassement stond hij wel nog altijd gedeeld 7de (met diezelfde Anquetil) op 6'14" van de nieuwe leider Gilbert Desmet.

In de 9de etappe naar Pau verloor hij een plaatsje, maar aan de voet van de Pyreneeën stond hij toch 9de, op 6'14" van diezelfde Gilbert Desmet. Zou het dan toch eens lukken in de Tour? Het antwoord zouden we al snel kennen, in de eerste bergrit van Pau naar Bagnères-de-Bigorre, over Aubisque en Tourmalet. Suárez werd pas 64ste, op 13'08" van ritwinnaar Jacques Anquetil en zakte terug naar de 26ste plaats in de stand, nu op 17'54" van Desmet. Vaarwel een goed klassement.

De volgende dagen kon hij de schade grotendeels beperken en aan de voet van de Alpen stond hij 30ste op 18'43" van nog altijd Gilbert Desmet, en op slechts anderhalve minuut van het nummer 26, een zekere Rik Van Looy. De Belg zou echter de dagen nadien gestaag oprukken in de rangschikking, terwijl Suárez eerder een omgekeerde beweging maakte. In de eerste Alpenrit, van Saint-Étienne naar Grenoble kon hij als 13de nog even de schijn ophouden en zo terug opklimmen naar de 28ste plaats, de volgende etappes zou hij compleet door het ijs zakken.

Het begon met een 56ste plaats op 28'51" van zijn landgenoot Fernando Manzaneque in de 16de rit van Grenoble naar Val-d'Isère, waardoor hij in de stand zakte naar de 36ste plaats op 37'24" van de nieuwe leider, Federico Bahamontes. De volgende dag, in de grote Alpenrit naar Chamonix over de Petit-Saint-Bernard, de Grand-Saint-Bernard en de Forclaz, ging het nog slechter. Deze keer werd hij 68ste, op liefst 38'57" van ritwinnaar Jacques Anquetil, die meteen de gele trui overnam. In de rangschikking daalde hij zo verder naar de 46ste plaats, op 1 uur 15'58"[17].

17 Voor de geïnteresseerden, zijn vroegere ploegmaat Rik Van Looy was ondertussen opgerukt naar de 11de plaats, op slechts 16'01" van Anquetil en had zo zijn voorsprong op Suárez vergroot van anderhalve minuut naar een uur.

Enkel in de tweede tijdrit over 55 km, twee dagen later, kon hij zich een beetje herstellen als 20ste op 5'12" van nogmaals Anquetil. In het algemeen klassement werd hij daarmee 43ste, op 1 uur 22'10" van Anquetil. Dit zou ook zijn plaats in de eindstand in Parijs zijn. Dankzij vooral zijn ploegmaats Armand Desmet (5de) en Angelino Soler (6de), die wel een goede Tour reden, werd hij met FAEMA-flandria nog derde in de ploegenrangschikking, net achter Pelforth-Sauvage-Lejeune en net voor Wiel's-Groene Leeuw.

In het kampioenschap van Spanje, dit keer een rit in lijn over 248 km, speelde hij geen rol van betekenis en gaf hij op. Hij werd logischerwijze, het parcours was echt niet naar zijn hand, dit keer niet geselecteerd voor het wereldkampioenschap. Enkel de Volta a Catalunya bleef over om zijn seizoen wat extra glans te geven. Door een derde plaats in de individuele tijdrit over 38 km (het tweede gedeelte van de 7de etappe) op 46" van Valentín Uriona, werd hij ook in de eindstand derde, net achter zijn ploegmaat Angelino Soler, maar op 5'39" van de verrassende Fransman Joseph Novales[18].

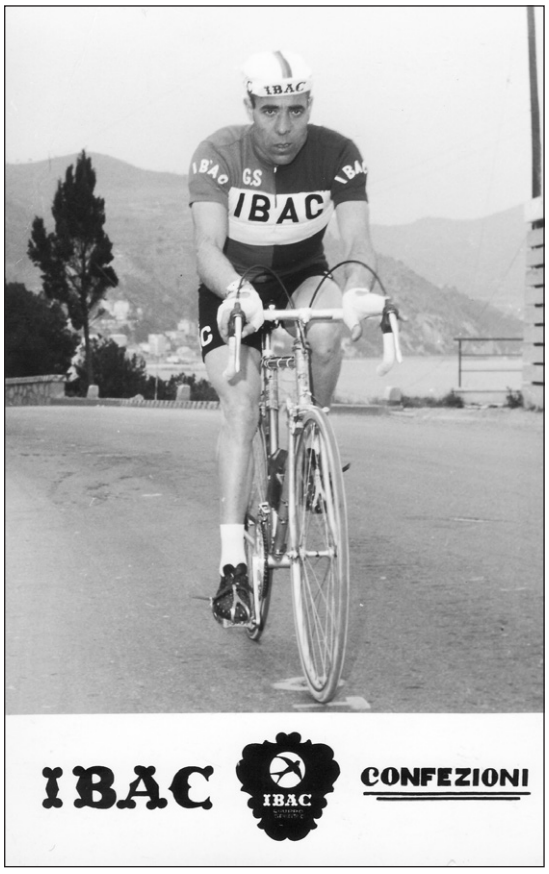

En nog een jaartje goed betaald bij IBAC.

Ondanks zijn minder seizoen, was Suárez nog altijd een naam, en samen met Angelino Soler kreeg hij een heel mooi aanbod van het Italiaanse IBAC[19], dat ook al Nino Defilippis aangetrokken had. Opnieuw zouden de sportieve prestaties echter niet in evenredigheid zijn met de financiële condities.

Nochtans begon het seizoen goed. Na een rustige rodage in de Giro di Sardegna (24ste) werd hij opnieuw tweede in Sassari-Cagliari, ditmaal in een sprint met twee geklopt door de snellere Sorgeloos. Ook in Milano-Sanremo trok hij zich met een 17de plaats nog goed uit de slag, maar nadien was het minder. Nadat hij met Inuri[20] de Eibarko Bizikleta (20ste) reed, kwam het hoofddoel van IBAC, de Giro.

Antonio reed een regelmatige, maar onopvallende wedstrijd. Enkel in de 15de rit kon hij zich even tonen, als 9de. In het eindklassement werd hij 16de, net voor zijn ploegmaat Soler. Zij waren daarmee de best geklasseerden van hun ploeg. Gelukkig waren er nog ritzeges van Angelino Soler en Nino Defilippis (deze werd slechts 35ste in de eindstand) geweest, anders zou de Giro helemaal een mislukking voor IBAC geweest zijn.

18 Joseph Novales was een geboren Spanjaard, maar al op zijn dertiende tot Fransman genaturaliseerd. Hij had al vlug deze Volta naar zijn hand gezet door mee te zijn in de goede ontsnapping tijdens de tweede rit en dan met zijn ploeg de volgende dag de ploegentijdrit te winnen. Datzelfde seizoen zou hij wat later, al even verrassend, samen met zijn merkgenoot Jo Velly de Trofeo Baracchi winnen, net voor het duo Anquetil-Poulidor. Novales was het jaar voordien al derde geworden in de Tour de Romandie, met een ritzege en het bergklassement er bovenop, maar zou nadien nooit meer zijn niveau van 1962-63 bereiken.

19 Ook FAEMA had een voorstel gedaan aan Suárez en Soler dat echter niet de vergelijking kon doorstaan met dat van IBAC. De keuze was dus snel gemaakt, en gelukkig maar, want FAEMA zou, ondanks aankondigingen van het tegendeel, de sponsoring stoppen. Mogelijk was er een verband met het vertrek van hun vedetten, want ook Antonio Gómez del Moral en Martin Colmenarejo trokken naar Italië, naar IGNIS dat opnieuw een ploeg in competitie bracht.

20 Wij weten niet hoe dit reglementair kon, gezien zijn contract met IBAC. Ook hier, gezien de foto van Angelino Soler op p. 90 in het boekje Historia de la Bicicleta Eibarresa Eibarko Bizikleta, droeg hij zo goed als zeker geen IBAC-trui en waarschijnlijk een INURI-trui.

Aan de Tour de France werd er dit seizoen niet deelgenomen[21], niet dat Suárez daarover getreurd zal hebben. Hij werd 9de in het nationaal kampioenschap en mocht terug mee naar het wereldkampioenschap (39ste). In het slot van het seizoen eindigde hij nog 20ste in de Volta[22], met een 8ste plaats in het tweede deel van de derde rit (een klimtijdrit over 6 km) en een 5de plek in het namiddaggedeelte van de 7de (een individuele tijdrit over 19 km). Voor IBAC werd hij verder 45ste in de Giro di Lombardia. Hij kon het seizoen toch nog afsluiten met een opsteker. Samen met Antonio Blanco en Martin Colmenarejo won hij voor Castilië het Spaans kampioenschap van de regio's.

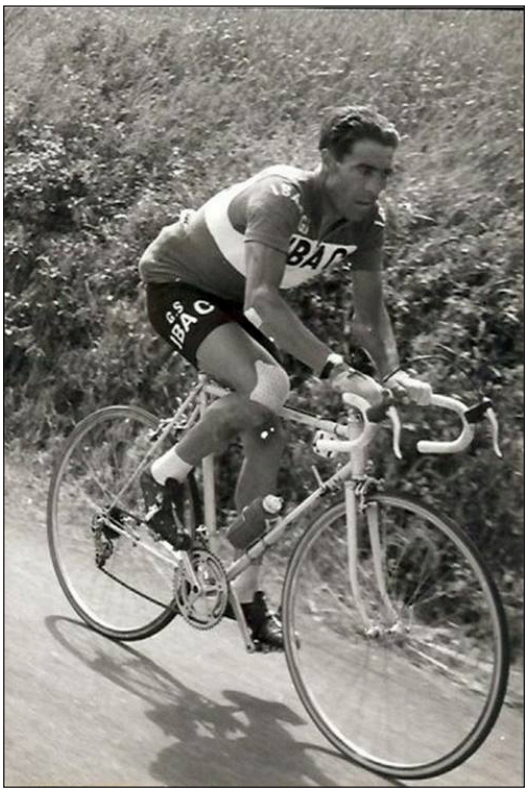

In actie voor IBAC. (Fotobron onbekend)

Op het einde van het seizoen hield IBAC ermee op, dus moest er een nieuwe sponsor gezocht worden. Ditmaal viel de keuze op een net opgerichte Spaanse ploeg, TEDI-A.C. Montjuich. Bijgestaan door andere ervaren renners als Miguel Pacheco, Antonio Karmany en José Segu moest hij als kapitein fungeren van een verder onervaren team, met veel onbekende renners[23].

Suárez zou echter een heel zwak seizoen rijden en zich slechts zelden kunnen tonen. In de Vuelta a Andalucía werd hij derde in de 4de rit (29ste in de eindstand) en in Barcelona-Andorra 7de. Ook de Vuelta werd geen succes. Hij kwam niet verder dan een 9de plaats in de 9de etappe en een 6de in de 17de. Ook tegen het uurwerk kon hij het tij niet keren, hij werd 29ste in het eerste gedeelte van de 4de rit, 41 km tegen de chrono, en 14de in de 16de, ditmaal over 61 km. In de eindrangschikking werd hij uiteindelijk 30ste, ver achter Rolf Wolfshohl.

Met Mariano Díaz na het kampioenschap der regio's. (Foto Internetlink 2)

Uiteraard zat er met dergelijke uitslagen geen selectie in voor het wereldkampioenschap in eigen land, maar gelukkig was er nog de Volta. Puur op regelmaat, hij eindigde geen enkele etappe in de toptien, werd hij 5de in het eindklassement, maar wel op 9'25" van Antonio Gómez del Moral. Daarmee werd zijn moreel opgekrikt en hij zou proberen zijn carrière te beëindigen met een laatste zege. Samen met Fernando Manzaneque en Mariano Díaz, de recente winnaar van de Tour de l'Avenir, zou hij de paarse trui

21 In 1963 vormde IBAC in de Tour een gemengde ploeg samen met Molteni.
22 Deze wedstrijd reed hij in de ploeg Masias Catalanas, ook hier weten we niet hoe dit reglementair geregeld werd.
23 Enkel Jesús Manzaneque Sánchez, de jongere broer van Fernando, zou een geslaagde carrière hebben.

van de Castiliaanse ploeg dragen in het kampioenschap der regio's. Manzaneque viel nochtans vroeg uit, maar Suárez vond voor een laatste keer zijn beste benen terug en goed bijgestaan door Díaz zou hij voor de derde keer dit kampioenschap winnen, waarmee hij zijn totaal aantal Spaanse titels op zes bracht.

Een laatste podium en een laatste Spaanse titel samen met Mariano Diaz en Fernando Manzaneque. (Foto Internetlink 2)

Ook deze ploeg hield er aan het einde van het seizoen mee op, maar Antonio had al eerder de boodschap begrepen, het was tijd om ermee op te houden. De conversie was geen probleem, hij had altijd zijn geld goed geïnvesteerd en hij werd al snel een geslaagd zakenman. Hij was enkele jaren na het einde van zijn wielercarrière ook gedurende vier jaar voorzitter van de Castiliaanse Wielerfederatie. Genieten van een gelukkige oude dag was hem echter niet gegund. Hij werd getroffen door een zware nierziekte, moest een nier laten verwijderen, maar overleed desondanks aan de gevolgen van deze ziekte, amper 48 jaar oud.

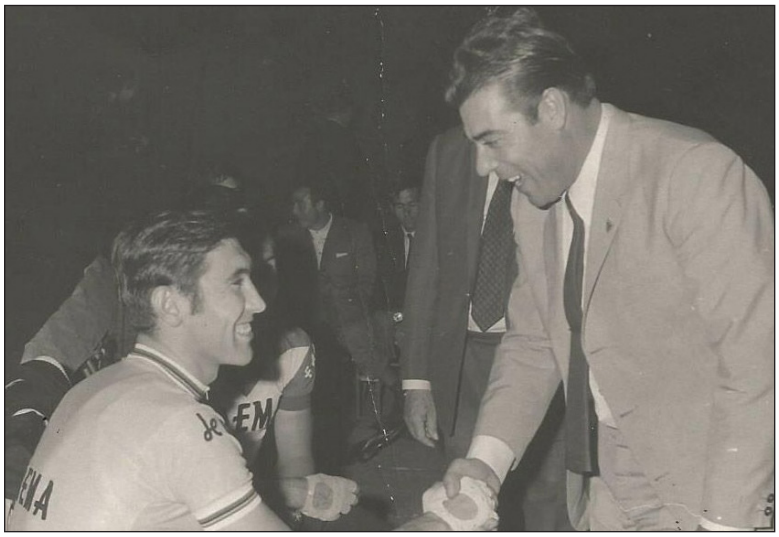

De voorzitter van de Castiliaanse Wielerfederatie feliciteert de winnaar van de Tour de France 1969. (Foto Internetlink 3)

In de periode dat de Spaanse wielersport zich internationaal begon te tonen, lukte Antonio Suárez een mooie carrière, met drie Spaanse individuele titels op rij, een zege in de Vuelta en een derde plaats in de Giro. Jammer genoeg voor hem begon hij pas laat aan zijn wielerloopbaan en werd dan nog eens afgeremd door zijn militaire dienst. Zo moest hij het de eerste seizoenen zonder sponsor rooien, was hij al 25 tegen dat hij een plaats in een kleinere Spaans ploeg kreeg en moest hij tot zijn 27ste wachten voor hij echt zijn kans in een gestructureerd team kreeg. Toch behoorde hij in de periode 1959-62 en dan vooral in 1961 tot de betere ronderenners.

De EMI-buitenlander (Italiaan) van het seizoen: Aldo Moser

(° 07/02/1934 Palù di Giovo (Trento) - † 02/12/2020 Trento)

Beroepsrenner bij Torpado vanaf einde 1954.

Aldo Moser was de oudste van de vier gebroeders Moser, allen actief bij de beroepsrenners. In tegenstelling tot dat andere viertal, de Petterssons, waren zij nooit gelijktijdig prof, al kwamen ze er wel dichtbij in 1973. Toen reden Aldo en Diego (°12/02/1947) hun laatste seizoen bij Filotex en debuteerde Francesco (°19/06/1951) bij datzelfde Filotex, terwijl Enzo (°05/11/1940 - † 25/07-2008) deel uitmaakte van de technische staf. Voorheen reden Aldo en Enzo al samen bij San Pellegrino (1962-63), Firte (tweede helft 1963), Lygie (1964) en Maino (1965) en Aldo en Diego bij G.B.C. (1970-72), met Enzo bij de technische staf.

Aldo Moser behoorde tot de betere Italiaanse liefhebbers en won in 1953 zowel de Giro di Lombardia als Trento-Monte Bondone in deze categorie. Het jaar nadien zegevierde hij onder meer in de Ruota d'Oro met daarbij twee ritzeges en werd 13de in het wereldkampioenschap in Solingen. Onmiddellijk nadien maakte hij de overstap naar de beroepsrenners bij Torpado en won prompt de Coppa Agostoni alvorens 7de te worden in de Giro di Lombardia. Dat was ook zijn uitslag in de Trofeo Baracchi, waar hij ploeg vormde met die andere beloftevolle neoprof bij Torpado, Cleto Maule[24].

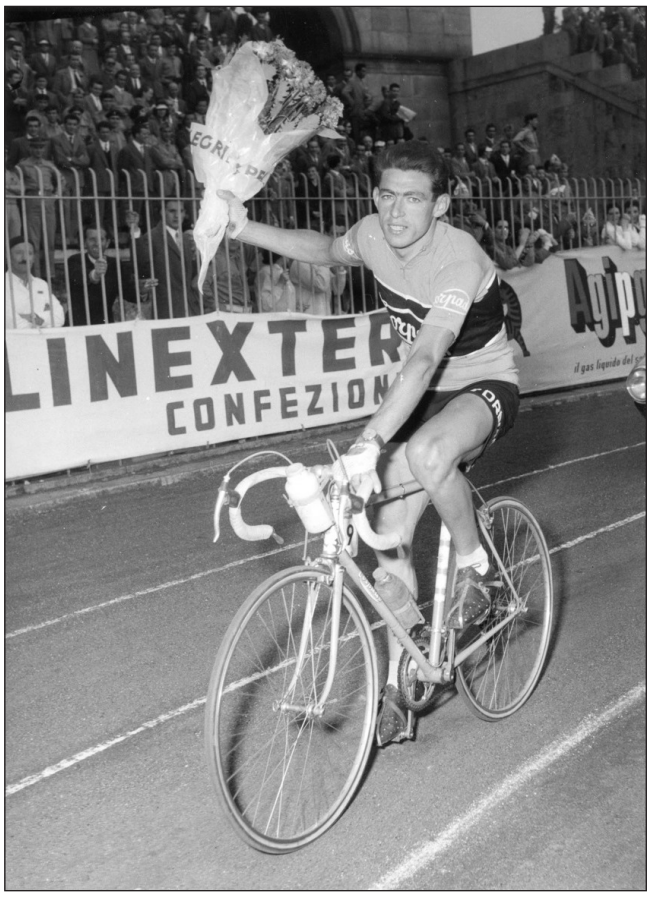

En al direct zegebloemen.(Fotobron onbekend)

Moser had het geluk dat Fausto Coppi zowel die Giro di Lombardia als die Trofeo Baracchi gewonnen had en nog steeds tot de absolute top behoorde, zo werd hij, in tegenstelling tot andere beloftes die de jaren nadien op het voorplan kwamen, niet direct gebombardeerd tot een mogelijke of zelfs de gedoodverfde opvolger van de Campionissimo. Toch werd er een en ander van hem verwacht.

In 1955 reed hij een geslaagd seizoen. Hij won zijn tweede semiklassieker, de Gran Premio Industria e Commercio di Prato, voor Cleto Maule, en behaalde verder ereplaatsen in Milano-Torino (dit keer tweede achter Cleto Maule), de Tre Valli Varesine (dit jaar de slotproef van het

24 Maule zou het jaar nadien de Giro di Lombardia winnen en nog een jaar later 4de in de Giro worden, maar nooit de in hem gestelde verwachtingen inlossen.

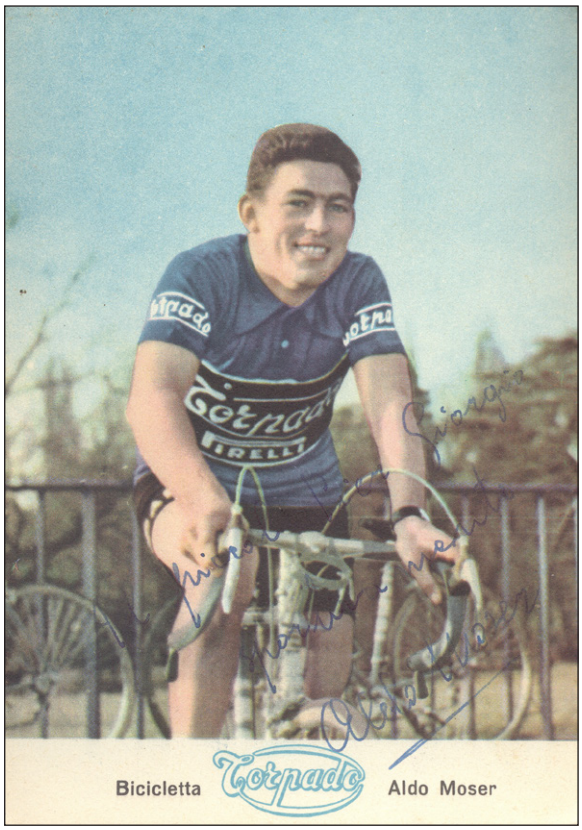

Al snel een van de twee (samen met Cleto Maule) vedetten van Torpado.

Italiaans kampioenschap, onder de vorm van een tijdrit over 100 km, waarin hij enkel met 2'45" geklopt werd door Fausto Coppi), de Grand Prix de Lugano (opnieuw tweede, ditmaal op 37" van Rolf Graf) en de Giro dell'Appennino (derde achter Fausto Coppi en Bruno Monti).

Ook in de rittenkoersen kwam Aldo goed uit de verf. In de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni werd hij met een ritzege 9de, alvorens een heel regelmatige Giro d'Italia te rijden. Hij was 6de in de eindstand, maar wel enkel voorafgegaan door renners die allemaal een stuk ouder waren. Eindwinnaar Fiorenzo Magni was al 34, zijn runner up Coppi bijna 36, de grote revelatie Gastone Nencini toch ook al 25 jaar oud, Geminiani 30, en Tino Coletto bijna 28, terwijl Moser nog altijd maar 21 was. Uit de top van het klassement kwam enkel de 15de, Alessandro Fantini, 23, enigszins in de buurt.

Op het einde van het seizoen werd hij 17de in het wereldkampioenschap in eigen land en 4de in de Trofeo Baracchi, gekoppeld aan Girowinnaar Fiorenzo Magni. Voor zijn eerste seizoen beëindigde hij Desgrange- Colombo als 24ste, ex aequo met Robert Desbats, Jean Forestier en Marcel Hendrikx.

Zijn eerste volledig seizoen bij de beroepsrenners liet dus een grote toekomst verhopen, 1956 zou hiervan de bevestiging moeten brengen. Nog altijd bij Torpado reed hij een meer internationale campagne. Zo werd hij 8ste in de Driedaagse van Antwerpen en 36ste in Paris-Bruxelles. Het grote examen zou echter de Giro d'Italia worden. Had hij, na zijn beloftevol debuut het jaar voordien, de stof van een potentiële eindwinnaar?

De voorbereiding liet twijfels toe, hij gaf op in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni. In de Giro ging het echter direct beter. Torpado kwam dan wel zwak voor de dag in de ploegentijdrit, maar Aldo Moser zette dit al recht in de derde rit, waarin hij mee was in de goede vlucht en met een 4de plaats 6de in de stand werd. Hij zou ook de volgende etappes heel regelmatig rijden en bleef zo schommelen tussen de 4de en de 6de plek in het klassement. In de 11de rit, de grote tijdrit over 45 km, ontgoochelde hij als gepatenteerd tijdrijder een beetje. Hij eindigde slechts 8ste (op 2'09" van Pasquale Fornara), maar rukte wel opnieuw op naar de 4de plaats, op 1'55" van diezelfde Fornara.

In actie. (Foto Lo Sport illustrato)

Twee dagen later, na de korte klimtijdrit in Bologna (10de op 30" van Charly Gaul), verloor hij een plaats aan Bahamontes, maar hij bleef aandachtig en aan de vooravond van de beslissende Dolomietenrit naar de Monte Bondone stond hij zelfs derde op 2'07" van leider Fornara en op 1'58" van ploegmaat Cleto Maule, maar

Aan het werk tegen het uurwerk. (Fotobron onbekend)

voor Nino Defilippis, Jean Brankart, en Giancarlo Astrua en ver voor Charly Gaul. Alles bleef dus mogelijk, zeker een podiumplaats, maar ook de eindzege. Moser was immers goed bekend met de Monte Bondone, waar hij nog in de jeugdrangen gezegevierd had.

De etappe wordt betwist onder verschrikkelijke atmosferische omstandigheden. Aldo verdedigt zich naar beste vermogen, maar is, in tegenstelling tot Fornara, Monti en Defilippis, nooit in strijd voor de roze trui. Zwaar lijdend onder de kou, verliest hij meer en meer tijd en zal uiteindelijk als 10de eindigen, maar wel op ruim twintig minuten van Charly Gaul. Aan de aankomst is hij helemaal van de wereld en blijft verder fietsen, hij moet met geweld gestopt worden. Een van zijn benen is door de kou paars uitgeslagen. In de eindstand zakt hij zo terug naar de 5de plaats op 7'30" van eindwinnaar Gaul.

De Giro was zwaar geweest en Moser presteerde nadien nog weinig. Het was wachten tot september om hem 4de te zien eindigen in de Giro del Lazio. Hij was ook voorzien in de Grand Prix des Nations, maar gaf forfait. In de Grand Prix de Lugano was hij er wel bij, maar werd ontgoochelend slechts 6de, op 6 minuten van Fausto Coppi en geklopt door onder meer Charly Gaul en André Vlayen, toch wel een afknapper na zijn tweede plaats het jaar voordien. Blijkbaar zat die helse Giro-rit nog altijd in zijn knoken. In de fel betwiste Trofeo Baracchi kwam hij iets beter voor de dag, hij werd samen met Cleto Maule 4de op 36" van het winnende koppel Graf-Darrigade, slechts 6" achter de nummers twee, Coppi-Filippi, en op amper 2" van een podiumplaats, die nu voor Giorgio Albani en Donato Piazza was. Desgrange-Colombo sloot hij opnieuw af als 24ste, dit keer ex aequo met Brankart en Defilippis.

Na twee seizoenen bij de beroepsrenners was het tijd om een eerste bilan op te maken en dat was geen echt succes. Men kon argumenteren dat wie op zijn 23ste al op een 5de en een 6de plaats in de Giro kan bogen, een grote toekomst voor zich heeft, maar die ereplaatsen in het klassement verborgen een deel van de werkelijkheid: Aldo Moser was geen winnaar. Als een renner in twee Giro's nooit dichter bij een ritzege komt dan een eenmalige 4de plaats, is hij geen winnaar en zal hij waarschijnlijk nooit een echte kampioen worden.

In 1957 bij Chlorodont (Foto Miroir Sprint).

Moser trok ook zelf zijn conclusies en verliet Torpado voor Chlorodont. De bedoeling was niet helemaal duidelijk, Gastone Nencini, die faalde in de voorbije Giro, uitdagen voor het kopmanschap of eerder een helpersrol ten gunste van diezelfde Nencini?

Chlorodont bereidde het seizoen, en vooral Milano-Sanremo, voor in Paris-Nice. Aldo eindigde 23ste, maar toonde wel zijn vorm met derde plaatsen in de derde en de 4de rit. Na een

opgave in de Primavera werd hij nog tweede in de Giro della Provincia di Reggio Calabria en dan was het tijd om kennis te maken met de kasseien van de Ronde van Vlaanderen. Moser speelde geen rol van betekenis en eindigde 21ste ex aequo in de buik van het peloton.

De grote afspraak was opnieuw de Giro. Deze keer kwam hij goed uit de voorbereiding in de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni. Hij won een rit, eindigde nog viermaal in de topvijf en werd derde in de eindstand. In de nationale ronde kwam hij dit jaar minder goed uit de verf. Moser kon enkel in de eerste tijdrit, waar hij op een geaccidenteerd parcours 7de werd op 1'49" van Gaul, maar 6" voor Nencini, wat de schijn ophouden, maar liep vervolgens al snel achterstand op en werd zo in een helpersrol gedwongen. Gastone Nencini was immers in grote vorm en zou zelfs eindwinnaar worden. De echte verhoudingen werden al duidelijk in de tweede chronorit, waarin hij slechts 11de werd, op 3'10" van Ercole Baldini en op 1'55" van Nencini. Zijn tekortkomingen als klimmer en potentieel eindwinnaar kwamen vooral tot uiting in de koninginnenrit van Trento naar Levico Terme, waarin hij weliswaar 8ste eindigde, maar op meer dan 8 minuten van ritwinnaar Charly Gaul en de andere klassementsrijders. Zo werd hij deze Giro slechts 12de in de eindstand, op 28'45" van kopman Nencini.

In actie op de Grand-Saint-Bernard. (Fotobron onbekend)

In actie bij Calí-Broni-Girardengo. (Fotobron onbekend)

Aldo werd toch geselecteerd voor het wereldkampioenschap, maar gaf op. Hoog tijd dus om het blazoen in het najaar in de grote tijdritten op te kalefateren en hij kwam heel eervol uit de strijd. Hij werd vooreerst derde in zowel de Grand Prix Martini in Genève, op 6'24" van Anquetil en 3'36" van Baldini, als in de Grand Prix de Nations, op respectievelijk 4'51" en 1'40" van datzelfde tweetal. Vervolgens eindigde hij tweede in de Grand Prix Campari in Lugano, op 1'08" van, opnieuw, Baldini, maar 1'09" voor Fausto Coppi, en tot slot nog eens derde in de Trofeo Baracchi, samen met Oreste Magni, op 1' van het winnende duo Baldini-Coppi en op 56" van Rolf Graf-Alcide Vaucher. Daarmee had Aldo Moser een plaats bij de top van de tijdrijders afgedwongen, enkel voorafgegaan door de superspecialisten Jacques Anquetil en Ercole Baldini. In Desgrange-Colombo zat er veelzeggend niet meer in dan een schamele 65ste plek, ex aequo met Nino Assirelli, Arthur Decabooter, Cleto Maule, Sante Ranucci en Marcel Rohrbach.

Gastone Nencini, naast winnaar van de Giro ook 6de en bergkoning in de Tour en zo derde in Desgrange-Colombo, behoorde nu tot de grote internationale vedetten, zodat bij Chlorodont blijven een rol in de schaduw als gregario zou betekenen. Daarvoor was Aldo nog te ambitieus en te jong en dus tijd voor een nieuwe overstap. In 1958 zou hij de kleuren verdedigen van Calí-Broni-Girardengo[25] – met de gewezen Campionissimo uiteraard als sportbestuurder – en daar het kopmanschap delen met sprinter Rino Benedetti.

Een dag in het roze.
(Foto Facebook Fotobron onbekend)

Al snel bleek dat Moser niet echt de stof had om een ploeg te dragen. Ereplaatsen bij de vleet, maar de zeges ontbraken. Het begon met een uitgebreid klassiek voorseizoen, niet het sterke punt van Moser. Zijn beste resultaat was een 16de plaats in Liège-Bastogne-Liège[26]. Het echte werk begon met de Gran Premio Ciclomotoristico delle Nazioni, de traditionele aanloop naar de Giro. Aldo eindigde zesmaal binnen de eerste vijf en werd 4de in de eindstand.

Er waren dus zekere verwachtingen voor de Giro, te meer daar die, de sterktes van de nieuwe kandidaat Campionissimo Ercole Baldini in acht genomen, eerder op maat van tijdrijders dan van pure klimmers gesneden was. Moser ontgoochelde echter in de eerste tijdrit en werd slechts 16de, op 1'57" van Baldini. Misschien juist daardoor kreeg hij de volgende dag meer bewegingsvrijheid. Hij was mee in de goede vlucht, werd derde en rukte op naar de tweede plaats in het klassement. De rit daarop kon hij zelfs Arnaldo Pambianco als leider onttronen en zo reed hij één dag in het roze.

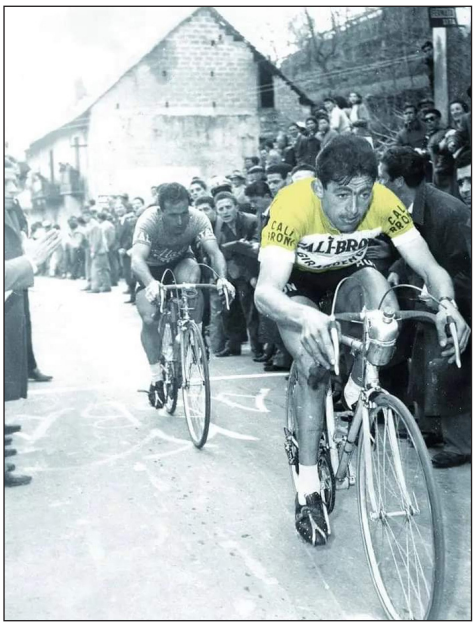

Moser komt in de 6de rit als eerste boven op de Scoffera, voor Sante Ranucci. De ritwinst zal voor Ciampi zijn, met Moser als 4de.
(Fotobron onbekend)

Heel even werd hij de etappe nadien teruggedrongen naar de 5de plaats, maar nog een dag later was hij weer mee in de goede ontsnapping, werd 4de en klom op naar de tweede plaats in de stand, op slechts 12" van de nieuwe leider Giovanni Pettinati. Ondanks een nieuwe mislukking in de tweede rit tegen het uurwerk (12de op 5'19" van Baldini) wist hij die tweede plaats vast te houden tot aan de beslissende confrontaties in de Dolomieten.

In het gebergte liep het echter verkeerd. Het begon met een 50ste plaats, op 4'01" van Gaul in de 14de etappe, een klimtijdrit over 12 km in San Marino. De volgende dag, in

25 Het Girardengo-team had dat seizoen als extra-sportieve sponsor Calí-Broni. Broni is een stad in de provincie Pavia (regio Lombardije), gekend voor goede wijnen, terwijl de Signori Calí (afkomstig uit Catania in Sicilië) de sponsor van de ploeg waren. Roberto en Salvatore Calí hadden in Broni een wijnfirma opgericht, de Vinicola Broni (dus De Broni Wijngaarden of de Broni Wijnen), informatie terug te vinden op LinkedIn. Er bestond ook een trui met daarop Vinicola-Broni in plaats van Calí-Broni, alleszins gedragen door Aldo Moser in de 9de rit van de Giro, Firenze-Viterbo. Wij hebben geen bewijs of indicatie kunnen vinden over verder gebruik van deze trui, door Moser of anderen, en over de reden daarvan. Gezien het verband tussen de familie Calí en Vinicola Broni was deze uitrusting wel reglementair in orde.

26 Hij werd ook 10de in Milano-Sanremo, maar dat was binnen een uitgebreid ex aequo in de buik van het peloton.

In de Giro, hier in de Vinicola-Broni versie van de trui, voor Loroño, we herkennen wat verder ook Baldini, gevolgd door onder meer Fornara, Bobet en Gaul. (Fotobron onbekend)

de rit van Cesena naar Verona werd hij 30ste op 3'47" van Baldini en nog twee dagen later, in die van Levico Terme naar Bolzano werd Moser 18de, op 6'05" van opnieuw Baldini, ondertussen stevig in het roze. Uiteindelijk werd hij 10de in de eindstand, op exact 15 minuten van de nieuwe Italiaanse ster.

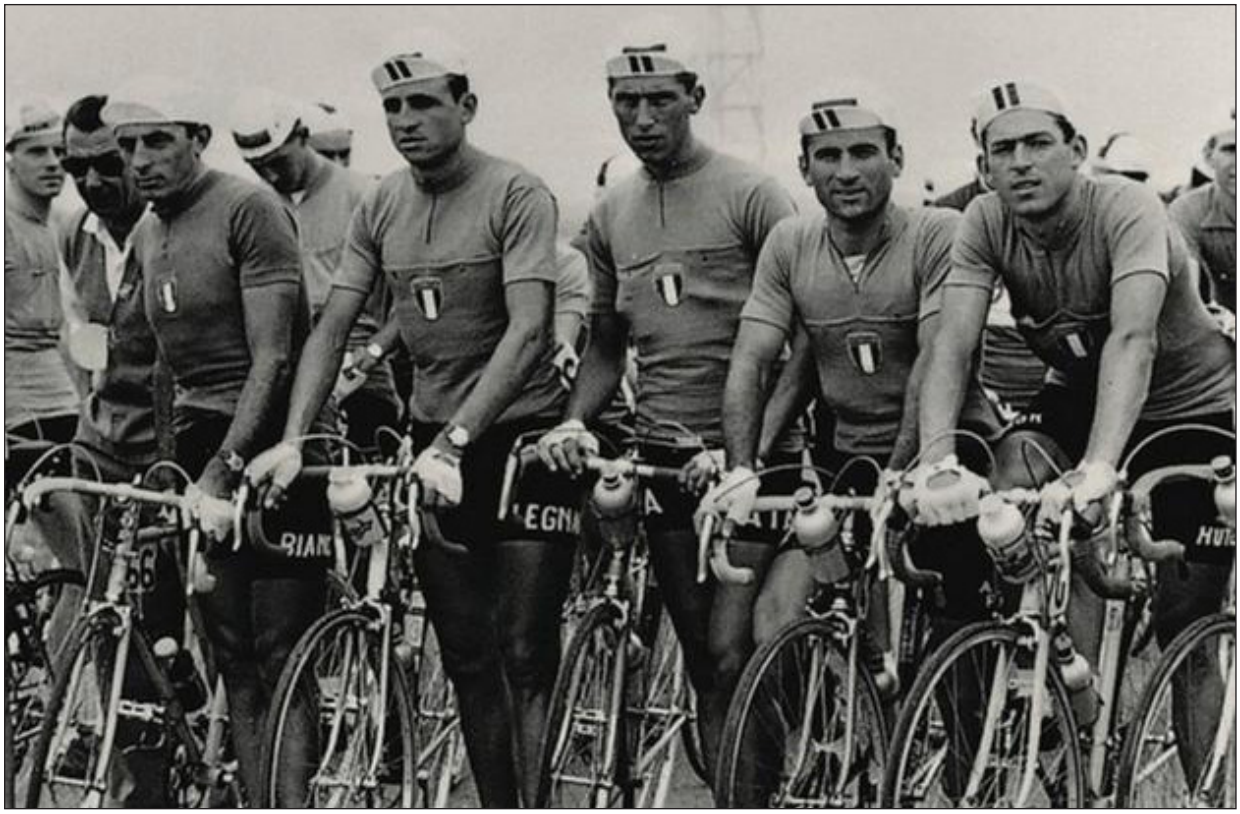

Geselecteerd voor het wereldkampioenschap, met rechts van hem Fausto Coppi, toekomstig Wereldkampioen Ercole Baldini, Vito Favero en Alfredo Sabbadin. (Foto Internetlink 4)

Na de Giro was het even aan de tijdrijders, in de nieuw ingerichte Gran Premio di Forlì, 90 km op maat gekozen voor de lokale krachtpatser Ercole Baldini. Deze won dan ook, met 4'06" voorsprong op Rolf Graf en 4'55" op Jacques Anquetil. Moser zelf werd 4de op 5'30".

Met Baldini op weg naar de zege in de Trofeo Baracchi. (Foto Internetlink 5)

In het naseizoen waren er opnieuw diverse ereplaatsen. Zo werd hij in augustus tweede in de Giro di Ticino, in de Tre Valli Varesine en in de Trofeo Matteotti. Moser werd ook geselecteerd voor het wereldkampioenschap in Reims, waar Baldini triomfeerde, zelf gaf hij op. Begin september was er nog een 4de plaats in de Giro del Veneto, meteen een laatste voorbereiding op de grote tijdritten.

Eerst was er de Grand Prix Martini in Genève. Anquetil won voor de vierde keer op rij, Baldini was tweede op 15", Moser derde op 3'02". Een week later was er al de revanche in de Grand Prix des Nations. Anquetil won opnieuw, hier voor de zesde maal op rij, ditmaal was Gérard Saint tweede op 3'58", Michel Vermeulin derde (op 6'27") en Moser 4de op 6'48". Nog een week later was er de laatste proef van het Italiaans kampioenschap, zoals al een aantal jaren gebruikelijk in de vorm van een tijdrit over 100 km, dit jaar op het parcours van de Gran Premio Industria e Commercio di Prato. Ercole Baldini, wie anders, won, met 14" voorsprong op Aldo Moser. Op die manier werden ze respectievelijk eerste en derde in het kampioenschap (Defilippis, derde in Prato, kon Moser net voorblijven in de eindstand).

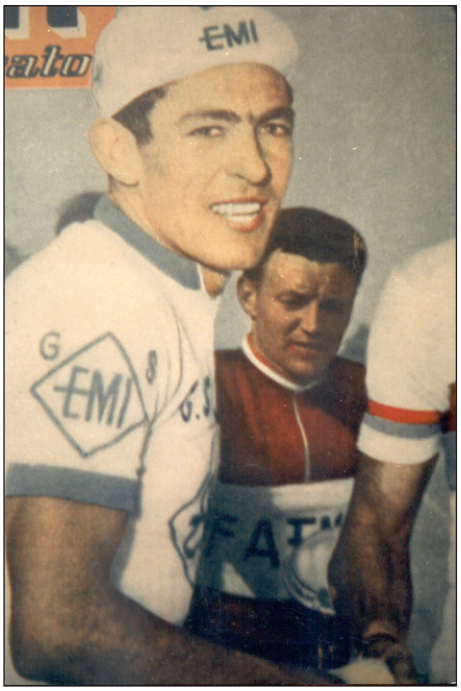

In 1959 een van de kopstukken bij EMI. (Foto Lo Sport Illustrato)

Twee weken later was er nog de Grand Prix Campari in Lugano, maar Moser, met drie grote tijdritten in een tijdspanne van 15 dagen in de benen, vond het welletjes en mikte enkel nog op de Trofeo Baracchi. Hier mocht hij ploeg vormen met Ercole Baldini en hun zege was dan ook geen verrassing. Anquetil-Darrigade werden tweede op 3'07", Rivière-Saint derde op 4'58". Aldo Moser had zijn plaats bij de top van de tijdrijders bevestigd, samen met Gérard Saint en Rolf Graf vatte hij plaats net achter het onaantastbare duo Anquetil en Baldini.

In de laatste editie van Desgrange-Colombo werd Moser 46ste, wat gewoon bevestigde dat het kopmanschap te hoog gegrepen was voor hem. Girardengo ging niet verder door met zijn ploeg[27], dus Aldo moest opnieuw op zoek naar een nieuwe werkgever. Hij had ondertussen zijn ambities bijgesteld en ging dan ook zonder veel aarzelen in op het voorstel om onder leiding van Learco Guerra Charly Gaul te ondersteunen binnen de nieuw opgerichte EMI-ploeg. Vermits de Luxemburger enkel geïnteresseerd was in de grote rittenkoersen, zou er voldoende ruimte zijn voor sprinter Armando Pellegrini en temporijder Aldo Moser

27 In 1959 sponsorde hij enkel Emilio Ciolli, echter zonder extra-sportieve steun.

om op de Italiaanse semiklassiekers te mikken en voor Aldo om zich voor te bereiden op de grote tijdritten.

In 1959 was Moser al snel in vorm, met een tweede plaats in de Giro di Sardegna, op 1'16" van de ongenaakbare Rik Van Looy, en een 5de plek in Sassari-Cagliari. Nadien nam hij deel aan Paris-Bruxelles en het Weekend Ardennais zonder veel indruk te maken en verdween van het voorplan in afwachting van de Giro. Ook daar was er slechts een anonieme helpersrol voor hem. Veelzeggend is dat hij in de eerste rit tegen het uurwerk, weliswaar betwist op een eerder gevaarlijk dalend parcours, slechts 43ste werd op 3'52" van de verrassende Nino Catalano. De tweede proef tegen de chrono was hij er zelfs niet eens meer bij, zijn werk was gedaan en hij had de dag voordien opgegeven. Gaul zou het zelf wel klaren in de twee beslissende ritten, de grote tijdrit over 51 km eerst en de koninginnenrit naar Courmayeur twee dagen later, wat ook gebeurde.

Nadien was het vooral wachten op het najaar en de traditionele grote confrontaties tegen het uurwerk. Moser scherpte de conditie aan in de Italiaanse semiklassiekers en werd tijdens de zomer 10de in Milano-Vignola en 11de in de Coppa Bernocchi. Vanaf september zou het echte werk beginnen en Aldo bewees klaar te zijn met een tweede plaats in de Giro del Piemonte. Het weekend nadien was het tijd voor de Grand Prix Martini in Genève. Anquetil won, voor de 5de keer op rij al, het was meteen de laatste editie van deze wedstrijd. Gérard Saint en Moser volgden op respectievelijk 2'33" en 3'31".

Op weg naar winst in de Grand Prix des Nations. (Foto Miroir Sprint)

Nog een week later volgde de Grand Prix des Nations. Roger Rivière was de grote favoriet, de vraag was niet of hij ging winnen, wel of hij daarbij het wedstrijdrecord van de afwezige Jacques Anquetil zou verbeteren. In Moser en Saint werden niet eens ernstige outsiders gezien, hoogstens mogelijke podiumkandidaten. De wedstrijd kende echter een verrassende afloop. Rivière, het record in gedachte, nam een snelle start, een te snelle start zou blijken. In de finale stortte hij helemaal in. Het wedstrijdrecord was dan al lang vergeten, het was enkel nog harken om te proberen zijn kleine voorsprong te behouden. Bij het binnenrijden van de wielerbaan was hij nog altijd enkele luttele seconden sneller dan Aldo Moser, aan de aankomst schoot hij er vier te kort.

In Italië werden de loftrompetten bovengehaald. De eeuwige belofte had eindelijk die grote zege binnen. Hierbij werd al te makkelijk vergeten dat die overwinning er veel meer kwam door de overmoed van Rivière dan door de prestatie van Moser. Op hetzelfde parcours reed hij immers ruim vier minuten trager dan Anquetil het jaar voordien, al verbeterde hij zijn toenmalige tijd met ruim twee minuten. De relatieve waarde van zijn prestatie werd trouwens een maand later nog eens onderstreept in de Grand Prix Campari in Lugano. Anquetil, wie anders, won, Moser werd 5de op 4'47", ook nog geklopt door Ercole Baldini, Alcide Vaucher en

Fausto Coppi. Tien dagen later hernieuwde hij wel samen met Baldini hun zege in de Trofeo Baracchi. Diego Ronchini en Michèle Gismondi werden tweede op 4'42", Anquetil en Darrigade derde op 4'47".

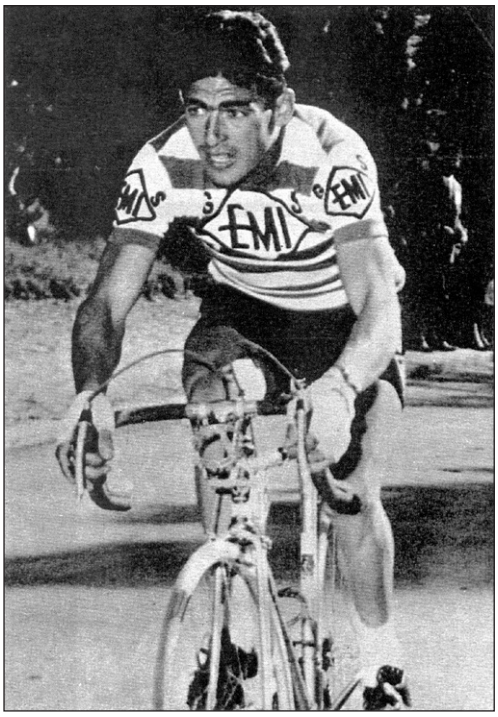

Ook in 1960 bij EMI, maar een minder geslaagd seizoen. (Fotobron onbekend)

Ook het volgend seizoen bleef hij bij Guerra, Gaul en EMI, maar lukte er langs geen kanten in de verwachtingen van de Italiaanse tifosi in te lossen. Het begon nog behoorlijk met een 15de plaats in de Giro di Sardegna en een 7de in eerst Milano-Torino en vervolgens in Genova-Roma. Ook in de Vuelta trok hij redelijk zijn streng, met een tweede plaats in de tweede rit en een 5de in de 9de en 13de rit, alvorens hij de dag nadien zijn kopman in de aftocht volgde.

Het Spaans avontuur bekwam hem slecht, hij was totaal uit vorm en de daaropvolgende Giro zat er na opgave al op in de derde rit[28]. Aldo Moser zou dus weer eens zijn seizoen moeten redden in de tijdritten. Het begon alvast goed met een zege in Manche-Océan, ook al was deze tijdrit minder hoog aangeschreven dan de daaropvolgende. De grote tijdritten verliepen dit keer echter rampzalig. Het viel reeds tegen in de Grand Prix des Nations, slechts 12de op ruim zeven minuten van Ercole Baldini. Drie weken later, in Lugano, ging het nog slechter, Moser gaf op. Ook de Trofeo Baracchi was geen succes. Niet alleen was hij met Baldini 42" trager dan het winnende koppel Romeo Venturelli-Diego Ronchini, maar nog veel erger, de winnaars bij de liefhebbers, Giuseppe Fezzardi-Marino Vigna, waren 14" sneller dan die bij de beroepsrenners.

Een jaar om snel te vergeten. EMI stopte met de ploeg en Moser trok naar Ghigi, als een soort schaduwkopman naast Jos Hoevenaers en Livio Trapè. Ook deze campagne zou grotendeels een tegenvaller worden, Aldo had meer en meer moeite om zich in de toptien te plaatsen. Dat lukte enkel in de Trofeo Matteotti (4de), de Giro del Emilia (8ste) en de Giro di Lombardia (9de). In de Giro d'Italia bleef het bij een troosteloze 35ste plaats in het eindklassement.

Ook een jaartje bij Ghigi.

Gelukkig waren er nog de klassiekers tegen de chrono om te proberen nog iets van zijn seizoen te maken. De eerste daarvan was al in april, nog voor de Giro, namelijk de Gran Premio di Forlì. Moser werd 4de, op 5'04" van Anquetil, maar op slechts 41" van het nummer twee, Baldini. De volgende, Manche-Océan eind augustus, werd echter, toch voor een tijdrijder van zijn niveau, een mislukking, Aldo werd dit keer met 16" geklopt door Francis Pipelin. Gelukkig ging het drie weken later beter in de Grand Prix des Nations. Tegen Anquetil, die de tegenstand verpulverde en een nieuw wedstrijdrecord vestigde was geen kruid

28 Moser was in de tijdrit op de tweede dag laatste op net geen 7 minuten geëindigd en had toen al zijn opgave aangekondigd. Die kwam er dan ook de volgende rit.

In 1962 bij San Pellegrino.

gewassen, maar Moser werd knap derde, weliswaar op 10'03" van de Normandiër, maar amper 56" trager dan het nummer twee, Gilbert Desmet. De volgende tijdritten liep het dan weer veel minder. In Lugano werd hij slechts 9de op 11 deelnemers, op 3'47" van Anquetil, dit jaar werkelijk onklopbaar in zijn specialiteit. En ook in de Trofeo Baracchi was er weinig eer te rapen. Gekoppeld aan zijn merkgenoot Franco Magnani, nog maar twee maanden beroepsrenner, rekende Moser niet echt op een ereplaats, maar 11de op 14 deelnemende koppels, met een achterstand van 10'12" op het winnende koppel Ercole Baldini-Jo Velly, was toch een tegenvaller. Alles bij elkaar een gemengd bilan, beter dan in 1960, maar onvoldoende om zijn seizoen te redden.

Zijn passage bij Ghigi bleef beperkt tot één seizoen en voor 1962 kon Aldo Moser terecht bij San Pellegrino, waar hij vervoegd werd door zijn jongere broer Enzo. Samen met Ernesto Bono, al sinds 1959 bij de ploeg, was voor hem een rol voorzien tussen kopman en mentor van de jonge renners in. Ook al was hij pas 28, zijn beste tijd leek reeds voorbij en vanaf nu zouden de hoogtepunten en nog meer de zeges schaars worden.

Moser kende een zeer anoniem seizoensbegin, hij kwam niet verder dan een 15de plaats in de Giro della Toscana. De nationale ronde werd voorbereid op Zwitserse bodem, in de Tour de Romandie, die hij als 21ste beëindigde. Ook in de Giro kon hij niet uit de anonimiteit treden, hij werd 18de in de eindstand, zonder zich ooit echt te kunnen tonen. Gelukkig ging het in de daaropvolgende Tour de Suisse iets beter. Hij viel niet echt op maar reed wel een zeer regelmatige wedstrijd en was telkens mee in de goede ontsnapping. Ondank een zwakke prestatie in de klimtijdrit (hij verloor meer dan drie minuten over 9 km) werd hij zo derde in de eindstand, op 4'47" van Hans Junkermann.

Vervolgens was het wachten op september en de tijdritten om te proberen zijn seizoen een beetje recht te zetten. Dit zat er dit jaar echter niet in, net als in 1960 vielen die opnieuw helemaal tegen. In de Grand Prix des Nations werd hij slechts 10de, op 3'49" van de verrassende Ferdinand Bracke. Hij werd dan ook niet gevraagd voor Lugano. Toch leek de vorm op komst, kort na de Grand Prix des Nations werd hij 4de in de Giro dell'Appennino en in de daaropvolgende weken 13de in de Giro dell'Emilia en 8ste in de Coppa Sabatini. In de Trofeo Baracchi mocht hij aanzetten met zijn jonge ploegmaat Giuseppe Fezzardi, twee jaar voordien nog winnaar bij de liefhebbers. Zij eindigden knap derde, maar wel op 4'47" van het winnende koppel Altig-Anquetil.

Vanaf nu met broer Enzo aan zijn zijde.

Gelukkig was er de Tour de Suisse geweest, anders was het een totaal mislukte campagne. Zijn broer Enzo kende een goed debuutseizoen bij de profs, met een zege in de Giro del Trentino en een 11de plaats zowel in de eindstand van de Tour de Suisse als in de Giro di Lombardia. In de Coppa Placci was hij 10de.

Samen ook een tweede seizoen bij San Pellegrino. (Fotobron onbekend)

Beide broers bleven het volgende seizoen bij San Pellegrino. Deze keer leek Aldo het seizoen in goede vorm aan te snijden, hij werd 5de in de Giro di Sardegna. Het bleef echter lange tijd bij die ene uitschieter, tot de Giro della Provincia di Reggio Calabria, waarin hij 9de werd. Net op tijd in vorm voor de Vuelta, waar San Pellegrino de Giro ging voorbereiden. Hij kende een prima start en werd de namiddag van de eerste dag al tweede tegen de chrono, na 52 km eindigde hij op 2'40" van Jacques Anquetil.

Moser verdedigde zijn klassement zo goed als hij kon, maar in de 5de rit, een bergachtige etappe rond Bilbao verloor hij 5'30 en zakte weg in het klassement. De volgende dagen werd het er niet beter op en hij stond al snel op meer dan een kwartier van leider Anquetil. De 12de rit, met in de namiddag dit keer 56 km tegen de tijd, was illustratief voor zijn afgang. Nadat hij in de korte (80 km) voormiddagetappe nog met het peloton binnenkwam, werd hij in de namiddag slechts 21ste, op 5'28" van Miguel Pacheco, die verrassend 26" sneller was dan Maître Jacques. De volgende dag nam hij leeggereden niet meer de start.

Sponsor en sportbestuurder konden met deze opgave niet lachen en hij mocht meteen thuisblijven van de Giro. Zo was hij geen rechtstreekse getuige van de vaudeville met de twee Italiaanse kampioenen, het stoppen van de sponsoring door San Pellegrino en het vervolg van de Giro in een zwarte trui[29]. Aldo was er terug bij in de Tour de Suisse, waar de ploeg opgevist was door een nieuwe sponsor, Firte, een kleine fabrikant van televisies en radio's uit Pavia. Hij kon echter zijn prestaties van het jaar voordien niet herhalen en werd slechts 15de, in een nochtans zwak bezette wedstrijd (zijn vroegere ploegmaat Fezzardi werd eindwinnaar).

Deze keer kon Aldo Moser wel zijn seizoen redden tijdens de zomer en het najaar. Zo werd hij 9de in de Giro del Piemonte en 11de in de Giro dell'Appennino alvorens een mooie 6de plaats in de Grand Prix des Nations te behalen, weliswaar op 7'14" van Raymond Poulidor. De week nadien won hij de Coppa Bernocchi, zijn eerste zege in meer dan drie jaar en zijn laatste belangrijke overwinning. Aldo bleef behoorlijk presteren in het najaar. Vier weken later was hij er ook bij in de Grand Prix de Lugano en werd 5de, ditmaal op 3'40" van Poulidor. De Trofeo Baracchi

29 Voor wie in meer details geïnteresseerd is, kunnen wij ons boek "Rik Van Looy De val van een (wieler)Keizer 1963 & 1964 Anni Horribiles", door Jan De Smet en Patrick Feyaerts, specifiek pp 28-31 en pp 62-67, (verkrijgbaar bij de auteurs) aanbevelen.

Zijn laatste grote zege, de Coppa Bernocchi, in de kleuren van Firte. (Foto Internetlink 6)

was dan weer een tegenvaller. Gekoppeld aan Vittorio Adorni werden zij minstens bij de schaduwfavorieten gerekend, het bleef echter bij een 7de plaats op 4'19" van Jo Velly en Jo Novales, zonder ooit in strijd geweest te zijn voor de ereplaatsen.

Broer Enzo kon in zijn tweede seizoen bij de beroepsrenners niet helemaal bevestigen. Het bleef bij een 4de plaats in de Giro dell'Emilia. Voor zijn debuut beëindigde hij de Giro als 22ste, met daarbij een tweede plaats in de 19de rit. Hij eindigde die dag op 4'07" van Taccone, samen met zijn vluchtgezel Balmamion, welke in die etappe de basis van zijn tweede eindzege legde.

Firte had maar een oplossing voor een half seizoen geboden, in 1964 was het gedaan met de ploeg. Aldo en Enzo stapten samen met Marino Fontana, het grote slachtoffer van de tricolore vaudeville in 1963, over naar Lygie, dat kopman Taccone naar Salvarani had zien vertrekken. Voor Aldo werd het een nieuw tegenvallend seizoen, stilaan werd een rol als helper of hoogstens baankapitein het meeste wat er nog voor hem inzat. Het bleef bij enkele ereplaatsen in de Italiaanse semiklassiekers, met een derde plaats in de Giro della Toscana als enig hoogtepunt. Daarnaast waren er nog 6de plaatsen in de Giro del Lazio en de Coppa Placci en 8ste plekken in Sassari-Cagliari en de Coppa Sabatini. In de Giro d'Italia werd het een 15de stek, zowat het beste niveau dat hij in een dergelijke rittenkoers kon verhopen. En dit keer brachten de tijdritten geen soelaas. In de Grand Prix des Nations werd het een schamele 12de plaats op 4'23" van Walter Boucquet. Na dergelijke prestaties was het dan ook geen verrassing dat hij niet uitgenodigd werd voor de Grand Prix de Lugano of de Trofeo Baracchi.

Zijn broer Enzo kende dan weer zijn moment van glorie. Een overwinning zat er niet in, maar hij droeg wel twee dagen de roze trui in de Giro, na de derde (waarin hij 6de werd) en de 4de rit. Voorheen was hij al 4de geëindigd in de tweede etappe. De tijdrit op de 5de dag werd hem echter fataal en Anquetil nam de leiderstrui over. Enzo wist toch nog een vijftal dagen derde te blijven, alvorens af te zakken, eerst voor een paar dagen naar de 7de plaats en uiteindelijk naar de 22ste. Hij werd dat seizoen ook voor de tweede maal 10de in de Coppa Placci.

Een gloriemoment voor Enzo, roze in de Giro, ook Aldo is er blij mee. (Foto Wikimedia Commons)

Lygie stopte na afloop van een nogal ontgoochelend seizoen de sponsoring en zo moest er weer een nieuwe werkgever gevonden worden. Maino, de historische (vooroorlogse) betaalheer van vooral Costante Girardengo en Learco Guerra,

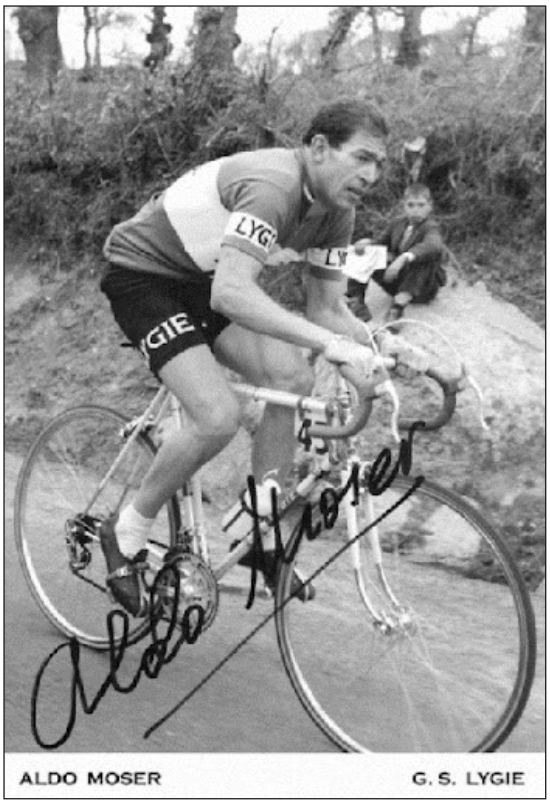

In 1964 een jaartje bij Lygie.

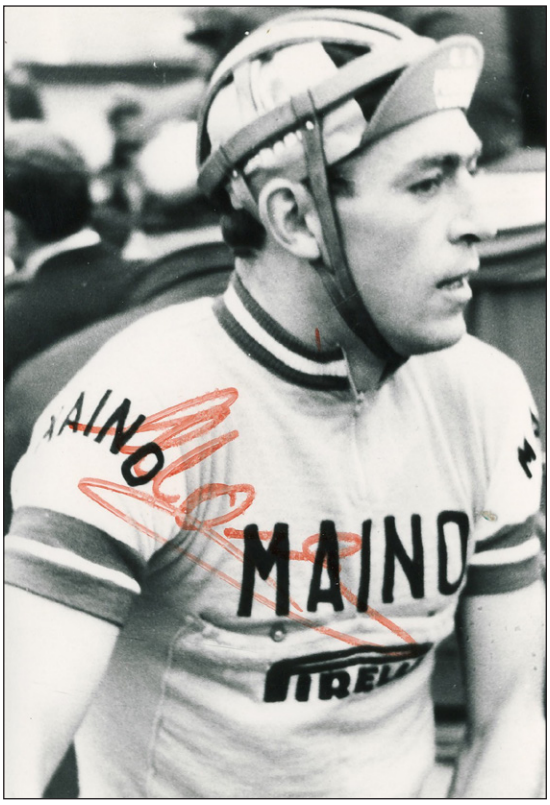

In 1965 een seizoen bij Maino. (Fotobron onbekend)

bood hun en enkele ploegmaats een oplossing. Maino was na de tweede wereldoorlog maar sporadisch als een soort privésponsor in het peloton aanwezig geweest, maar zou het in 1965 met een echte ploeg proberen.

Aldo Moser begon goed aan het seizoen, met 5de plaatsen in de Giro di Sardegna en de Trofeo Laigueglia. Vervolgens was het wachten op de Giro. Die startte vrij behoorlijk, met een 5de plek in de tweede rit, waardoor hij een paar dagen op de derde rang in het klassement stond. Daarna zakte hij verder en verder weg, waaraan een 7de plaats in de 10de etappe niets veranderde. In de eindstand werd hij 22ste.

Dan was het tijd voor de Tour de Suisse. Aldo reed opnieuw een weinig opvallende wedstrijd en eindigde als 12de, maar Maino trok zich goed uit de slag. Een ritzege en een derde plaats in de eindstand voor Marcello Mugnaini, een 6de plek in het eindklassement voor broer Enzo en een 7de voor Marino Fontana. Alles samen leverde dit de zege in de ploegenrangschikking op.

Nadien was het voor de oudste Moser zoals gewoonlijk wachten op het naseizoen. Het begon nog vrij goed, met een 5de plaats in Milano-Vignola, maar de Grand Prix des Nations werd een ramp. Tegen een ontketende Jacques Anquetil, die de 74 km aan een gemiddelde van liefst 46,8 km/u aflegde, was uiteraard geen kruid gewassen, maar 15de op 9'59" was toch vernederend voor een oud-winnaar. Dus weer een mislukte campagne, het rijtje begon lang te worden.

Broer Enzo kwam er iets beter vanaf al zou dit later onvoldoende blijken. Hij werd, zoals al vermeld, 6de in de Tour de Suisse, met daarbij drie toptiennoteringen in de etappes en een tweede plaats in het bergklassement. Daarnaast was hij ook nog 5de geëindigd in de Giro di Romagna.

Het experiment van Maino bleef beperkt tot een seizoen, dus moesten de broers weer op zoek naar een nieuwe werkgever. Dit keer werd het voor Aldo Vittadello, waar ook Vito Taccone en Graziano Battistini en beloftevolle jongeren als Giancarlo Polidori en Ambrogio Portaluppi een plaats gevonden hadden. Voor Enzo was er echter geen plek. Hij probeerde het nog een tijdje

als individueel, maar stopte uiteindelijk in de loop van het seizoen[30].

In actie in een tijdrit voor Vittadello. (Foto Internetlink 7)

Aldo zou twee seizoenen bij Vittadello rijden, maar met weinig succes. In 1966 behaalde hij de laatste zege uit zijn carrière in de Giro delle Tre Province in Camucia en werd daarnaast 8ste in de Giro di Ticino. Hij trok met een Italiaanse selectie naar de Vuelta en beëindigde die als 18de en meteen als best geklasseerde van zijn ploeg. Hij werd ook tweede in de 8ste rit, in de sprint geklopt door Henk Nijdam. Gelukkig zorgden Enzo Petrolani en Mario Zanin voor ritzeges en Pasquale Fabbri voor meerdere ereplaatsen en daarmee een derde plaats in de puntenstand. Verder werd Petrolani, die naast zijn ritzege ook nog eens tweede geëindigd was, tweede in het klassement van de vliegende sprinten en zo werd er toch wat geld verdiend.

Voor de Giro werd hij niet geselecteerd, zijn volgende afspraak was de Tour de Suisse. Daar werd Moser 10de in de eindrangschikking. Hij reed deze wedstrijd voor de gelegenheidsploeg Queen Anne en kon dus niet genieten van het succes van Vittadello dat met Portaluppi de eindzege en een ritzege en met Taccone een etappezege en de 9de plaats in de eindstand binnenhaalde.

Ook in 1967 bij Vittadello.

Een nieuw seizoen om snel te vergeten, het volgende kon enkel beter zijn, of toch niet? Niet echt dus. Hij betwistte opnieuw de Vuelta, dit keer met een op het eerste gezicht sterke Vittadello-ploeg. Ondanks de aanwezigheid van de winnaar van de Tour de Suisse van het jaar voordien Portaluppi, van Michele Dancelli en van Guido De Rosso werd het een zware tegenvaller voor het team. De jonge Silvano Schiavon, 23ste, reed nog het beste klassement, twee plaatsen voor Moser die 25ste eindigde. In de ploegenrangschikking werd Vittadello 10de en voorlaatste. Een ritzege zat er niet eens in, enkel Dancelli eindigde eens tweede, in de sprint geklopt door Domingo Perurena.

Vandaar ging het naar de Giro. Die verliep toch iets beter. Dancelli won een rit en droeg drie dagen de roze trui, Schiavon, ook drie dagen leider, was als 12de opnieuw de best geplaatste van zijn ploeg. Moser zelf werd na een weinig opvallende wedstrijd, hij was enkel eens 4de in de derde rit, 16de in de eindstand.

30 Verschillende bronnen geven hem aan als behorende tot de ploeg in zowel 1966 als 1967, maar dit is ten onrechte. Vooreerst hebben we nergens een uitslag of een selectie van hem kunnen vinden. Verder werd hij als een mogelijke rekruut voor Sanson aanzien, moest deze ploeg Salvarani in de Tour de France vervangen (wat niet doorging, en dus al evenmin de aanwerving). Uiteindelijk hebben we op de site van ilciclismo.it de bevestiging gevonden dat hij in vele bronnen ten onrechte bij Vittadello gesitueerd wordt.

Vittadello deed in 1968 enkel voort met enkele baanrenners, dus moest Aldo weeral naar een nieuwe werkgever op zoek. Gelukkig verliep dit vlot. Gino Bartali, die ondertussen deel uitgemaakt had van de sportieve leiding van Vittadello, vond met Pepsi Cola een overnemer en zo waren er voor de ruggengraat van de ploeg, waar Aldo ondanks alles nog toebehoorde, geen problemen.

Nu weer bij Pepsi.

Het werd opnieuw een middelmatig seizoen. Zijn beste uitslagen waren een 7de plaats in de Tre Valli Varesine en in de Giro di Campania, een 8ste in de Giro dell'Appennino, een 9de in de Giro dell'Emilia en een 15de in de Giro di Lombardia. Iets beter dan de voorgaande jaren, maar niets om over naar huis te schrijven. Het was dan ook geen grote verrassing, maar wel veelbetekenend, dat hij niet werd opgeroepen voor de Giro. Pepsi Cola hield het bij één seizoen[31] en Moser zat dus nog eens zonder ploeg. Hij was ondertussen al 35 en reeds jaren slechts de schim van de grote belofte die hij eens was. Een afscheid lag eigenlijk voor de hand.

Aldo zag het echter niet zo en vond net als die andere gewezen belofte, Imerio Massignan, onderkomen bij G.B.C. Deze sponsor had zich na het niet helemaal goed afgelopen avontuur met Rik Van Looy eerder op de piste toegelegd, alvorens vanaf 1968 met een heuse wegploeg voor de dag te komen en een uitgebreid Italiaans programma, Giro inbegrepen, af te werken[32].

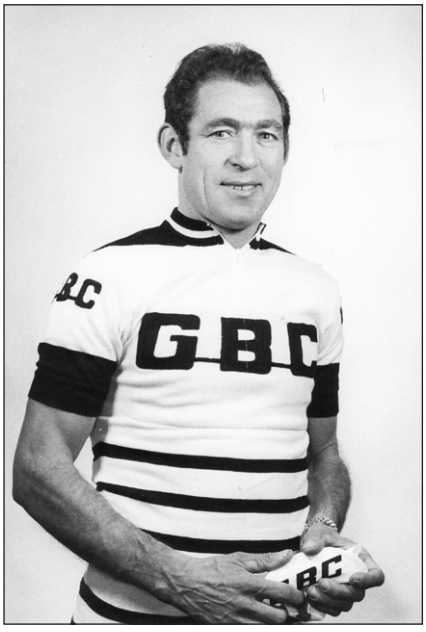

Voor 1969 opgevist door G.B.C.

35 jaar oud of niet, Moser leek herboren. Het begon al op 1 februari met een tweede plaats in de Gran Premio Valsassina in Lecco. Ook in de Giro di Sardegna stak hij even de neus aan het venster als 7de in de 7de rit. Vervolgens was er een 15de plek in Milano-Torino alvorens 9de te eindigen in Tirreno-Adriatico. Nadien was er nog een 12de klassering in de Giro di Romagna, waarmee hij zich klaar toonde voor de Giro. Dit keer was er geen twijfel aan zijn selectie en hij toonde zich het vertrouwen waardig.

Zoals gewoonlijk moest hij het vooral van zijn regelmaat hebben, buiten een 6de rang in de 11de rit wist hij geen enkele ereplaats te behalen. De dag nadien was hij wel opnieuw mee in de goede vlucht, werd 12de en zo 10de in de stand. De volgende etappes bleef hij aandachtig volgen, meestal net achter de absolute toprenners en kon zo verder in de rangschikking oprukken. In Milaan beëindigde hij de Giro als 7de op 20'15" van Felice Gimondi, meteen zijn beste uitslag sinds hij in 1956 5de werd.

31 Er was in 1969 wel in Spanje een Pepsi Cola-team, maar dat kon niet aanzien worden als een voortzetting van de Italiaanse ploeg, enkel de sponsor was in zekere zin dezelfde, maar hier ging het uiteraard over het Spaanse filiaal.
32 Ook over de perikelen van G.B.C. is voor de geïnteresseerden meer te vinden in ons boek "Rik Van Looy De val van een (wieler)Keizer 1963 & 1964 Anni Horribiles", door Jan De Smet en Patrick Feyaerts, specifiek pp. 28-31 en pp. 62-67, (verkrijgbaar bij de auteurs).

Nog eens diepgegaan in de Giro. (Fotobron onbekend)

Daarmee was het nog niet voorbij. Ook in het najaar stond Moser er. Hij werd tweede in de Giro del Lazio en 9de in de Giro dell'Emilia en mocht opnieuw, voor het eerst sinds zijn afgang in 1965, naar de Grand Prix des Nations. Hij eindigde knap 6de op 18 deelnemers, op 3'20" van Herman Vanspringel en slechts een minuut trager dan uurrecordhouder Ole Ritter. Men kan natuurlijk de waarde van die 6de plaats enigszins relativeren door te stellen dat Merckx, Gimondi, Anquetil, Bracke, Adorni, Altig en Motta afwezig waren, maar naast de reeds vermelde Vanspringel en Ritter, waren Raymond Poulidor, Davide Boifava en Joaquim Agostinho er wel bij en andere jaren waren alle toppers al evenmin present. Hij werd eveneens, na een onderbreking sinds 1963, terug uitgenodigd voor de Trofeo Baracchi, die hij samen met Romano Tumellero als 6de beëindigde, op 6'29" van de winnaars Vanspringel-Agostinho.

Uiteraard bleef hij in 1970 bij G.B.C., waar Zimba als cosponsor bijkwam, terwijl de ploeg versterkt werd met Rudi Altig. Daarnaast kreeg Aldo ook het gezelschap van zijn jonge broer Diego als renner en van zijn andere broer Enzo in de technische leiding. De oudste Moser stond er opnieuw vanaf het seizoensbegin. Na een 16de plaats in de Trofeo Laigueglia werd hij 10de in zowel de Giro di Sardegna als in Tirreno-Adriatico.

De Giro werd voorbereid in de Tour de Romandie die hij als 23ste beëindigde. In de Giro kon hij zijn prestatie van het vorig jaar niet herhalen, maar met zijn gebruikelijke regelmaat was hij toch goed voor een degelijke 19de plaats, op 44'25" van Merckx, maar wel als best geklasseerde van zijn ploeg. Nadien volgde nog de Tour de Suisse, die hij als 21ste uitreed.

Ook in het eendagswerk was Aldo present, met als voornaamste resultaten een 5de plek in de Tre Valli Varesine, een 6de in de Grand Prix du Canton d'Argovie, een 7de in het nationaal kampioenschap en in de Gran Premio Industria e Commercio di Prato, en een 12de in de Giro del Lazio. De tijdritten verliepen met wisselend succes. In de Cronostaffetta[33] werd hij zelf tweede in zijn deel (het derde en laatste), maar voor de ploeg bleef het bij een 9de plaats. In de Trofeo Baracchi werd hij samen met Pietro Guerra 9de en laatste, op 12'43" van de winnende gebroeders Gösta en Tomas Pettersson. Zijn broer Diego reed van zijn kant een onopvallend debuutseizoen en werd 56ste in de Giro d'Italia.

De drie gebroeders Moser bleven ook in 1971 bij G.B.C.-Zimba. Aldo begon opnieuw goed aan het seizoen, met een 9de plaats in de Trofeo Laigueglia, een 14de in de Giro di Sardegna, een 5de in Tirreno-Adriatico, een 8ste in Milano-Torino en een 19de in de Setmana Catalana. De Giro werd ook dit jaar voorbereid in de Tour de Romandie, die hij als 10de beëindigde. In de nationale ronde kwam Aldo, niettegenstaande hij al ruim 37 was, weer eens knap voor de dag. Het begon met een 10de plaats in de tweede rit gevolgd door een 8ste in de 5de – waardoor

33 De Cronostaffetta was een competitie per merkenploeg van drie (later soms ook per vier). In de eerste edities ging het over drie korte tijdritten, over een aansluitend parcours (met wisselende moeilijkheidsgraad), individueel betwist, met optelling van de tijden van de drie renners om een eindklassement per ploeg te bepalen. Later kwam er ook een rit in lijn en zelfs een tijdrit met ploegen van twee voor, maar het bleef meestal bij drie proeven waarvan telkens de tijden opgeteld werden.

Ook in 1970 blijft Aldo, net als zijn broer, bij G.B.C.

hij oprukte naar de tweede plaats in de stand – en een 9de in de 7de. Na die 7de etappe mocht hij zelfs de roze trui aantrekken. Het was maar voor kort, de volgende dag moest hij het kleinood al afstaan aan Claudio Michelotto, maar hij bleef knap tweede in de stand tot en met de 17de rit. Heel sportief Italië droomde mee met de veteraan en hoopte hem al op het podium, maar het sprookje kende geen gelukkig einde. De etappe nadien verloor hij ruim 21 minuten en tuimelde naar de 16de rang. De volgende dagen zou hij nog een plaats verliezen om uiteindelijk deze Giro als 17de te beëindigen, op 27'53" van Gösta Pettersson.

Aldo Moser was werkelijk bezig aan een heel regelmatig seizoen en reed nog meerdere ereplaatsen bij elkaar in de traditionele Italiaanse eendagskoersen. Zo werd hij, naast een 6de plaats in het nationaal kampioenschap, 6de in de Giro del Veneto, 7de in de Gran Premio Camaiore, 9de in de Giro del Piemonte, 10de in de Giro dell'Appennino, 10de in de Giro dell'Emilia, 11de in de Tre Valli Varesine en 15de in de Giro di Lombardia. Het was dan ook geen verrassing dat hij tussendoor nog eens geselecteerd werd voor het wereldkampioenschap, dat hij als 19de beëindigde.

De grote tijdritten gaven een wisselend beeld. Aldo was in juni al 4de geworden in de Gran Premio Castrocaro[34], op 4'36" van Felice Gimondi en verder enkel geklopt door Davide Boifava en Gösta Pettersson. In het najaar werd hij dan 6de in de Grand Prix de Lugano, op 4'25" van

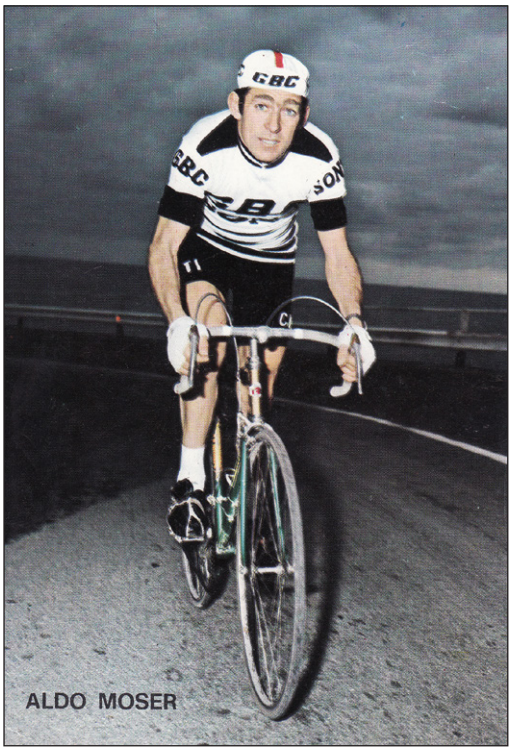

Aldo blijft in 1972 bij G.B.C....

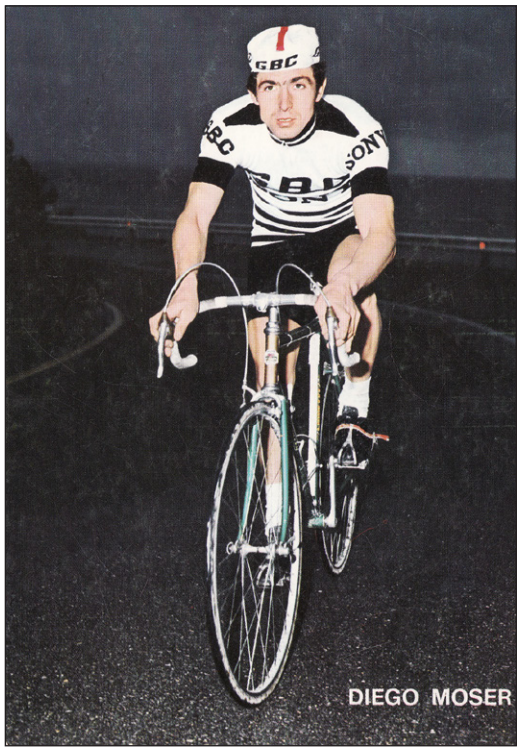

...net als zijn broer Diego.

34 De opvolger van de Gran Premio di Forlì.

Oud maar nog niet versleten. (Foto Internetlink 8)

Luis Ocaña en verder voorafgegaan door Gösta Pettersson, Herman Vanspringel, Joaquim Agostinho en Louis Pfenninger, maar wel voor Italo Zilioli, Ole Ritter en Davide Boifava. De Grand Prix des Nations was dan weer een absolute tegenvaller. Niet alleen werd hij pas 9de, op ruim vijf minuten van Luis Ocaña, maar vervolgens werd hij uitgesloten wegens langdurig achter een wagen te rijden. Hij sloot het seizoen af met een 4de plaats in de Trofeo Baracchi, samen met Davide Boifava op 5'19" van de winnaars Luis Ocaña-Leif Mortensen.

Zeker een geslaagd seizoen voor de oudste Moser, broer Diego kwam minder uit de verf, hij werd dit jaar 59ste in de Giro en reed verder een onopvallende campagne. De drie broers bleven ook in 1972 bij G.B.C., waar dat jaar Sony de tweede sponsor was. De jaren begonnen nu toch een beetje te wegen voor Aldo, wiens beste uitslag een 6de plaats in de Giro della Provincia di Reggio Calabria was. Verder werd hij 11de in Milano-Sanremo en 12de in het nationaal kampioenschap en in de Giro di Campania. Hij trok met G.B.C. naar de Vuelta, die hij als 39ste beëindigde, enkel in de eerste halve rit op de laatste dag kon hij zich even tonen met een 8ste plaats. In de daaropvolgende Giro startte hij niet meer in de 19de rit. Op het einde van het seizoen werd hij nog 16de in Tour de la Nouvelle France in Canada. Diego Moser reed zoals de voorgaande seizoenen een eerder anoniem seizoen en werd 41ste in de Vuelta.

Voor 1973 trokken de drie broers naar Filotex, dat ook de jongste Moser, Francesco, aangetrokken had. De bedoeling was dat Aldo als een soort mentor zou optreden voor de fietsende benjamin, die 17 jaar jonger was, terwijl de aanwezigheid van Diego op de fiets en Enzo in de volgwagen de grote belofte[35] moest helpen snel te acclimatiseren. Die mentorrol belette de veteraan niet zelf ook nog te presteren. Hij werd 4de in de Giro del Lazio, 8ste in de Giro di Sicilia en 10de in de Coppa Sabatini. In de Giro was het vooral de bedoeling Francesco wegwijs de maken. Deze werd 15de in de eindstand, Aldo zelf 57ste. Op het einde van het seizoen werd de oudste Moser samen met Arnaldo Caversazi nog 5de in de Trofeo Baracchi, op 6'34" van Felice Gimondi en Martin "Cochise" Rodriguez.

Diego reed opnieuw een kleurloos seizoen al behaalde hij zijn beste eendagsresultaat uit zijn carrière, 13de in de Coppa Sabatini. Hij werd ook 45ste in de Tour de Suisse en zou op het einde van het seizoen stoppen.

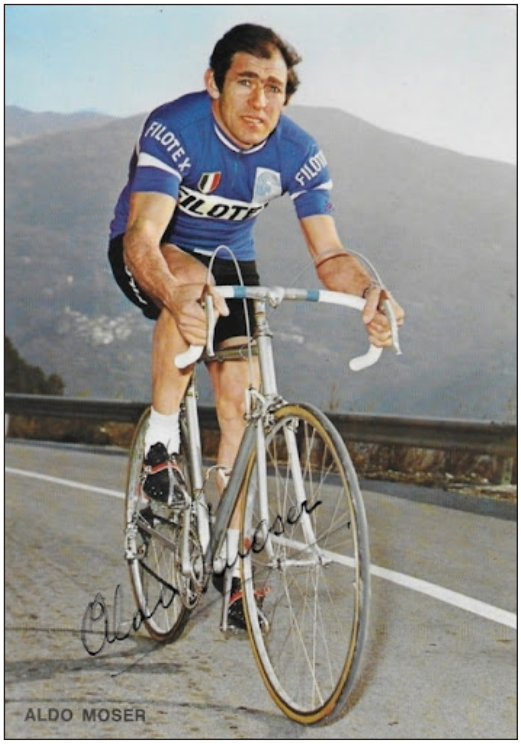

In 1973 een contract bij Filotex.

35 Francesco had in 1971 al de Giro d'Italia voor liefhebbers gewonnen.

De vier gebroeders Moser in 1973 bij Filotex, v.l.n.r. Diego, Francesco, Aldo en sportdirecteur Enzo. (Foto Internetlink 9)

Francesco had dan weer een goed eerste seizoen achter de rug. Buiten de reeds vermelde 15de plaats in de Giro werd hij ook 14de in de Tour de Suisse en verder 7de in de Trofeo Laigueglia, 9de in Milano-Torino, 9de in Tirreno-Adriatico, derde in de Giro della Provincia di Reggio Calabria, 5de in de Giro di Puglia, 9de in de Flèche Wallonne en 11de in Milano-Vignola en de Coppa Bernocchi. De leiding van Filotex oordeelde meteen dat de acclimatisatie bij de beroepsrenners meer dan geslaagd was en dat hij geen beschermengel meer nodig zou hebben in 1974. Het contract van Aldo werd dus niet verlengd.

Het leek het ideale moment om te stoppen, broer Francesco kon verder de familienaam hooghouden, maar zo zag Aldo Moser het niet. Ook al werd hij veertig, hij tekende voor 1974 een verbintenis bij de nieuwe Furzi ploeg, waar een rol als baankapitein voor hem weggelegd was, dit zou meteen zijn 20ste seizoen bij de profs worden. Zover zou het echter niet komen. Aldo werd op training omvergereden door een wagen, brak zijn sleutelbeen[36] en stopte zijn wielercarrière.

Ook voor Enzo was er geen plaats meer bij Filotex. Hij verdween een tijdje uit de wielersport, maar keerde in 1984 terug als sportbestuurder bij GIS Tuc-Lu, net op tijd om zijn broer te begeleiden in zijn superjaar, waarin hij het werelduurrecord verpulverde en bovendien de Giro en Milano-Sanremo won. Enzo, die ondertussen ook constructeur van de fietsen Moser geworden was, bleef zodoende aanwezig in de wielersport tot begin jaren negentig.

Francesco begon aan een grootse wielercarrière en al snel werden de rollen in de perceptie omgekeerd, van Francesco de jongste broer van Aldo werd het al gauw Aldo de oudste broer van Francesco. Wanneer eerstgenoemde voor het eerst het roze droeg in de Giro, zorgde hij meteen voor een unicum, nooit voorheen hadden drie broers elk het roze gedragen.

Aldo Moser was in zijn beste periode een sterk tijdrijder, weliswaar een niveau onder de absolute toppers Anquetil en Baldini, maar zeker in de grote tijdritten samen met Rolf Graf en Gérard Saint een van hun belangrijkste uitdagers. Om echter een absolute topper te worden zoals aanvankelijk van hem verwacht of verhoopt werd, mankeerde hij wat klimcapaciteiten,

36 Andere bronnen hebben het over een kniebreuk. Wij hebben niet met zekerheid kunnen vinden welke breuk Aldo exact opgelopen had.

Een historisch moment, drie broers die alle drie de roze trui droegen, v.l.n.r. Enzo, ondertussen opnieuw de sportbestuurder, ditmaal bij GIS, Francesco en Aldo, hier waarschijnlijk bij de eindzege van Francesco in de Giro 1984. (Foto Internetlink 10)

maar vooral, hij was geen winnaar. Vijftien zeges over het geheel van zijn carrière en nooit meer dan drie in hetzelfde seizoen is meer dan veelzeggend. Anderzijds was hij te goed om een simpele gregario te zijn, misschien was hij het best te omschrijven als een mix van een schaduwkopman en een gregario met een vrije rol of iets daar tussenin. Opvallend, in heel zijn loopbaan nam hij nooit deel aan de Tour de France, wel meermaals aan de Vuelta, de Giro en de Tour de Suisse.

Diego en Enzo waren dan weer gewoon degelijke beroepsrenners, gregari zonder veel meer, het is zelfs de vraag of ze zonder Aldo ooit aan een profcontract zouden geraakt zijn. Francesco was natuurlijk een absolute topper, een van de beste renners uit de wielergeschiedenis. Enzo Moser overleed op 25 juli 2008 bij een ongeval met zijn tractor, waaronder hij verpletterd werd. Aldo overleed op 2 december 2020 aan de gevolgen van een COVID-19 besmetting.

Leandro, Moreno en Matteo Moser, de zonen van Diego werden ook wielrenner. Moreno won o.a. tweemaal Laigueglia en eenmaal de Strade Bianche (in 2013, voor Peter Sagan, op 6”). Ignazio Moser, zoon van Francesco, probeerde het ook als wielrenner o.a. in het BMC Developmentteam.

Postkaarten

Italiaanse hoofdreeks FAEMA (2 verschillende ruggen)

Ploegfoto 1960 (met blanco rug)

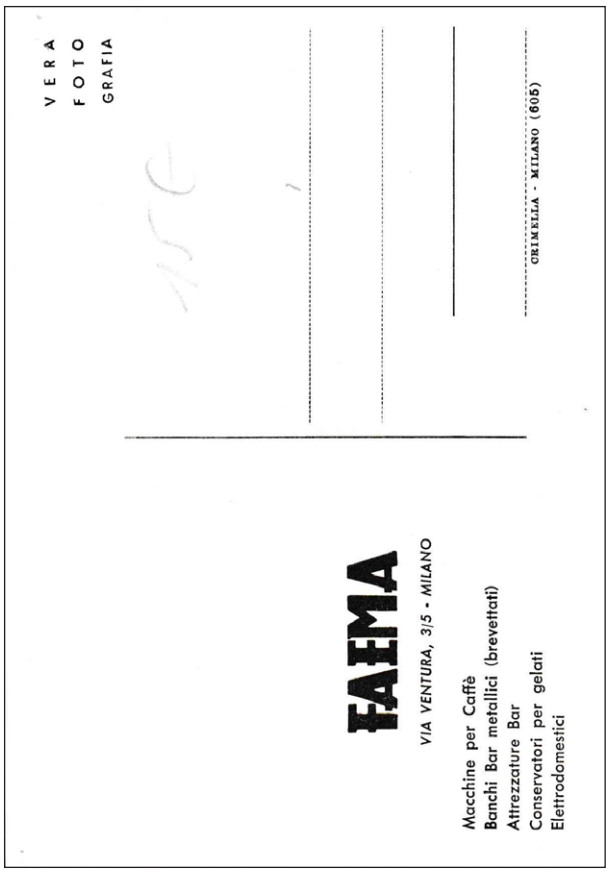

Rug 1

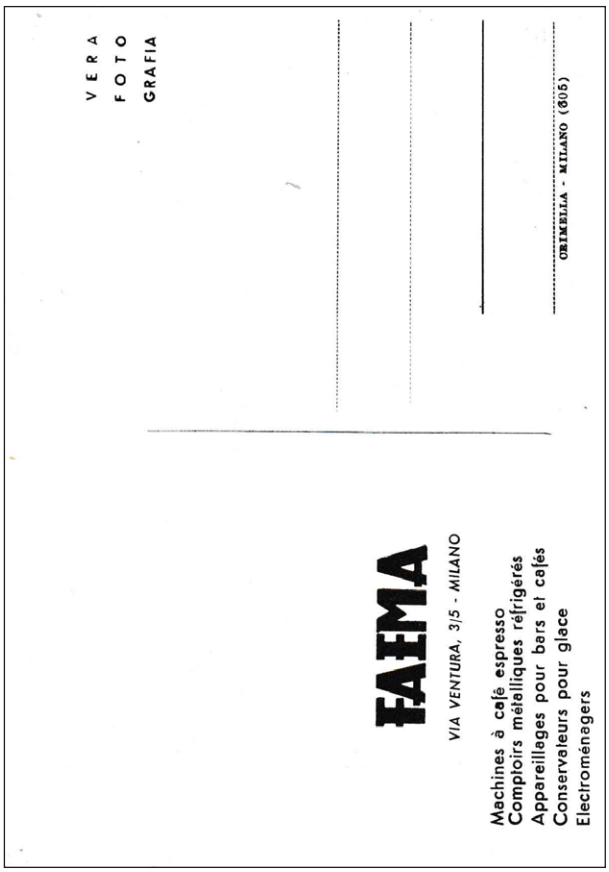

Rug 2

Federico Bahamontes

Odiel Vanderlinden

Italiaanse hoofdreeks FAEMA (2 verschillende ruggen)

Rik Horemans

René Van Meenen

Hoofdreeks persfoto's "Hoofden" FAEMA

Raymond Impanis

Frans Van Looveren

Spaanse hoofdreeks FAEMA

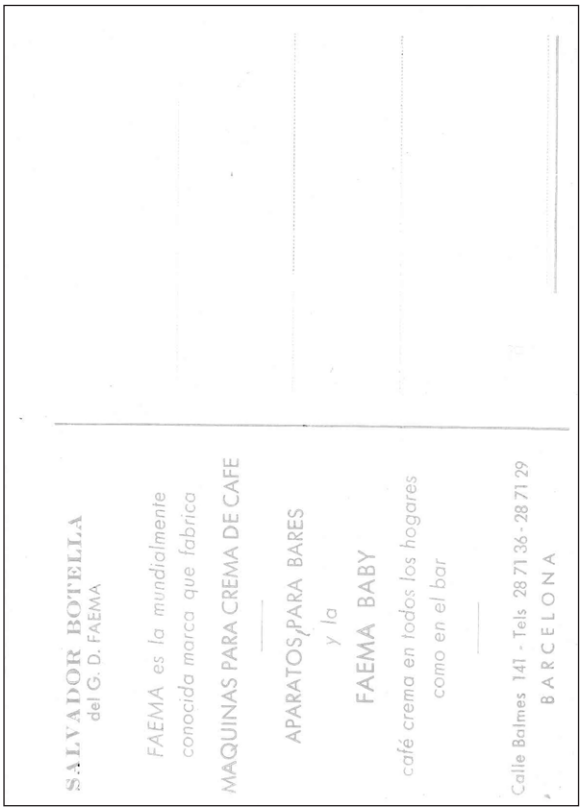

Rug

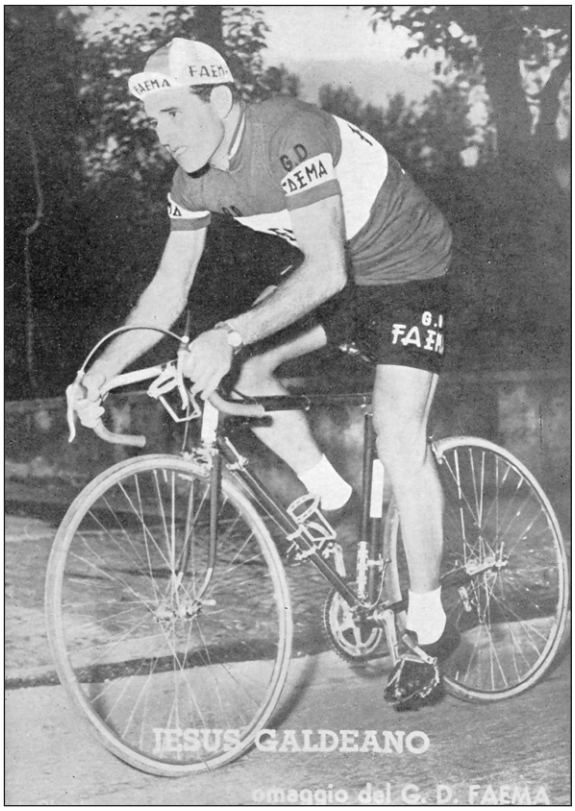

Jesús Galdeano

Spaanse reeks bustes FAEMA

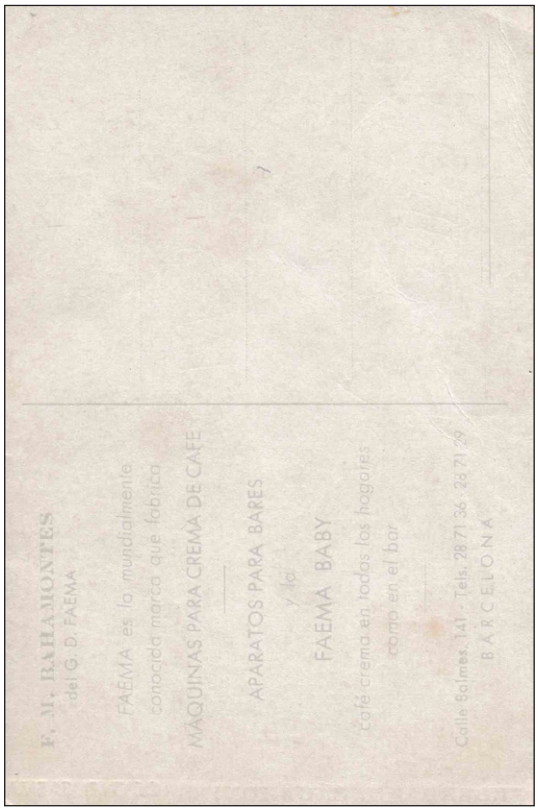

Rug

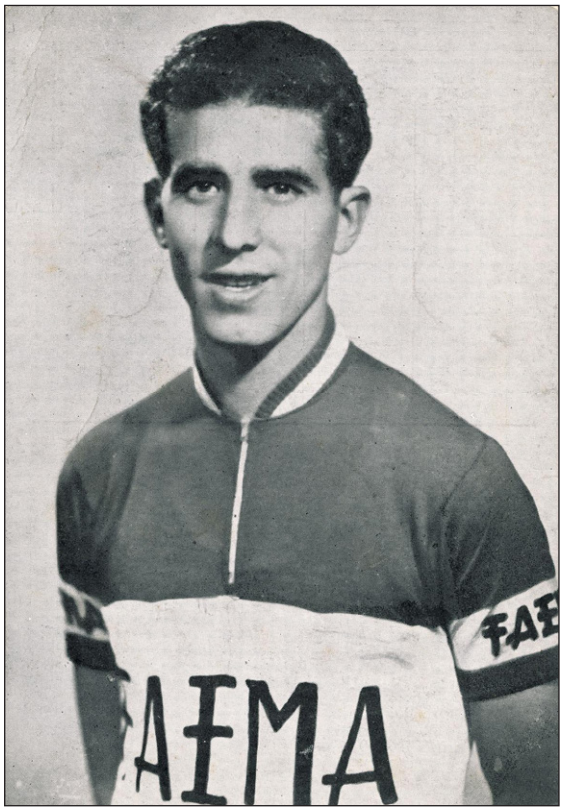

Federico Bahamontes

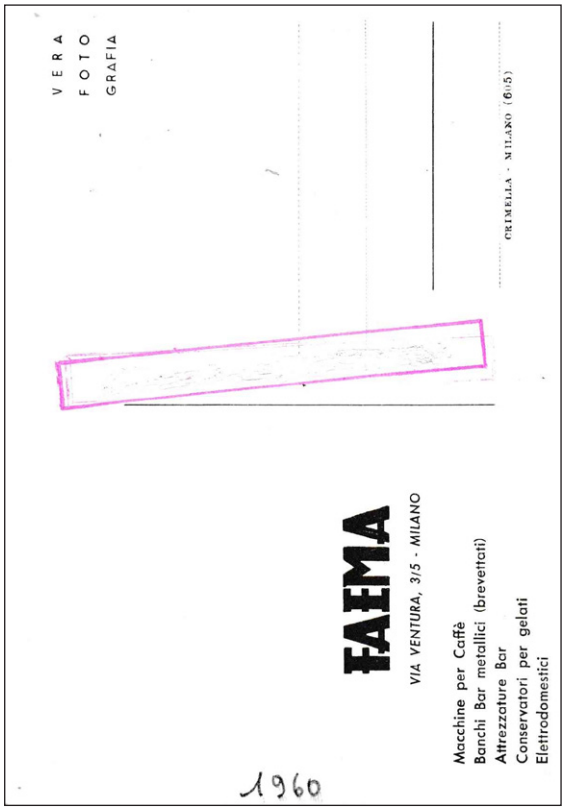

Rug

Gabriel Company

Hoofdreeks reeks EMI actiefoto's

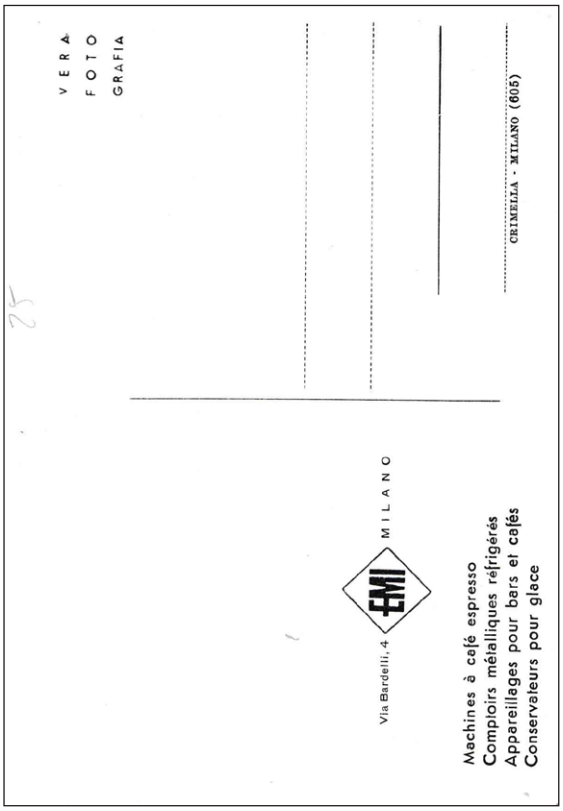

Rug

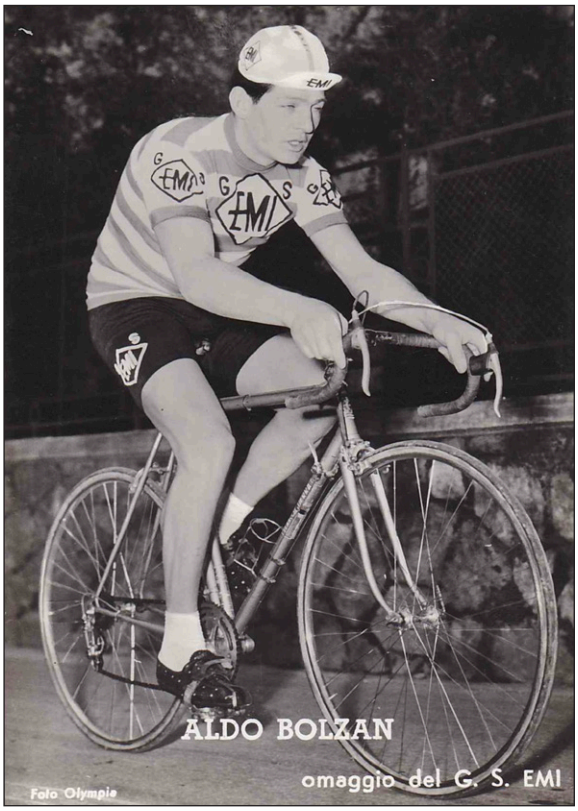

Aldo Bolzan

Variante reeks EMI actiefoto's

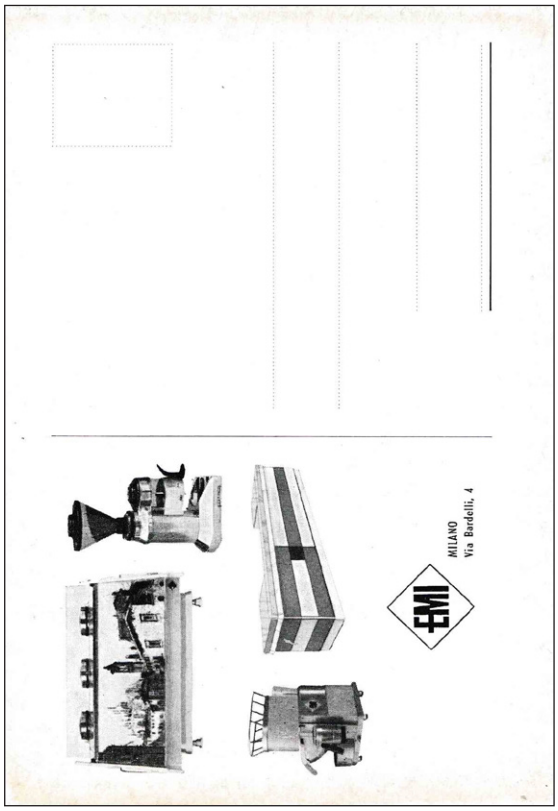

Rug

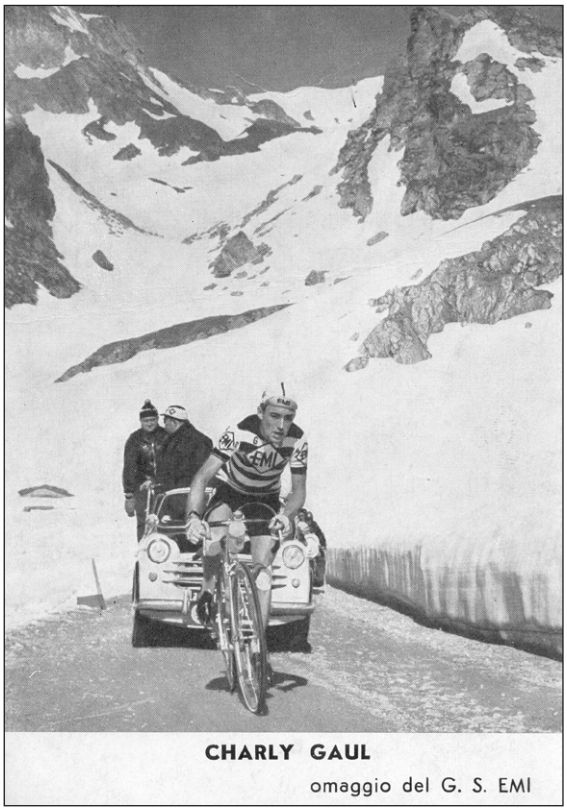

Charly Gaul

Persfoto's actie EMI

Marcello Chiti

Jempy Schmitz

Persfoto's Hoofd EMI

Alfredo Bonariva

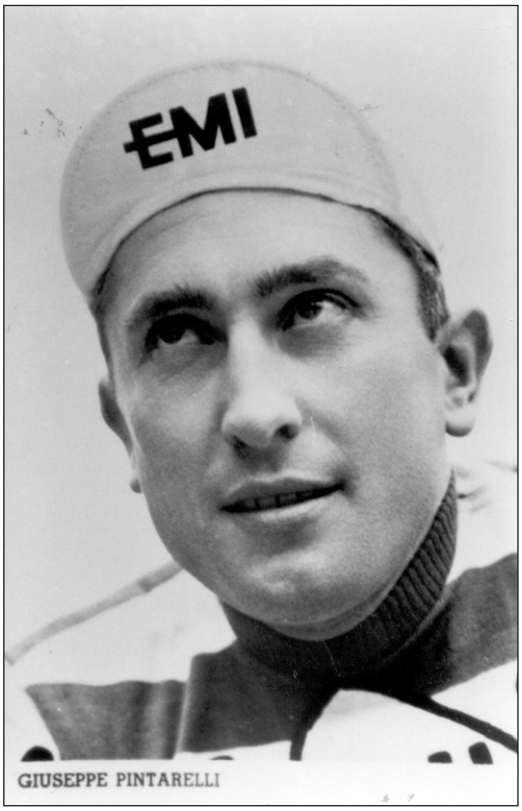

Giuseppe Pintarelli

Gedetailleerd palmares

1960 G.D. FAEMA Internacionales			
	Overwinningen		
	FAEMA	Totaal	
BAHAMONTES Federico Martín (Alejandro) (ESP) ° 09/07/1928	5	5	Subida a Arata 13de rit Vuelta a España 1ste rit G.P. Pliego 2de rit G.P. Pliego G.P. Pliego
BERTRAN PANADES Antonio (ESP) ° 18/11/1933	5	5	Kampioen van Spanje Regiones (Catalunya-FAEMA) Trofeo Jaumandreu (FAEMA) 5de rit Vuelta a Levante (FAEMA) 1ste rit Vuelta a Andalucía (FAEMA) Bergkampioenschap van Spanje (FAEMA)
BOTELLA RODRIGO Salvador (ESP) ° 27/03/1929	3	3	4de rit Giro d'Italia 9de rit Vuelta a España 8ste rit Vuelta a Levante (FAEMA)
COEKAERTS Raymond (BEL) ° 05/06/1938	0	0	
COMPANY BAUZÁ Gabriel (ESP) ° 16/05/1930	1	1	6de rit Vuelta a Andalucía (FAEMA)
DERBOVEN Willy (Hugo Jozef Christian Willy) (BEL) ° 10/09/1939 - *onafhankelijke*	0	2	Hoegaarden (met de profs) (?) Berlare (met de profs) (?)
GALDEANO PORTILLO Jesús (ESP) ° 06/01/1932	1	2	12de rit Vuelta a España (FAEMA) 2de rit Barcelona-Madrid (C.C. Barcelones)
HERRERO BERRENDERO José (ESP) ° 11/01/1934	0	0	
HOREMANS Henri (BEL) ° 20/05/1937	0	0	
IMPANIS Raymond (BEL) ° 19/10/1925	2	2	Paris-Nice Crit. Londerzeel (derny)
KERCKHOVE Norbert "Schotje" (BEL) ° 21/10/1932	3	3	2de rit Dwars door België Mouscron Lendelede
MANZANEQUE SÁNCHEZ Fernando (ESP) ° 04/02/1934	5	5	Vuelta a Levante (FAEMA) 7de rit Vuelta a Levante (FAEMA) 18de rit Tour de France 5de rit Vuelta a Andulcía (FAEMA) 7de rit Vuelta a Andalucía (FAEMA)
MAS ARBONA Gabriel (ESP) ° 09/03/1933	1	1	Vuelta a Andalucía (FAEMA)
MORENO MARTÍNEZ Francisco (ESP) ° 19/03/1930	2	2	Trofeo Masferrer (FAEMA) 2de rit Vuelta a Levante (FAEMA)
PACHECO FONT Miguel (ESP) ° 05/09/1931	0	0	
POST Petrus "Peter" (Petrus Franciscus Maria) (Ned) ° 12/11/1933 - *vanaf het najaar, alleszins Paris-Tours*	0	2	Ronde van Nederland (Radium) 2de rit A Ronde van Nederland (Radium)
SAN EMETERIO ABASCAL Julián (ESP) ° 31/03/1930	0	1	3de rit Circuito Montañes de Torrelavega (?)
SCHROEDERS Willy (BEL) ° 09/12/1932	3	3	Driezustersteden Wavre Ninove
SORGELOOS Edgard (BEL) ° 14/12/1930	2	2	Sint-Lievens-Esse 1ste rit Dwars door België

1960 G.D. FAEMA Internacionales			
SUÁREZ VÁZQUEZ Antonio (ESP) ° 20/05/1932	5	5	Kampioen van Spanje (FAEMA) Barcelona-Madrid (FAEMA) 1ste rit Barcelona-Madrid (FAEMA) 14de rit Vuelta a España (FAEMA) 3de rit Euskal Bizikleta (FAEMA)
TIMONER OBRADOR Guillermo (ESP) ° 24/03/1926	0	0	Wereldkampioen 1/2 fond
VAN DER LINDEN Odiel (BEL) ° 23/08/1933	0	0	
VAN EST Piet (NED) ° 11/08/1934 - *vanaf het najaar, alleszins Paris-Tours (ingeschreven door FAEMA, maar niet gestart)*	0	4	Zandhoven 17/8 Rijkevorsel 27/8 Putte (31/8) Arendonk (5/9)
VAN LOOVEREN Frans (BEL) ° 22/06/1932	0	0	
VAN LOOY Rik (Henri) (BEL) ° 20/12/1933	27	27	Wereldkampioen Ronde van Brabant Meerhout Tessenderlo Temse Crit. San Daniele Pô Crit. Pamiers Crit. Woluwe Crit. Charleroi Crit. Herve Crit. Ruisbroek-Sauvegarde Crit. Wavre Crit. Brussel Crit. Jambes Crit. Zingem Crit. Sint-Lenaarts Crit. Leuven Crit. Edegem Roue d'Or (met Cerami) 4de rit Giro di Sardegna 5de rit Giro di Sardegna 5de rit Paris-Nice 8ste rit Paris-Nice 7de rit Giro d'Italia 8ste rit Giro d'Italia 11de rit Giro d'Italia 2de rit A Driedaagse van Antwerpen
VAN MEENEN René (BEL) ° 14/01/1931	1	1	Zulte
VAN TONGERLOO Guillaume (BEL) ° 29/12/1933 - *vanaf het najaar, alleszins Giro di Lombardia*	0	3	Kontich (Mercier-BP-Hutchinson) Houthalen (Mercier-BP-Hutchinson) Criterium Hemiksem (Mercier-BP-Hutchinson)
FAEMA-PLOEG TTT	4	4	2de rit Paris-Nice 1ste rit Vuelta a España (FAEMA) 1ste rit Vuelta a Levante 4de rit Barcelona-Madrid
	70	**83**	

1960 G.D. FAEMA			
	Overwinningen		
	FAEMA	Totaal	
BAHAMONTES Federico Martín (Alejandro) (ESP) ° 09/07/1928	*5*	*5*	Subida a Arata 13de rit Vuelta a España 1ste rit G.P. Pliego 2de rit G.P. Pliego G.P. Pliego
BERTRAN PANADES Antonio (ESP) ° 18/11/1933	*5*	*5*	Kampioen van Spanje Regiones (Catalunya-FAEMA) Trofeo Jaumandreu (FAEMA) 5de rit Vuelta a Levante (FAEMA) 1ste rit Vuelta a Andalucía (FAEMA) Bergkampioenschap van Spanje (FAEMA)
BOTELLA RODRIGO Salvador (ESP) ° 27/03/1929	*3*	*3*	4de rit Giro d'Italia 9de rit Vuelta a España 8ste rit Vuelta a Levante (FAEMA)
CATALA José (ESP) - *Volta a Catalunya & Euskal Bizikleta*	*0*	*0*	
COMPANY BAUZÁ Gabriel (ESP) ° 16/05/1930	*1*	*1*	6de rit Vuelta a Andalucía (FAEMA)
GALDEANO PORTILLO Jesús (ESP) ° 06/01/1932	*1*	*2*	12de rit Vuelta a España (FAEMA) 2de rit Barcelona-Madrid (C.C. Barcelones)
GARCÍA COMA José (ESP) ° 31/12/1937 - *NK Klimmen*	*0*	*0*	
HERRERO BERRENDERO José (ESP) ° 11/01/1934	*0*	*0*	
MANZANEQUE SÁNCHEZ Fernando (ESP) ° 04/02/1934	*5*	*5*	Vuelta a Levante (FAEMA) 7de rit Vuelta a Levante (FAEMA) 18de rit Tour de France 5de rit Vuelta a Andulcía (FAEMA) 7de rit Vuelta a Andalucía (FAEMA)
MAS ARBONA Gabriel (ESP) ° 09/03/1933	*1*	*1*	Vuelta a Andalucía (FAEMA)
MORENO MARTÍNEZ Francisco (ESP) ° 19/03/1930	*2*	*2*	Trofeo Masferrer (FAEMA) 2de rit Vuelta a Levante (FAEMA)
PACHECO FONT Miguel (ESP) ° 05/09/1931	*0*	*0*	
ROSA GÓMEZ Salvador Luis (ESP) ° 15/09/1937 - *Volta a Catalunya*	*0*	*0*	
SAN EMETERIO ABASCAL Julián (ESP) ° 31/03/1930	*0*	*1*	3de rit Circuito Montañes de Torrelavega (?)
SOLER ROMAGUERA Angelino (ESP) ° 26/11/1939	1	1	4de rit B Vuelta a Levante (FAEMA)
SUÁREZ VÁZQUEZ Antonio (ESP) ° 20/05/1932	*5*	*5*	Kampioen van Spanje (FAEMA) Barcelona-Madrid (FAEMA) 1ste rit Barcelona-Madrid (FAEMA) 14de rit Vuelta a España (FAEMA) 3de rit Euskal Bizikleta (FAEMA)
TIMONER OBRADOR Guillermo (ESP) ° 24/03/1926	*0*	*0*	Wereldkampioen 1/2 fond
	1[37]	**1**	

37 De zeges in cursief zijn al geteld bij G.D. FAEMA Internacionales. Enkel de zege van Angelino Soler kan hier in rekening gebracht worden.

1960 G.S. EMI			
	Overwinningen		
	EMI	Totaal	
BOLZAN Aldo (ITA->LUX) ° 06/09/1933	0	0	
BONARIVA Alfredo (ITA) ° 05/12/1934	1	1	6de rit B van de Ciclomotoristico
CHITI Marcello (ITA) ° 04/09/1934	0	0	
ERNZER Marcel (LUX) ° 23/03/1926	2	2	Tour du Luxembourg 3de rit Tour du Luxembourg
FORNARA Pasquale (ITA) ° 29/03/1925	0	0	
GAUL Charly (LUX) ° 08/12/1932	4	4	Mont Betteix 20ste rit Giro d'Italia 22ste rit Giro d'Italia Kampioen van Luxemburg
GUARGUAGLINI Carlo (ITA) ° 02/01/1933	0	0	
GUAZZINI Paolo (ITA) ° 27/02/1935	0	0	
KAZIANKA Addo (ITA) ° 11/05/1931	2	2	Giro dell'Appennino 12de rit Giro d'Italia
METRA Giovanni (ITA) ° 02/08/1933	0	0	
MOSER Aldo (ITA) ° 07/02/1934	1	1	Manche-Océan
PELLEGRINI Armando (ITA) ° 03/06/1933	0	0	
PINTARELLI Giuseppe (ITA) ° 21/01/1931	0	0	
SCHMITZ Jean-Pierre "Jempy" (LUX) ° 15/02/1932	0	0	
	10	**10**	

Internetlinks

1. https://www.ayuntamientocorpa.es/historia
2. https://marianodiazdiazciclista.wordpress.com/fotografias-1/
3. https://www.todociclismoradio.com/es/nov-1120-podcast-todociclismo-radio/671-ciclismo-vintage-antonio-suarez-un-heroe-de-otro-tiempo
4. https://www.giornaletrentino.it/sport/aldo-moser-la-grande-festa-a-sorpresa-foto-video-1.1217828
5. https://www.leccoonline.com/notizie/57128/ciclismo-addio-a-aldo-moser-tanti-i-legami-con-il-lecchese
6. https://www.legnanonews.com/sport/ciclismo/2020/12/02/il-covid-si-e-portato-via-anche-aldo-moser-vincitore-della-coppa-bernocchi-del-1963/961396/
7. https://pedaletricolore.it/58718-2/
8. https://www.bicitv.it/2020/12/03/ci-ha-lasciato-aldo-moser-capostipite-della-famiglia-trentina-e-fratello-di-francesco/
9. https://www.giornaletrentino.it/sport/diego-moser-mi-regal%C3%B2-la-bici-e-diventai-ciclista-1.2489031
10. https://www.corriere.it/sport/20_dicembre_02/covid-morto-aldo-moser-capostipite-una-dinastia-fuoriclasse-ciclismo-e79a8c00-34ac-11eb-b1bc-a76a672bf85e.shtml

Vragen

1. Welke publiciteit droeg Antonio Suárez in de Tour de France 1959?
2. Reed Suárez effectief een wedstrijd (of wedstrijden) voor St Raphaël-Géminiani in 1959?
3. Hoe komt het dat Suárez in 1964 in Spanje wedstrijden mocht rijden met Inuri (Eibarko Bizikleta) en Masias Catalanas (Volta), terwijl hij een contract had met IBAC en ook in 1962 met FUNCOR, ondanks zijn contract met Ghigi? Mocht, hoe onwaarschijnlijk ook, een Spanjaard die een buitenlands contract had, nadien wel uitgeleend worden aan een Spaanse ploeg, maar omgekeerd niet?
4. Kan iemand het geboortejaar van Antonio Suárez bevestigen, 1931 of 1932?
5. Welke kwetsuur dwong Aldo Moser tot het stoppen van zijn carrière, sleutelbeenbreuk of kniebreuk of andere breuk?
6. In 1958 had de Girardengo-ploeg twee verschillende sponsors, in de meeste wedstrijden Calí-Broni, maar uitzonderlijk ook Vinicola-Broni. We hebben in ieder geval twee foto's gevonden van Aldo Moser (maar enkel van hem), allebei uit de Giro, een met Calí-Broni en een met Vinicola-Broni. Weet iemand hoe dit in elkaar zat:
    a. Droeg iemand anders dan Moser de Vinicola-Broni-trui?
    b. Waarom deze trui een keer (of enkele keren?) gedragen werd?
7. Zelfde vraag als bij 1959, weet iemand de reden (gelegenheid) en timing van de heruitgave van de postkaartenreeks "actie" van EMI?
8. Bestaan er van de tweede reeks postkaarten EMI, die met de witte boord onderaan, ook andere kaarten dan de twee van Gaul (een met Italiaans bijschrift en een met Frans bijschrift)?

Baggerbox

Wie behaalde de meeste overwinningen in een veldritseizoen?

door Jan De Smet

Situering

Een vraag die op 18 februari 2018 op Wielerarchieven (https://www.wielerarchieven.be/) verscheen, stond al een tijdje op mijn ToDo-lijst.

De oorspronkelijke vraag was: "Volgens nu.nl won Roland Liboton in het veldritseizoen 1983-84 van de 33 veldritten waaraan hij deelnam er 32. Maar volgens een andere site, museociclismo (http://www.museociclismo.it/), won hij 28 van de 30 races dat seizoen. Weet iemand hoe het nou zit?"

Deze vraag resulteerde in een aantal reacties en daaruit volgde dan ook een bijvraag, namelijk wie won er ooit de meeste veldritten in een winterseizoen. Ik zal proberen op beide vragen een antwoord te geven.

Roland Liboton

Laat ons starten met de oorspronkelijke vraag want mijn opzoekingen zochten hun eigen weg en het werd weer een uitgebreid dossier.

Won Roland Liboton in het seizoen 1983-84, 32 van zijn 33 veldritten en zit er waarheid in het verhaal dat Liboton verkondigt in verschillende interviews betreffende die ene 'verloren' wedstrijd? Roland beweert namelijk (o.a. in een artikel in HLN) dat hij alleen in een veldrit in Italië de zege heeft weggeschonken. Hij zou daar in de spurt geklopt geweest zijn door Mike Kluge toen hij niet zag dat zijn ploegmaat (bij Guerciotti) Vito Di Tano, die toen moest winnen, niet in zijn wiel zat.

Bekijken we eerst eens het aantal overwinningen van Roel in het seizoen 1983-84.

#	Datum	Plaats	1ste	2de	3de
1	25/sep	Pollare	Roland Liboton	Guido Van Calster	Patrice Thévenard (Fra)
2	2/okt	Wolvertem	Roland Liboton	Rudy De Bie	Werner Van der Fraenen
3	16/okt	Steinmaur (Zwi)	Roland Liboton	Rein Groenendaal (Ned)	Albert Zweifel (Zwi)
4	23/okt	Oudenaarde-Volkegem	Roland Liboton	Werner Van der Fraenen	Luc Naudts
5	30/okt	Lieshout (Ned)	Roland Liboton	Johan Ghyllebert	Rein Groenendaal (Ned)
6	11/nov	Niel	Roland Liboton	Petr Kloucek (Tsj)	G. Jaroszewski (Pol)
7	26/nov	Pisa (Ita)	Roland Liboton	Antonio Saronni (Ita)	Roger De Vlaeminck
8	27/nov	Valkenswaard (Ned)	Roland Liboton	Hennie Stamsnijder (Ned)	Rein Groenendaal (Ned)
9	4/dec	Rillaar	Roland Liboton	Johan Ghyllebert	Paul De Brauwer
10	8/dec	Arechavaleta (Spa)	Roland Liboton	Paul De Brauwer	Albert Zweifel (Zwi)
11	10/dec	Wolvertem	Roland Liboton	Alex Herremans	Rudy Thielemans
12	11/dec	Overijse	Roland Liboton	Johan Ghyllebert	Werner van der Fraenen
13	17/dec	Munte	Roland Liboton	Hennie Stamsnijder (Ned)	Rein Groenendaal (Ned)
14	24/dec	Diegem	Roland Liboton	Hennie Stamsnijder (Ned)	Albert Zweifel (Zwi)

#	Datum	Plaats	1ste	2de	3de
15	26/dec	Dagmersellen (Zwi)	Roland Liboton	Albert Zweifel (Zwi)	Erwin Lienhard (Zwi)
16	1/jan	Rillaar (PK)	Roland Liboton	Albert Zweifel (Zwi)	Rudy De Bie
17	2/jan	Muntelier (Zwi)	Roland Liboton	Pascal Richard (Zwi)	Albert Zweifel (Zwi)
18	7/jan	Zillebeke	Roland Liboton	Hennie Stamsnijder (Ned)	Yvan Messelis
19	8/jan	Roma (Ita)	Roland Liboton	Vito Di Tano (Ita)	Peter Frischknecht (Zwi)
20	14/jan	Berlin (Dui)	Roland Liboton	Rein Groenendaal (Ned)	Dieter Übing (Dui)
21	15/jan	Asper	Roland Liboton	Hennie Stamsnijder (Ned)	Albert Zweifel (Zwi)
22	22/jan	Overijse	Roland Liboton	Albert Zweifel (Zwi)	Hennie Stamsnijder (Ned)
23	29/jan	Asper (BK)	Roland Liboton	Bert Vermeire	Johan Ghyllebert
24	4/feb	Herzogenbuschsee (Zwi)	Roland Liboton	Hennie Stamsnijder (Ned)	Erwin Lienhard (Zwi)
25	11/feb	Sirone (Ita)	Roland Liboton	Vito Di Tano (Ita)	Ottavio Paccagnella (Ita)
26	12/feb	Wetzikon (Zwi)	Roland Liboton	Albert Zweifel (Zwi)	Erwin Lienhard (Zwi)
27	19/feb	Oss (Ned) (WK)	Roland Liboton	Hennie Stamsnijder (Ned)	Albert Zweifel (Zwi)

Op basis van hetgeen in Velo'84 en Velo'85 verscheen en wat kon teruggevonden worden in een aantal digitale archieven van kranten, werden er 27 overwinningen gevonden.

Tijdens een tv-uitzending op 25 februari 2018 had toenmalig commentator Philippe Martens het over 30 overwinningen. Dit laatste kan waarschijnlijk verklaard worden door de wanordelijke opmaak van Velo'85. Daar staan namelijk op p. 214 twaalf veldrituitslagen (van Wingene 12/2/84 tot en met Zedelgem-Veldegem 31/12/84) met daarbij drie overwinningen van Liboton (22/12/84 Overijse, 27/12/84 Loenhout en 30/12/84 Diegem) van het begin van het veldritseizoen 1984-85 terwijl eigenlijk het seizoen 1984-85 op p. 217 staat. Wat daar misgelopen is, is niet duidelijk maar de kans is groot dat Philippe Maertens deze overwinningen meetelde.

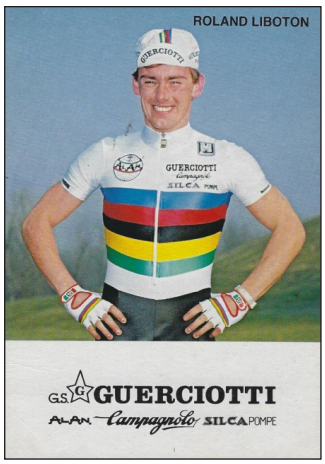

Roland Liboton tijdens zijn gloriejaren.

Hoeveel wedstrijden reed Liboton nu in dat seizoen 1983-84? Naast de 27 gewonnen wedstrijden waren er ook nog:

09/10/83 Rüti (Zwi), veldrit gewonnen door Albert Zweifel voor Hennie Stamsnijder en Roland Liboton.

21/01/84 Sossano (Ita) veldrit gewonnen door Radomir Simunek voor Roland Liboton en Vito Di Tano.

26/02/84 Volketswil (Zwi) veldrit gewonnen door Peter Frischknecht voor Roland Liboton en Albert Zweifel.

Dat brengt ons dus op 27 overwinningen op 30 wedstrijden, nog altijd een enorme prestatie.

En wat met die wedstrijd gewonnen door Mike Kluge? Ook daar gaat Roland de mist in. Hij doelt waarschijnlijk op de 6de Gran Premio G.C. Sossano ook gekend als de Trofeo papa Guerciotti die verreden werd op 21 januari 1984. Vito Di Tano, Italiaan, weliswaar liefhebber maar rijdend voor Guerciotti, moest blijkbaar winnen van de sponsor. Liboton ging mee in deze deal, maar Di Tano kon het niet afmaken en Simunek won uiteindelijk.

Tot zover het verhaal van Roland Liboton en zijn meer dan 30 overwinningen in een veldritseizoen.

Mathieu van der Poel

Ondertussen, tijdens de discussie op Wielerarchieven, zaten we dus in het veldritseizoen 2017-18 en stormde Mathieu van der Poel er als een wervelwind door. Op het einde van het seizoen stond zijn teller op 31 overwinningen[1].

#	Datum	Plaats	2de	3de
1	10/sep	Brico Cross Eeklo	Wout van Aert	Michael Vanthourenhout
2	17/sep	UCI Wereldbeker Iowa City	Laurens Sweeck	Quinten Hermans
3	22/sep	Trek CXC Cup	Toon Aerts	Vincent Baestaens
4	24/sep	UCI Wereldbeker Waterloo	Corné van Kessel (Ned)	Daan Soete
5	1/okt	Telenet Superprestige Gieten	Wout van Aert	Laurens Sweeck
6	7/okt	Brico Cross Meulebeke - Berencross	Michael Vanthourenhout	Wout van Aert
7	14/okt	Brico Cross Kruibeke - Polderscross	Wout van Aert	Quinten Hermans
8	15/okt	Telenet Superprestige Zonhoven	Wout van Aert	Lars van der Haar (Ned)
9	22/okt	UCI Wereldbeker Koksijde	Lars van der Haar (Ned)	Wout van Aert
10	28/okt	De Grote Prijs van Brabant	Toon Aerts	Corné van Kessel (Ned)
11	29/okt	Telenet Superprestige Ruddervoorde	Wout van Aert	Lars van der Haar (Ned)
12	1/nov	DVV Trofee Oudenaarde - Koppenbergcross	Toon Aerts	Lars van der Haar (Ned)
13	5/nov	UEC Europees Kampioenschap Tabor	Lars van der Haar (Ned)	Toon Aerts
14	19/nov	UCI Wereldbeker Bogense	Wout van Aert	Toon Aerts
15	26/nov	DVV Trofee Hamme - Flandriencross	Wout van Aert	Michael Vanthourenhout
16	9/dec	DVV Trofee Essen - Noordvlees van Gool Cyclocross	Laurens Sweeck	Toon Aerts
17	10/dec	Vlaamse Druivencross Overijse	Corné van Kessel (Ned)	Tom Meeusen
18	16/dec	DVV Trofee Antwerpen - Scheldecross	Wout van Aert	Laurens Sweeck
19	26/dec	UCI Wereldbeker Heusden-Zolder	Laurens Sweeck	Wout van Aert
20	28/dec	DVV Trofee Loenhout - Azencross	Wout van Aert	Toon Aerts
21	30/dec	Telenet Superprestige Diegem	Wout van Aert	Laurens Sweeck
22	1/jan	DVV Trofee Baal - GP Sven Nys	Wout van Aert	Corné van Kessel (Ned)
23	14/jan	Nederlands Kampioenschap Surhuisterveen	Lars van der Haar (Ned)	David Van der Poel (Ned)
24	15/jan	Cyclocross Otegem	Wout van Aert	Toon Aerts
25	21/jan	UCI Wereldbeker Nommay	Wout van Aert	Toon Aerts
26	28/jan	UCI Wereldbeker Hoogerheide	Wout van Aert	Michael Vanthourenhout
27	10/feb	DVV Trofee Lille - Krawatencross	Tim Merlier	Laurens Sweeck
28	11/feb	Telenet Superprestige Hoogstraten	Laurens Sweeck	David Van der Poel (Ned)
29	17/feb	Telenet Superprestige Noordzeecross Middelkerke	Tim Merlier	Michael Vanthourenhout
30	18/feb	Brico Cross Hulst - Vestingcross	Laurens Sweeck	Tom Meeusen
31	25/feb	Internationale Sluitingsprijs Oostmalle	Laurens Sweeck	David Van der Poel (Ned)

De commentaren op TV en in de kranten spraken van een evenaring van het record van Roland Liboton en Eric De Vlaeminck. Dat het record van Liboton geen 31, geen 32 en zelfs geen 30 overwinningen in een seizoen was, werd hierboven reeds aangetoond. Maar hoe zat dat met het record van Eric De Vlaeminck?

1 Mathieu van der Poel behaalde ook een zege in de Waregem CX Masters. Gezien dit geen officiële UCI cross was, werd deze hier niet meegeteld.

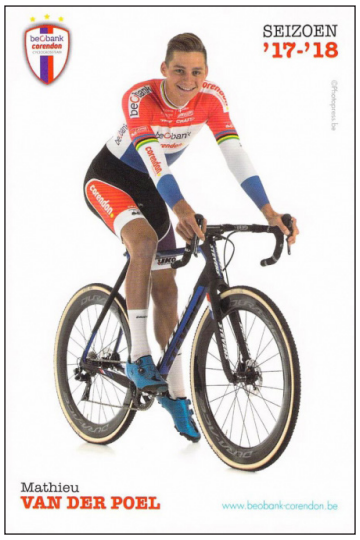

Toch geen record voor Mathieu van der Poel in 2017-18.

Aantal zeges

Zoals verder in de tabellen zal aangetoond worden is het record van het meest aantal zeges in een veldritseizoen zeker (nog) niet gebroken door Mathieu van der Poel. Alleen blijft de vraag wie recordhouder is. Op basis van de veldrituitslagen verschenen in de Velo jaarboeken kan volgende rangschikking opgemaakt worden[2]:

	Naam	#	Seizoen
1	Albert Van Damme	35	1967-68
	Albert Van Damme	35	1972-73
3	Roger De Clercq	33	1959-60
	Albert Van Damme	33	1969-70
5	Eric De Vlaeminck	32	1967-68
	Eric De Vlaeminck	32	1968-69
	Eric De Vlaeminck	32	1970-71
8	Albert Van Damme	31	1968-69
	Eric De Vlaeminck	31	1965-66
	Mathieu van der Poel (Ned)	31	2017-18
11	Albert Van Damme	29	1971-72
12	Roger De Clercq	28	1961-62
	Eric De Vlaeminck	28	1966-67
	Albert Van Damme	28	1970-71
	Albert Van Damme	28	1973-74
16	Roland Liboton	27	1983-84
17	Roger De Clercq	26	1963-64
18	Albert Van Damme	25	1966-67
19	Albert Van Damme	22	1964-65
	Eric De Vlaeminck	22	1971-72

2 Van Mathieu van der Poel en Roland Liboton wordt maar een resultaat opgenomen.

Toch wel een verrassend resultaat. Nu zijn er wel een paar opmerkingen te maken bij deze aantallen.

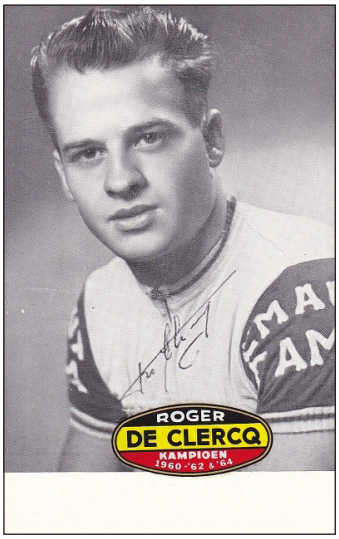

Roger De Clercq, de 'vergeten' veelwinnaar.

- Roger De Clercq, 33 zeges in 1959-60: In de kranten van toen stond begin december 1959 dat De Clercq reeds 15 overwinningen had hetgeen klopt met de gevonden resultaten. Op 23 januari 1960 gaven de kranten 29 overwinningen terwijl er maar 28 werden teruggevonden en op het einde van het seizoen 34 overwinningen waarvan er 33 gedocumenteerd konden worden. M.a.w. ergens tussen 1 december 1959 en 23 januari 1960 kan er nog een extra overwinning zijn.
- Roger De Clercq, 28 zeges in 1961-62: Hierbij zitten twee overwinningen van koppelveldritten, in Fontenay (Fra) en Versailles (Fra), die hij won met Jean Graczyk.
- Roger De Clercq, 26 zeges in 1963-64: Hierbij zit een overwinning van een koppelveldrit, in Fontenay (Fra), die hij won met Jean Graczyk.
- Eric De Vlaeminck, 32 zeges in 1965-66: Hierbij zitten er drie overwinningen van liefhebberswedstrijden.
- Eric De Vlaeminck, 28 zeges in 1966-67: Hierbij zit er een overwinning van een koppelveldrit, in Stene, die hij won met Huub Harings.
- Eric De Vlaeminck, 32 zeges in 1970-71: Hierbij zitten er twee overwinningen van koppelveldritten, in Merelbeke en Eeklo, die hij won met Jempi Monseré.
- Eric De Vlaeminck, 22 zeges in 1971-72: Hierbij zit er een overwinning van een koppelveldrit, in Eeklo, die hij won met Eddy Merckx.
- Albert Van Damme, 35 zeges in 1967-68: Hierbij zit er een overwinning van een koppelveldrit, in Okegem, die hij won met Remi Vanvreckom.

Worden deze liefhebberswedstrijden en koppelveldritten[3] in mindering gebracht en de extra zege voor Roger De Clercq meegeteld, dan wordt het lijstje als volgt:

	Naam	#	Seizoen
1	Albert Van Damme	35	1972-73
2	Albert Van Damme	34	1969-70
	Roger De Clercq	34	1959-60
4	Eric De Vlaeminck	32	1967-68
	Albert Van Damme	32	1968-69
	Eric De Vlaemincl	32	1968-69
	Albert Van Damme	32	1969-70
8	Mathieu van der Poel (Ned)	31	2017-18
9	Eric De Vlaeminck	30	1970-71
10	Albert Van Damme	29	1971-72
11	Eric De Vlaeminck	28	1965-66

Albert Van Damme, de man met de meeste overwinningen in een winterseizoen.

3 Die koppelveldritten konden aanzien worden als een soort exhibitiewedstrijden waarbij een veldrijder gekoppeld werd aan een wegrenner. Deze wedstrijden hadden eerder een spektakelwaarde dan een sportieve waarde. De koppelveldrit in Stene waar Eric De Vlaeminck met veldrijder Huub Harings won, is hierop misschien een uitzondering.

	Naam	#	Seizoen
	Albert Van Damme	28	1970-71
	Albert Van Damme	28	1973-74
14	Roland Liboton	27	1983-84
	Eric De Vlaeminck	27	1966-67
16	Roger De Clercq	26	1961-62
17	Roger De Clercq	25	1963-64
	Albert Van Damme	25	1966-67
19	Albert Van Damme	22	1964-65
20	Eric De Vlaeminck	21	1971-72

Het record was dus duidelijk niet gebroken door Mathieu van der Poel. Albert Van Damme deed het vier keer beter, Roger De Clercq een keer en in het slechtste geval Eric De Vlaeminck twee keer.

Strijd der broederparen

Terwijl ik dit alles aan het uitzoeken was, vroeg ik mij af hoe het nu zat met die fameuze duels tussen de gebroeders Van Damme en De Vlaeminck. En gezien het veldrijden toch wel een geschiedenis heeft van broers[4] die strijden om de zege, nam ik er voor onze periode van WAAIERS ook de gebroeders De Clercq bij. Het was trouwens door deze laatsten erbij te nemen dat ik ontdekte dat Roger De Clercq[5], volgens de kranten, 34 overwinningen behaalde in een seizoen.

In het overzicht worden dus enkel deze zes renners opgesomd. Roger en René De Clercq, Albert en Daniel Van Damme en Eric en Roger De Vlaeminck. Indien een van deze zes niet de winnaar was, wordt ook de winnaar meegegeven. Enkel de podiumplaatsen komen in aanmerking. Het was onbegonnen werk overal te gaan uitpluizen op de hoeveelste plaats deze renners eindigden. Trouwens zij waren zo sterk dat, indien zij buiten de topdrie eindigden, dat meestal het gevolg was van materiaalpech, een valpartij, ….

De protagonisten

René De Clercq (° 16 maart 1945 in Compiègne (Fra.) en † 01 januari 2017 in Oudenaarde) prof vanaf 30 september 1970.

Roger De Clercq (° 02 september 1930 in Nederzwalm-Hermelgem en † 24 augustus 2014 in Aalst) onafhankelijke vanaf 11 juli 1953 en prof vanaf 18 augustus 1954.

4 Worden hier (voorlopig) niet behandeld: De familie De Bie met de broers Eddy, Danny en Rudy en de zonen van Eddy, Mario en Sean en schoonbroer van Emiel De Haes en oom van Auguste Badts.
De broers Alberto, Antonio en Giuseppe Saronni. De familie Van der Poel (Adri en Jacques en Mathieu en David). De zonen Mario De Clercq en Geert De Vlaeminck en waarschijnlijk nog enkele die ik vergeet.

5 Door de gebrekkige documentatie (Velo'60 en Velo'61 en de digitale kranten) ben ik niet verder teruggegaan dan 1959. Dus het aantal overwinningen van Roger De Clercq in de periode voor 1 september 1959 is niet bekend. Indien een lezer hier meer gegevens zou kunnen over leveren, dan is dat altijd welkom via redactie@waaierstijdschrift.be

René en Roger De Clercq.

Eric De Vlaeminck (° 23 maart 1945 in Eeklo en † 04 december 2015 in Wilskerke) prof vanaf 23 februari 1966.

Roger De Vlaeminck (° 24 augustus 1947 in Eeklo) prof vanaf 02 maart 1969.

Roger en Eric De Vlaeminck.

Albert Van Damme (° 01 december 1940 in Laarne) onafhankelijke vanaf 20 februari 1963 en prof vanaf 01 januari 1966.

Daniel Van Damme (° 25 december 1939 in Laarne en † 11 augustus 2023 in Overmere) onafhankelijke vanaf 03 januari 1962 en prof vanaf 01 januari 1966.

Albert en Daniel Van Damme.

1959-60

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
18/10	Hombeek	Roger De Clercq		
24/10	Oostende	Roger De Clercq		
25/10	Zemst	Roger De Clercq		
26/10	Maldegem	Roger De Clercq		
31/10	Humbeek	Roger De Clercq		
1/11	Hombeek	Roger De Clercq		
2/11	Moerbeke	Roger De Clercq		
8/11	Zemst-Laar	Roger De Clercq		
8/11	Hamme	Roger De Clercq		
8/11	Deftinge	Charles Van Houtte		Albert Van Damme
11/11	Vichte	Roger De Clercq		
14/11	Gistel	Roger De Clercq		Albert Van Damme
15/11	Gavere	Charles Van Houtte	Albert Van Damme	
15/11	Battel	Roger De Clercq		
21/11	Harelbeke	Rolf Wolfshohl (Dui)	Roger De Clercq	
22/11	Anzegem	Firmin Van Kerrebrouck		Albert Van Damme
22/11	Stuivenberg	Roger De Clercq		
28/11	Middelkerke	Roger De Clercq		
29/11	Tiegem	Herman Van Caester	Albert Van Damme	
29/11	Vonêche	Roger De Clercq		
1/12	Kruishoutem (A)	Albert Van Hoolandt	Albert Van Damme	
4/12	Zonhoven	Roger De Clercq		
5/12	Bornem	Charles Van Houtte	Albert Van Damme	
6/12	Leest	Roger De Clercq		
6/12	Wijnegem	Daniel Van Damme		
6/12	Wannegem	Albert Van Damme		
12/12	Ledegem	Firmin Van Kerrebrouck	Albert Van Damme	

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
12/12	Linkebeek	Pierre Kumps	Roger De Clercq	
13/12	Mater	Firmin Van Kerrebrouck		Albert Van Damme
13/12	Tisselt	Roger De Clercq		
19/12	Moorsele	Albert Van Damme		
19/12	Rixensart	Roger De Clercq		
20/12	Sint-Martens-Lierde	Albert Van Damme		
20/12	Tervuren	Roger De Clercq		
25/12	Wortegem	Roger De Clercq		Albert Van Damme
26/12	Ruisbroek	Roger De Clercq		
27/12	Oostakker	Firmin Van Kerrebrouck	Roger De Clercq	
1/01	Eizer	Roger De Clercq		
9/01	Dendermonde	Roger De Clercq		Albert Van Damme
10/01	Chaumont-Gistoux	Roger De Clercq		
10/01	Maldegem	Albert Van Damme		
11/01	Deerlijk	Roger De Clercq		
16/01	Boortmeerbeek	Roger De Clercq		
16/01	Strijpen (A)	Albert Van Damme		
17/01	Opwijk	Roger De Clercq		
23/01	Meerbeke	René De Rey		Albert Van Damme
24/01	Sint-Martens-Latem	Roger De Clercq		
30/01	Eine	René De Rey		Albert Van Damme
31/01	Zemst	René De Rey	Roger De Clercq	Albert Van Damme
7/02	Everbeek (BK)	Roger De Clercq		
8/02	Kruibeke (A)	Herman Van Caester	Albert Van Damme	
13/02	Jabbeke	Roger De Clercq		Albert Van Damme
14/02	Edelare	Pierre Kumps	Albert Van Damme	
16/02	Gavere (A)	Albert Van Damme		
20/02	Sint-Kathelijne-Waver	Albert Van Damme		
21/02	Laarne	Albert Van Damme		
28/02	Overboelare	Roger De Clercq		
5/03	Stene	Roger De Clercq		Albert Van Damme
11/03	Köln (Dui)	Rolf Wolfshohl (Dui)		Roger De Clercq

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	0	0	0
Roger De Clercq	33	4	1
Eric De Vlaeminck	0	0	0
Roger De Vlaeminck	0	0	0
Albert Van Damme	8	7	11
Daniel Van Damme	1	0	0

In 1959-60 was er (nog altijd) een indeling van de wedstrijden in enerzijds 'Alle categorieën' en 'Liefhebbers'[6]. Dit betekende dat liefhebbers konden meerijden bij de beroepsrenners. Een zege in die categorie had voor zo een liefhebber natuurlijk meer aanzien.

In totaal waren er dus 33 overwinningen voor Roger De Clercq naast 4 tweede plaatsen en 1 derde plaats.

Albert Van Damme won 8 maal (waarvan tweemaal bij de liefhebbers), werd 7 keer tweede en 11 keer derde. Daniel Van Damme werd een keer teruggevonden in 1959-60. Dit alles op basis van de beschikbare documentatie.

Het dient hier nog eens vermeld te worden dat de kranten 34 overwinningen gaven aan Roger De Clercq en 8 (waarvan 3 bij de liefhebbers) voor Albert Van Damme.

Van echte broederparenstrijd was er toen nog geen sprake. René De Clercq zou pas vanaf 1963-64 resultaten beginnen boeken. Er waren 5 uitslagen waarbij Roger De Clercq won en Albert Van Damme derde was. Eenmaal werden ze tweede en derde, in Zemst na René De Rey. De Belgische driekleur was eveneens voor Roger De Clercq.

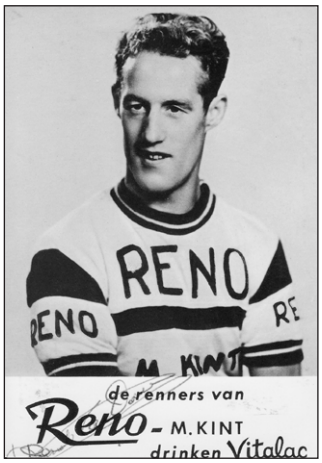

Daniel Van Damme

Albert Van Damme

Roger De Clercq

Belgisch kampioen Roger De Clercq bij de start van de cross in Tielt in 1963.
(Foto Peter Remmerie)

6 Deze wedstrijden worden in de tabel aangeduid met (A).

1960-61

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
15/10	Boortmeerbeek	Roger De Clercq		
15/10	Sint-Martens-Lierde (A)	Herman Van Caester	Albert Van Damme	Daniel Van Damme
16/10	Hombeek	René De Rey		Albert Van Damme
18/10	Evergem (A)	Albert Van Damme	Daniel Van Damme	
23/10	Moerbeke	Albert Van Damme		
29/10	Mechelen Nieuwendijk	Albert Van Damme	Roger De Clercq	
29/10	Buggenhout (A)	Herman Van Caester		Daniel Van Damme
1/11	Hombeek	Roger De Clercq		
5/11	Oudergem	Roger De Clercq		
6/11	Zemst	Albert Van Damme		
11/11	Steenhuize (A)	Albert Van Hoolandt		Daniel Van Damme
12/11	Overijse	Pierre Kumps		Albert Van Damme
13/11	Onkerzele (A)	Albert Van Damme		
13/11	Limours (Fra)	Renato Longo (Ita)		Roger De Clercq
14/11	Erwetegem	Albert Van Damme		
19/11	Harelbeke	Albert Van Damme		
19/11	Hoeilaart	Victor Philips	Roger De Clercq	
20/11	Anzegem	Albert Van Damme		
26/11	Middelkerke	Rolf Wolfshohl (Dui)		Albert Van Damme
30/11	Laarne	Herman Van Caester	Albert Van Damme	
3/12	Heffen	René De Rey	Roger De Clercq	
3/12	Ninove	Pierre Kumps		Albert Van Damme
4/12	Oostakker	Albert Van Damme		
6/12	Kruishoutem	Albert Van Damme		Daniel Van Damme
10/12	Lede	Roger De Clercq		
10/12	Ledegem	Charles Van Houtte	Albert Van Damme	
11/12	Mater	Albert Van Damme		
11/12	Nancy (Fra)	Roger De Clercq		
15/12	Battel	Rolf Wolfshohl (Dui)	Roger De Clercq	
17/12	Huldenberg	Pierre Kumps	Roger De Clercq	
18/12	Sint-Martens-Lierde (PK)	Frans Van Ommeslaghe	Albert Van Damme	
25/12	Tremelo	Henri Willems	Roger De Clercq	
26/12	Elst	Charles Van Houtte		Albert Van Damme
31/12	Knesselare	Albert Van Damme		
1/01	Eizer	André Dufraisse (Fra)		Roger De Clercq
1/01	Beervelde (A)	Bernard Bettens		Daniel Van Damme
7/01	Erembodegem	Albert Van Damme		Roger De Clercq
8/01	Dikkelvenne	Albert Van Damme		
14/01	Vilvoorde	Roger De Clercq		
14/01	Stene	Albert Van Damme		
15/01	Nederename	Albert Van Damme		

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
15/01	Opwijk	Roger De Clercq		
22/01	Sint-Martens-Latem	Charles Van Houtte		Albert Van Damme
22/01	Fontenay (Fra)	Roger De Clercq-Jean Graczyk (Fra)		
28/01	Eine	Roger De Clercq		
29/01	Petegem-aan-de-Schelde	Roger De Clercq		
4/02	Zele (A)	Daniel Van Damme	Albert Van Damme	
11/02	Dilbeek	Roger De Clercq		
18/02	Sint-Niklaas	Daniel Van Damme		
25/02	Oudergem	André Dufraisse (Fra)	Roger De Clercq	
4/03	Stene	Firmin Van Kerrebroeck	Daniel Van Damme	
19/03	Sancerre (Fra)	Jean Gérardin (Fra)	Roger De Clercq	

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	0	0	0
Roger De Clercq	10	8	3
Eric De Vlaeminck	0	0	0
Roger De Vlaeminck	0	0	0
Albert Van Damme	16	5	6
Daniel Van Damme	2	2	5

Albert Van Damme behaalde 16 overwinningen waarvan twee als liefhebberswedstrijd gecatalogeerd staan. Verder behaalde hij 5 tweede en 6 derde plaatsen. Broer Daniel kwam ook in de zegetabellen voor met twee zeges (waarvan 1 liefhebberswedstrijd) en 2 tweede en 5 derde plaatsen.

Roger De Clercq had een minder seizoen met slechts 10 overwinningen (waaronder een koppelveldrit), 8 tweede en 3 derde plaatsen.

Tweemaal was er een een-tweetje. In Evergem won Albert voor Daniel Van Damme, in Zele won Daniel voor Albert.

Eenmaal won Albert Van Damme voor Roger De Clercq. In geen enkele andere wedstrijd kwamen ze samen op het podium.

Albert en Daniel Van Damme

Wanzele: Roger De Clercq voor Leon Scheirs.

Roger De Clercq en Leon Scheirs.

Leon Scheirs voor Roger De Clercq en Firmin Van Kerrebroek in 1965.

Roger De Clercq en Firmin Van Kerrebroek tijdens het Belgische kampioenschap in Everbeek 1960.

Niel (11/1///65): René De Rey voor Albert Van Damme, Roger De Clercq, Eric De Vlaeminck en Rolf Wolfshohl.

Lede (26/10/63): Roger De Clercq voor René De Rey.

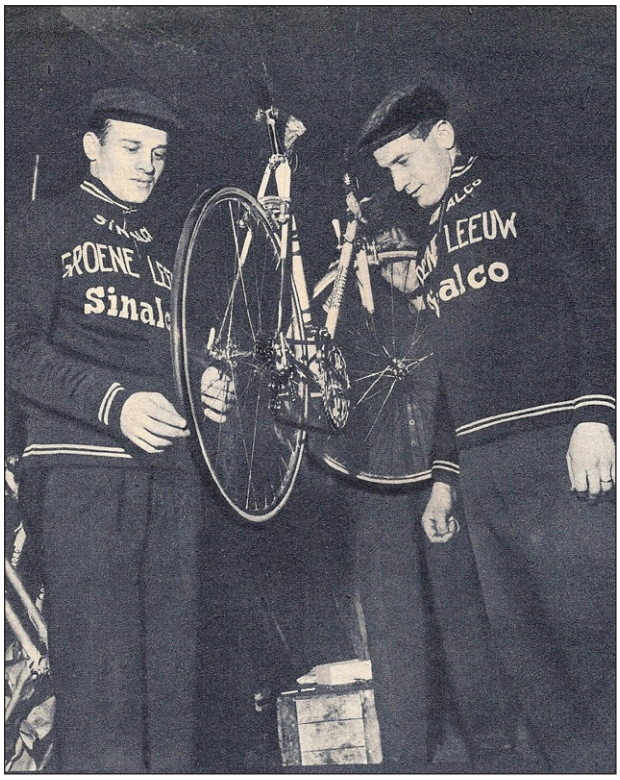

Roger De Clercq en Firmin Van Kerrebroeck controleren hun fietsen.

Roger De Clercq in actie. (foto Miroir du Cyclisme)

1961-62

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
8/10	Moerbeke	Roger De Clercq	Daniel Van Damme	Albert Van Damme
14/10	Namen	Roger De Clercq		
15/10	Hombeek	René Verschueren		Daniel Van Damme
15/10	Wannegem	Roger De Clercq	Albert Van Damme	
21/10	Dendermonde	Roger De Clercq		
22/10	Nederename	Albert Van Damme	Daniel Van Damme	
28/10	Gouvy	Albert Van Damme		
28/10	Lede	Roger De Clercq		
29/10	Laarne	Albert Van Damme		
29/10	Fontenay (Fra)	Roger De Clercq-Jean Graczyk (Fra)		
1/11	Hombeek	Roger De Clercq		
1/11	Kortenberg	Daniel Van Damme		
4/11	Oudergem	Albert Van Damme		Roger De Clercq
4/11	Dudzele	Daniel Van Damme		
5/11	Deftinge	Albert Van Damme		
5/11	Zemst	Daniel Van Damme		
5/11	Le Plessis-Robinson (Fra)	Roger De Clercq		
11/11	Hombeek	Roger De Clercq		Daniel Van Damme
12/11	Onkerzele	Roger De Clercq		
19/11	Versailles (Fra)	Roger De Clercq-Jean Graczyk (Fra)		
25/11	Middelkerke	Rolf Wolfshohl (Dui)	Roger De Clercq	Albert Van Damme
25/11	Strijpen (A)	Daniel Van Damme		
26/11	Battel	Roger De Clercq		
26/11	Baardegem (A)	Daniel Van Damme		
2/12	Meerbeke	Albert Van Damme		Daniel Van Damme
2/12	Rixensart	Pierre Kumps	Roger De Clercq	
3/12	Leest	Daniel Van Damme		
3/12	Mater	Roger De Clercq		
5/12	Kruishoutem (A)	Albert Van Damme		
9/12	Beernem	Daniel Van Damme		
9/12	Overijse	Roger De Clercq	Albert Van Damme	
10/12	Beervelde	Daniel Van Damme	Albert Van Damme	
10/12	Choisy-le-Roi (Fra)	Roger De Clercq		
16/12	Everbeek	Albert Van Damme		
16/12	Wenduine	Roger De Clercq		
17/12	Tervuren	Pierre Kumps	Albert Van Damme	
17/12	Sint-Martens-Lierde	Roger De Clercq	Daniel Van Damme	
23/12	Jezus-Eik	Roger De Clercq	Albert Van Damme	
24/12	Elst	Roger De Clercq		
25/12	Boom	Roger De Clercq		Daniel Van Damme

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
25/12	Wortegem	Albert Van Damme		
26/12	Kapellen-Glabbeek (A)	Albert Van Damme		
30/12	Bornem	Albert Van Damme		
30/12	Knesselare	Roger De Clercq	Daniel Van Damme	
31/12	Laarne	Albert Van Damme	Daniel Van Damme	
1/01	Huldenberg	Roger De Clercq		
6/01	Duisburg	Albert Van Damme		
6/01	Tielt	Daniel Van Damme		
7/01	Dikkelvenne	Albert Van Damme		
7/01	Limours (Fra)	Roger De Clercq		
13/01	Stene	Frans Van Ommeslaeger		Daniel Van Damme
14/01	Nederename	Charles Van Houtte	Daniel Van Damme	
14/01	Dreux (Fra)	Maurice Gandolfo (Fra)	Roger De Clercq	
20/01	Merelbeke	Albert Van Damme		
21/01	Vossem	Victor Philips		Daniel Van Damme
21/01	Mazé (Fra)	Rolf Wolfshohl (Dui)	Roger De Clercq	
27/01	Gavere	Roger De Clercq	Albert Van Damme	Daniel Van Damme
28/01	Sint-Martens-Latem	Roger De Clercq		
29/01	Zele (A)	Albert Van Damme		
4/02	Vonêche (BK)	Roger De Clercq	Albert Van Damme	
10/02	Dilbeek	Roger De Clercq	Albert Van Damme	
11/02	Hoeilaart	Roger De Clercq		Albert Van Damme
11/02	Edelare	Firmin Van Kerrebroeck	Daniel Van Damme	
24/02	Vilvoorde	Roger De Clercq		Albert Van Damme
24/02	Oostakker	Daniel Van Damme		
25/02	Overboelare	Roger De Clercq		
3/03	Laarne	Albert Van Damme		
3/03	Stene	Firmin Van Kerrebroeck	Roger De Clercq	
4/03	Heusden	Albert Van Damme		
4/03	Bignan (Fra)	Pierre Kumps	Roger De Clercq	
11/03	Oostakker	Albert Van Damme	Daniel Van Damme	

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	0	0	0
Roger De Clercq	28	6	1
Eric De Vlaeminck	0	0	0
Roger De Vlaeminck	0	0	0
Albert Van Damme	19	8	4
Daniel Van Damme	10	8	7

In 1961-62 waren het nog altijd dezelfde protagonisten, de broers Van Damme en Roger De Clercq. Met opnieuw Roger De Clercq als zegekaper met 28 overwinningen (waaronder 2 koppelveldritten), 6 tweede en 1 derde plaats.

Albert Van Damme behaalde 19 zeges, 8 tweede en 4 derde plaatsen, broer Daniel deed het met 10 zeges, 8 tweede en 7 derde plaatsen.

De balans sloeg toch over naar Roger De Clercq met maar liefst negenmaal Roger als winnaar en een Van Damme als tweede en driemaal een Van Damme als derde (waarbij tweemaal het volledige podium bezet werd: Gavere en Moerbeke). Slechts eenmaal haalde Albert het van Roger.

Albert en Daniel Van Damme schouder aan schouder tegen de De Vlaeminck's.

Belgisch kampioen Berten Van Damme leidt voor Roger De Clercq, de machtsovername zet zich in. (Fotobron onbekend)

1962-63

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
7/10	Humbeek	Leon Scheirs		Daniel Van Damme
7/10	Moerbeke	André Templaere		Albert Van Damme
13/10	Heusden	Willy Hoogewijs	Roger De Clercq	
13/10	Oostende	Albert Van Damme	Daniel Van Damme	
14/10	Hombeek	Daniel Van Damme		
14/10	Blanden (A)	Albert Van Damme		
20/10	Kalken	Daniel Van Damme	Albert Van Damme	
21/10	Nederename	Albert Van Damme		
21/10	Tervuren	Roger De Clercq		
27/10	Fontaine-l'Evêque	Albert Van Damme		
27/10	Lede	Roger De Clercq		
28/10	Laarne	Daniel Van Damme	Albert Van Damme	
1/11	Hombeek	Albert Van Damme		
1/11	Kortenberg	Daniel Van Damme		
3/11	Alsemberg	Daniel Van Damme		
3/11	Okegem	René De Rey	Albert Van Damme	
4/11	Deftinge	Pierre Kumps		Albert Van Damme
4/11	Zemst	Daniel Van Damme		
4/11	Albisrieden (Zwi)	Roger De Clercq		
10/11	Gistel	Albert Van Damme		
10/11	Namen	Roger De Clercq		
11/11	Onkerzele	Herman Van Caester	Roger De Clercq	
17/11	Harelbeke	Daniel Van Damme	Albert Van Damme	
17/11	Ninove	Roger De Clercq		
18/11	Anzegem	Albert Van Damme		
18/11	Mechelen	Louis Van den Bosch		Daniel Van Damme
24/11	Uitbergen	Roger De Clercq		
24/11	Middelkerke	Firmin Van Kerrebroeck	Albert Van Damme	
24/11	Middelkerke (A)	Pierre Kumps	Eric De Vlaeminck	
25/11	Vonêche	Firmin Van Kerrebroeck	Albert Van Damme	
25/11	Limours (Fra)	Pierre Kumps	Roger De Clercq	
1/12	Meerbeke	Albert Van Damme	Daniel Van Damme	
2/12	Mater	Herman Van Caester		Daniel Van Damme
2/12	Tisselt	Louis Van den Bosch		Albert Van Damme
2/12	Poitiers (Fra)	Roger De Clercq		
4/12	Zonhoven	Roger De Clercq		
8/12	Beernem	Daniel Van Damme		
8/12	Zwijnaarde (A)	Eric De Vlaeminck		
9/12	Beervelde	Albert Van Damme	Daniel Van Damme	
9/12	Hannover (Dui)	Rolf Wolfshohl (Dui)	Roger De Clercq	
15/12	Huldenberg	Pierre Kumps	Roger De Clercq	

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
15/12	Wenduine	Albert Van Damme		
15/12	Assenede (A)	Eric De Vlaeminck		
16/12	Battel	Albert Van Damme		
22/12	Ichtegem	Herman Van Caester	Daniel Van Damme	
22/12	Tervuren	Pierre Kumps	Albert Van Damme	
23/12	Saulx-les-Chartreux (Fra)	Roger De Clercq		
25/12	Hoeilaart	Roger De Clercq		
25/12	Wortegem	Albert Van Damme		Daniel Van Damme
29/12	Bornem	Albert Van Damme		
29/12	Knesselare	Roger De Clercq	Daniel Van Damme	Eric De Vlaeminck
1/01	Eizer	Maurice Gandolfo (Fra)	Albert Van Damme	
5/01	Nieuwerkerken	Roger De Clercq		
6/01	Heist-op-den-Berg	Roger De Clercq		
7/01	Vichte	Roger De Clercq	Eric De Vlaeminck	
12/01	Massemen	Albert Van Damme	Eric De Vlaeminck	
12/01	Tielt	Roger De Clercq		
13/01	Nederename	Eric De Vlaeminck		
13/01	Opwijk	Roger De Clercq		Albert Van Damme
19/01	Merelbeke	René De Rey		Daniel Van Damme
20/01	Oostakker	Pierre Kumps	Albert Van Damme	
26/01	Gentbrugge	Herman Van Caester		Daniel Van Damme
26/01	Seraing (A)	R. De Veen		Eric De Vlaeminck
27/01	Sint-Martens-Latem	Daniel Van Damme	Albert Van Damme	
27/01	Acy-le-bas (Fra)	Roger De Clercq		
3/02	Gavere (BK)	Albert Van Damme		
9/02	Dilbeek	Roger De Clercq	Albert Van Damme	
9/02	Jabbeke	Jos Matheussen	Daniel Van Damme	
9/02	Belsele (A)	Eric De Vlaeminck		
10/02	Hoeilaart	Pierre Kumps	Roger De Clercq	
23/02	Petegem-aan-de-Schelde (PK)	Albert Van Damme		
24/02	Overboelare	Rolf Wolfshohl (Dui)	Roger De Clercq	Albert Van Damme
24/02	Broechem (A)	Eric De Vlaeminck		
3/03	Heusden	Albert Van Damme		
3/03	Vannes (Fra)	Roger De Clercq		
9/03	Stene	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
10/03	Oostakker	Albert Van Damme		
10/03	Vihiers (Fra)	André Dufraisse (Fra)	Roger De Clercq	

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	0	0	0
Roger De Clercq	19	8	0
Eric De Vlaeminck	6	3	2
Roger De Vlaeminck	0	0	0
Albert Van Damme	18	12	5
Daniel Van Damme	9	6	6

Albert Van Damme kwam langzaam op gelijke hoogte van Roger De Clercq, reden om dan ook over te stappen naar de onafhankelijken. Roger behaalde nog 19 zeges (+ 8 x 2de), Albert 18 zeges (+ 12 x 2de en 5 x 3de). Daniel deed het met respectievelijk 9, 6 en 6 ook niet slecht.

Maar er kwam een nieuwe kaper op de kust. Eric De Vlaeminck verscheen in de uitslagen en gaf direct zijn visitekaartje af met 6 overwinningen (3 x 2de en 2 x 3de). Vier overwinningen waren weliswaar nog bij de liefhebbers, maar toch al twee bij de 'alle categorieën'. In Stene versloeg hij daarbij al Albert Van Damme.

Wat een en twee betreft won Daniel het van Albert. Hij was viermaal eerste waarbij Albert tweede was, het omgekeerde gebeurde driemaal.

Blijkbaar ontliepen de gebroeders Van Damme Roger De Clercq wat, of was het omgekeerd? In elk geval zijn er maar drie podia waar ze samen op stonden. In Dilbeek won Roger voor Albert, in Opwijk won Roger opnieuw en was Albert derde en in Knesselare won Roger voor Daniel en was de derde … Eric De Vlaeminck. Roger De Clercq was duidelijk nog niet afgeschreven maar de nationale titel was wel voor Albert Van Damme.

Albert Van Damme leidt voor Eric De Vlaeminck. (foto Erik Westerlinck)

1963-64

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
6/10	Moerbeke-Waas	Roger De Clercq		
7/10	Laarne	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
12/10	Assenede	Eric De Vlaeminck	Roger De Clercq	
12/10	Zevekote	Albert Van Damme		
13/10	Hombeek	Albert Van Damme		
13/10	Wannegem-Lede	Roger De Clercq	Eric De Vlaeminck	
19/10	Kalken	Roger De Clercq	Albert Van Damme	
20/10	Nederename	Eric De Vlaeminck	Roger De Clercq	
21/10	Eeklo (A)	Eric De Vlaeminck		
26/10	Lede	Roger De Clercq		
26/10	Oeselgem	Eric De Vlaeminck		
27/10	Laarne	Albert Van Damme		
27/10	Fontenay (Fra)	Roger De Clercq-Jean Graczyk (Fra)		
1/11	Kortenberg	Eric De Vlaeminck		
1/11	Hombeek	Albert Van Damme		
2/11	Okegem	Roger De Clercq		
2/11	Schilde	Jos Matheussen	Albert Van Damme	Daniel Van Damme
3/11	Deftinge	Albert Van Damme		
3/11	Zemst	Eric De Vlaeminck		Daniel Van Damme
3/11	?	Roger De Clercq		
9/11	Jezus-Eik	Eric De Vlaeminck		
9/11	Gistel	Roger De Clercq		
10/11	Onkerzele	Roger De Clercq	Daniel Van Damme	
10/11	Bäch (Zwi)	Herman Gretener (Zwi)	Albert Van Damme	
11/11	Niel	René De Rey	Roger De Clercq	Albert Van Damme
16/11	Harelbeke	Albert Van Damme		
16/11	Ninove	Roger De Clercq		
17/11	Heverlee	Pierre Kumps	Roger De Clercq	Albert Van Damme
17/11	Hombeek	Daniel Van Damme		
23/11	Beernem	Antoon Vanneste	Roger De Clercq	
23/11	Uitbergen	Albert Van Damme		
24/11	Tollembeek	Roger De Clercq	Albert Van Damme	
30/11	Meerbeke	Albert Van Damme		Eric De Vlaeminck
1/12	Mater	Albert Van Damme	Eric De Vlaeminck	
1/12	Stuttgart (Dui)	Renato Longo (Ita)	Roger De Clercq	
4/12	Wetteren	Daniel Van Damme		
4/12	Zonhoven	René De Rey	Eric De Vlaeminck	
7/12	Overijse	Roger De Clercq	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme
8/12	Beervelde	Albert Van Damme		Daniel Van Damme
8/12	Gif-sur-Yvette (Fra)	Roger De Clercq		

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
14/12	Wenduine	René De Rey		Eric De Vlaeminck
14/12	Zelzate	Roger De Clercq	Albert Van Damme	
15/12	Sint-Martens-Lierde	Albert Van Damme		
15/12	Saint-André-lez-Lille (Fra)	Roger De Clercq		
21/12	Asse-Krokegem	Roger De Clercq	Albert Van Damme	
22/12	Kalken	René De Rey	Roger De Clercq	Daniel Van Damme
25/12	Wortegem	Roger De Clercq		
28/12	Knesselare	Roger De Clercq		
29/12	Laarne	Roger De Clercq		
1/01	Droyes (Fra)	Roger De Clercq		
4/01	Nieuwerkerken	Roger De Clercq		Eric De Vlaeminck
5/01	Dikkelvenne	Daniel Van Damme		
11/01	Massemen	Eric De Vlaeminck		
11/01	Oostende	Roger De Clercq		
12/01	Oostakker	Daniel Van Damme	Albert Van Damme	
12/01	Opwijk	Roger De Clercq		
18/01	Merelbeke	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
19/01	Petegem-aan-de-Schelde	Herman Van Caester	Daniel Van Damme	
19/01	Chazay-d'Azergues (Fra)	Renato Longo (Ita)		Roger De Clercq
19/01	Luzern (Zwi)	Albert Van Damme		
25/01	Gavere	Albert Van Damme		
26/01	Sint-Martens-Latem	Eric De Vlaeminck		
26/01	Zemst	Henri Willems	Daniel Van Damme	
26/01	Berlin (Dui)	Roger De Clercq		
2/02	Barvaux (BK)	Roger De Clercq		Albert Van Damme
8/02	Dilbeek	Michel Baele		Roger De Clercq
8/02	Jabbeke	André Geirland		Daniel Van Damme
8/02	Belsele (A)	Eric De Vlaeminck		
9/02	Edelare	Bertrand Bettens	Daniel Van Damme	
9/02	Hoeilaart	Roger De Clercq		
9/02	Esch-sur-Alzette (Lux)	André Dufraisse (Fra)		Eric De Vlaeminck
9/02	Zürich (Zwi)	Albert Van Damme		
16/02	Overboelare (WK)	Renato Longo (Ita)	Roger De Clercq	
22/02	Merelbeke	Albert Van Damme		
23/02	Heusden	René De Rey		Albert Van Damme
23/02	Heusden (A)	André Geirland	René De Clercq	
1/03	Stene	Charles Van Houtte	Eric De Vlaeminck	
1/03	Oostakker	Daniel Van Damme	Albert Van Damme	
1/03	Oostakker (A)	André Geirland		René De Clercq
1/03	Bignan (Fra)	Roger De Clercq		
1/03	Binningen (Zwi)	Herman Gretener (Zwi)		Eric De Vlaeminck
9/03	Briouze (Fra)	Michel Pelchat (Fra)	Albert Van Damme	

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	0	1	1
Roger De Clercq	26	8	2
Eric De Vlaeminck	12	5	5
Roger De Vlaeminck	0	0	0
Albert Van Damme	15	11	5
Daniel Van Damme	5	4	5

Roger De Clercq komt weer als winnaar uit de 'Broederparenstrijd' met 26 zeges waaronder een koppelveldrit. Ook broer René doet zijn intrede met een 2de en 3de plaats in liefhebberswedstrijden. Eric De Vlaeminck komt qua overwinningen reeds in de buurt van Albert Van Damme.

Slechts tweemaal bezetten de Van Damme's de bovenste twee treden van het podium, tweemaal met Daniel op het hoogste schavot.

Roger De Clercq versloeg viermaal Albert en eenmaal Daniel Van Damme voor de hoogste trede. Albert Van Damme versloeg Eric De Vlaeminck eenmaal rechtstreeks. De pikorde was duidelijk nog Roger De Clercq-Albert Van Damme-Daniel Van Damme-Eric De Vlaeminck-René De Clercq. In Overijse was het podium echter Roger De Clercq-Eric De Vlaeminck-Albert Van Damme. Roger De Clercq werd ook nationaal kampioen en veroverde zilver op het wereldkampioenschap.

Eric De Vlaeminck reeds als liefhebber gesponsord door Wiel's-Groene Leeuw.

1964-65

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
4/10	Humbeek	Albert Van Damme		
4/10	Moerbeke	Pierre Kumps		Daniel Van Damme
5/10	Laarne	Albert Van Damme	Roger De Clercq	Eric De Vlaeminck
10/10	Zelzate	Leon Scheirs	Roger De Clercq	Eric De Vlaeminck
10/10	Zevekote	Daniel Van Damme		
11/10	Hombeek	Leon Scheirs	Albert Van Damme	
11/10	Nederename	Roger De Clercq		Daniel Van Damme
17/10	Kalken	Daniel Van Damme		Roger De Clercq
18/10	Assenede	Roger De Clercq		
18/10	Vimoutiers (Fra)	Albert Van Damme		
19/10	Eeklo	Eric De Vlaeminck		
24/10	Oeselgem	Albert Van Damme		
24/10	lede	Roger De Clercq		
25/10	Laarne	Albert Van Damme		
31/10	Okegem	Roger De Clercq		
1/11	Kortenberg	Eric De Vlaeminck		
1/11	Hombeek-Heide	Jos Matheussen	Albert Van Damme	
2/11	Wanzele	Roger De Clercq	Albert Van Damme	
7/11	Westouter	Albert Van Damme		
7/11	Baardegem	Herman Van Caester		Daniel Van Damme
8/11	Deftinge	Bertrand Bettens	Albert Van Damme	
8/11	Leval-Trahegnies (A)	André Geirland		René De Clercq
8/11	Saint-Hilaire-du-Harcouët (Fra)	Michel Pelchat (Fra)	Roger De Clercq	
11/11	Niel	Pierre Kumps		Eric De Vlaeminck
11/11	Leval-Trahegnies (A)	Michel Raes	René De Clercq	
14/11	Gistel	Albert Van Damme		
14/11	Ninove	Roger De Clercq		
15/11	Hombeek	Eric De Vlaeminck		
15/11	Onkerzele	Jos Matheussen		Roger De Clercq
15/11	Lembeek (A)	Freddy Nijs		René De Clercq
21/11	Overmere	Daniel Van Damme		
22/11	Tollembeek	Albert Van Damme		
22/11	Pluméliau (Fra)	Roger De Clercq		
28/11	Meerbeke	Albert Van Damme	Roger De Clercq	
28/11	Drongen (A)	Julien Vanden Haesevelde	René De Clercq	
29/11	Mater	Albert Van Damme		Daniel Van Damme
29/11	Vonêche	Freddy Nijs		Eric De Vlaeminck
5/12	Munte	Albert Van Damme		
5/12	Munte (A)	René De Clercq		
6/12	Beervelde	René De Rey	Albert Van Damme	

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
6/12	Hannover (Dui)	Roger De Clercq		
12/12	Wenduine	Albert Van Damme		Daniel Van Damme
12/12	Overijse	Roger De Clercq		Eric De Vlaeminck
12/12	Zwijnaarde (A)	Cor Rutgers (Ned)	René De Clercq	
13/12	Sint-Martens-Lierde	Albert Van Damme		
19/12	Wetteren	Eric De Vlaeminck	Daniel Van Damme	Albert Van Damme
19/12	Asse-Krokegem	Roger De Clercq		
20/12	Tervuren	Albert Van Damme	Eric De Vlaeminck	
20/12	Kalken	Daniel Van Damme		
25/12	Wortegem	Herman Van Caester		Albert Van Damme
25/12	Oostakker (A)	Pierre Kumps		René De Clercq
27/12	Laarne	Albert Van Damme	Roger De Clercq	
1/01	Pétange (Lux)	Eric De Vlaeminck		
1/01	Berlin (Dui)	Rolf Wolfshohl (Dui)	Roger De Clercq	
2/01	Nieuwerkerken	Eric De Vlaeminck		
3/01	Dikkelvenne	Albert Van Damme		Daniel Van Damme
9/01	Massemen	Albert Van Damme		
10/01	Opwijk	Albert Van Damme	Roger De Clercq	
16/01	Merelbeke	Albert Van Damme		
17/01	Luzern (Zwi)	Albert Van Damme		
17/01	Oostakker	Eric De Vlaeminck		Daniel Van Damme
23/01	Gavere	Albert Van Damme		Eric De Vlaeminck
23/01	Asse-Asbeek (A)	Freddy Nijs	Roger De Vlaeminck	
24/01	Sint-Martens-Latem	Herman Van Caester	Eric De Vlaeminck	
26/01	Saint-Cybardeaux (Fra)	Roger De Clercq		
31/01	Overijse (BK)	Albert Van Damme		
6/02	Dilbeek	Roger De Clercq		
7/02	Zemst	Eric De Vlaeminck		
7/02	Zürich-Waid (Zwi)	Herman Gretener (Zwi)		Albert Van Damme
13/02	Jabbeke	Eric De Vlaeminck		
13/02	Zaffelare (A)	Freddy Nijs		René De Clercq
14/02	Hemelveerdegem	Eric De Vlaeminck		
20/02	Hemiksem	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
20/02	Belsele (A)	Willy De Clercq	René De Clercq	
27/02	Merelbeke	Jos Matheussen	René De Clercq	
28/02	Overboelare	Rolf Wolfshohl (Dui)		Roger De Clercq
28/02	Esch-sur-Alzette (Lux)	Rolf Wolfshohl (Dui)	Albert Van Damme	
6/03	Stene	Germain De Keyzer		Eric De Vlaeminck
7/03	Heusden	Pierre Kumps	Albert Van Damme	
7/03	Heusden	Bert Vermeire	René De Clercq	Eric De Vlaeminck
13/03	Geraardsbergen	Freddy Nijs	Roger De Clercq	
14/03	Oostakker	Roger De Vlaeminck	René De Clercq	

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	1	7	4
Roger De Clercq	12	8	3
Eric De Vlaeminck	11	2	8
Roger De Vlaeminck	1	1	0
Albert Van Damme	22	8	3
Daniel Van Damme	4	1	0

Vanaf het seizoen 1964-65 is de zesde renner daar. Roger De Vlaeminck doet zijn, weliswaar bescheiden, intrede. De strijd kan starten. Door het grote leeftijdsverschil (15 jaar) tussen Roger en René De Clercq is dit voor hen natuurlijk een ongelijke kamp. Maar het veldrijden zal een aantal jaren teren op de 'oorlog' tussen de Van Damme's en de De Vlaeminck's.

Albert Van Damme is ondertussen de nieuwe koning van het veldrijden. Hij behaalt opnieuw de nationale titel. Samen met zijn broer verdelen ze de wedstrijden. Geen een-tweetjes meer, maar proberen elk een wedstrijd te winnen op dezelfde dag of op zijn minst in hetzelfde weekend.

Wat de onderlinge duels betreft heeft Albert Van Damme het overwicht genomen op Roger De Clercq. Viermaal winst voor Albert, eenmaal voor Roger. Zelfs Daniel Van Damme haalt het eenmaal van Roger De Clercq.

Albert Van Damme haalt het ook driemaal van Eric De Vlaeminck en wordt slechts eenmaal verslagen door Eric die dan wel tweemaal de maat neemt van Daniel.

Opnieuw is er een podium Albert Van Damme-Roger De Clercq-Eric De Vlaeminck, namelijk in Laarne.

Albert Van Damme in volle actie toen het veldrijden toch iets anders was dan nu.

Ook Roger De Vlaeminck komt zich stilaan mengen in de strijd. (Fotobron onbekend)

1965-66

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
23/01	Sint-Martens-Latem	Herman Van Caester	Daniel Van Damme	
1/10	Drongen	Roger De Clercq		Daniel Van Damme
3/10	Humbeek	Eric De Vlaeminck		
3/10	Moerbeke-Waas	Roger De Clercq		
3/10	Gistel (A)	André Geirland	René De Clercq	
4/10	Laarne	Eric De Vlaeminck	Daniel Van Damme	
9/10	Zelzate	Eric De Vlaeminck		
9/10	Zevekote	Roger De Clercq		Daniel Van Damme
10/10	Hombeek	Eric De Vlaeminck		
10/10	Nederename	Roger De Clercq		
11/10	Heusden (A)	Pierre Kumps		René De Clercq
14/10	Ardooie	Roger De Clercq		
16/10	Kalken	Roger De Clercq		René De Clercq
17/10	Tervuren	Eric De Vlaeminck		
17/10	Assenede	Roger De Clercq	Daniel Van Damme	
17/10	Oostakker (A)	René De Clercq		
18/10	Eeklo	Eric De Vlaeminck	Roger De Clercq	Daniel Van Damme
23/10	Oeselgem	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	Roger De Vlaeminck
23/10	Lede	Roger De Clercq		René De Clercq
24/10	Zellik	Eric De Vlaeminck		
24/10	Laarne	Julien Vanden Haesevelde	Daniel Van Damme	
30/10	Okegem	Albert Van Damme	Eric De Vlaeminck	Roger De Clercq
31/10	Geraardsbergen	Roger De Clercq		
1/11	Hombeek	Albert Van Damme		
1/11	Kortenberg	Eric De Vlaeminck		Roger De Vlaeminck
6/11	Ninove	Albert Van Damme		René De Clercq
6/11	Westouter	Eric De Vlaeminck		
7/11	Deftinge	Julien Vanden Haesevelde	Albert Van Damme	Daniel Van Damme
7/11	Oostakker (A)	Willy De Clercq	René De Clercq	
7/11	Longjumeau (Fra)	Roger De Clercq		
8/11	Zomergem	Eric De Vlaeminck		
11/11	Niel	Eric De Vlaeminck	Roger De Clercq	
11/11	Niel (chrono)	Rolf Wolfshohl (Dui)	Eric De Vlaeminck	
12/11	Wanzele	Roger De Clercq	Albert Van Damme	
13/11	Massemen	Albert Van Damme		
13/11	Gistel	Eric De Vlaeminck		Roger De Vlaeminck
14/11	Hombeek	Eric De Vlaeminck		
14/11	Onkerzele	Julien Vanden Haesevelde	Roger De Clercq	
15/11	Erwetegem (A)	Roger De Vlaeminck		
20/11	Meerbeke	Albert Van Damme		Daniel Van Damme
21/11	Tollembeek	Albert Van Damme		

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
21/11	Mechelen-Battel	Eric De Vlaeminck		
21/11	Chanteloup (Fra)	Roger De Clercq		
27/11	Knesselare	Albert Van Damme		
27/11	Middelkerke	Roger De Clercq	Daniel Van Damme	René De Clercq
27/11	Stekene (A)	Eric De Vlaeminck		
28/11	Vonêche	Albert Van Damme		
28/11	Mater	Julien Vanden Haesevelde	Roger De Clercq	
28/11	Eeklo (A)	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	
4/12	Munte	Herman Van Caester	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme
4/12	Munte (A)	Freddy Scheiris	Roger De Vlaeminck	
5/12	Beervelde	Albert Van Damme		
5/12	Baardegem (A)	René De Clercq		
5/12	Hannover (Dui)	Rolf Wolfshohl (Dui)	Roger De Clercq	
12/12	Meulebeke (BK)	Albert Van Damme		
18/12	Asse-Krokegem	Roger De Clercq		
18/12	Wetteren	Julien Vanden Haesevelde	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme
18/12	Wetteren (A)	Roger De Vlaeminck		
19/12	Overijse (chrono)	Albert Van Damme		
19/12	Overijse	Eric De Vlaeminck	Roger De Clercq	
25/12	Jezus-Eik	Eric De Vlaeminck		
25/12	Wortegem	Herman Van Caester	René De Clercq	
26/12	Laarne	Eric De Vlaeminck		
2/01	Dikkelvenne	Eric De Vlaeminck		
2/01	Berlin Kreuzberg (Dui)	Roger De Clercq		
8/01	Bonnevoie (Lux)	Eric De Vlaeminck		
8/01	Bornem	René De Clercq		
8/01	Nieuwerkerken-Aalst	Freddy Nijs	Albert Van Damme	
8/01	Kleineichen (Dui)	Rolf Wolfshohl (Dui)	Roger De Clercq	
9/01	Opwijk	Eric De Vlaeminck	Roger De Clercq	Albert Van Damme
9/01	Petegem-aan-de-Schelde	Herman Van Caester	Daniel Van Damme	
9/01	Opwijk (A)	Roger De Vlaeminck		
15/01	Gavere	Albert Van Damme		
15/01	Vladslo	Willy De Keyser		Roger De Vlaeminck
15/01	Dilbeek (A)	Eric De Vlaeminck		René De Clercq
16/01	Oostakker	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
16/01	Oostakker (A)	Roger De Vlaeminck		
16/01	Mazé (Fra)	Rolf Wolfshohl (Dui)	Roger De Clercq	
18/01	Vloesberg	Julien Vanden Haesevelde		Daniel Van Damme
22/01	Merelbeke	Albert Van Damme		
29/01	Esch-sur-Alzette (Lux)	Albert Van Damme		
29/01	Sirault	Herman Van Caester		Daniel Van Damme
29/01	Zwijnaarde (A)	Julien Vanden Haesevelde		René De Clercq

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
30/01	Sibbe (Ned)	Huub Harings (Ned)	Eric De Vlaeminck	
5/02	Dilbeek	Eric De Vlaeminck		
6/02	Heist-op-den-Berg	Eric De Vlaeminck		
6/02	Sint-Maria-Horebeke (A)	René De Clercq		
7/02	Overmere	Herman Van Caester		René De Clercq
12/02	Hemiksem	Albert Van Damme	Eric De Vlaeminck	
13/02	Edelare	Herman Van Caester	René De Clercq	
13/02	Köln	Rolf Wolfshohl (Dui)	Roger De Clercq	
13/02	Zürich (Zwi)	Herman Gretener (Zwi)	Albert Van Damme	
19/02	Merelbeke	Albert Van Damme		
19/02	Binningen (Zwi)	Renato Longo (Ita)	Eric De Vlaeminck	
20/02	Overboelare	Eric De Vlaeminck	Roger De Clercq	
26/02	Schorisse	Herman Van Caester		René De Clercq
27/02	Beasain (Spa) WK	Eric De Vlaeminck		
5/03	Sint-Kathelijne-Waver	Albert Van Damme		
5/03	Stene	Eric De Vlaeminck		
6/03	Heusden	Eric De Vlaeminck		Albert Van Damme
6/03	Heusden (A)	André Geirland	Roger De Vlaeminck	
12/03	Serskamp	Albert Van Damme		
13/03	Le Bec-Hellouin (Fra)	Renato Longo (Ita)	Eric De Vlaeminck	

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	4	4	9
Roger De Clercq	15	11	1
Eric De Vlaeminck	31	8	0
Roger De Vlaeminck	4	3	4
Albert Van Damme	18	6	4
Daniel Van Damme	0	6	7

Albert Van Damme had nog maar net de macht gegrepen of daar was Eric De Vlaeminck al met 31 overwinningen in een seizoen met weliswaar nog drie liefhebberswedstrijden erbij. Roger De Clercq houdt redelijk stand, Daniel Van Damme zakt stilaan weg. René De Clercq en Roger De Vlaeminck zijn nog youngsters. De vier overwinningen van Roger zijn bij de liefhebbers, bij René zijn dat er drie.

De broederparenstrijd gaf: De Vlaeminck: 35 zeges; De Clercq: 19 zeges en Van Damme: 18 zeges.

Slechts eenmaal een broederpaar op een en twee, Eric en Roger in Eeklo (A).

Albert Van Damme nam tweemaal de maat van Roger De Clercq, Roger eenmaal van Albert en tweemaal van Daniel Van Damme. Tussen Albert Van Damme en Eric De Vlaeminck was de stand gelijk, elk tweemaal eerste. Eric won ook nog eens van Daniel.

In Eeklo en Okegem stonden er van elk broederpaar een vertegenwoordiger op het podium. In Eeklo was het Eric De Vlaeminck-Roger De Clercq-Daniel Van Damme, in Okegem was het Albert Van Damme-Eric De Vlaeminck-Roger De Clercq.

De Belgische titel was voor Albert Van Damme, de wereldtitel voor Eric De Vlaeminck.

Albert Van Damme Belgisch kampioen en Eric De Vlaeminck Wereldkampioen, het was bijna een traditie.

1966-67

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
1/10	Drongen	Albert Van Damme		
2/10	Moerbeke-Waas	Eric De Vlaeminck		
2/10	Wichelen (A)	René De Clercq		
3/10	Laarne	Albert Van Damme		
8/10	Estaimbourg	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
8/10	Walem	Flori Ongenae		Daniel Van Damme
8/10	Gijzenzele (A)	René De Clercq		
9/10	Vissenaken	Eric De Vlaeminck		
9/10	Ename	Julien Vanden Haesevelde	René De Clercq	
15/10	Kalken	Albert Van Damme	Roger De Clercq	
15/10	Hooglede	René De Clercq		
16/10	Assenede	Albert Van Damme		
17/10	Eeklo	Eric De Vlaeminck	René De Clercq	
20/10	Ardooie	Albert Van Damme	Eric De Vlaeminck	
22/10	Muizen	Albert Van Damme		
22/10	Lede	Roger De Clercq		
23/10	Zellik	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
29/10	Okegem	Albert Van Damme	Eric De Vlaeminck	
29/10	Wenduine	René De Clercq		
30/10	Volketswil (Zwi)	Eric De Vlaeminck		

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
30/10	Laarne	Roger De Vlaeminck		Albert Van Damme
30/10	Schilde	Leon Scheirs	René De Clercq	
31/10	Wanzele	Albert Van Damme		Roger De Clercq
1/11	Sint-Maria-Horebeke	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	René De Clercq
5/11	Stekene	Albert Van Damme		
5/11	Kachtem	Roger De Clercq	René De Clercq	
5/11	Zaventem	Roger De Vlaeminck		
6/11	Longjumeau (Fra)	Eric De Vlaeminck		Roger De Clercq
6/11	Wädenswil (Zwi)	Herman Gretener (Zwi)		Albert Van Damme
11/11	Niel	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	Roger De Clercq
12/11	Massemen	Albert Van Damme		
12/11	Pamel	René De Clercq	Roger De Clercq	
13/11	Overijse	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
14/11	Erwetegem (A)	René De Clercq		
19/11	Meerbeke	Albert Van Damme		
19/11	Beernem	René De Clercq		
19/11	Rouen (Fra)	Eric De Vlaeminck		
20/11	Tollembeek	Albert Van Damme		
20/11	Battel	Eric De Vlaeminck		
20/11	Oostakker	Julien Vanden Haesevelde	René De Clercq	
21/11	Briouze (Fra)	Eric De Vlaeminck		
26/11	Merchtem	Albert Van Damme		
26/11	Middelkerke	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	
26/11	Knesselare	Julien Vanden Haesevelde	René De Clercq	
27/11	Vonêche	Freddy Nijs	René De Clercq	
3/12	Meilegem	Albert Van Damme		
3/12	Sint-Pieters-Leeuw	Freddy Nijs		René De Clercq
4/12	Hannover (Dui)	Rolf Wolfshohl (Dui)	Eric De Vlaeminck	
4/12	Wetzikon (Zwi)	Herman Gretener (Zwi)	Albert Van Damme	
5/12	Zonhoven	René De Clercq		
7/12	Baggio (Ita)	Renato Longo (Ita)		Eric De Vlaeminck
8/12	Reggio Emilio (Ita)	Eric De Vlaeminck		
8/12	Ronse	René De Clercq		
11/12	Zolder (BK)	Eric De Vlaeminck		René De Clercq
17/12	Wetteren	Albert Van Damme	René De Clercq	
17/12	Asse-Krokegem	Eric De Vlaeminck		
18/12	Tervuren	Eric De Vlaeminck		Albert Van Damme
24/12	Serskamp	René De Clercq		
24/12	Sijsele	Julien Vanden Haesevelde		Roger De Clercq
25/12	Jezus-Eik	Albert Van Damme		
25/12	Wortegem	Roger De Clercq		
26/12	Wemmel	Eric De Vlaeminck		

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
26/12	Laarne	Rolf Wolfshohl (Dui)	Albert Van Damme	
26/12	Nederbrakel (A)	René De Clercq		
31/12	Grotenberge	Albert Van Damme	René De Clercq	
31/12	Bornem	Huub Harings (Ned)		Roger De Clercq
1/01	Steinmaur (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
1/01	Borsbeke	Roger De Clercq		
2/01	Maleizen	Freddy Nijs		Roger De Clercq
6/01	Magstadt (Dui)	Peter Frischknecht (Zwi)	René De Clercq	
7/01	Nieuwerkerken-Aalst	Albert Van Damme		
7/01	Köln (Dui)	Rolf Wolfshohl (Dui)	Eric De Vlaeminck	
8/01	Opwijk	Freddy Nijs	Roger De Clercq	
8/01	Lochristi (A)	Albert Van Damme	René De Clercq	Daniel Van Damme
14/01	Dilbeek	Albert Van Damme		
14/01	Merelbeke	René De Clercq		
15/01	Vossem	Eric De Vlaeminck		
15/01	Munte	René De Clercq		
21/01	Drongen	Freddy Nijs		Roger De Clercq
22/01	Luzern (Zwi)	Albert Van Damme		
22/01	Chazay-d'Azergues (Fra)	Eric De Vlaeminck		
28/01	Schorisse	René De Clercq		
28/01	Zwijnaarde (A)	Roger De Vlaeminck		
29/01	Oberath (Zwi)	Albert Van Damme	Herman Gretener (Zwi)	
29/01	Sint-Martens-Latem	Julien Vanden Haesevelde		Roger De Vlaeminck
2/02	Gent	Roger De Vlaeminck		Eric De Vlaeminck
4/02	Kaprijke	Eric De Vlaeminck	Roger De Clercq	
4/02	Sint-Maria-Horebeke (A)	René De Clercq		
5/02	Staden	Albert Van Damme		
5/02	Eeklo	Roger De Vlaeminck		
5/02	Stuttgart (Dui)	René De Clercq		
5/02	Le Havre (Fra)	Wolfshohl-Anquetil	Eric De Vlaeminck-Raymond Poulidor (Fra)	
6/02	Overmere	Albert Van Damme		
11/02	Hemiksem	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	
11/02	Wichelen	Roger De Clercq		
12/02	Conflans-Sainte-Honorine (Fra)	Eric De Vlaeminck		
12/02	Sint-Jan-in-Eremo	Roger De Vlaeminck		
18/02	Maria-Aalter	Roger De Clercq		
25/02	Appelterre (A)	René De Clercq		
26/02	Overboelare	Eric De Vlaeminck		
26/02	Binningen (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
4/03	Nederhasselt	Albert Van Damme		
4/03	Stene	Eric De Vlaeminck (+ Huub Harings)		Michel Baele-René De Clercq

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
5/03	Heusden	Rolf Wolfshohl (Dui)	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme
12/03	Oostakker	Julien Vanden Haesevelde	Albert Van Damme	

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	17	11	3
Roger De Clercq	6	4	7
Eric De Vlaeminck	28	5	2
Roger De Vlaeminck	6	3	1
Albert Van Damme	25	7	4
Daniel Van Damme	0	0	2

Eric De Vlaeminck is nu volledig profrenner en behaalt 28 zeges waaronder een koppelveldrit met Huub Harings in Stene. Heel eigenaardig is dat de zege van Albert Van Damme in Lochristi op 8 januari 1967 in Velo'68 p. 205 als een liefhebberswedstrijd gecatalogeerd staat.

De broederparenstrijd gaf: De Vlaeminck: 34 zeges; Van Damme: 25 zeges en De Clercq: 23 zeges.

Roger en René De Clercq stonden elk een keer op het hoogste schavot met de broer er net onder. Bij de Van Damme's lukte dat niet. Eric en Roger De Vlaeminck deden het driemaal in die volgorde.

Het duel De Clercq-Van Damme was verschoven naar een duel Van Damme-De Vlaeminck. Albert won eenmaal van Roger en driemaal van René. Omgekeerd gebeurde geen enkele keer.

Het duel De Vlaeminck-Van Damme werd veel interessanter. Tweemaal haalde Albert Van Damme het van Eric De Vlaeminck, Eric haalde het viermaal van Albert.

In Niel stond er van elk broederpaar een op het podium (Eric De Vlaeminck-Albert Van Damme -René De Clercq).

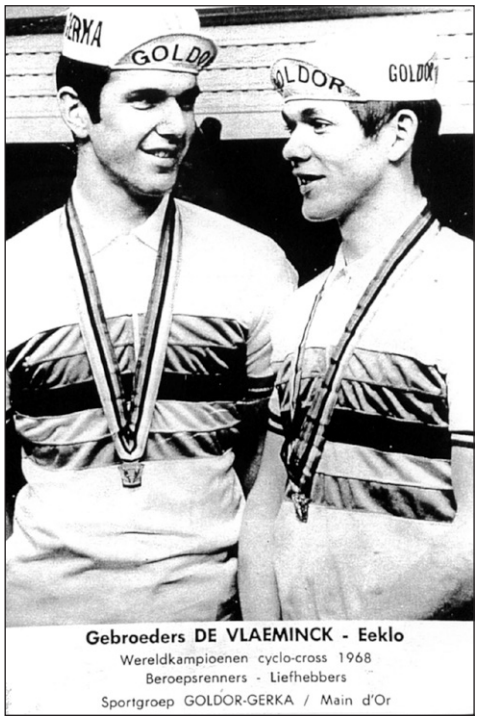

Roger en Eric De Vlaeminck, twee broers
Wereldkampioen in hetzelfde jaar, een unicum.

1967-68

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
24/09	Grotenberge	Herman Van Caester		Daniel Van Damme
30/09	Roosdaal-Pamel	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	Albert Van Damme
30/09	Drongen	Roger De Clercq		Daniel Van Damme
1/10	Humbeek	Albert Van Damme	René De Clercq	
1/10	Moerbeke-Waas	Roger De Clercq	Daniel Van Damme	
2/10	Galmaarden	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
7/10	Malderen	Albert Van Damme		
7/10	Walem	Daniel Van Damme		
7/10	Ruien	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	
8/10	Massemen	Albert Van Damme		
8/10	Vissenaken	Leon Scheirs	Daniel Van Damme	
8/10	Zevekote	Bert Vermeire	Roger De Clercq	
14/10	Sint-Agatha-Berchem	Albert Van Damme		
14/10	Lede	Roger De Clercq	René De Clercq	
15/10	Vloesberg	Albert Van Damme	René De Clercq	
15/10	Tervuren	Leon Scheirs	Daniel Van Damme	
16/10	Eeklo	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	Albert Van Damme
19/10	Ardooie (PK)	Eric De Vlaeminck		
21/10	Veerle	Albert Van Damme		
21/10	Kalken	Roger De Clercq		
21/10	Oeselgem	André Geirland		Daniel Van Damme
21/10	Lembeke (A)	Roger De Vlaeminck		
22/10	Eschenbach (Zwi)	Albert Van Damme		
22/10	Hombeek	Leon Scheirs	Daniel Van Damme	
22/10	Laarne	Bert Vermeire	Roger De Clercq	
22/10	Zellik	Eric De Vlaeminck		
22/10	Rendeux (A)	René De Clercq		
28/10	Okegem	Albert Van Damme (+ Remi Vanvreckom)		Eduard Weckx-Roger De Vlaeminck
28/10	Sint-Stevens-Woluwe	Roger De Clercq		
28/10	Wenduine	Bert Vermeire	René De Clercq	
29/10	Geraardsbergen	Albert Van Damme		
29/10	Meulebeke	Bert Vermeire		René De Clercq
29/10	Uster (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
1/11	Sint-Maria-Horebeke	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	René De Clercq
4/11	Stekene	Albert Van Damme		
4/11	Wilsele	Eric De Vlaeminck	Roger De Clercq	
4/11	Oostakker (A)	René De Clercq		
5/11	Deftinge	Albert Van Damme		
5/11	Longjumeau (Fra)	Eric De Vlaeminck		
11/11	Zaffelare	Albert Van Damme		

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
11/11	Niel	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	
12/11	Ename	Julien Vanden Haesevelde		René De Clercq
12/11	Overijse	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	Roger De Vlaeminck
13/11	Zomergem	Albert Van Damme		
18/11	Beernem	Bert Vermeire	Albert Van Damme	
18/11	Meerbeke	René De Clercq	Roger De Clercq	
19/11	Tollembeek	Albert Van Damme		
19/11	Oostakker	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	René De Clercq
19/11	Mechelen	Leon Scheirs	Roger De Clercq	
25/11	Dilbeek	Albert Van Damme		
25/11	Ruddervoorde	Eric De Vlaeminck		Daniel Van Damme
26/11	Lembeek	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
26/11	Mater	Bert Vermeire		René De Clercq
2/12	Serskamp	Albert Van Damme	Roger De Clercq	René De Clercq
2/12	Sint-Pieters-Leeuw	Eric De Vlaeminck		
2/12	Sleidinge (A)	Roger De Vlaeminck		
3/12	Wemmel	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	Albert Van Damme
4/12	Zonhoven	Freddy Nijs	Roger De Clercq	
10/12	Opwijk (BK)	Albert Van Damme	Roger De Vlaeminck (amat)	
10/12	Opwijk (BK) (A)	Roger De Vlaeminck		
16/12	Wetteren	Albert Van Damme	Daniel Van Damme	
16/12	Asse-Krokegem	Eric De Vlaeminck	Roger De Clercq	
16/12	Ingelmunster	Bert Vermeire	René De Clercq	
16/12	Wespelaar (A)	Roger De Vlaeminck		
17/12	Tervuren	Albert Van Damme		
17/12	Dikkelvenne	Julien Vanden Haesevelde	René De Clercq	Roger De Clercq
23/12	Beersel	Albert Van Damme		
23/12	Merelbeke	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	
24/12	Vianden (Lux)	René De Clercq		
25/12	Mühlenbach (Lux)	René De Clercq		
26/12	Drongen	Albert Van Damme	Eric De Vlaeminck	
26/12	Rodange (Lux)	René De Clercq		
30/12	Overmere	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
30/12	Melsen (A)	René De Clercq		
31/12	Laarne	Albert Van Damme	Eric De Vlaeminck	
31/12	Rumelange (Lux)	René De Clercq		
6/01	Nieuwerkerken-Aalst	Albert Van Damme		
6/01	Solbiate Olona (Ita)	Eric De Vlaeminck		
6/01	Diekirch (Lux)	René De Clercq		
7/01	Opwijk	Albert Van Damme		
7/01	Nederhasselt	Eric De Vlaeminck		
13/01	Dilbeek	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	Roger De Vlaeminck

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
14/01	Heverlee	Eric De Vlaeminck		
20/01	Drongen	Albert Van Damme		
20/01	Hillegem (A)	René De Clercq		
21/01	Denderleeuw	Albert Van Damme		
21/01	Vossem	Eric De Vlaeminck		
21/01	Sibbe (Ned)	Huub Harings (Ned)	René De Clercq	Roger De Vlaeminck
27/01	Langemark	Albert Van Damme		
27/01	Schorisse	René De Clercq		
28/01	Sint-Martens-Latem	Albert Van Damme		
28/01	Sarrebourg (Fra)	Eric De Vlaeminck		
2/02	Zwijnaarde	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
3/02	Kaprijke	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
3/02	Sint-Maria-Horebeke (A)	René De Clercq		
4/02	Zürich-Waid (Zwi)	Albert Van Damme		
4/02	Conflans-Sainte-Honorine (Fra)	Eric De Vlaeminck		Roger De Vlaeminck
4/02	Sirault	Flori Ongenae	René De Clercq	
10/02	Zürich-Allmand (Zwi)	Albert Van Damme		
10/02	Hemiksem	Roger De Vlaeminck	Eric De Vlaeminck	René De Clercq
10/02	Wichelen	Daniel Van Damme		
11/02	Hoeilaart	Albert Van Damme		
11/02	Sint-Jan-in-Eremo	Roger De Vlaeminck		
11/02	Stuttgart (Dui)	René De Clercq		
17/02	Onkerzele	Albert Van Damme	Eric De Vlaeminck	René De Clercq
18/02	Heusden	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	Roger De Vlaeminck
18/02	Ottenburg	René De Clercq		
24/02	Luxembourg (WK) (A)	Roger De Vlaeminck		
25/02	Luxembourg (WK)	Eric De Vlaeminck		
2/03	Oostnieuwkerke	Albert Van Damme	Eric De Vlaeminck	
3/03	Overboelare	Eric De Vlaeminck		Albert Van Damme
3/03	Middelkerke	Roger De Vlaeminck		
9/03	Oostakker	Albert Van Damme	René De Clercq	
9/03	Stene	Charles Van Houtte	Eric De Vlaeminck	
10/03	Berchem	Albert Van Damme		
10/03	Binkom	René De Clercq		

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	15	9	8
Roger De Clercq	5	8	1
Eric De Vlaeminck	32	6	0
Roger De Vlaeminck	8	7	5
Albert Van Damme	35	10	4
Daniel Van Damme	2	5	4

Roger De Vlaeminck werd tweede in het Belgisch kampioenschap maar werd daardoor wel Belgisch kampioen bij de liefhebbers. Er zou dus eventueel een extra overwinning kunnen toegekend worden aan hem.

Albert Van Damme zette een nieuwe standaard met 35 overwinningen, waaronder een koppelveldrit).

De broederparenstrijd gaf: De Vlaeminck: 40 zeges; Van Damme: 37 zeges en De Clercq: 20 zeges. Samen net geen 100 zeges verdeeld over drie broederparen.

De onderlinge strijd ging nu voornamelijk tussen Albert Van Damme en de beide De Vlaeminck's.

Eric en Roger De Vlaeminck bezetten in die volgorde zeven maal de hoogste treden van het podium, eenmaal was de volgorde anders. Albert en Daniel Van Damme lukte het eenmaal. Roger en René De Clercq mochten elk een keer bovenaan staan met de broer ernaast.

Negen maal was de volgorde Eric De Vlaeminck-Albert Van Damme, viermaal was het omgekeerd en eenmaal, op het Belgisch kampioenschap ging Albert Van Damme Roger vooraf.

In Sint-Maria-Horebeke was er weer een 'vol' podium met Eric De Vlaeminck-Albert Van Damme-René De Clercq, idem in Onkerzele met Albert Van Damme-Eric De Vlaeminck-René De Clercq.

De Belgische titel was weer voor Albert Van Damme en de wereldtitel voor Eric De Vlaeminck. Bij de amateurs veroverde Roger De Vlaeminck beide titels.

Daniel en Albert Van Damme aan het feest. (Foto Archief Wielermuseum Roeselare)

1968-69

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
28/09	Grotenberge	Albert Van Damme	René De Clercq	
29/09	Drongen	Albert Van Damme		
29/09	Rieux (Fra)	Eric De Vlaeminck		
5/10	Diksmuide	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
6/10	Humbeek	Albert Van Damme		
6/10	Moerbeke-Waas	Julien Vanden Haesevelde		Daniel Van Damme
7/10	Galmaarden	Albert Van Damme		
12/10	Walem	Albert Van Damme		
12/10	Etikhove	René De Clercq		
13/10	Tervuren	Eric De Vlaeminck		
17/10	Ardooie	Albert Van Damme		René De Clercq
19/10	Denderwindeke	Albert Van Damme		
20/10	Zellik	Albert Van Damme	Eric De Vlaeminck	
20/10	Hombeek	August Badts	René De Clercq	
21/10	Eeklo	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
26/10	Waasmunster	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
26/10	Hooglede	René De Clercq		
27/10	Vloesberg	René De Clercq		
1/11	Sint-Maria-Horebeke	Eric De Vlaeminck		
2/11	Zele	Albert Van Damme		
2/11	Granges-Paccot (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
3/11	Wädenswil (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
9/11	Zomergem	Albert Van Damme		Daniel Van Damme
10/11	Overijse	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	
11/11	Meulebeke	Albert Van Damme		
11/11	Niel	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	
16/11	Asse	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
16/11	Raversijde	René De Clercq		
17/11	Tollembeek	Albert Van Damme		
17/11	Oostakker	Eric De Vlaeminck		
23/11	Ruddervoorde	Albert Van Damme		
23/11	Onkerzele	Julien Vanden Haesevelde	René De Clercq	
24/11	Lembeek	Eric De Vlaeminck		
30/11	Schoonaarde	Albert Van Damme		
30/11	Sint-Pieters-Leeuw	Eric De Vlaeminck	René De Clercq	Roger De Vlaeminck
1/12	Wemmel	Freddy Nijs	Albert Van Damme	
4/12	Hannover (Dui)	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	
4/12	Zonhoven	Freddy Nijs	René De Clercq	
8/12	Ruien (BK)	Eric De Vlaeminck		
8/12	Ruien (BK) (A)	Roger De Vlaeminck		
14/12	Wetteren	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	Albert Van Damme

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
14/12	Ingelmunster	René De Clercq		
15/12	Dikkelvenne (PK)	Albert Van Damme	René De Clercq	Roger De Vlaeminck
15/12	Vaprio d'Agogna (Ita)	Renato Longo (Ita)	Eric De Vlaeminck	
21/12	Overmere	Albert Van Damme		Daniel Van Damme
21/12	Wervik	René De Clercq		
22/12	Beersel	Albert Van Damme		
25/12	Gazzada Schianno (Ita)	Eric De Vlaeminck		
25/12	Mühlenbach (Lux)	Peter Frischknecht (Zwi)		René De Clercq
26/12	Drongen	Albert Van Damme		Roger De Vlaeminck
26/12	Farra di Soligo (Ita)	Renato Longo (Ita)		René De Clercq
28/12	Massemen	Albert Van Damme		
29/12	Laarne	Albert Van Damme		Roger De Vlaeminck
29/12	Berlin (Dui)	Eric De Vlaeminck		
1/01	Borsbeke	Albert Van Damme	René De Clercq	
1/01	Freiburg (Dui)	Eric De Vlaeminck		
2/01	Muntelier (Zwi)	Roger De Vlaeminck		
4/01	Okegem	Albert Van Damme		
4/01	Zillebeke	René De Clercq		
4/01	Köln (Dui)	Rolf Wolfshohl (Dui)	Eric De Vlaeminck	
5/01	Opwijk	Albert Van Damme		
5/01	Novate Milanese (Ita)	Rolf Wolfshohl (Dui)	Eric De Vlaeminck	
5/01	Münchwilen (Zwi)	Roger De Vlaeminck		
6/01	Solbiate Olona (Ita)	Renato Longo (Ita)	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme
11/01	Dilbeek	Eric De Vlaeminck		
12/01	Munte	Albert Van Damme	René De Clercq	
12/01	Aiglemont (Fra)	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	
13/01	Otegem	Albert Van Damme		
18/01	Drongen	Bert Vermeire	Albert Van Damme	
19/01	Arth (Zwi)	Albert Van Damme		
19/01	Vossem	Freddy Nijs	Roger De Vlaeminck	
19/01	Chazay-d'Azergues (Fra)	Eric De Vlaeminck (+ Charles Rigon)		
25/01	Langemark	Albert Van Damme		
25/01	Gelsenkirchen (Dui)	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	
26/01	Overijse	Roger De Vlaeminck	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme
1/02	Middelkerke	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	Albert Van Damme
1/02	Sint-Maria-Horebeke (A)	René De Clercq		
2/02	Wipkingen-Zürich (Zwi)	Albert Van Damme		
2/02	Conflans-Sainte-Honorine (Fra)	Eric De Vlaeminck (+ Raymond Poulidor)		
8/02	Wichelen	Albert Van Damme		
8/02	Hemiksem	Freddy Nijs		René De Clercq
9/02	Luzern (Zwi)	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
9/02	Maleizen	Freddy Nijs	René De Clercq	
15/02	Binningen (Zwi)	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
15/02	Dilbeek	Roger De Vlaeminck		
15/02	Vloesberg (A)	René De Clercq		
16/02	Heusden	Albert Van Damme	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck
23/02	Magstadt (Dui) (WK)	Eric De Vlaeminck		
23/02	Magstadt (Dui) (WK) (A)	René De Clercq	Roger De Vlaeminck	
1/03	Oostnieuwkerke	Albert Van Damme		
1/03	Esch-sur-Alzette (Lux)	Eric De Vlaeminck	René De Clercq	
2/03	Overboelare	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	
7/03	Stene	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	René De Clercq

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	10	10	5
Roger De Clercq	0	0	0
Eric De Vlaeminck	32	7	0
Roger De Vlaeminck	5	10	5
Albert Van Damme	31	9	4
Daniel Van Damme	0	0	3

Vanaf het seizoen 1968-69 was er in Velo de onderverdeling Beroepsrenners-Liefhebbers en Liefhebbers-Juniors-Nieuwelingen en Korporatieven. Enkel de overwinningen in de eerste categorie werden in overweging genomen.

Roger De Clercq, ondertussen 38 jaar oud, haakte af. René De Clercq moest het alleen verder doen voor de familie De Clercq. Qua aantal zeges hielden Albert Van Damme en Eric De Vlaeminck elkaar in evenwicht, in de ‘spurt’ gewonnen door Eric met 32 ‘zuivere’ overwinningen. Door de verminderde prestaties van Daniel Van Damme was het normaal dat de De Vlaeminck’s het meest aantal overwinningen behaalden.

Het werd er niet gemakkelijker op voor Albert Van Damme. Tweemaal versloeg hij Eric voor de eerste plaats. In Heusden versloeg Albert Eric en Roger. Eric De Vlaeminck-Albert Van Damme eindigde zeven maal in het voordeel van Eric.

Acht maal werden Eric en Roger in die volgorde eerste en tweede, met in Wetteren en Middelkerke Albert Van Damme als derde. Eenmaal was het omgekeerd, Roger voor Eric, in Overijse, waar Albert Van Damme ook derde werd.

In Stene stond er opnieuw van elk broederpaar een op het podium (Eric De Vlaeminck-Albert Van Damme-René De Clercq).

Eric De Vlaeminck veroverde beide truien. Roger werd Belgisch kampioen bij de liefhebbers, René De Clercq werd Wereldkampioen omdat Roger De Vlaeminck op het einde met pech af te rekenen kreeg.

Albert Van Damme wint in Ardooie in 1970. (Foto Peter Remmerie)

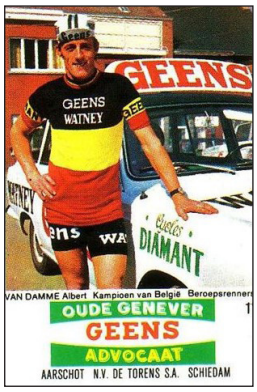

Albert Van Damme

Albert Van Damme (Foto Eigen collectie)

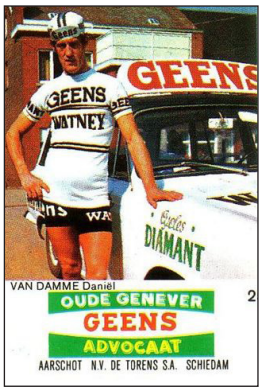

Daniel Van Damme

Eric De Vlaeminck
(Foto Erik Westerlinck)

René De Clercq

Eric De Vlaeminck
(Foto Erik Westerlinck)

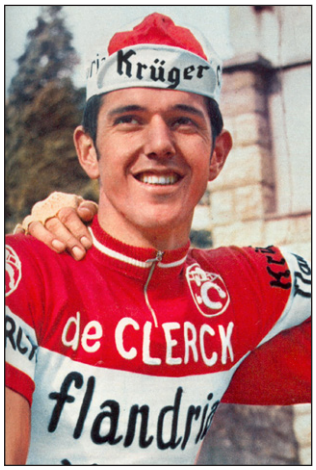

Roger De Vlaeminck

Eric De Vlaeminck

1969-70

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
27/09	Grotenberge	Albert Van Damme	René De Clercq	
4/10	Ruien (PK)	René De Clercq	Albert Van Damme	
5/10	Wolvertem	Albert Van Damme		
5/10	Moerbeke-Waas	René De Clercq		
6/10	Galmaarden	Albert Van Damme		
11/10	Walem	Albert Van Damme		
12/10	Drongen	Albert Van Damme	René De Clercq	
16/10	Ardooie	Albert Van Damme		
18/10	Denderwindeke	Albert Van Damme		
19/10	Zellik	Albert Van Damme		
19/10	Hombeek	August Badts		Daniel Van Damme
19/10	Beerst (A)	René De Clercq		
20/10	Eeklo	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	
25/10	Waasmunster-Sombeke	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
26/10	Uster (Zwi)	Albert Van Damme		
26/10	Vonêche	Eric De Vlaeminck	René De Clercq	
1/11	Sint-Maria-Horebeke	Albert Van Damme	René De Clercq	
2/11	Beerzel (Antw.)	Albert Van Damme		
2/11	Deftinge	Julien Vanden Haesevelde	René De Clercq	Daniel Van Damme
2/11	Rancon (Fra)	Rolf Wolfshohl (Dui)	Eric De Vlaeminck	
8/11	Steenhuffel	Albert Van Damme		
9/11	Stekene	Albert Van Damme		
9/11	Vaprio d'Agogna (Ita)	Eric De Vlaeminck		
10/11	Nederzwalm	Eric De Vlaeminck		
11/11	Niel	Freddy Nijs	Roger De Vlaeminck	Albert Van Damme
11/11	Zaffelare	Julien Vanden Haesevelde	Daniel Van Damme	
15/11	Erembodegem	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	Albert Van Damme
16/11	Tollembeek	Albert Van Damme		
16/11	Onkerzele	René De Clercq		
22/11	Asse-ter-Heide	Albert Van Damme	René De Clercq	
23/11	Beernem	Bert Vermeire	Roger De Vlaeminck	Albert Van Damme
23/11	Mater	Julien Vanden Haesevelde		René De Clercq
29/11	Massemen	Albert Van Damme		
30/11	Boeil-Bezing (Fra)	René De Clercq		
30/11	Gansingen (Zwi)	Roger De Vlaeminck		
1/12	Kemzeke	Albert Van Damme	Daniel Van Damme	
4/12	Zonhoven	Freddy Nijs	René De Clercq	
7/12	Wemmel	Jef Thielemans	René De Clercq	
7/12	Hannover (Dui)	Roger De Vlaeminck	Albert Van Damme	
8/12	Gorla-Minore (Ita)	Albert Van Damme		
14/12	Wetteren (BK)	Albert Van Damme	Roger De Vlaeminck	Daniel Van Damme

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
20/12	Asse-Krokegem	Roger De Vlaeminck	Albert Van Damme	
21/12	Westerburg (Dui)	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	
21/12	Mühlenbach (Lux)	René De Clercq		
26/12	Drongen-Baarle	Albert Van Damme		
26/12	Farra di Soligo (Ita)	Renato Longo (Ita)		Eric De Vlaeminck
27/12	Zonnegem	Albert Van Damme		
27/12	Koksijde	Roger De Vlaeminck		
27/12	Mannheim (Dui)	Eric De Vlaeminck		
28/12	Laarne	Albert Van Damme		Daniel Van Damme
28/12	Stuttgart (Dui)	Eric De Vlaeminck		
1/01	Pamel-Roosdaal	Albert Van Damme		
1/01	Pieterlen (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
2/01	Vladslo	Albert Van Damme		
2/01	Muntelier (Zwi)	Herman Gretener (Zwi)	Eric De Vlaeminck	
3/01	Booischot	Albert Van Damme		
3/01	Estavayer-le-Lac (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
10/01	Wichelen	Albert Van Damme		
11/01	Munte	Albert Van Damme		
11/01	Novate Milanese (Ita)	Eric De Vlaeminck		René De Clercq
12/01	Otegem	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	Albert Van Damme
17/01	Eeklo	Eric De Vlaeminck (+ Eddy Merckx)	Roger De Vlaeminck-Frans Verbeeck	
18/01	Oberath (Zwi)	Albert Van Damme		
18/01	Kalken	Roger De Vlaeminck	Daniel Van Damme	
18/01	Aiglemont (Fra)	René De Clercq		
25/01	Overijse	Roger De Vlaeminck		
25/01	Hesperange (Lux)	Wolfgang Renner (Dui)	René De Clercq	
31/01	Binningen (Zwi)	Roger De Vlaeminck	Albert Van Damme	
1/02	Drongen	Albert Van Damme		
1/02	Düsseldorf (Dui)	Roger De Vlaeminck		
1/02	Conflans-Sainte-Honorine (Fra)	René De Clercq		
7/02	Kaprijke	Roger De Vlaeminck		Albert Van Damme
7/02	Middelkerke	Bert Vermeire	René De Clercq	
8/02	Overijse-Maleizen	Albert Van Damme		
8/02	Mazé (Fra)	Herbain-Bernet		René De Clercq-Bernard Guyot (Fra)
14/02	Oordegem	Albert Van Damme		
14/02	Munte (A)	René De Clercq		
14/02	Nisterstal (Dui)	Rolf Wolfshohl (Dui)	Eric De Vlaeminck	
15/02	Heusden	Eric De Vlaeminck		René De Clercq
15/02	Steinmaur (Zwi)	Roger De Vlaeminck	Albert Van Damme	
22/02	Zolder (WK)	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
28/02	Wetteren	Albert Van Damme		

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
1/03	Ruien	Albert Van Damme		

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	9	10	3
Roger De Clercq	0	0	0
Eric De Vlaeminck	16	3	1
Roger De Vlaeminck	10	7	0
Albert Van Damme	33	7	5
Daniel Van Damme	0	3	4

Vanaf dit seizoen was de er de onderverdeling van de wedstrijden in A, B en C-crossen. Enkel de podiumplaatsen in A-crossen werden hier in rekening gebracht.

Albert Van Damme haalde het dit seizoen met 33 overwinningen. Hij had zelfs de hulp van zijn broer Daniel niet nodig om de aartsvijanden uit Eeklo te overwinnen. Dit lag natuurlijk aan een serieuze dip van Eric De Vlaeminck.

In Kemzeke stonden de broers Van Damme nog een keer op de hoogste treden van het podium. Iets wat de mannen uit Eeklo viermaal lukte plus ook in de koppelveldrit. Ondanks de 33 zeges kon Albert Van Damme geen enkele keer op het hoogste trapje van het podium staan schitteren met Eric ietsje lager dan hem. Enkel op het Belgisch kampioenschap kon hij Roger De Vlaeminck naar de tweede plaats verwijzen. De De Vlaeminck's deden het wel. Eric eenmaal, Roger tweemaal en dan nog eens met Daniel als extra.

Albert Van Damme de nationale titel, Eric De Vlaeminck de wereldtitel, het werd bijna een automatisme[7].

De 'klassieke' verdeling. Eric De Vlaeminck Wereldkampioen, Albert Van Damme Belgisch kampioen. (Foto's eigen collectie)

7 Tussen 1966 en 1975 was het viermaal zo dat Eric De Vlaeminck de wereldtitel veroverde en Albert Van Damme de Belgische titel (65-66, 67-68, 69-70 en 72-73). Driemaal veroverde Eric De Vlaeminck beide (68-69, 70-71 en 71-72), eenmaal deed Roger De Vlaeminck dit (74-75). Toen Albert Van Damme wereldkampioen werd, was Roger De Vlaeminck nationaal kampioen.

1970-71

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
26/09	Bredene	Albert Van Damme		
27/09	Pollare	Albert Van Damme	René De Clercq	
3/10	Diksmuide	Albert Van Damme		
3/10	Heist-op-den-Berg	René De Clercq		
4/10	Moerbeke	Albert Van Damme		
4/10	Tongeren	René De Clercq		
5/10	Laarne	Daniel Van Damme	Albert Van Damme	
10/10	Walem	Albert Van Damme		
10/10	Linkebeek	René De Clercq		
11/10	Wetteren	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
15/10	Ardooie	Albert Van Damme		René De Clercq
17/10	Bornem	Albert Van Damme		
17/10	Geraardsbergen	Julien Vanden Haesevelde	René De Clercq	
17/10	Hooglede	Eric De Vlaeminck		
18/10	Zellik	Albert Van Damme		
19/10	Eeklo	Roger De Vlaeminck	Eric De Vlaeminck	
24/10	Waasmunster (PK)	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
25/10	Zemst	Flori Ongenae	René De Clercq	
31/10	Muizen	Albert Van Damme		
31/10	Torhout	Eric De Vlaeminck		
1/11	Sint-Maria-Horebeke	Eric De Vlaeminck		René De Clercq
2/11	Asse	Albert Van Damme		
7/11	Steenhuffel	Albert Van Damme		
8/11	Volketswil (Zwi)	Albert Van Damme		
8/11	Vaprio d'Agogna (Ita)	Eric De Vlaeminck	René De Clercq	
11/11	Niel	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	Albert Van Damme
11/11	Meulebeke	René De Clercq		
14/11	Erembodegem	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
15/11	Zoutleeuw	Albert Van Damme		
15/11	Chanteloup (Fra)	René De Clercq		
21/11	Noorderwijk	Albert Van Damme		
22/11	Tollembeek	René De Clercq		
28/11	Schoonaarde	Albert Van Damme		
28/11	Sint-Pieters-Leeuw	Eric De Vlaeminck	René De Clercq	
29/11	Berlin (Dui)	Albert Van Damme		
29/11	Montfort-l'Amaury (Fra)	Charles Rigon (Fra)	René De Clercq	
5/12	Strépy-Bracquegnies	Albert Van Damme		
6/12	Hannover (Dui)	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
8/12	Gorla Minore (Ita)	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	René De Clercq
12/12	Merelbeke	Eric De Vlaeminck (+ Jempi Monseré)		Albert Van Damme-Frans Verbeeck

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
13/12	Asse-Krokegem	Eric De Vlaeminck		
13/12	Moen	René De Clercq		
13/12	Zeveren	Bert Vermeire	Albert Van Damme	
19/12	Wetteren	Albert Van Damme		
19/12	Roetgen (Dui)	Eric De Vlaeminck		
20/12	Koksijde	Eric De Vlaeminck		
20/12	Freiburg (Dui)	Rolf Wolfshohl (Dui)	Albert Van Damme	
20/12	Farra di Soligo (Ita)	Renato Longo (Ita)	René De Clercq	
25/12	Jezus-Eik	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
25/12	Beerzel (Antw.)	August Badts		René De Clercq
26/12	Drongen-Baarle	Albert Van Damme		
26/12	Aigle (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
26/12	Tienen	Freddy Nijs	René De Clercq	
27/12	Laarne	Albert Van Damme		
27/12	Delémont (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
27/12	Heverlee	René De Clercq		
1/01	Borsbeke	Albert Van Damme		
1/01	Pieterlen (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
2/01	Zillebeke	Albert Van Damme		
2/01	Muntelier (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
3/01	Eename	Albert Van Damme		
3/01	Erlach (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
6/01	Solbiate Olona (Ita)	Renato Longo (Ita)	Eric De Vlaeminck	
9/01	Stevenà di Caneva (Ita)	Eric De Vlaeminck		
10/01	Luzern (Zwi)	Albert Van Damme		Roger De Vlaeminck
10/01	Novate Milanese (Ita)	Eric De Vlaeminck		
11/01	Otegem	Albert Van Damme		
16/01	Eeklo	Eric De Vlaeminck (+ Jempi Monseré)		
16/01	Bilbao (Spa)	René De Clercq		
17/01	Oberath (Zwi)	Albert Van Damme		
23/01	Nieuwerkerken-Aalst	Albert Van Damme		
24/01	Overijse	Eric De Vlaeminck	René De Clercq	Albert Van Damme
30/01	Oud-Berchem	Julien Vanden Haesevelde	René De Clercq	
31/01	Meilen (Zwi)	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
31/01	Drongen	Michel Baele	René De Clercq	
7/02	Ruien (BK)	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	René De Clercq
13/02	Middelkerke	Eric De Vlaeminck		Albert Van Damme
13/02	Hemiksem	René De Clercq		
14/02	Heusden	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
14/02	Conflans-Sainte-Honorine (Fra)	Rolf Wolfshohl (Dui)	René De Clercq	
20/02	Boisschot	Albert Van Damme		René De Clercq

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
21/02	Ottenburg	Eric De Vlaeminck		
28/02	Apeldoorn (WK)	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	René De Clercq
1/03	Belgioioso (Ita)	Renato Longo (Ita)	Eric De Vlaeminck	
13/03	Stene	Eric De Vlaeminck		

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	10	12	7
Roger De Clercq	0	0	0
Eric De Vlaeminck	32	3	0
Roger De Vlaeminck	1	1	1
Albert Van Damme	28	13	3
Daniel Van Damme	1	0	0

In het seizoen 1970-71 kwam Eric De Vlaeminck weer boven water. Roger had een kalm veldritseizoen en behaalde een overwinning, net als Daniel Van Damme. Het zorgde ervoor dat het de zeges van Albert en Eric waren die de doorslag gaven in de broederparenstrijd. Strijd die in het voordeel van de De Vlaeminck's viel.

Albert Van Damme kon geen enkele keer voor Eric De Vlaeminck eindigen. Eric versloeg Albert 10 maal in een rechtstreeks duel voor de overwinning.

Daniel Van Damme eindigde eenmaal op het hoogste podiumplekje voor broer Albert, heel toevallig in Laarne, dorp van de Van Damme's.

Roger De Vlaeminck eindigde eenmaal op het hoogste podiumplekje voor broer Eric, heel toevallig in Eeklo, dorp van de De Vlaeminck's.

Eric en Roger deden het in deze volgorde nog eens over in Niel. Albert Van Damme werd er derde.

In Overijse stonden weer drie leden van de drie broederparen op het podium: Eric De Vlaeminck-René De Clercq-Albert Van Damme.

In Gorla Minore (Ita), het Belgisch kampioenschap en het wereldkampioenschap was de volgorde Eric De Vlaeminck-Albert Van Damme-René De Clercq.

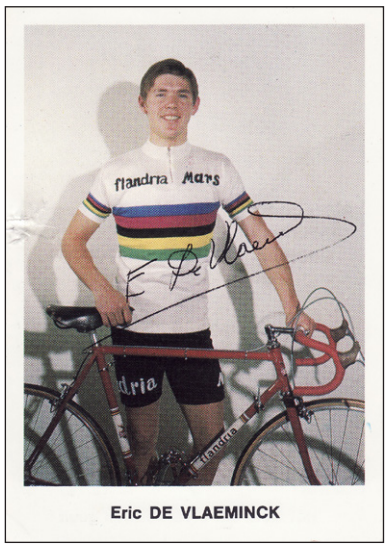

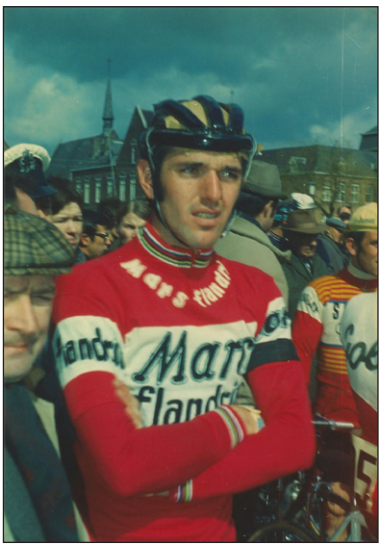

Eric De Vlaeminck, Albert Van Damme en Roger De Vlaeminck, de hoofdrolspelers in het veldrijden. (Foto's Eigen collectie)

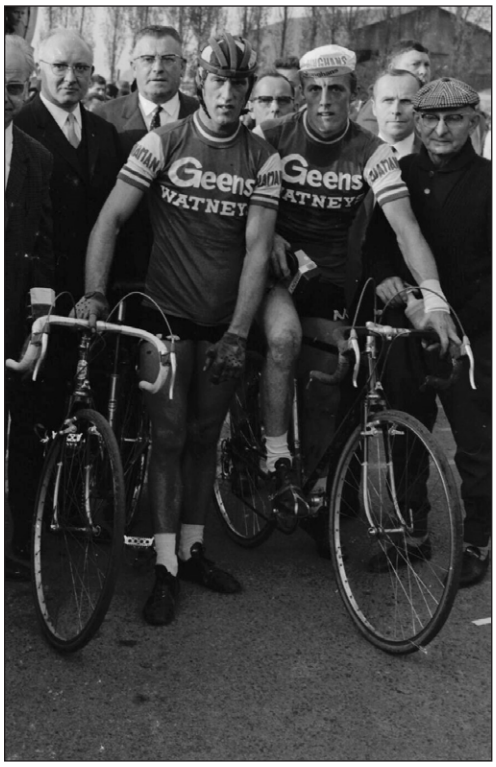

Daniel en Albert Vandamme in Ardooie in 1969. (Foto Peter Remmerie)

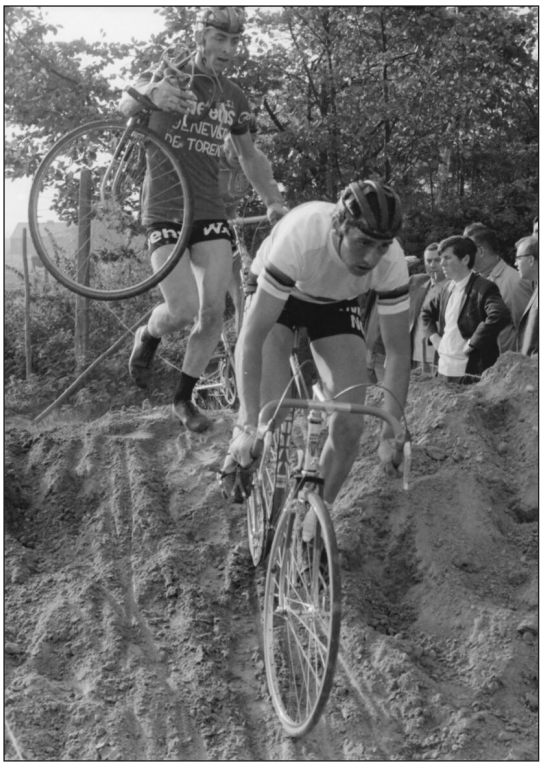

René De Clercq met Bertje Vermeire in zijn spoor in Ardooie in 1969. (Foto Peter Remmerie)

28 februari 1971, het wereldkampioenschap in Apeldoorn. Van elk broederpaar een vertegenwoordiger op het podium. (Foto Peter Remmerie)

1971-72

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
25/09	Bredene	Albert Van Damme		
26/09	Bertschikon (Zwi)	Herman Gretener (Zwi)	Eric De Vlaeminck	
3/10	Wolvertem	Albert Van Damme		Daniel Van Damme
9/10	Walem	August Badts		Albert Van Damme
10/10	Wetteren	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
10/10	Tervuren	Jef Thielemans	René De Clercq	
14/10	Ardooie	Albert Van Damme		
16/10	Hooglede	Eric De Vlaeminck		
16/10	Sint-Agatha-Berchem	Freddy Nijs	René De Clercq	
17/10	Assenede	Albert Van Damme		
18/10	Eeklo	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
23/10	Noorderwijk	Albert Van Damme		
23/10	Oeselgem	André Geirland	Eric De Vlaeminck	
24/10	Lanaken	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
30/10	Asse	Albert Van Damme		
30/10	Torhout	Eric De Vlaeminck		
31/10	Overijse	Eric De Vlaeminck		
31/10	Massemen	André Geirland		René De Clercq
31/10	Oostkamp	Bert Vermeire	Albert Van Damme	
1/11	Sint-Maria-Horebeke	Albert Van Damme		
6/11	Zele	Albert Van Damme		
7/11	Stekene	Albert Van Damme		
7/11	Gansingen (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
11/11	Niel	Albert Van Damme		
11/11	Meulebeke	Flori Ongenae	René De Clercq	
14/11	Uster (Zwi)	Albert Van Damme		
14/11	Vaprio d'Agogna (Ita)	Eric De Vlaeminck		
14/11	Heverlee	Bert Vermeire	René De Clercq	
20/11	Sint-Amandsberg	Albert Van Damme		René De Clercq
21/11	Beernem	Eric De Vlaeminck		
21/11	Zoutleeuw	Freddy Nijs	Albert Van Damme	
27/11	Schoonaarde	Albert Van Damme		
28/11	Berlin (Dui)	Rolf Wolfshohl (Dui)	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme
28/11	Boeil-Bezing (Fra)	René De Clercq		
4/12	Zuun	Albert Van Damme		
5/12	Sint-Martens-Lierde	Julien Vanden Haesevelde	René De Clercq	
5/12	Wemmel	Flori Ongenae	Albert Van Damme	
8/12	Gorla Minore (Ita)	Albert Van Damme	René De Clercq	
11/12	Soumagne	Bert Vermeire	René De Clercq	Albert Van Damme
12/12	Asse	Albert Van Damme		
18/12	Koksijde	Eric De Vlaeminck		

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
19/12	Saarbrücken (Dui)	Albert Van Damme		
19/12	Manresa (Spa)	José María Basualdo (Spa)	René De Clercq	
25/12	Overijse	Albert Van Damme		
25/12	Oedelem	Eric De Vlaeminck	René De Clercq	
26/12	Aalter	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	René De Clercq
1/01	Borsbeke	Albert Van Damme		
2/01	Ename	Albert Van Damme		
2/01	Muntelier (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
6/01	Magstadt (Dui)	Albert Van Damme		
6/01	Vera de Bidassoa (Spa)	José María Basualdo (Spa)		René De Clercq
8/01	Geel-ten-Aard	Albert Van Damme		
8/01	Aigle (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
9/01	Barsinghausen (Dui)	Albert Van Damme		
9/01	Munte (PK)	Michel Baele	Roger De Vlaeminck	
9/01	Delémont (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
9/01	Ibarra (Spa)	José María Basualdo (Spa)	René De Clercq	
10/01	Otegem	Albert Van Damme		
15/01	Zillebeke	Julien Vanden Haesevelde	Albert Van Damme	
16/01	Vossem	Albert Van Damme		
16/01	Novate Milanese (Ita)	Eric De Vlaeminck		
16/01	Oiartzun (Spa)	Peter Frischknecht (Zwi)	René De Clercq	
22/01	Eeklo	Eric De Vlaeminck (+ Eddy Merckx)	Roger De Vlaeminck-Julien Stevens	
22/01	Langemark	Marc De Block	Albert Van Damme	
23/01	Overijse	Albert Van Damme		Roger De Vlaeminck
29/01	Nederzwalm	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
30/01	Zürich-Waid (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
6/02	Lembeek (BK)	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
12/02	Nieuwerkerken	Albert Van Damme		
13/02	Bertem	Albert Van Damme		
19/02	Hemiksem	Jef Thielemans	René De Clercq	
19/02	Middelkerke	Norbert Dedeckere	Eric De Vlaeminck	
20/02	Ottenburg	René De Clercq		
27/02	Praag (WK)	Eric De Vlaeminck		
1/03	Laarne	Albert Van Damme		
5/03	Archanda (Spa)	Eric De Vlaeminck		René De Clercq

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	2	12	5
Roger De Clercq	0	0	0
Eric De Vlaeminck	22	4	0
Roger De Vlaeminck	0	1	1
Albert Van Damme	29	11	3
Daniel Van Damme	0	0	1

Niemand die de kaap van 30 overwinningen rondde dit seizoen. De Leeuw van Laarne strandde op een overwinning. De 'Broederparenstrijd' was ook herleid tot een strijd tussen Albert Van Damme en Eric De Vlaeminck gezien de povere resultaten van Daniel Van Damme en Roger De Vlaeminck.

Slechts eenmaal, in Aalter, stond er een trio Eric De Vlaeminck-Albert Van Damme-René De Clercq op het podium. Een-tweetjes waren er niet (tenzij in de koppelveldrit in Eeklo) en Albert Van Damme kon geen enkele keer de maat nemen van Eric De Vlaeminck voor het hoogste podiumtrapje. Eric daarentegen verwees Albert zesmaal naar de tweede plaats.

Ook in de strijd om de truien trok Eric De Vlaeminck tweemaal aan het langste eindje.

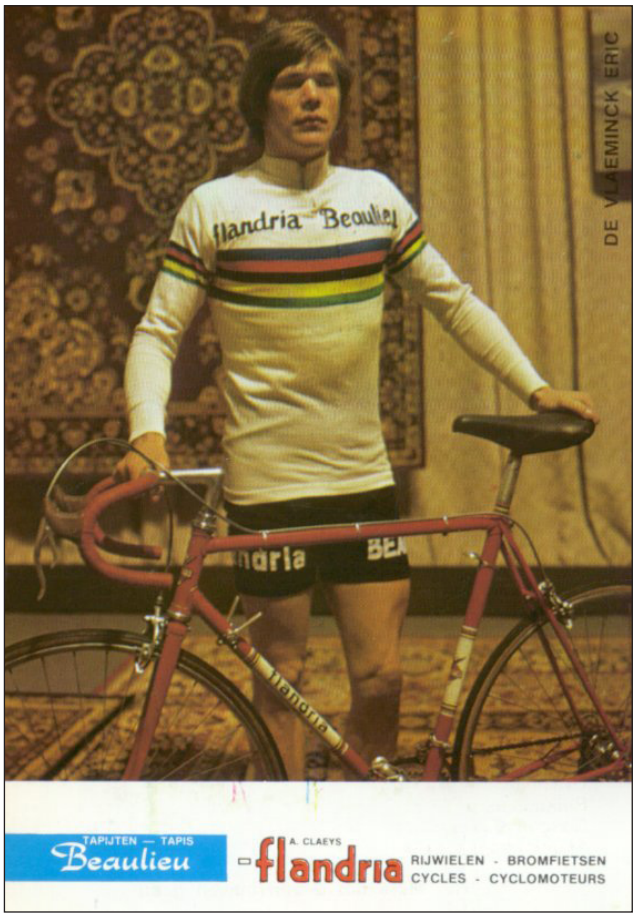

Eric De Vlaeminck in 1972, het is duidelijk te zien dat Eric het moeilijk heeft.

1972-73

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
23/09	Bredene	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
24/09	Pollare	Albert Van Damme		
25/09	Sint-Amandsberg	Bert Vermeire		Albert Van Damme
1/10	Wolvertem	Albert Van Damme		
1/10	Moerbeke-Waas	Eric De Vlaeminck	René De Clercq	
7/10	Walem	Albert Van Damme		
8/10	Wetteren	Albert Van Damme		René De Clercq
14/10	Hooglede	Albert Van Damme		
14/10	Hove	Eric De Vlaeminck	René De Clercq	
15/10	Overijse	Eric De Vlaeminck		
15/10	Assenede	Daniel Van Damme	René De Clercq	
19/10	Ardooie	Albert Van Damme	Eric De Vlaeminck	
20/10	Wetzikon (Zwi)	Albert Van Damme		
21/10	Sint-Agatha-Berchem	Albert Van Damme		
21/10	Waasmunster	René De Clercq		
22/10	Lanaken	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	René De Clercq
28/10	Heusden	Albert Van Damme		
28/10	Sint-Jan-in-Eremo	Roger De Vlaeminck		
29/10	Massemen	Julien Vanden Haesevelde		René De Clercq
1/11	Sint-Maria-Horebeke	Marc De Block	Albert Van Damme	
1/11	Lochristi	Leo Arnouts	Daniel Van Damme	
4/11	Zele	Albert Van Damme	René De Clercq	
5/11	Stekene	August Badts	René De Clercq	
5/11	Melchnau (Zwi)	André Wilhelm (Fra)	Albert Van Damme (dekl)	
11/11	Asse	Albert Van Damme		
11/11	Niel	Bert Vermeire		René De Clercq
12/11	Vaprio d'Agogna (Ita)	André Wilhelm (Fra)	Roger De Vlaeminck	René De Clercq
12/11	Schaffhausen (Zwi)	Rolf Wolfshohl (Dui)		Albert Van Damme
18/11	Gistel	Eric Desruelle	René De Clercq	
18/11	Hingene	Albert Van Damme		
19/11	Battel	Roger De Vlaeminck	René De Clercq	
19/11	Gätringen (Dui)	Albert Van Damme		
25/11	Schoonaarde	Albert Van Damme		
26/11	Schalkhoven	Roger De Vlaeminck		
26/11	Dietlikon (Zwi)	Albert Van Damme		
2/12	Essen	August Badts		Albert Van Damme
3/12	Wemmel	Albert Van Damme		
3/12	Munte	Julien De Clercq		Daniel Van Damme
3/12	Pasaia (Spa)	René De Clercq		
3/12	Gansingen (Zwi)	Eric De Vlaeminck		
8/12	Arachavaleta (Spa)	René De Clercq		Eric De Vlaeminck

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
8/12	Sankt Moritz (Zwi)	Albert Van Damme		
9/12	Muntelier (Zwi)	Albert Van Damme		
10/12	Asse	Roger De Vlaeminck		
16/12	Koksijde	Roger De Vlaeminck		
16/12	Merzhausen (Dui)	Albert Van Damme		
17/12	Valladolid (Spa)	Eric De Vlaeminck		
23/12	Wetteren	Albert Van Damme		
24/12	Aalter	Albert Van Damme	Roger De Vlaeminck	
24/12	Munkzwalm	Michel Baele		René De Clercq
24/12	Uitbergen	Daniel Van Damme		
25/12	Overijse	Roger De Vlaeminck		
25/12	Semmerzake	Albert Van Damme		
30/12	Delémont (Zwi)	Albert Van Damme		
31/12	Borsbeke (PK)	Roger De Vlaeminck		
31/12	Aigle (Zwi)	Albert Van Damme		
1/01	Estavayer-le-Lac (Zwi)	Albert Van Damme		
2/01	Muntelier (Zwi)	Albert Van Damme		
6/01	's Gravenwezel	Roger De Vlaeminck		
7/01	Ename	Albert Van Damme		
7/01	San Lorenzo di Parabiago (Ita)	Roger De Vlaeminck		
14/01	Vossem	Albert Van Damme		
14/01	Castelldefels (Spa)	Roger De Vlaeminck		
20/01	Frechen (Dui)	Albert Van Damme	Roger De Vlaeminck	
20/01	Dortmund (Dui) (indoor)	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
21/01	Overijse	Roger De Vlaeminck		Eric De Vlaeminck
27/01	Wervik	Eric De Vlaeminck		
28/01	Zürich (Zwi)	Albert Van Damme		
4/02	Sint-Maria-Horebeke (BK)	Albert Van Damme		
10/02	Nieuwerkerken-Aalst	Albert Van Damme	Eric De Vlaeminck	
11/02	Bertem	Albert Van Damme	Eric De Vlaeminck	
17/02	Kluisbergen	Albert Van Damme		Daniel Van Damme
17/02	Middelkerke	Eric De Vlaeminck		
18/02	Heusden (O.Vl.)	Albert Van Damme		
25/02	Londen (Gbr) (WK)	Eric De Vlaeminck		
4/03	Archanda (Spa)	Peter Frischknecht (Zwi)		Albert Van Damme

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	3	7	6
Roger De Clercq	0	0	0
Eric De Vlaeminck	11	3	2
Roger De Vlaeminck	11	3	0
Albert Van Damme	35	4	4
Daniel Van Damme	2	1	2

Het vergeten succesjaar van Albert Van Damme. Bij het zoeken naar het meest aantal overwinningen in een winterseizoen wordt steeds gekeken naar de jaren waarin Albert Van Damme en Eric De Vlaeminck met het mes tussen de tanden streden (1966-1971), maar wordt dit jaar uit het oog verloren. Eric De Vlaeminck was op de sukkel, zaken waar we hier niet verder op ingaan, en 'Berten' zag zijn kans. De Belgische kampioenentrui veroverde hij met gemak, de zeges stapelden zich op en de ultieme bekroning zou in London volgen, namelijk de wereldtitel. Jammer voor Albert, maar Eric verrees uit zijn as en kaapte de wereldtitel voor een zevende keer weg en wat tot de bekende uitspraak tijdens het interview met Fred De Bruyne leidde: "Het wereldkampioenschap? Dat is van mij Fred."

Qua onderlinge duels voor de eerste twee plaatsen hielden beide titanen elkaar in evenwicht. Albert won drie keer van Eric, Eric drie keer van Albert. Als toetje versloeg Albert Roger ook twee keer in een rechtsreeks duel voor de eerste twee plaatsen.

In Lanaken was er nog een ouderwetse Eric De Vlaeminck-Albert Van Damme-René De Clercq.

René De Clercq zocht de sponsoring in Spanje.

Roger De Vlaeminck zocht de sponsoring in Italië. (Foto Eigen collectie)

Albert Van Damme zocht de sponsoring in West-Duitsland. (Fotobron Onbekend)

1973-74

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
22/09	Bredene	Norbert Dedeckere		Eric De Vlaeminck
22/09	Moerbeke-Waas	Albert Van Damme		
23/09	Pollare	Albert Van Damme		
24/09	Sint-Amandsberg	Norbert Dedeckere	René De Clercq	
30/09	Smetlede	Albert Van Damme		
6/10	Schelderode	Albert Van Damme		
7/10	Moerbeke	André Geirland	René De Clercq	
7/10	Wolvertem	Albert Van Damme		
15/10	Hansbeke	Albert Van Damme		
18/10	Ardooie	Eric Desruelle		René De Clercq
20/10	Noorderwijk	Albert Van Damme		
21/10	Lanaken	Albert Van Damme	René De Clercq	
27/10	Sint-Agatha-Berchem	René De Clercq		
27/10	Torhout	Albert Van Damme		
28/10	Schaffhausen (Zwi)	Albert Van Damme		
1/11	Sint-Maria-Horebeke	Albert Van Damme	René De Clercq	
3/11	Bellem	Albert Van Damme		Eric De Vlaeminck
4/11	Alza (Spa)	René De Clercq		
10/11	Zele	André Geirland	Albert Van Damme	
11/11	Lyon (Fra)	René De Clercq		
17/11	Zelzate	Albert Van Damme		
18/11	Onkerzele	René De Clercq		
24/11	Schoonaarde	Albert Van Damme		
25/11	Pasaia (Spa)	Ulli Müller (Zwi)		René De Clercq
25/11	Dietlikon (Zwi)	Albert Van Damme		
2/12	Berlin (Dui)	Albert Van Damme		
8/12	Arachavaleta (Spa)	Julien Vanden Haesevelde		René De Clercq
9/12	Zeveren	Albert Van Damme		
16/12	Valladolid (Spa)	René De Clercq		
22/12	Beernem	Albert Van Damme		
23/12	Aalter	Bert Vermeire	Albert Van Damme	Roger De Vlaeminck
23/12	Santander (Spa)	Peter Frischknecht (Zwi)	René De Clercq	
25/12	Oedelem	Albert Van Damme		
25/12	Overijse	Roger De Vlaeminck		
25/12	Irura (Spa)	Peter Frischknecht (Zwi)		René De Clercq
29/12	Schelderode	Albert Van Damme		
30/12	Borsbeke	Albert Van Damme		
30/12	Vanzo-Monselice (Ita)	Roger De Vlaeminck		
31/12	Llodio (Spa)	René De Clercq		
1/01	Rillaar	Albert Van Damme		
6/01	Overijse	Norbert Dedeckere	Roger De Vlaeminck	

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
6/01	Ibarra (Spa)	Albert Van Damme		
7/01	Otegem	Roger De Vlaeminck		
13/01	Castelldefels (Spa)	Albert Van Damme	René De Clercq	
13/01	Lainate (Ita)	Roger De Vlaeminck		
19/01	Volkegem	Roger De Vlaeminck		
19/01	San Sebastian (Spa)	René De Clercq		
20/01	Bilbao (Spa)	René De Clercq		
20/01	Luzern (Zwi)	Roger De Vlaeminck-Marcel Vaeyens		
26/01	Irun (Spa)	René De Clercq		
3/02	Beernem (BK)	Roger De Vlaeminck	Albert Van Damme	
10/02	Bertem	Albert Van Damme		
10/02	Edelare	Eric Desruelle		René De Clercq
17/02	Heusden	Roger De Vlaeminck		Albert Van Damme
24/02	Vera de Bidasoa (Spa) (WK)	Albert Van Damme	Roger De Vlaeminck	
2/03	Amorebieta (Spa)	Albert Van Damme		
9/03	Charleville-Mézières (Fra)	Albert Van Damme		

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	9	6	5
Roger De Clercq	0	0	0
Eric De Vlaeminck	0	0	2
Roger De Vlaeminck	7	2	1
Albert Van Damme	28	3	1
Daniel Van Damme	0	0	0

De ultieme bekroning, de wereldtitel, kwam er voor Albert Van Damme dan toch in het seizoen 1973-74. Het Belgisch kampioenschap moest hij wel aan Roger De Vlaeminck laten, in het Spaanse Vera de Bidasoa was het omgekeerd. Of Eric De Vlaeminck dit had kunnen voorkomen zal altijd onbeantwoord blijven. Eric, nog altijd op de sukkel, behaalde amper twee derde plaatsen. Met ook Daniel Van Damme die gestopt was bleef er van de broederparenstrijd niet veel meer over. Roger De Vlaeminck koos zijn wedstrijden uit in functie van zijn voorbereiding op het wegseizoen, dus veel tegenstand van die kant was er niet meer.

Geen een-tweetjes meer met de broers, geen De Vlaeminck-Van Damme-De Clercq podium meer, slechts een keer een Albert Van Damme-Roger De Vlaeminck, namelijk op het wereldkampioenschap en slechts een De Vlaeminck-Van Damme, namelijk op het Belgisch kampioenschap.

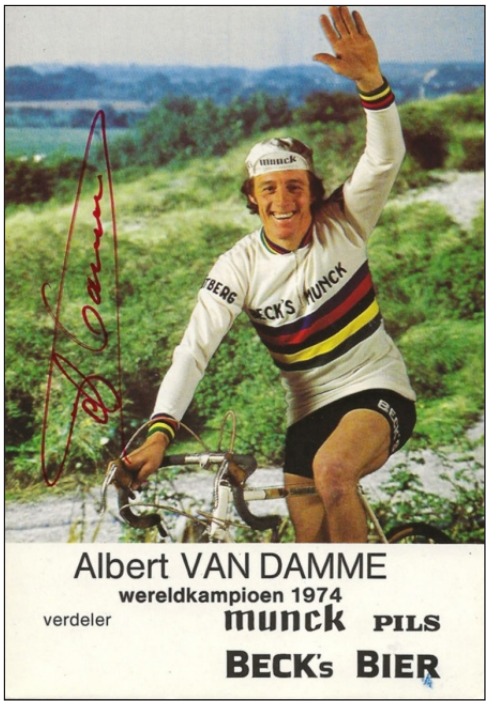

Eindelijk de zo verdiende wereldtitel voor Albert Van Damme.

Daniel en Albert Van Damme, stilaan 'oude krijgers'. (Foto's Eigen collectie)

Ook bij René De Clercq beginnen de jaren te wegen. (Foto Eigen collectie)

1974-75

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
21/09	Moerbeke-Waas	Eric De Vlaeminck	Daniel Van Damme	
22/09	Pollare	Eric De Vlaeminck		
22/09	Wingene	André Geirland	Albert Van Damme	
28/09	Nederzwalm	Eric De Vlaeminck		
28/09	Smetlede	Albert Van Damme		
5/10	Schelderode	Eric De Vlaeminck		
13/10	Wetteren	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme	
14/10	Hansbeke	Albert Van Damme		
20/10	Kortemark	Eric De Vlaeminck		
1/11	Sint-Maria-Horebeke	Marc De Block	Albert Van Damme	
2/11	Zwijndrecht	Roger De Vlaeminck		
3/11	Irun (Spa)	Willy van Malderghem		René De Clercq
3/11	Bäch (Zwi)	Albert Van Damme		
9/11	Teralfene	Eric De Vlaeminck		
10/11	Volketswil (Zwi)	Albert Zweifel (Zwi)		Albert Van Damme
11/11	Asse-Meldert	Norbert Dedeckere	Albert Van Damme	
17/11	Irura (Spa)	Albert Van Damme		
22/11	Luxembourg (Lux)	Norbert Dedeckere	René De Clercq	
24/11	Overijse	Roger De Vlaeminck-Frans Verbeeck		
1/12	Berlin (Dui)	Albert Van Damme		
1/12	Barakaldo (Spa)	René De Clercq		
8/12	Zeveren	Roger De Vlaeminck		
8/12	Arachavaleta (Spa)	Albert Van Damme		René De Clercq
14/12	Wetteren	Albert Van Damme		
15/12	Nederzwalm	Albert Van Damme		
15/12	Valladolid (Spa)	Rolf Wolfshohl (Dui)		René De Clercq
16/12	Iseo (Ita)	Roger De Vlaeminck		Eric De Vlaeminck
22/12	Aalter	Bert Vermeire		Albert Van Damme
22/12	Munkzwalm	Roger De Vlaeminck		
25/12	Jezus-Eik	Roger De Vlaeminck		
25/12	Oedelem	Eric Desruelle		Albert Van Damme
25/12	Semmerzake	Marc De Block	Eric De Vlaeminck	René De Clercq
28/12	Achter-Olen	Albert Van Damme		
29/12	Irun	Albert Van Damme		
29/12	Wambrechies (Fra)	Roger De Vlaeminck		
1/01	Rillaar	Albert Van Damme		
1/01	Areta-Beli Llodio (Spa)	René De Clercq		
1/01	Den Haag (Ned)	Roger De Vlaeminck		
4/01	Overijse	Roger De Vlaeminck		Eric De Vlaeminck
4/01	Zillebeke	Albert Van Damme		

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
5/01	Ibarra (Spa)	Klaus-Peter Thaler (Dui)	René De Clercq	
6/01	Solbiate Olona (Ita)	Roger De Vlaeminck		
12/01	Volkegem (BK)	Roger De Vlaeminck	Eric De Vlaeminck	
18/01	Eeklo	Eric De Vlaeminck		
19/01	Vossem	Eric De Vlaeminck		
19/01	San Sebastian (Spa)	Rafael Gonzalez (Spa)	René De Clercq	
19/01	Wetzikon (Zwi)	Peter Frischknecht (Zwi)	Roger De Vlaeminck	
25/01	Bavikhove	Julien Vanden Haesevelde	René De Clercq	
26/01	Melchnau (Zwi) (WK)	Roger De Vlaeminck		
2/02	Munte	Eric De Vlaeminck		
2/02	Choulex (Zwi)	Roger De Vlaeminck (2 reeksen)		
8/02	Middelkerke	Eric De Vlaeminck		
9/02	Bertem	Eric De Vlaeminck		
16/02	Heusden (O. Vl.)	Eric De Vlaeminck		
23/02	Lobbes	Eric De Vlaeminck		
2/03	Beernem	Eric De Vlaeminck		

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	2	4	4
Roger De Clercq	0	0	0
Eric De Vlaeminck	15	2	2
Roger De Vlaeminck	11	1	0
Albert Van Damme	12	4	3
Daniel Van Damme	0	1	0

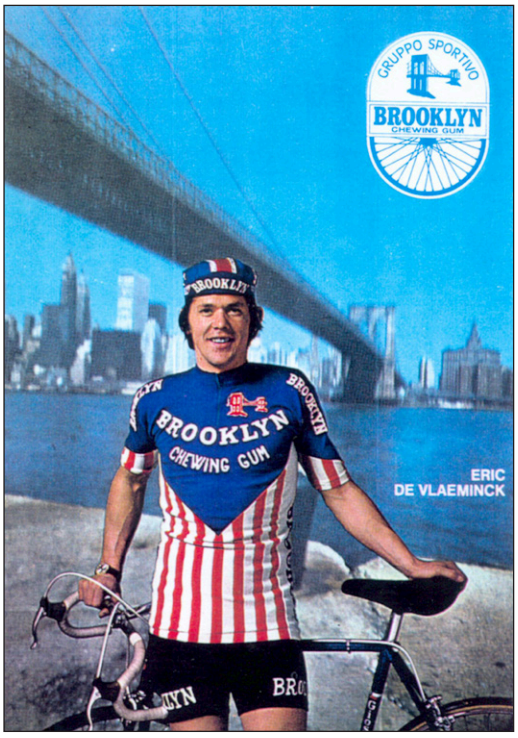

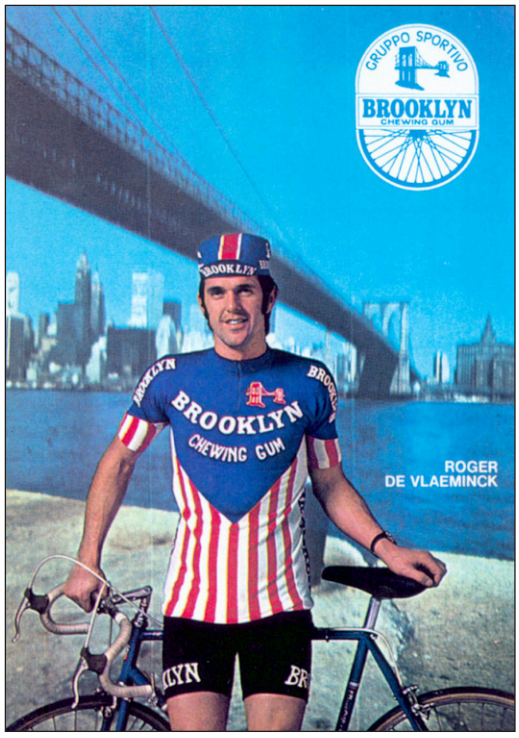

Eric en Roger De Vlaeminck samen bij Brooklyn. Roger gooide een Italiaanse reddingsboei naar zijn broer.

Er kwam stilaan een einde aan het boeiende tijdperk van de strijd tussen de duo's. Een herrezen Eric De Vlaeminck haalde het dit seizoen met 15 overwinningen in onze broederparenrangschikking. Samen met Roger die er 11 behaalde beheersten zij het veldrijden. Albert Van Damme naderde de 35 jaar en had, naast het veldrijden, nog een bloeiende bloemisterij en een paar andere bijberoepen. Het begon stilaan te wegen. Eric en Roger waren daarentegen full-time profs, maar Roger zat tijdens het wegseizoen nog volop in strijd met kleppers zoals Eddy Merckx, Walter Godefroot, Frans Verbeeck, Felice Gimondi, Freddy Maertens, enz ... Eric leefde met ups en downs en zou nooit meer de veldrijder van weleer worden. Slechts een een-tweetje in Volkegem waar Roger won voor Eric. En slechts tweemaal een De Vlaeminck die een Van Damme naar de tweede plaats verwees. Het was telkens Eric die in het begin van het seizoen een kort wederoptredende Daniel Van Damme versloeg en in Wetteren hetzelfde deed met Albert. Roger De Vlaeminck herhaalde de dubbel (Belgisch kampioen en Wereldkampioen) die zijn broer reeds driemaal verwezenlijkt had.

Albert Van Damme stilaan op de terugweg, maar ook een oude leeuw kan nog brullen. (Foto Eigen collectie)

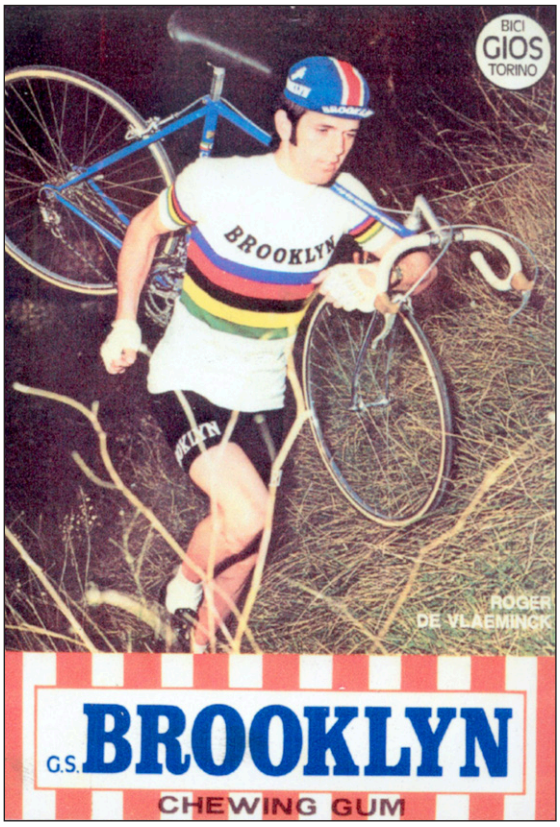

Roger De Vlaeminck werd op zijn beurt Wereldkampioen in het veld. Het leidde wel tot een breuk met broer Eric.

1975-76

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
18/01	Volkegem	Marc De Block		Roger De Vlaeminck
14/02	Duffel	Marc De Block	Albert Van Damme	
20/09	Moerbeke-Waas	Albert Van Damme		
27/09	Nederzwalm	Eric Desruelle	Albert Van Damme	
5/10	Wolvertem	Albert Van Damme		
12/10	Wetteren (PK)	Albert Van Damme		
13/10	Hansbeke	Albert Van Damme		
19/10	Kortemark	Eric Desruelle		Albert Van Damme
25/10	Sint-Agatha-Berchem	Norbert Dedeckere	Albert Van Damme	
26/10	Massemen	Albert Van Damme		
6/11	Steenhuffel	Albert Van Damme		
15/11	Brakel	Eric Desruelle		Albert Van Damme
16/11	Lanaken	Albert Van Damme		
22/11	Schoonaarde	Marc De Block	Albert Van Damme	
29/11	Ligny	Albert Van Damme		
29/11	Overijse	Roger De Vlaeminck		
7/12	Zeveren	Roger De Vlaeminck		
7/12	Pasaia (Spa)	Klaus-Peter Thaler (Dui)	Albert Van Damme	
8/12	Arachavaleta (Spa)	Klaus-Peter Thaler (Dui)	Albert Van Damme	
13/12	Kayl (Lux)	André Wilhelm (Fra)	Albert Van Damme	
14/12	Meilen (Zwi)	Albert Zweifel (Zwi)		Roger De Vlaeminck
21/12	Aalter	Roger De Vlaeminck		Albert Van Damme
25/12	Oedelem	Albert Van Damme		
25/12	Semmerzake	Roger De Vlaeminck		
26/12	Binago (Ita)	Roger De Vlaeminck		
27/12	Diegem	Albert Van Damme		
28/12	Wambrechies (Fra)	Roger De Vlaeminck		
1/01	Rillaar	Albert Van Damme		
2/01	Muntelier (Zwi)	Peter Frischknecht (Zwi)	Roger De Vlaeminck	
3/01	Steinmaur (Zwi)	Roger De Vlaeminck	Peter Frischknecht (Zwi)	
31/01	Tecknau (Zwi)	Roger De Vlaeminck		
1/02	Amorebieta (Spa)	Mart. Albeniz (Spa)		Albert Van Damme
1/02	Hägendorf (Zwi)	Albert Zweifel (Zwi)	Roger De Vlaeminck	

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	0	0	0
Roger De Clercq	0	0	0
Eric De Vlaeminck	0	0	0
Roger De Vlaeminck	8	2	2
Albert Van Damme	11	7	4
Daniel Van Damme	0	0	0

Met Eric De Vlaeminck die weer eens in een dip zat, kwam de tegenstand in België voor Albert Van Damme, naast andere renners zoals Bert Vermeire, Marc De Block, Eric Desruelle, Jan Teugels en Julien Vanden Haesevelde, enkel nog van Roger De Vlaeminck want ook René De Clercq had zijn fiets aan de wilgen gehangen. Geen Belgisch kampioenschap (Marc De Block met opgave van Roger De Vlaeminck en Albert Van Damme) of wereldkampioenschap (Albert Van Damme slechts 9de) voor een De Vlaeminck, Van Damme of De Clercq, het was geleden van 1961 in het Belgisch kampioenschap met Firmin Van Kerrebroeck en 1967 voor het wereldkampioenschap met Renato Longo. Acht jaar lang waren deze titels voor een Van Damme of een De Vlaeminck. Voor het Belgisch kampioenschap was het zelfs 14 jaar lang de titel voor een van de drie broederparen.

In dit winterseizoen was er zelfs nooit een rechtstreeks duel voor de eerste twee plaatsen tussen Albert Van Damme en Roger De Vlaeminck.

René De Clercq, Eric De Vlaeminck en Albert Van Damme moeten plooien voor de jonge garde. (Foto's Eigen collectie)

1976-77

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
2/01	Ottenburg	Albert Van Damme		
2/01	Ename	Marc De Block	Eric De Vlaeminck	
25/09	Nederzwalm	Eric De Vlaeminck		
3/10	Wolvertem	Eric De Vlaeminck		Albert Van Damme
9/10	Leupegem	Albert Van Damme		
10/10	Wetteren	Eric De Vlaeminck		
16/10	Wichelen	Albert Van Damme		
17/10	Hansbeke (PK)	Eric De Vlaeminck		
24/10	Berlaar	Bert Vermeire		Eric De Vlaeminck
30/10	Bellem	Eric Desruelle	Eric De Vlaeminck	
31/10	Adegem	André Geirland	Eric De Vlaeminck	
1/11	Sint-Maria-Horebeke	Eric De Vlaeminck		
11/11	Munte	Albert Zweifel (Zwi)	Eric De Vlaeminck	
13/11	Brakel	Eric De Vlaeminck		
14/11	Battel	Eric De Vlaeminck		
21/11	Overijse	Eric De Vlaeminck		
28/11	Lanaken	Eric De Vlaeminck		
11/12	Borsbeke	Eric De Bruyne	Albert Van Damme	
12/12	Eernegem	Eric Desruelle		Eric De Vlaeminck
19/12	Volpiano (Ita)	Roger De Vlaeminck		
25/12	Oedelem	Bert Vermeire	Albert Van Damme	
26/12	Diegem	Albert Van Damme		
26/12	Wambrechies (Fra)	Roger De Vlaeminck		
1/01	Rillaar	Albert Van Damme		
2/01	Brenta Valcuvia-Varese (Ita)	Roger De Vlaeminck		
8/01	Zillebeke	Eric De Vlaeminck		Albert Van Damme
9/01	Overijse	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	
16/01	Munte (BK)	Marc De Block	Albert Van Damme	Eric De Vlaeminck
23/01	Vossem	Bert Vermeire	Eric De Vlaeminck	Albert Van Damme
30/01	Hannover (Dui) (WK)	Albert Zweifel (Zwi)		Eric De Vlaeminck
5/02	Middelkerke	Norbert Dedeckere	Albert Van Damme	
6/02	Bertem	Marc De Block	Albert Van Damme	
12/02	Gooik	Albert Van Damme		
13/02	Heusden	Eric De Vlaeminck		
13/02	Charleville-Mézières (Fra)	Albert Zweifel (Zwi)		Albert Van Damme
20/02	Merchtem	André Geirland	Albert Van Damme	
26/02	Gits	Eric De Vlaeminck		
6/03	Tielrode	Marc De Block	Eric De Vlaeminck	

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	0	0	0
Roger De Clercq	0	0	0
Eric De Vlaeminck	13	6	4
Roger De Vlaeminck	3	1	0
Albert Van Damme	6	6	4
Daniel Van Damme	0	0	0

Het seizoen 1976-77 gaf de De Vlaeminck-fans weer wat hoop. Eric verscheen terug in het veld en behaalde 13 overwinningen waardoor hij beter deed dan 'aartsvijand' Albert Van Damme en broer Roger. De broers deden nog een een-twee in Overijse. Voor de onderlinge duels tussen Albert Van Damme en Eric De Vlaeminck was het al kijken naar een 1-3 in Wolvertem en Zillebeke in het voordeel van Eric, een 2-3 in Vossem, eveneens voor Eric en een 2-3 in Munte op het Belgisch kampioenschap in het voordeel van Albert.

Marc De Block hernieuwde zijn nationale titel en op het wereldkampioenschap redde Eric De Vlaeminck de Belgische eer met een derde plaats na de Zwitsers Zweifel en Frischknecht.

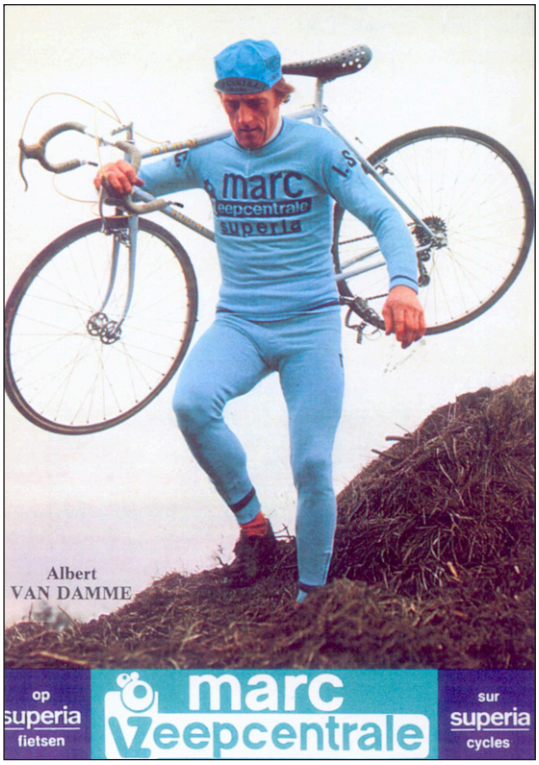

Voor Albert Van Damme gaat het letterlijk en figuurlijk bergaf.

Eric De Vlaeminck in een gerecupereerde trui uit de Tour de France en een broek van Brooklyn. (Foto Eigen collectie)

1977-78

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
23/10	Torhout	Roger De Vlaeminck		
30/10	Beernem	Roger De Vlaeminck		
30/10	Massemen	Albert Van Damme		
1/11	Horebeke	Roger De Vlaeminck		
6/11	Hulsberg (Ned)	Paul De Brauwer	Albert Van Damme	
13/11	Adegem	Roger De Vlaeminck		
13/11	Onkerzele	Marc De Block		Albert Van Damme
20/11	Overijse	Roger De Vlaeminck		
27/11	La Chaussée-Gesté (Fra)	Roger De Vlaeminck		
4/12	Deinze	Roger De Vlaeminck		
11/12	Asse	Roger De Vlaeminck		
18/12	Aalter	Roger De Vlaeminck		
8/01	Beernem (BK)	Roger De Vlaeminck		
14/01	Zillebeke	Roger De Vlaeminck		
15/01	Munte	Roger De Vlaeminck		
5/03	Oostakker	Albert Van Damme		

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	0	0	0
Roger De Clercq	0	0	0
Eric De Vlaeminck	0	0	0
Roger De Vlaeminck	12	0	0
Albert Van Damme	2	1	1
Daniel Van Damme	0	0	0

Het einde van de carrière van Albert Van Damme kwam in zicht, Eric De Vlaeminck was weer op de sukkel, Daniel Van Damme en de gebroeders De Clercq waren al lang gestopt, dus bleef enkel Roger De Vlaeminck over om het roemrijke verleden nog wat glans te geven. Het resulteerde in 12 overwinningen waaronder het Belgisch kampioenschap (Albert Van Damme 4de). Het wereldkampioenschap was weer voor de Zwitsers met nu een West-Duitser, Klaus-Peter Thaler op de derde plek.

Twee sterren van het veldrijden, ondertussen voorbijgestoken door Roland Liboton. (Foto's Eigen collectie)

1978-79

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
8/10	Gistel-Zevekote	Ivan Messelis		Eric De Vlaeminck
22/10	Asper	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	
1/11	Harelbeke	Eric De Vlaeminck		
18/11	Dworp	Jan Teugels	Eric De Vlaeminck	
26/11	Neder-over-Heembeek	Eric De Vlaeminck		
3/12	Zeveren	Eric De Vlaeminck		
10/12	Merelbeke	Eric De Vlaeminck		
23/12	Volkegem	Eric De Vlaeminck		Roger De Vlaeminck
6/01	Zillebeke	Eric De Vlaeminck		
7/01	Overijse	Jan Teugels	Roger De Vlaeminck	
14/01	Koersel (BK)	Jan Teugels	Roger De Vlaeminck	
3/02	Eeklo	Eric De Vlaeminck		
18/02	Beernem	Jan Teugels		Eric De Vlaeminck

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	0	0	0
Roger De Clercq	0	0	0
Eric De Vlaeminck	8	1	2
Roger De Vlaeminck	0	3	1
Albert Van Damme	0	0	0
Daniel Van Damme	0	0	0

Eric kwam nog maar eens terug en zo waren het enkel de De Vlaeminck's die nog in het veld terug te vinden waren. Eric won nog acht maal en in Asper stonden de beide broers nog eens op de hoogste treden van het podium. In de kampioenschappen was een tweede plaats van Roger De Vlaeminck na Jan Teugels het beste resultaat.

Eric De Vlaeminck aan het einde van een schitterende carrière. (Foto Eigen collectie)

1979-80

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
6/10	Schelderode	Eric De Vlaeminck		
7/10	Zevekote	Eric De Vlaeminck		
14/10	Kapelle-op-den-Bos	Eric De Vlaeminck		
20/10	Beernem	Eric De Vlaeminck		
21/10	Gavere	Roger De Vlaeminck		
22/10	Lanaken	Eric De Vlaeminck		
4/11	Breendonk	Eric De Vlaeminck		
11/11	Niel	Bert Vermeire	Eric De Vlaeminck	
25/11	Fourmies (Fra)	Bert Vermeire		Eric De Vlaeminck
8/12	Steenhuize	Paul De Brauwer	Eric De Vlaeminck	
15/12	Wetteren (PK)	Paul De Brauwer	Eric De Vlaeminck	
16/12	Rillaar	Roland Liboton	Roger De Vlaeminck	
24/12	Boekhoute	Rein Groenendaal (Ned)	Roger De Vlaeminck	
25/12	Oedelem	Bert Vermeire	Eric De Vlaeminck	
30/12	Diegem	Roger De Vlaeminck		
31/12	Beernem	Roger De Vlaeminck		
19/01	Eeklo	Eric De Vlaeminck	Roger De Vlaeminck	
20/01	Munte	Paul De Brauwer		Eric De Vlaeminck
23/02	Zelzate	Eric De Vlaeminck		

Naam	1ste	2de	3de
René De Clercq	0	0	0
Roger De Clercq	0	0	0
Eric De Vlaeminck	8	4	2
Roger De Vlaeminck	3	3	0
Albert Van Damme	0	0	0
Daniel Van Damme	0	0	0

Het laatste seizoen van Eric De Vlaeminck wat meteen het einde betekende van een mooi tijdperk in de Belgische veldritgeschiedenis. Er was ondertussen een nieuwe ster aan het veldritfirmament verschenen met de naam Roland Liboton die al direct de dubbel pakte, Belgisch kampioen en Wereldkampioen.

De voorlaatste overwinning van Eric De Vlaeminck was op 19 januari 1980 in zijn eigenste Eeklo. Broer Roger werd er tweede. Het was het laatste een-tweetje.

1980-87

1980-81

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
11/01	Marcq-en-Barœul (Fra)	Roger De Vlaeminck		
15/02	Lanarvilly (Fra)	Roger De Vlaeminck		

1981-82

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
6/12	Dorst (Ned)	Roger De Vlaeminck-Fritz Pirard (Ned)		
13/12	Rillaar	Roger De Vlaeminck		
20/12	Asse-Krokegem	Roger De Vlaeminck		
27/12	Diegem	Roger De Vlaeminck		
9/01	Zillebeke	Rein Groenendaal (Ned)		Roger De Vlaeminck
17/01	Gavere-Asper	Roger De Vlaeminck		

1982-83

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
26/09	Wingene	Rein Groenendaal (Ned)		Roger De Vlaeminck
2/10	Sint-Laureins	Roger De Vlaeminck		
10/10	Kapelle-op-den-Bos	Roger De Vlaeminck		
17/10	Breendonk-Puurs	Roger De Vlaeminck		
19/12	Asse-Krokegem	Roland Liboton		Roger De Vlaeminck
1/01	Rillaar	Bert Vermeire		Roger De Vlaeminck

1983-84

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
2/10	Moerbeke-Waas	Roger De Vlaeminck		
9/10	Wetteren	Paul De Brauwer		Roger De Vlaeminck
16/10	Breendonk-Puurs	Rudy De Bie	Roger De Vlaeminck	
1/11	Putte-Peulis	Rudy De Bie		Roger De Vlaeminck
13/11	Mechelen-Battel	Yvan Messelis	Roger De Vlaeminck	
?	Pontevedra (Spa)			Roger De Vlaeminck
?	Marcq-en-Barœul (Fra)			Roger De Vlaeminck

1984-85

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
8/01	Beervelde	Jan Teugels		Roger De Vlaeminck
22/01	Overijse (Ploegkoers)	Roger & Eric De Vlaeminck		

1985-86

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
14/12	Torhout	Johan Ghyllebert		Roger De Vlaeminck
26/12	Torhout	Paul De Brauwer	Roger De Vlaeminck	
?	Lunéville (Fra)	Roger De Vlaeminck		
?	Azpeitia (Spa)			Roger De Vlaeminck

1986-87

Datum	Plaats	1ste	2de	3de
18/01	Luterbach (Fra)	Roger De Vlaeminck		
24/10	Middelkerke	Wim Lambrechts	Roger De Vlaeminck	
14/11	Bapaume (Fra)	Bruno Lebras (Fra)		Roger De Vlaeminck
?	Finale Ligure (Ita)			Roger De Vlaeminck

Naam	1ste	2de	3de
Roger De Vlaeminck	12	4	13

Roger De Vlaeminck deed nog verder, zowel op de weg als in het veld. Afscheid nemen van de wielersport (en zijn jeugd) viel hem zwaar en hij maakte een paar keer een comeback. In totaal werden nog 12 overwinningen teruggevonden, 4 tweede plaatsen en 13 derde plaatsen. Maar sommige resultaten waren zo obscuur dat ze zelfs in Velo niet opgenomen werden.

Roger De Vlaeminck in zijn nadagen. (Foto's Eigen collectie)

De veldritliefhebbers moesten het 10 jaar doen met de overheersing van Roland Liboton. Toch in België want daar waar in het begin gedacht werd dat Roel het record van Eric De Vlaeminck qua wereldtitels op zijn minst zou evenaren, bleef hij steken op vier[8].

Vervolgens zou België een 'gewoon' veldritland worden met nu en dan een Wereldkampioen (Danny De Bie, Paul Herygers) en meerdere Belgische kampioenen (Danny De Bie, Paul Herygers, Peter Van den Abeele, Marc Janssens en Erwin Vervecken). Tot de in 1989 tot bondscoach aangestelde Eric De Vlaeminck vanaf 1998 succes begon te krijgen met de lichting jongeren die hij opgeleid had. België werd HET veldritland en de medailleoogst was hallucinant. België veroverde onder zijn leiding 29 medailles bij de junioren (5), liefhebbers/beloften (11) en profs (13). In 2000 bij de beloften en in 2002 bij de profs bezette België zelfs het volledige podium. Iets wat later nog zeven maal herhaald werd (4 x bij de profs, 2 x bij de beloften en 1 x bij de junioren).

Opmerkingen

- Als ik de totale som neem van de podiumplaatsen tussen 1 september 1959 en 31 maart 1986 dan levert dit het volgende op:

Naam	1ste	2de	3de
Albert Van Damme	396	139	78
Eric De Vlaeminck	277	62	32
Roger De Clercq	188	65	19
Roger De Vlaeminck	102	52	34
René De Clercq	82	93	60
Daniel Van Damme	36	37	46

Daarbij dient opgemerkt dat Albert Van Damme altijd beweert meer dan 400 overwinningen geboekt te hebben. Dit kan kloppen gezien de resultaten van voor 1 september 1959 onvoldoende gekend zijn.

Voor Roger De Clercq zijn de waarschijnlijk onvolledige uitslagen voor september 1954-maart 1959:

Roger De Clercq	1ste	2de	3de
1954-55	5	5	1
1955-56	3	2	1
1956-57	16	8	3
1957-58	9	10	0
1958-59	0	3	2
Totaal	33	28	7

Ook voor Albert Van Damme werd nog een overwinning gevonden op 16 februari 1959 in Laarne. Wat dan het volgende totaalbeeld geeft:

	1ste	2de	3de
Albert Van Damme	397	139	78
Eric De Vlaeminck	277	62	32
Roger De Clercq	221	93	26

8 De wereldtitel bij de amateurs wordt hier niet meegeteld.

	1ste	2de	3de
Roger De Vlaeminck	102	52	34
René De Clercq	82	93	60
Daniel Van Damme	36	37	46

- In Laarne, thuisdorp van de Van Damme's was er in de periode die hier bekeken werd 25 maal een veldrit (inclusief liefhebberswedstrijden) waarbij een van de broederparen op het podium stond. In sommige seizoenen waren er zelfs drie veldritten in Laarne (1961-62, 1963-64, 1964-65, 1965-66 en 1966-67). Van die 25 veldritten won Albert Van Damme er 14 en Daniel Van Damme twee. Eric De Vlaeminck won driemaal in het hol van de leeuw, Roger eenmaal en Roger De Clercq ook eenmaal. De andere overwinningen waren voor Herman Van Caester, Julien Vanden Haesevelde, Rolf Wolfshohl en Bert Vermeire.
- In Eeklo, thuisstad van de De Vlaeminck's was er in de periode die hier bekeken werd 14 maal een veldrit (inclusief liefhebberswedstrijden) waarbij een van de broederparen op het podium stond. Van die 14 veldritten won Eric De Vlaeminck er 12 en Roger De Vlaeminck twee. Ook de drie koppelveldritten werden gewonnen door Eric De Vlaeminck (2 x met Eddy Merckx, 1 x met Jempi Monseré).
- Er kan geargumenteerd worden dat door de vele veldritten in die periode het aantal overwinningen scheef getrokken wordt t.o.v. de huidige generatie. De overwinningen van Mathieu van der Poel zijn hoofdzakelijk behaald in klassementscrossen. Dit is min of meer dezelfde discussie als bij het aantal overwinningen van Eddy Merckx en Rik Van Looy. Worden criteriums en kermiskoersen (toen veel meer ingericht dan nu) wel of niet meegeteld. Wij van WAAIERS hebben geoordeeld dat die criteriums toen wel op het scherp van de snee uitgevochten werden, in tegendeel tot nu, en dat dit voor de veldritten ook zo kan bezien worden.
- Voor Roland Liboton heb ik ook eens gekeken hoe het zat met zijn rechtstreekse tegenstander van toen, Hennie Stamsnijder. In 1983-84 eindigde Stamsnijder zeven x tweede na Liboton en eenmaal derde.
- Bij Mathieu van der Poel werd er natuurlijk gekeken naar het resultaat van Wout van Aert. Die werd in 2017-18 maar liefst 14 x tweede en 3 x derde.

Op 14 november 2023 verscheen in Het Nieuwsblad een interview met Albert Zweifel. Zweifel zei daarin: "In mijn beste jaren won ik zo'n 28 crossen per seizoen, waarvan de overgrote meerderheid in eigen land".

Indien waar zou hem dat op een gedeelde 12de plaats in de rangschikking met meeste overwinningen brengen. Aan WAAIERS dus om dit te trachten verifiëren.

In een artikel dat teruggevonden werd op internet (https://fitforlife.ch/wp-content/uploads/attachments/Zweifel-Albert_5.2010.pdf) kon teruggevonden worden dat hij enkel in het seizoen 1975-76 aan die 28 overwinningen kwam.

De combinatie van de jaarboeken van Velo en de digitaal raadpleegbare Zwitserse kranten leverde 27 overwinningen op. Dat was ook de conclusie in de Zwitserse kranten bij de beschouwing van het veldritseizoen 1975-76.

Op basis van de jaarboeken van Velo komen we aan volgende tabel[9]:

9 De datums van de wedstrijden kunnen verschillen, soms kon uit het krantenartikel niet afgeleid worden wanneer de veldrit juist doorging, dan werd de datum van het verschijnen van het artikel genomen.

#	Datum	Plaats
1	6/okt	Ebmatingen
2	13/okt	Embrach
3	19/okt	Lausen
4	20/okt	Boningen
5	27/okt	Steinmaur
6	1/nov	Aubonne
7	2/nov	Aigle
8	10/nov	Zürich-Waid
9	11/nov	Munte
10	16/nov	Rüti
11	22/nov	Muhen
12	23/nov	Melchau
13	30/nov	Uster
14	9/dec	Sankt-Moritz
15	14/dec	Mellen
16	22/dec	Schaffhausen
17	26/dec	Dagmersellen
18	27/dec	Oberdriessbach
19	28/dec	Cheyres
20	1/jan	Pfäffikon
21	4/jan	Hombrectikon
22	11/jan	Zwitsers kampioenschap
23	18/jan	Wetzikon
24	25/jan	Wereldkampioenschap
25	1/feb	Hägendorf
26	8/feb	Wagen
27	16/feb	Herzogenbuchsee

Albert Zweifel in 1976. (Foto Eigen collectie)

Dat betekent dus dat Albert Zweifel niet op een gedeelde 12de plaats eindigt, maar op een gedeelde 16de plaats.

Albert Van Damme, recordhouder qua zeges in een veldritseizoen. (Foto Eigen collectie)

De pubkaarten

Vanaf WAAIERS 3-3 beginnen we met de pubkaarten van 1969.

FAEMA

FAEMA 1969 zal later uitgebreid besproken worden in de bijdragen over de geschiedenis van de FAEMA-ploegen.

Fagor

Voorkant:
Onderaan: Voornaam Naam
Datum en plaats van geboorte

Rugzijde:
Zie foto hiernaast

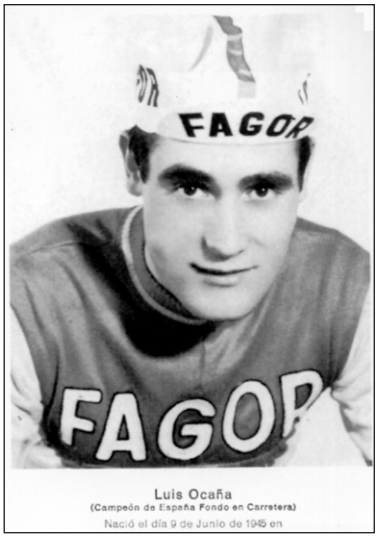

Luis Ocaña (Campeón de España Fondo en Carretara)[1]

Er zijn geen kaarten gekend van:

- Bernard Daguerre (amateur hors catégorie)
- Antonio Martín Castán (aficionado 1a especial)
- Jesús Ochotorena (reed waarschijnlijk voor Karpy)
- Juan Taquer
- Miguel Angel Vidal Suñen (amateur 1a especial)

Opmerkingen:

1. Er zijn 3 ploegfoto's gekend.

1 Deze kaart kan ook dateren van na het Spaans kampioenschap 1968.

Ferretti

Voorkant:
Foto
VOORNAAM NAAM

Rugzijde:
Zie foto hiernaast

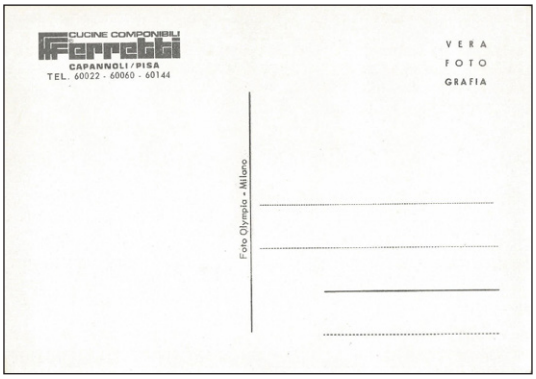

GIUSEPPE BEGHETTO (Kleur) (WK)
ROGER KINDT
ALBERT VAN VLIERBERGHE (actie)
ALBERT VAN VLIERBERGHE (zegegebaar)
LUIGI RONCAGLIA-GIORDANO TURRINI-GIUSEPPE BEGHETTO-SERGIO BIANCHETTO

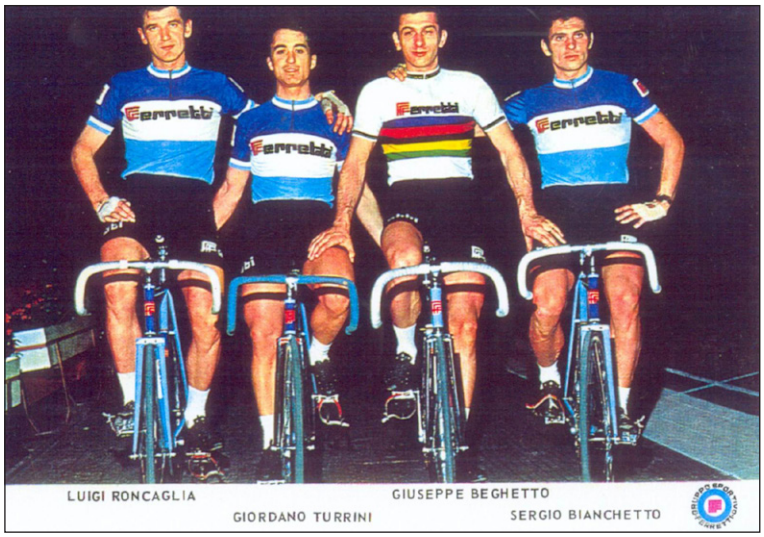

Er zijn geen kaarten gekend van:
Giorgio Bedini
Sergio Bianchetto
Eraldo Bocci (gastrenner? Ook bij Jago Mosca en Germanvox)
Giuseppe Bratzu
Leopoldo Cattelan
Silvano Davo
William Donati
Mogens Frey

Christian Pauwels (gastrenner? Ook als individueel)
Aldo Pifferi
Hugh Porter (gastrenner? Ook bij Mackeson-Whitbread)
Luigi Roncaglia
Alberto Rossetto
Renato Rota
Romano Tumellero
Giordano Turrini
Freddy Van Buynder (gastrenner? Ook bij Goldor-Hertekamp)
Reinhold Van den Bosch (gastrenner? Ook bij Goldor-Hertekamp en Geens-Diamant)
Julien Van Lint
Carlo Viviani

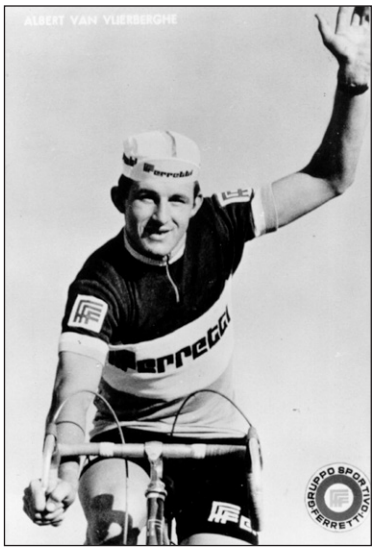

Opmerkingen:

1. Er is geen ploegfoto.
2. Er is wel een persoonlijke kaart van Julien Van Lint.

flandria-de Clerck-Krüger

Er zijn verschillende reeksen in 1969 plus enkele aparte pubkaarten.

Reeks 1: flandria-de Clerck

Dit is een verderzetting van de reeks die in 1968 startte.

Hier worden enkel de nieuwe exemplaren opgesomd.

Voorkant:
Bovenaan: Voornaam NAAM
Onderaan: publiciteit voor de Clerck en FLANDRIA

Rugzijde:
Zie foto hiernaast

Emile BODART
Paul CRAPEZ
Jaak DEBOEVER
Eric DE VLAEMINCK (WK)
Roger DE VLAEMINCK
Julien DE WINTER
Noël DEPAUW
Graeme GILMORE
Jean-Marie GOREZ
André GOSSELIN
Bernard JAROLEWSKI
Berno THOMA
Armand VAN DEN BEMPT
Alfons VAN PARIJS
Albert VANDEMOORTELE
Freddy VANDENBERGHE
André ZWAENEPOEL

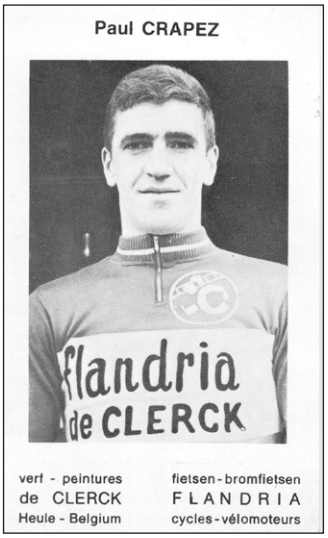

Er zijn (nog) geen kaarten gekend van:

Sergio Campadelli
Jaak Clauwaert
Wilfried Corneille
Adriano Dal Sie (amateur hors catégorie)
Jacques Germain
Marc Lievens
Jean-Pierre Monseré
Flori Ongenae
Ronny Van de Vyver
Ivan Verbiest

Reeks 2: flandria-de Clerck-Krüger

Groot formaat

Voorkant:
Onderaan: NAAM Voornaam

Rugzijde:
Zie foto hiernaast.

BODART Emile
COULON Michel
DAVID Wilfried
DE BLOCK Marc
DE BOEVER Jacques
DE PAUW Noël
DE VLAEMINCK Eric (WK)
DE VLAEMINCK Roger
DONIE Willy
FURNIERE Romain
GILMORE Graeme
GODEFROOT Walter
GOREZ Jean-Marie
HOUBRECHTS Tony
LEMAN Eric
MAHIEU Paul
NASSEN Pieter
THOMA Berno
VAN CLOOSTER Noël
VANDEVYVER Ronny

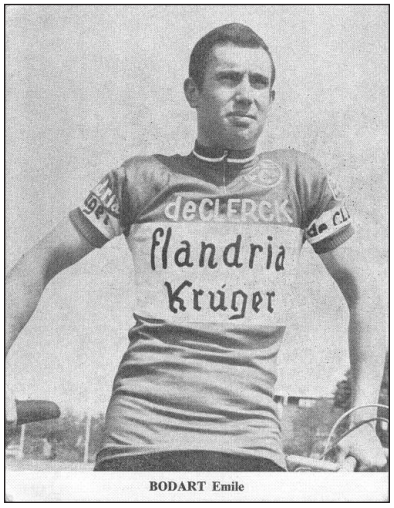

BODART Emile

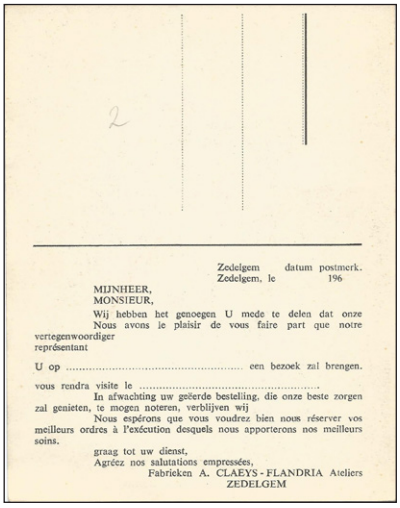
2

Zedelgem datum postmerk.
Zedelgem, le 196

MIJNHEER,
MONSIEUR,

Wij hebben het genoegen U mede te delen dat onze vertegenwoordiger
Nous avons le plaisir de vous faire part que notre représentant

U op ..... een bezoek zal brengen.
vous rendra visite le .....

In afwachting uw geëerde bestelling, die onze beste zorgen zal genieten, te mogen noteren, verblijven wij
Nous espérons que vous voudrez bien nous réserver vos meilleurs ordres à l'exécution desquels nous apporterons nos meilleurs soins.

graag tot uw dienst,
Agréez nos salutations empressées,
Fabrieken A. CLAEYS - FLANDRIA Ateliers
ZEDELGEM

Reeks 3: flandria-de Clerck-Krüger

Klein formaat

Voorkant:
Onderaan: Voornaam NAAM

Rugzijde:
Zie foto hiernaast.

Emile BODART
Michel COULON
Wilfried DAVID
Marc DE BLOCK
Jaak DEBOEVERE
Noël DE PAUW
Eric DE VLAEMINCK (WK)
Roger DE VLAEMINCK
Willy DONIE
Romain FURNIERE
Graeme GILMORE
Walter GODEFROOT
Jean-Marie GOREZ
Tony HOUBRECHTS
Eric LEMAN
Paul MAHIEU
Jean MONTEYNE
Pieter NASSEN
Berno THOMA
Noël VAN CLOOSTER
Ronny VANDEVYVER
Ludo VANDROMME

Michel COULON

Reeks 4: flandria-de Clerck-Krüger

Groot formaat

Voorkant:
Onderaan: Voornaam NAAM

Rugzijde:
Zie foto hiernaast.

Sergio CAMPEDELLI
Michel COULON
Gerard DAVID
Jacques DE BOEVERE
Romain DELOOF
Noel DEPAUW
Kamiel DEDECKERE
Willy DONIE
Roger DE VLAEMINCK
Graeme GILMORE
Daan HOLST
Bernard JAROLEWSKI
Eric LEMAN
Pol MAHIEU
Berno THOMA
Noel VAN CLOOSTER
Albert VANDEMOORTELE
Ronny VAN DE VIJVER
Daniel VERPLANCKE (in trainingstrui)

Opmerkingen:

1. Er is geen ploegfoto.

Germanvox-Wega

Voorkant:
Foto met bovenaan Voornaam Naam of Naam Voornaam
Onderaan publiciteit

Rugzijde:
Zie foto hiernaast.

(namen zoals ze op de pubkaarten staan)

- Antonio Albonetti
- Montanari Rino
- Pierozzi Ivan
- Ole Ritter Record mondiale dell'oro

Er zijn (nog) geen kaarten gekend van:

- Eraldo Bocci
- Franco Croce
- Primo Franchini
- Renato Laghi
- Vincenzo Mantovani
- Vito Taccone
- Giancarlo Toschi

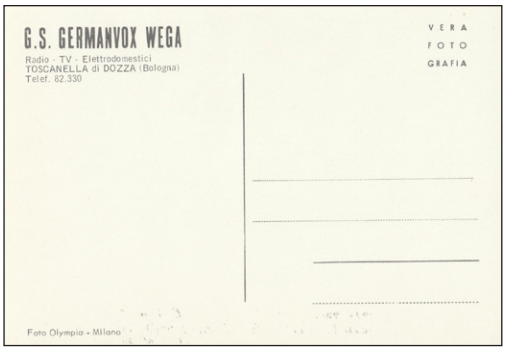

Opmerkingen:

1. Er is een ploegfoto gekend.
2. Er zijn twee aparte pubkaarten bekend van Ole Ritter en Rino Montanari.

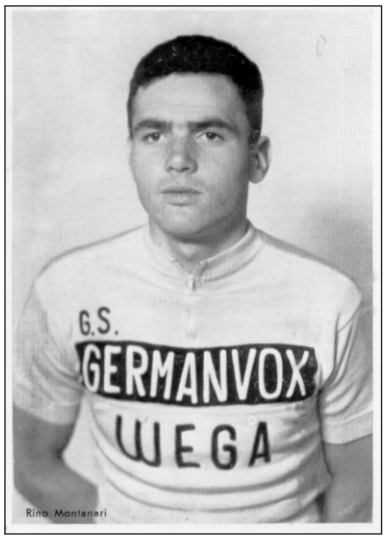

Ploegfoto's

FAGOR

1ª FILA (De Izquierda a Derecha), Lopez Rodriguez, Momeñe, Díaz, Matxain, (Director Deportivo), Santamarina, J. Galera, Perurena
2ª FILA (De Izquierda a Derecha), Silloniz, Mendiburu, Velez, J. Mº Errandonea, L. Ocaña, (Campeón de España), Aranzabal, J. Galera, Gabicagogeascoa.
FAGOR
G.D. FAGOR 1969

DE IZQUIERDA A DERECHA : M. GALERA - M. DIAZ - R. MENDIBURU - J. ARANZABAL - J.M. LOPEZ RODRIGUEZ - L. OCAÑA (CAMPEÓN DE ESPAÑA) - D. PERURENA - E. VELEZ - L.P. SANTAMARINA - J. GALERA - J.A. MOMEÑE - J. SILLONIZ - F. GABICA P. MATXAIN (DIRECTOR DEPORTIVO) - J.M. ERRANDONEA

De reeks

Omdat ik ervan uitga dat iedereen mijn boeken over de Belgische reeksen gekocht heeft zou ik hier een poging willen ondernemen om de Italiaanse, Franse, Nederlandse, Spaanse, Portugese en Duitse reeksen op te lijsten. Een immens werk, maar ik zou mij willen beperken tot de meest gekende reeksen, of liever die reeksen die nog enigszins gemakkelijk te verkrijgen zijn.

Nederland:

Uitgever: Epox Margarine

Sportkwartet spel met 6 x 4 kaarten van verschillende sporten

Kleur: 8,5 x 5,5 cm

Jaar van uitgave: ?

Elk kwartet (sportonderdeel) toont een foto van sportcoryfeeën uit de jaren ‘50/’60. Gedrukt op ruw en grauw-groen zwaar papier

Kwartet wielrennen:

J. Derksen
G. Schulte
W. van Est
A. van Vliet

Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

Deze rubriek stel ik open voor iedereen die iets wil vragen. Dit kan gaan van een vraag naar een uitslag van een wedstrijd, een deelnemerslijst, een vraag tot ruilen of (ver)kopen, aanvullingen voor incomplete prentenreeksen, zaken die te geef zijn, ...

Ik zie wel wat het oplevert en of het onder controle te houden is. Ik behou mij het voorrecht om eventueel zaken niet te publiceren indien dit blijkt te gaan om platte commercie.

Gelieve wel je contactgegevens te vermelden. Het is niet de bedoeling dat ik als tussenpersoon fungeer.

Vraag van Freddy Missotten:

Ik ben heel goed bevriend met Jos Meesters (78 j). Jos was een beloftevolle jonge renner-pistier uit Ekeren eind jaren 60, begin de jaren 70.

Hij was jarenlang actief in het wielermilieu en de laatste twintig jaar van het leven van Rik Van Steenbergen, deze laatste zijn steun en toeverlaat.

Jos was ook gedurende een periode co-sponsor van een wielerteam Beckers Snacks.

Ik zou heel graag wat meer info hierover willen bekomen, en zo mogelijk een trui van die periode.

Ik wil die graag aan Jos schenken, of minstens trachten uit te vlooien waar zo een trui zou kunnen bekomen worden.

Contact: Freddy Missotten via cycli.prom.freddy@telenet.be

Vraag van Rudy Romeyns:

Ik zoek nog van BIC de publiciteitskaart van Jan Janssen (voor wagen staand met fiets + boom), de publiciteitskaart van Romero met publiciteit (de mijne heeft er geen vooraan), de publiciteitskaart van Riotte, de z/w van Békou (amateur hors catégorie) en de z/w van Ward Sels.

Ook nog een afbeelding van Roger Giorgetti die amateur hors catégorie was bij BIC, het moet zelfs geen foto met BIC zijn. Zelfs in burger is ok.

Hieronder enkele voorbeelden.

Contact: Rudy Romeyns via rudyromeyns@hotmail.com

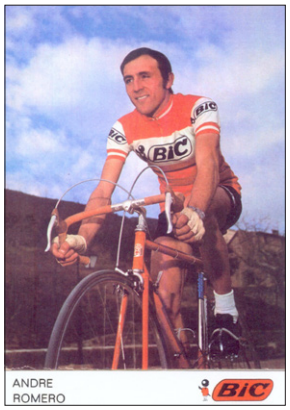

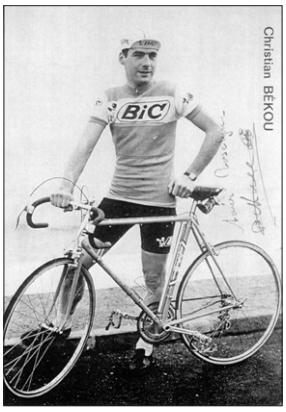

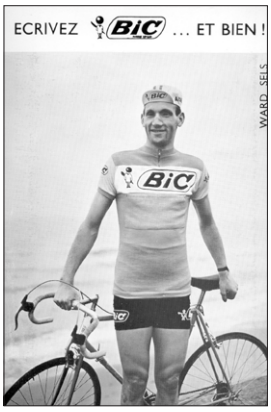

Gezocht:

- Wieleragenda Jan Zomer 1977
- Urtekaria, Spaanse jaarboek van Javier Bodegas, jaargangen 1994, 1995, 1997, 1998, 2003, 2004 en 2010
- Almanacco del Ciclismo, alle jaargangen uitgezonderd 1995 t.e.m. 1997 en 1999 t.e.m. 2002
- Peloton jaarboeken van Martin Pruimers, alle edities
- Boeken:
    1. Albert Van Vlierberghe–Het is mooi geweest (Marc Van Landeghem, 1980),
    2. Aloïs De Hertog–een gevreesd wielrenner uit Katelijne (vroege jaren 1950) (Willy Van Hoof)
    3. De Kneet–Entertainer op twee wielen (Leo van de Ruit en Frans van Schoonderwalt, 2005)
    4. Frisol Wielerploeg–1973-1977 (Theo Smit, 2007)
    5. IJsboerke–roomijs & renners (Mark Vanlombeek, 2015)
    6. Jos Elen–Klein van stuk groot van daden (Gerrie Hulsing, 2020)
    7. Koersend door een eeuw Italiaanse en Belgische geschiedenis–De Italo-Belgische connectie in en rond het wielerpeloton (Dries Vanysacker, 2009)

Contact: Stefaan Degryse via stefaan@waaierstijdschrift.be

Truien van Sportverenigingen

door Jan Soens

Wij publiceren hierbij de – getekende – truien van de Belgische wielersportverenigingen uit de jaren 60. Meestal is dit op basis van foto's verschenen in kranten, in zwart-wit, en de bedoeling is om tot een volwaardig kleurenbeeld te komen, hetgeen in de jaren 60 onwaarschijnlijk, ja soms onmogelijk bleek. In theorie beperken wij ons tot de periode van 1945 tot 1980, om mee te gaan met de algemene leidraad van dit magazine.

Alle info omtrent de ontbrekende – en andere – jaren is welkom. Bedoeling blijft een zo groot mogelijk overzicht te bekomen van de truien van de diverse wielrennersverenigingen.

Wij weten ook wel dat de truien indertijd – en zeker bij liefhebbersploegen – niet standaard van opmaak waren. De alternatieven zijn dan ook legio. Maar alle info is welkom.

In dit nummer een tweede reeks nl. V.C. Deinze.

Indien geen jaartal vermeld is, is het jaar onbekend en dan zouden wij graag enige respons daaromtrent krijgen van de lezers. Zo zou een volledig overzicht verkregen kunnen worden van de evolutie van de clubtruien.

Op vraag van lezers (en met de nodige documentatie) kunnen ook andere wielerclubs bekeken worden. Mailen kan naar redactie@waaierstijdschrift.be

V.C. Deinze

1956-1958

1961-1962

1964-1965

1968-1970

1971-1972

1973-1986

1988-1991

1993

Weetjes

In deze rubriek ben ik bereid alle nieuwigheden te vermelden. Dat gaat van de data van de Wielerbeurzen tot het verschijnen van nieuwe wielerboeken. Wens je een recensie van het boek, dan zal je natuurlijk een exemplaar moeten aanleveren. Let echter op, ik ben een kritische lezer.

Beurzen

Internationale voetbal- en wieler ruilbeurs Panini, Topps in het Sparrenhof, Brugsesteenweg 183, 9900 Eeklo

10/02/2004 van 8.30u tot 13.00u

7e internationale voetbal- en wieler ruilbeurs.

Voetbal- en wielerfanaten kunnen terecht op 10 februari op onze ruilbeurs.

Panini, Topps stickers,kaarten, albums, foto's, memorabilia

Info en reservaties: Ruilbeurs Eeklo: ruilbeurseeklo@hotmail.com

---

Wielerbeurs Wanze in de Salle Omnisport, Rue Géo Warzée 19, 4520 Wanze

18/02/2024 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Guy Crasset: guy.crasset@scarlet.be

Voetbal- en wielerbeurs Houten in het Aula College De Heemlanden, De Slinger 48, 3995 De Houten

02/03/2024 van 9.15u tot 13.00u

Info en reservaties: Bert Hulleman: hulleman47@hetnet.nl

Wielerbeurs in Eeklo in het Sportpark, B.L. Pussemierstraat 157, 9900 Eeklo

04/05/2024 van 9.00u tot 12.30u

Info en reservaties: Mark Van Hamme: markvanhamme@hotmail.com

---

Wieler- en voetbalbeurs Winksele-Delle in de parochiezaal van Delle, Mechelsesteenweg 1088, 3020 Winksele- Delle (de zaal ligt achter de kerk).

08/06/2024 van 8.30u tot 13.00u

Info en reservaties: Bert Hulleman: hulleman47@hetnet.nl

Wieler- en voetbalbeurs Deinze in de Zaal De Rekkelinge, Desiré Delcroixstraat 1C.

21/09/2024 van 9.00u tot 12.30u

Info en reservaties: Bert Hulleman: hulleman47@hetnet.nl

FAEMA Espresso's, wielericonen en ruim 1200 zeges op de weg - Deel 2 1958-59 Van Looy en Gaul schitteren

Prijs: € 43,00 op de beurs (Wanze/Hoei), per post € 50,00 via www.sportmediashop.nl

Auteurs: Patrick Feyaerts en Jan De Smet

Formaat A4 met harde kaft. 274 pagina's met vele foto's

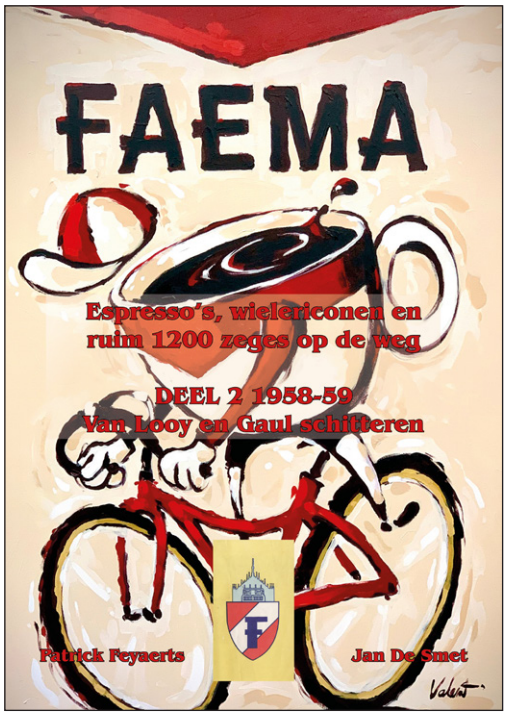

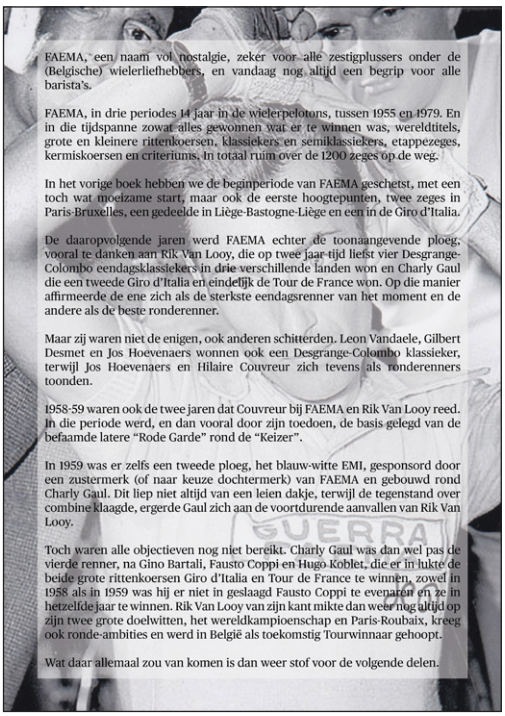

FAEMA, een naam vol nostalgie, zeker voor alle zestigplussers onder de (Belgische) wielerliefhebbers, en vandaag nog altijd een begrip voor alle barista's.

FAEMA, in drie periodes 14 jaar in de wielerpelotons, tussen 1955 en 1979. En in die tijdspanne zowat alles gewonnen wat er te winnen was, wereldtitels, grote en kleinere rittenkoersen, klassiekers en semiklassiekers, etappezeges, kermiskoersen en criteriums. In totaal ruim over de 1200 zeges op de weg.

In het vorige boek hebben we de beginperiode van FAEMA geschetst, met een toch wat moeizame start, maar ook de eerste hoogtepunten, twee zeges in Paris-Bruxelles, een gedeelde in Liège-Bastogne-Liège en een in de Giro d'Italia.

De daaropvolgende jaren werd FAEMA echter de toonaangevende ploeg, vooral te danken aan Rik Van Looy, die op twee jaar tijd liefst vier Desgrange-Colombo eendagsklassiekers in drie verschillende landen won en Charly Gaul die een tweede Giro d'Italia en eindelijk de Tour de France won. Op die manier affirmeerde de ene zich als de sterkste eendagsrenner van het moment en de andere als de beste ronderenner.

Maar zij waren niet de enigen, ook anderen schitterden. Leon Vandaele, Gilbert Desmet en Jos Hoevenaers wonnen ook een Desgrange-Colombo klassieker, terwijl Jos Hoevenaers en Hilaire Couvreur zich tevens als ronderenners toonden.

1958-59 waren ook de twee jaren dat Couvreur bij FAEMA en Rik Van Looy reed.

In die periode werd, en dan vooral door zijn toedoen, de basis gelegd van de befaamde latere "Rode Garde" rond de "Keizer".

In 1959 was er zelfs een tweede ploeg, het blauw-witte EMI, gesponsord door een zustermerk (of naar keuze dochtermerk) van FAEMA en gebouwd rond Charly Gaul.

Toch waren alle objectieven nog niet bereikt. Charly Gaul was dan wel pas de vierde renner, na Gino Bartali, Fausto Coppi en Hugo Koblet, die er in lukte de beide grote rittenkoersen Giro d'Italia en Tour de France te winnen, zowel in 1958 als in 1959 was hij er niet in geslaagd Fausto Coppi te evenaren en ze in hetzelfde jaar te winnen.

Rik Van Looy van zijn kant mikte dan weer nog altijd op zijn twee grote doelwitten, het wereldkampioenschap en Paris-Roubaix, kreeg ook ronde-ambities en werd in België als toekomstig Tourwinnaar gehoopt.

Dit liep niet altijd van een leien dakje, terwijl de tegenstand over combine klaagde, ergerde Gaul zich aan de voortdurende aanvallen van Rik Van Looy.

Wat daar allemaal zou van komen is dan weer stof voor de volgende delen.

Boeken

Velodroom

- Auteur: Freddy Missotten met medewerking van Stefaan Van Laere
- Formaat: 188 pagina's.
- Het boek is te verkrijgen via de auteur: cycli.prom.freddy@telenet.be

Freddy Missotten ademt het wielrennen uit. Hij leerde als eliterenner zonder contract het koersmilieu op competitieniveau van binnen en buiten kennen. Hij maakte carrière als directeur bij de Vlaamse administratie Buitenlands Beleid en in de laatste jaren van zijn beroepsloopbaan als directeur van de Cel Sport van de Vlaamse Gemeenschap. Hij was ook clubverantwoordelijke, co-bedenker van het profwielerteam Topsport Vlaanderen en stichter-verantwoordelijke van het wieleropleidingsproject Jong Vlaanderen.

Bernard Van De Kerckhove: Une vie pour le velo

- De prijs is 30,00 Euro
- Auteur: Robert Fontaine
- Franstalig
- Formaat: A4 met een zachte kaft. 108 pagina's.
- Het boek is te verkrijgen via de uitgever: https://www.publier-un-livre.com/fr/

Bernard Van De Kerckhove, is een Belgische wielrenner geboren in Moeskroen in juli 1941. Als beroepsrenner vanaf 1964 behaalde hij 18 overwinningen in zijn loopbaan, waaronder twee etappes in de Tour de France, waar hij twee jaar achter elkaar de gele trui droeg. Tijdens zijn carrière werkte hij samen met kampioenen als Rik Van Looy, Jacques Anquetil, Jan Janssen en zelfs Eddy Merckx. Na zijn afscheid van het wielrennen was hij bijna veertig jaar lang koersdirecteur van de Driedaagse van De Panne.

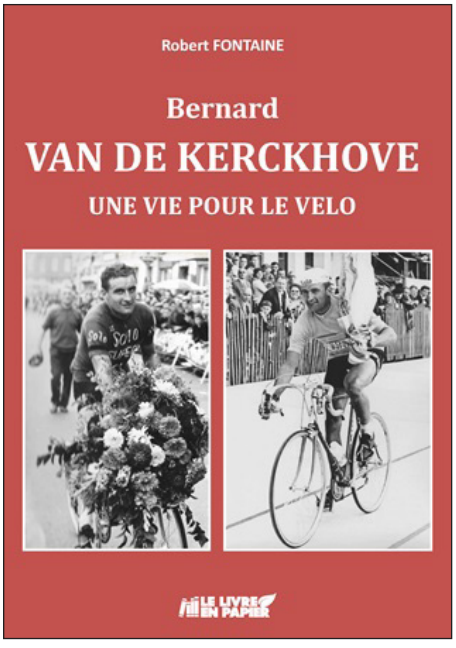

Les cahiers de Willy Monty

- De prijs is 55,00 Euro
- Auteur: Robert Fontaine
- Franstalig
- Formaat: A4 met een zachte kaft. 280 pagina's.
- Het boek is te verkrijgen via de uitgever: https://www.publier-un-livre.com/fr/

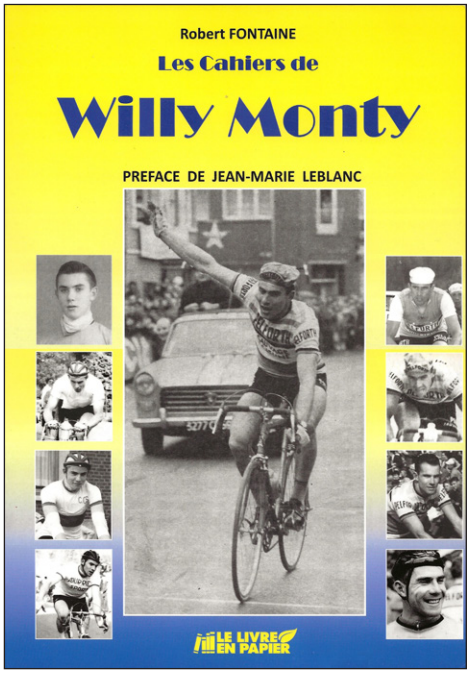

Willy Monty, afkomstig uit Feluy (Seneffe), was een topwielrenner die gedurende zijn professionele carrière zijn onmiskenbare kwaliteiten ten dienste stelde van andere, misschien meer getalenteerde, maar ook meer gelukkige renners, zoals de Nederlander Jan Janssen, de Fransen Henri Anglade en Roger Pingeon en de Belgen Frans Verbeeck en Eddy Merckx. Het ontbrak hem vaak aan dat 'kleine beetje' waardoor hij regelmatiger op het podium had kunnen staan, maar hij verloochende nooit de rol van waterdrager die hij met zoveel toewijding vervulde.

Van 1955 tot 1971, de zestien jaar die hij wijdde aan zijn passie voor wielrennen, zijn opgenomen in dit boek. De verhalen van zijn wedstrijden worden verteld aan de hand van persoonlijke verslagen, artikelen en foto's uit de toenmalige sportpers, maar er zijn ook andere, meer persoonlijke herinneringen, zijn vreugde, zijn hoop, zijn teleurstellingen, zijn momenten van twijfel, talloze persoonlijke foto's en ongepubliceerde documenten.

Willy Monty bewaarde ook zorgvuldig de notitieboekjes en dagboeken waarin hij alle wedstrijden waaraan hij deelnam noteerde, samen met zijn resultaten. Geen enkele ontbreekt: Olympische Spelen in 1960, Tour de l'Avenir in 1962, vijf Tour de France, twee Ronde van Spanje, vier selecties voor het Wereldkampioenschap voor professionals, de meeste Belgische en buitenlandse klassiekers... Meer dan 1200 wedstrijden zijn opgesomd.

Velo 2024

- De prijs is 29,00 Euro
- Auteurs: Joël Godaert en Guido Elias
- Formaat: A5 met zachte kaft.
- Het boek is te verkrijgen via de uitgever: https://veloguide.eu/

VELO 2024 staat vol wieleruitslagen en gedetailleerde gegevens, helder en overzichtelijk, met tal van illustraties en foto's.

VELO is de enige complete bron en samenvatting van alle wieleruitslagen, kortom de "bijbel" voor elke wielersportliefhebber. Uitslagen van alle wegritten, klassiekers, olympische spelen en veldritten, met extra aandacht voor de nationale wielerhelden.

FAEMA Espresso's, wielericonen en ruim 1200 zeges op de weg - Deel 1 1955-57 Het begin van Koblet tot Gaul

Prijs: € 39,00 op de beurs (Winksele-Delle), per post € 45,00 via www.sportmediashop.nl

Auteurs: Patrick Feyaerts en Jan De Smet

Formaat A4 met harde kaft. 210 pagina's met vele foto's

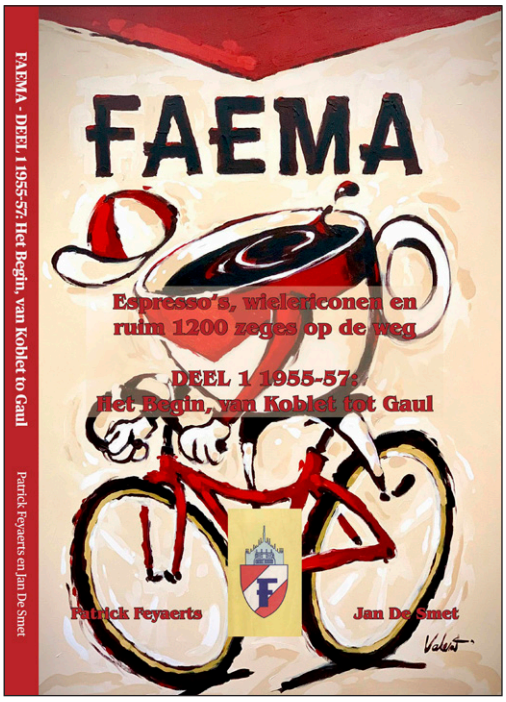

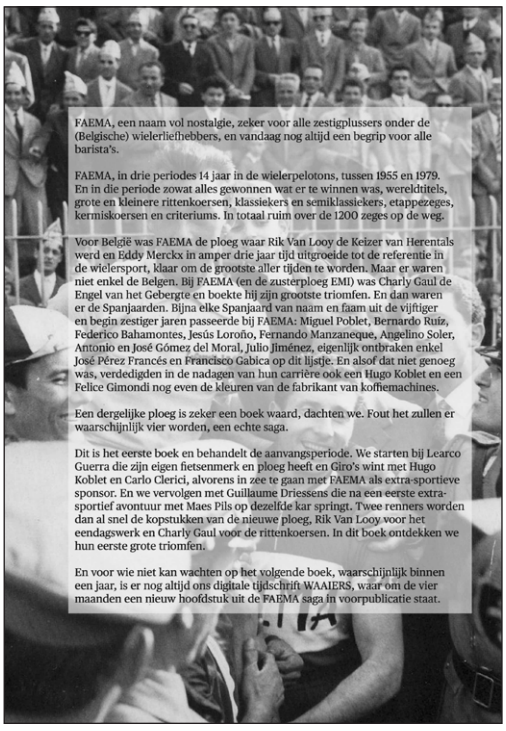

FAEMA, een naam vol nostalgie, zeker voor alle zestigplussers onder de (Belgische) wielerliefhebbers, en vandaag nog altijd een begrip voor alle barista's.

FAEMA, in drie periodes 14 jaar in de wielerpelotons, tussen 1955 en 1979. En in die periode zowat alles gewonnen wat er te winnen was, wereldtitels, grote en kleinere rittenkoersen, klassiekers en semiklassiekers, etappezeges, kermiskoersen en criteriums. In totaal ruim over de 1200 zeges op de weg.

Voor België was FAEMA de ploeg waar Rik Van Looy de Keizer van Herentals werd en Eddy Merckx in amper drie jaar tijd uitgroeide tot de referentie in de wielersport, klaar om de grootste aller tijden te worden. Maar er waren niet enkel de Belgen. Bij FAEMA (en de zusterploeg EMI) was Charly Gaul de Engel van het Gebergte en boekte hij zijn grootste triomfen. En dan waren er de Spanjaarden. Bijna elke Spanjaard van naam en faam uit de vijftiger en begin zestiger jaren passeerde bij FAEMA: Miguel Poblet, Bernardo Ruíz, Federico Bahamontes, Jesús Loroño, Fernando Manzaneque, Angelino Soler, Antonio en José Gómez del Moral, Julio Jiménez, eigenlijk ontbraken enkel José Pérez Francés en Francisco Gabica op dit lijstje. En alsof dat niet genoeg was, verdedigden in de nadagen van hun carrière ook een Hugo Koblet en een Felice Gimondi nog even de kleuren van de fabrikant van koffiemachines. Een dergelijke ploeg is zeker een boek waard, dachten we. Fout het zullen er waarschijnlijk vier worden, een echte saga. Dit is het eerste boek en behandelt de aanvangsperiode. We starten bij Learco Guerra die zijn eigen fietsenmerk en ploeg heeft en Giro's wint met Hugo Koblet en Carlo Clerici, alvorens in zee te gaan met FAEMA als extra-sportieve sponsor. En we vervolgen met Guillaume Driessens die na een eerste extra-sportief avontuur met Maes Pils op dezelfde kar springt. Twee renners worden dan al snel de kopstukken van de nieuwe ploeg, Rik Van Looy voor het eendagswerk en Charly Gaul voor de rittenkoersen. In dit boek ontdekken we hun eerste grote triomfen.

Factcheck

door de redactieraad van WAAIERS

De waarheid, niets dan de waarheid, het kon het motto zijn van de redactieraad van WAAIERS. Vandaar dat wij steeds met argusogen en 'argusoren' lezen en luisteren. Het wielermagazine Bahamontes wordt uitgeplozen, de commentaar van Renaat Schotte en José De Cauwer wordt aandachtig gevolgd.

En als er dan iets geschreven wordt dat niet klopt, of iets gezegd dat niet met de waarheid strookt, achten wij ons geroepen om dit even recht te zetten.

We zijn echter fair, het is niet altijd gemakkelijk alles uit te pluizen, dus we werpen geen stenen, we willen enkel corrigeren. En, indien wij iets fout zouden melden, het staat iedereen vrij dit ook te melden.

Factcheck Bahamontes #43: Ploegmaat van Federico, voorganger van Remco

In het artikel 'Ploegmaat van Federico, voorganger van Remco' over Staf Van Vaerenbergh p. 73, verschenen in Bahamontes #43, vertelt Staf een verhaal, hij weet het jaartal niet meer, over een rittenkoers in het noorden van Spanje. Hij vertelt dat hij op de top van een berg een fles drank aangereikt kreeg, dat hij dat binnenspeelde, dat het wijn bleek te zijn en dat hij daarna een ongelooflijke afdaling reed waarbij hij de goede daler Van Breenen inhaalde en voorbij reed. In de vallei echter kreeg hij zijn klop, werd gelost, kwam een paar gewapende Spanjaarden regen, werd bang en begon weer volop te rijden. Hij haalde het peloton weer in, ging erover en werd tenslotte nog tweede in de rit.

Wij van WAAIERS willen Staf graag helpen en dus deden we wat opzoekwerk. In het noorden van Spanje waren er niet zoveel rittenkoersen. Er was de Vuelta al Pais Vasco en de Euskal Bizikleta in Baskenland. Met een beetje fantasie kan je er ook de Volta a Catalunya en de Setmana Catalana bij betrekken.

In de periode 1954-65, de actieve periode van Staf vonden we hem niet terug in de Catalaanse rittenkoersen. In de Vuelta al Pais Vasco evenmin want die werd in die periode niet ingericht. Enkel in de Euskal Bizikleta van 1954 staat Staf op de deelnemerslijst evenals Hein Van Breenen. De enige uitslagen die teruggevonden werden zijn een 47ste plaats in rit 1, een 39ste plaats in rit 3 en een opgave in rit4. Enkel zijn resultaat in rit 2 kon (nog) niet teruggevonden worden. Maar hij eindigde al zeker niet in de toptien.

In hetzelfde artikel, p. 74, vertelt Staf hoe hij begin 1959 kennis maakte met Fausto Coppi. Die vroeg hem om in zijn ploeg te komen. Staf had echter al een contract (n.v.d.r.: bij Libertas-Eura Drinks) voor België en Frankrijk. Dus hij kon enkel in Italië en Spanje voor Coppi en zijn ploeg (Tricofilina-Coppi) rijden.

Zegt Staf: "En zo heb ik dus spijtig genoeg die wonderbaarlijke Tour van Bahamontes moeten missen. Man, daar had ik als ploegmaat veel geld kunnen verdienen".

Dat laatste lijkt ons straf. Als Staf al de Tour zou mogen rijden hebben, dan zou het voor de Belgische ploeg geweest zijn gezien de Tour met landenploegen betwist werd. Of zou Staf als Belg zich voor Bahamontes uitgesloofd hebben? Hoe zou dat in de pers ontvangen geweest zijn?

In hetzelfde artikel p. 78 vertelt Staf dat hij zich in 1962 aan het voorbereiden was voor Bordeaux-Paris toen de ploegleiding op het laatst besloot om hem de Giro te laten rijden. Staf over de Giro: "Ik was zo kwaad dat ik na één rit ben afgestapt en naar huis ben gegaan".

Heel eigenaardig, want Staf, rijdend voor Libéria-Grammont, werd 37ste in de eerste rit, 9de in de tweede rit waar hij zelfs in de aanval was, 62ste in rit drie en 21ste e.a. in de 4de rit. Pas in de 5de rit gaf hij op.

Zo zie je maar, de herinneringen van een ex-renner zijn meestal nogal gekleurd.

Factcheck Bahamontes #43: De fabel van de Adelaar

In hetzelfde nummer van Bahamontes op p. 24 staat een artikel over de Tour van 1959, gewonnen door Bahamontes. Het artikel genaamd 'De fabel van de Adelaar en de spelemeiende hanen' van Geert De Vriese deed bij ons op de redactie nogal wenkbrauwen fronsen. Het leidde tot deze, uitgebreide, reactie.

Een wielertijdschrift met als naam "Bahamontes" kon uiteraard moeilijk het overlijden van de Adelaar van Toledo ongemerkt laten voorbijgaan. Jammer genoeg blinkt het resulterende artikel, dat onder de subtitel "Tour de Fede" het verloop van de Tour de France 1959 behandelt, vooral uit door een gebrek aan (historische) wielerkennis.

Auteur Geert De Vriese opent al direct met de perfecte illustratie hiervan. Volgens hem is er een nieuw Tourreglement dat bepaalt dat Anquetil, Bobet en Geminiani samen in de nationale ploeg moeten starten. Voor wie even nadenkt is het onmiddellijk duidelijk dat een dergelijk dwaas reglement nooit kan bestaan hebben. Immers op welke basis deze drie renners en niet de kersverse nationale kampioen Henry Anglade, tevens winnaar van het Critérium du Dauphiné Libéré?

Het had volstaan even de destijdse wielerpers te raadplegen om een dergelijke kwakkel te vermijden. In een speciale editie "Cyclisme 1959" van Miroir Sprint met een vooruitblik op het wielerseizoen 1959 bespreken de bekende Franse (wieler)journalisten Abel Michéa (Humanité), André Chaillot (Libération), Robert Chapatte (R.T.F. en Miroir Sprint), Maurice Vidal, Fernand Choisel (Europe N° 1), Jacques Marchand (L'Équipe) en François Terbeen (Paris-Journal) onder meer de komende Tour de France en de selectiemoeilijkheden van Marcel Bidot.

De grote moeilijkheid was dat het niet evident zou zijn een van de vier "groten" (Bobet, Anquetil, Rivière en Geminiani) niet te selecteren, en dat Marcel Bidot al tot deze conclusie was gekomen tijdens de voorbije winter bij zijn analyse van de Tour 1958. Raphaël Geminiani, eerste Fransman, Louison Bobet, best geklasseerde van de nationale ploeg en drievoudig oud-winnaar, Jacques Anquetil, winnaar in 1957 en Roger Rivière, werelduurrecordhouder en de rijzende ster, hoe zou hij een van deze vier niet kunnen selecteren? Daarmee maakte ook de term "les Quatre Grands" al snel opgang in de pers, wat de druk op Bidot verhoogde om een ploeg rond dit viertal te bouwen.

Het grote probleem was echter de moeilijkheid ze te laten samenwerken, ook al had Rivière al beweerd geen problemen te zien om zich met Anquetil en Bobet te verstaan. Deze twee zagen het echter anders, voelden zich genegligeerd door Marcel Bidot die voor de tandem Rivière-Geminiani leek te opteren en wilden liever de Tour in de regionale ploeg "Ouest" betwisten. Bidot stond echter onder druk, ook van de organisatoren van de Tour (zonder dat die dat in een officieel reglement konden gieten), dit niet toe te laten.

De visie van het zevental journalisten was dat Bidot alleszins moest proberen tot een verstandhouding te komen tussen de vermelde vier, maar dat het misschien beter zou zijn daarin te mislukken. Immers, lukt hij erin deze vier, aanzien als de beste Franse renners, in zijn nationale ploeg onder te brengen en wint toch een buitenlander, zal iedereen het aanzien als zijn fout. Terwijl indien hij ze niet kan samenbrengen, hij altijd zou kunnen zeggen, had men maar naar mij willen luisteren.

Op geen enkel moment gaat het erover dat er ergens een reglementaire verplichting zou bestaan wie hij al dan niet moet oproepen. Wel wordt naar het (al lang bestaande) reglementsartikel[1] verwezen dat stelt dat wie de oproeping voor de nationale ploeg weigert niet kan aantreden bij een regionale ploeg, tenzij de nationale selectieheer hem vrijgeeft (op die manier mocht Geminiani in 1958 aantreden bij Centre-Midi en zou Anglade hetzelfde kunnen doen in 1959). De journalisten pleitten er eigenlijk voor de toprenners over meerdere ploegen te verdelen, zoals een as Rivière-Géminiani, een as Anquetil-Darrigade-Forestier, nog een met Graczyk en Saint en een laatste rond Bobet[2]. Zij beseften immers dat de buitenlandse tegenstanders niet beter zouden vragen dan al de Franse sterren die elkaar binnen dezelfde ploeg de duvel zouden aandoen. Uiteindelijk zou er toch een vorm van akkoord tussen de vier "Groten" komen, maar veel meer dan de belofte niet tegen elkaar te rijden, hield dit niet in. En zo kregen organisatoren en publiek hun zin, op uitzondering van Henry Anglade, Gérard Saint en André Mahé (je mag ook niet te veel willen) zaten alle Franse toprenners in de nationale ploeg.

Vervolgens wil de schrijver van het artikel zelfs een vijfde kopman van Darrigade maken, omdat die aan ritzeges moest geholpen worden. Ook hier is er een gebrek aan kennis over de toenmalige verhoudingen en objectieven. Darrigade was iemand die hoog op de lijst van kandidaten voor de nationale ploeg stond, en elk jaar zo goed als een zekerheid was, maar nooit is hij zelfs maar in de buurt van een statuut van (mede)kopman gekomen. De Tour 1956 was hierin heel illustratief geweest, toen Geminiani opdracht gaf de gele trui van André niet te verdedigen, omdat die toch kansloos voor het eindklassement was. Want de eindzege, daar draaide het rond voor de Fransen, de groene trui en ritzeges waren van secundair belang en wie daarin geïnteresseerd was, moest vooral zelf zijn plan trekken. Denk vooral niet dat er toen maar de minste intentie was om op massasprinten te mikken om maar te zwijgen over het opzetten van een sprinttrein. Om een rit te winnen ging je best mee in een ontsnapping.

Dat hij vervolgens bij de Spaanse ploeg Antonio Suárez tot co-kopman uitroept is begrijpelijker. Ook een deel van de toenmalige pers zag hem in die rol en zelfs Federico Bahamontes beweerde dat ploegleider Dalmacio Langarica Suárez aangeduid had als kapitein van de ploeg. Toch lijkt ons dit vooral oogverblinding die enig zoekwerk makkelijk had kunnen doorprikken. De meeste journalisten lijken er dan ook niet in te trappen. In de "pool der pronostieken" eindigt hij dan ook maar 13de met 12 punten, ex aequo met Brankart en Rivière, ver achter de grote favorieten Bobet (53 punten), Gaul (51 punten) en Baldini (48 punten) en ook ruim achter Bahamontes, 5de met 27 punten[3].

Langarica had immers vooraf beweerd dat Spanje slechts zegekansen had mits een enkele kopman, en het is moeilijk Suárez in die rol te zien. Ook al had hij de Vuelta gewonnen en had Bahamontes daar door zijn gebruikelijke fratsen heel wat krediet verloren, de pikorde binnen de Spaanse ploeg was voor Langarica zonneklaar: Federico Bahamontes was de absolute kopman en wie daar niet mee kon leven, mocht thuisblijven, zoals Jesús Loroño, nochtans net als Langarica een Bask, inderdaad ondervonden had[4].

1 Eigenlijk waren er maar twee belangrijke regels, en die golden enkel voor de Fransen. Naast het hierboven reeds vermelde item was het ook zo dat broers enkel in dezelfde ploeg mochten aantreden. Daardoor kon Jean Bobet slechts tweemaal deelnemen, namelijk in 1955 toen hij voor de nationale ploeg geselecteerd werd en in 1957 toen hij bij afwezigheid van zijn broer Louison voor Île-de-France mocht rijden.

2 Hiermee pleitten ze eigenlijk voor een soort semi-merkenploegen.

3 Het Belang van Limburg, 27/06/59, p. 8, Bobet de favoriet der journalisten.

4 Voor Dalmácio Langarica was in ieder geval alles zonneklaar, ondanks al zijn fantasietjes, was Bahamontes de enige Spanjaard in staat de Tour te winnen. Bovendien had hij verontschuldigingen voor zijn opgave in de Vuelta, een abces en maagklachten.

Suárez zou trouwens toegeven daarmee ook geen problemen te hebben, hij wist dat hij bijlange niet meer het vormpeil uit de Vuelta had en zijn prestaties bij voorgaande deelnames aan de Tour (opgave in 1957 en 64ste in 1958) wettigden ook niet meer. Zijn gebrek aan conditie zou trouwens al in de eerste bergrit opvallen, hij zou daar als 102de eindigen op 24'20" van Marcel Janssens, alvorens twee dagen later op bijna 40 minuten, en dus na het sluiten van de tijdsgrens, toe te komen. Maar tot hiertoe gaat het vooral om interpretatie en dat is altijd een subjectief element. De stelling van de auteur wordt trouwens ondersteund door journalist Marcel Van Bergen van de Gazet van Antwerpen, die beweerde dat Suárez in het peloton als een grotere concurrent aanzien werd dan Bahamontes.

Het wordt dan weer wel een beetje lachwekkend wanneer deze mening in het artikel geargumenteerd wordt met een verwijzing naar het Tourpalmares van Bahamontes, "slechts" een keer 4de, op 10 minuten van de onbekende Walkowiak in 1956. Dat Charly Gaul en Stan Ockers toen nog veel verder eindigden, wordt gemakkelijkheidshalve vergeten, evenals dat Bahamontes toen wel de beste van de favorieten was. En naar het Tourpalmares van Suárez wordt helemaal niet gekeken. Misschien niet verwonderlijk, want het is dan ook onbestaand.

Dan komt er een vreemd, en weer grotendeels foutief, verhaal over de relatie tussen Darrigade en Anquetil.

Het eerste deel klopt, of toch gedeeltelijk. Darrigade zou zich op de radio beklaagd hebben dat Anquetil een eerdere ontsnapping van hem had tenietgedaan en een volgende met Bahamontes erbij wel liet gaan. Het is inderdaad juist dat Darrigade zich zeer ontgoocheld uitliet over Anquetil na afloop van de rit en hem verweet geen hulp geboden te hebben bij eerdere ontsnappingspogingen en nadien gereden te hebben achter de beslissende ontsnapping. Hij verwees ook naar het voorbije Franse kampioenschap waar hij van de ploeg, en Anquetil in het bijzonder, geen steun gekregen had in de achtervolging op Anglade (André eindigde 7de, op 11"). Dat hij de Normandiër in dit interview zou verweten hebben de ontsnapping met daarbij Bahamontes wel vrij spel gegeven te hebben, klopt dan weer niet met wat in Miroir Sprint over zijn verklaringen te vinden was, vermits hij hem net verweet achter de ontsnapping tempo gemaakt te hebben. In ieder geval is de bewering van de auteur dat ook Gaul in de kopgroep zat fout, die maakte deel uit van het peloton.

Ook de stelling dat Darrigade al jaren geen woord meer sprak tegen Anquetil kan best bij de kwakkels geplaatst worden. Waarom zou Bidot, toch geen idioot, ze dan samen op de kamer gelegd hebben? Bovendien, als ze al jaren niet meer tegen elkaar spraken, hoe valt dat te rijmen met de uitspraak van Darrigade na de rit dat hij van een vriend anders verwacht had.

Voor wie nog verdere informatie nodig heeft over de relatie tussen beiden, zijn er nog de volgende feiten.

Nadat Anquetil in 1955 een belangrijke rol gespeeld had bij de verovering van de Franse titel door Darrigade, had deze gezegd dat ze vanaf nu "broeders" waren. Verder hadden ze samen eind 1955 voor 1956 en 1957 bij Bianchi getekend, hadden ze in 1955, 1957 en 1958 samen de Trofeo Baracchi betwist (en zouden ze dat ook in 1959 doen), hadden ze samen de twee voorbije Six Jours de Paris (samen met Terruzzi) betwist en gewonnen en vormden ze samen een vast koppel voor zesdaagsen en ploegkoersen, hadden ze in 1957 hun lot aan elkaar verbonden voor de Tour de France en hadden ze zich samen (met succes) verzet tegen de opname van Geminiani in de nationale ploeg in 1958.

Allemaal toch nogal moeilijk als je al jaren geen woord meer tot elkaar richt. Wat wel klopt is dat de vriendschap langzaam verminderde en dat vanaf 1960 Stablinski de rol van vertrouweling van Anquetil zou overnemen. Het verloop van de Tour 1959 speelde hierbij zeker een rol (Darrigade was niet tevreden over het gedrag van Anquetil en Rivière), maar dit had vooral te

maken met de nieuwe status van Darrigade, die als Wereldkampioen toegetreden was tot het kransje van de absolute vedetten, en aan zijn keuze om in 1960 de Tour de France te betwisten in dienst van Rivière, de grote rivaal van Anquetil. Toch schrijft Jean-Paul Ollivier in "André Darrigade La Véridique Histoire" dat de overstap van Darrigade van Helyett-Fynsec-Leroux (1960) naar Alcyon-Leroux (1961) daarom niet betekende dat vrienden vijanden zouden worden. En voor wie nog altijd twijfelt, citeer ik Achiel Van Den Broeck uit Het Nieuwsblad-Sportwereld van 26/06/59 (André Darrigade, de rekenkundige en de zielkundige): "Nu weet iedereen dat Darrigade een boezemvriend is van Anquetil". Voldoende duidelijk lijkt me.

En dan is het tijd voor een sneer naar Michel Vermeulin "Erger nog, de winnaar van een zilveren Olympische medaille in de ploegenachtervolging op de piste die de Tour wint, mon Dieu…". Hier wordt dan wel eventjes vergeten dat een vroegere winnaar van de gouden medaille in dit onderdeel (Guy Lapébie in 1936) al eens derde in een Tour (1948) geëindigd was, dat een ander lid van het kwartet waartoe Vermeulin behoorde (Jean Graczyk) in de voorgaande Tour de puntenstand en vier ritten had gewonnen en 14de was in de eindstand en dat meerdere edities van de Tour de France (Coppi in 1949 en 1952, Koblet in 1951 en Anquetil in 1957) gewonnen waren door renners die voorheen op het podium van het wereldkampioenschap achtervolging gestaan hadden (Coppi goud in 1947 en 1949 en zilver in 1948, Koblet brons in 1947 en na zijn Tourzege nog eens zilver in 1951 en 1954, Anquetil zilver in 1956). Bovendien behoorde de regerende tweevoudige (en toekomstige) wereldkampioen in die specialiteit (Roger Rivière) samen met de reeds vermelde Anquetil tot de grote favorieten voor de eindzege in de lopende Tour.

Bij de bespreking van de tijdrit op de Puy de Dôme mist de auteur van het artikel de kans om de prestatie van Bahamontes nog verder in perspectief te zetten. Gaul verloor 1'26", volgens het artikel "niet eens anderhalve minuut", maar over een afstand van 12,5 km betekent dat wel 6"88/km, terwijl de derde in de rit, Henry Anglade, exact 3 minuten, of 14"40/km verloor. Nog indrukwekkender, gele trui Hoevenaers verloor exact 6 minuten, en dus 28'80 of bijna een halve minuut per km. Hierbij verbleekt de zo bezongen prestatie van Jonas Vingegaard in de Tour 2023 (4"45/km op de tweede, Pogacar, en 7"77/km op de derde, Van Aert).

In de plaats daarvan komt hij met een weinig samenhangend en nog minder steekhoudend verhaal over de tijdslimiet. Volgens hem zouden er bij de oorspronkelijke grens (die hij niet vermeldt) liefst 42 renners uitgeschakeld geweest zijn, zodat er slechts 23 zouden overgebleven zijn. Dit klopt in geen geval, in deze klimtijdrit startten 83 renners, zodat ze in dat geval nog steeds met 41 zouden geweest zijn. Maar als er 42 zouden buiten tijd geweest zijn, zou dit betekenen dat de limiet op ongeveer 7'55" zou gelegen hebben, of iets minder dan 22%.

Het Nieuwsblad Sportwereld (11-12/07/59, p. 8, Van Geneugden en Buysse buiten de tijdsgrens Met vijf anderen weer opgevist, door Willem Van Wijnendaele) maakte er dan weer een nog groter zootje van. Hier werd dan weer beweerd dat die grens oorspronkelijk op 15% zou gelegen hebben. Dit stemde overeen met 5'26". In dat geval zouden er geen 42 maar 70 renners uitgeschakeld geweest zijn, waaronder gele trui Jos Hoevenaers, Ercole Baldini en zelfs een specialist als Jean Dotto[5]. Het is totaal onaannemelijk dat een dergelijke dwaze tijdsgrens ooit effectief voorzien geweest is. De organisatoren wisten immers vooraf wat de gevolgen konden (en zouden) zijn. Had men eenzelfde limiet het jaar voordien op de Mont Ventoux toegepast, zouden er 59 renners uitgeschakeld geweest zijn en bleven er slechts 34 over), terwijl er toen niemand uitgesloten werd, en de limiet dus op 33% moet gelegen hebben.

5 In de praktijk zouden het er in ieder geval enkele minder geweest zijn, omdat de renners uit de toptien van het klassement automatisch heropgevist werden als ze buiten de tijdsgrens toekwamen (de voorgaande rit had Brian Robinson daarvan kunnen profiteren). Naast Hoevenaers zouden op die manier ook Eddy Pauwels, Ercole Baldini en Michel Vermeulin zich gered hebben, zodat ze nog met zeventien zouden geweest zijn, nog altijd totaal onrealistisch.

Nog volgens hetzelfde artikel werd de limiet in eerste instantie verhoogd tot 30% (10'52") en zouden er slechts negen slachtoffers geweest zijn. Dit klopt echter niet, als we naar de rituitslag kijken, hadden in dat geval liefst dertien renners een te grote achterstand. In de Gazet van Antwerpen (11/07/59, p. 16, Internationale jury redde zeven hoofden op de Puy de Dôme, door Jos Van Landeghem) vinden we een heel ander verhaal. Daar wordt de tijdslimiet van het begin op 33% (11'58") vastgelegd, wat wel overeenstemt met negen uitgeschakelde renners (onder wie drie leden van de Franse nationale ploeg, René Privat, Roger Hassenforder en Raymond Mastrotto, en dus ook twee Belgen, Buysse en Vangeneugden). Net als in Het Nieuwsblad Sportwereld wordt hieraan toegevoegd dat deze limiet vervolgens naar 40% gebracht werd, zodat er slechts twee slachtoffers (de Spanjaard Aniceto Utset en Raymond Mastrotto) overbleven.

Hetzelfde verhaal vinden we in Het Belang van Limburg[6], dat het ook over een limiet van 33% heeft, met volgens hen tien uitgeschakelden[7] die er uiteindelijk twee zouden worden. De volgende dag vinden we in dezelfde krant[8] de toevoeging dat na reclamatie van de Spanjaarden[9] er uiteindelijk voor een tijdsgrens van 38% geopteerd werd en er dus vier afvallers waren (waarbij dus ook Hassenforder en de Franse regionaal Jean Hoffmann[10]). Deze versie vinden we ook in Miroir Sprint en in Mémoire du Cyclisme. Derhalve kunnen we aannemen dat de initiële tijdsgrens net zoals in 1958 wel degelijk 33% was en kunnen we verhalen over 15% of 42 uitgeschakelde renners als kwakkels afdoen.

Vervolgens wordt er in het artikel een vreemde redenering opgebouwd, dat Rivière en Anquetil als ze zelf niet konden winnen hun landgenoot Anglade zouden moeten helpen. Waarom dan wel? Vooreerst reed Anglade in een regionale ploeg (Centre-Midi) en het is in de Tour regelmatig oorlog geweest tussen de regionalen en "les nationaux", denk maar aan de eerste jaren na de oorlog met Jean Robic en zijn équipe de l'Ouest en niet langer geleden dan het jaar voordien Geminiani en Centre-Midi. De eindzege van een "regionaal" zou trouwens een vernedering van de nationale ploeg betekenen.

Bovendien reden ze ook buiten de Tour voor een andere werkgever en, zoals correct vermeld in het artikel, bij een andere manager. Wie het hierbij over "schaamteloosheid" heeft, begrijpt niets van wielrennen bij de profs. Daar rijdt men om zelf geld te verdienen, niet om rivalen er te doen verdienen, net zoals een gewone firma functioneert. Dat het (chauvinistische Franse) publiek dat niet altijd even leuk vindt, neemt men er dan maar bij.

Vreemd genoeg wordt Anquetil in het artikel verweten "hardleers" te zijn, omdat hij het volgend jaar niet aan de start kwam. Volgens de auteur was de reden dat hij contracten te vervullen had en dat de Normandiër beweerde dat een nieuwe Tourzege zijn marktwaarde niet zou verhogen. Opnieuw valt hier het gebrek aan kennis op over wat er zich destijds afspeelde. Het klopt weliswaar dat Anquetil na zijn zege in de Giro het zich kon permitteren niet in de Tour te starten, maar de hoofdreden was dat hij na het desastreuze experiment met vier leiders geen zin had in een herhaling met Rivière en Anglade als mede-kopmannen en tegelijk rivalen. Het verloop van de Tour 1960 zou het failliet van een dergelijke "cohabitation" maar al te duidelijk aantonen en in 1961 zou Anquetil als absolute kopman van de Franse nationale ploeg starten en de Tour domineren.

---

6 Het Belang van Limburg, 11/07/59, p. 8, Federico Bahamontes maakt zeven Minuten goed op de Puy de Dôme en staat nu op vier Seconden van Hoevenaars - Aangrijpende Strijd op een uitgedoofde Vulkaan, door "onze medewerker ter plaatse".

7 Dit lijkt echter niet te kloppen met de tijdsgrens van 33% of 11'58". De tiende telaatkomer zou dan Joseph Groussard, 74ste op 11'54" geweest zijn, volgens mijn berekeningen nog net, met 4", binnen de limiet.

8 Het Belang van Limburg, 12/07/59, p. 11, Hassenforder en Hoffman uitgeschakeld.

9 Ze vonden dat de Franse nationale ploeg te zeer bevoordeligd werd door de tijdsgrens op 40% te leggen. Deze laatste ontwikkeling was te laat gekomen om nog in de krantenedities van de 11de juli opgenomen te kunnen worden.

10 René Privat was dan wel (voorlopig) gered, maar zou echter de volgende dag opgeven.

Commentaar Paul Herygers tijdens de veldrit in Merksplas.

Op 18 november 2023 tijdens de veldrit in Merksplas had Paul Herygers het over Adri van der Poel die in zijn mooi Del Tongo-truitje naar de cross kwam. Daar gaat Paul toch even de mist in want Adri van der Poel reed nooit voor Del Tongo. Waarschijnlijk bedoelde Paul het Mercatone Uno-truitje.

De ploegen van Adri waren:

1981 DAF Trucks-Côte d'Or-Gazelle
1982 DAF Trucks-Rossin-TV Blad
1983 J. Aernoudt Meubel Tapijt-Rossin
1984-85-86 Kwantum Hallen-Decosol-Yoko
1987-88 PDM
1989 Domex-Weinmann-Merckx
1990 Weinmann-SMM Uster
1991-92 Tulip Computers
1993 Mercatone Uno-Zucchini
1994 Collstrop-Naessens-Concorde
1995 Collstrop-Lystex-Moquette City-Diamant
1996-97-98-99-2000 Rabobank

Het Nieuwsblad 18 november 2023

Op 18 november 2023 verscheen in Het Nieuwsblad op de laatste bladzijde van het sportgedeelte een artikel over Frans Mintjens. De eerste zin luidt: "Niemand reed langer aan de zijde van Eddy Merckx dan Frans Mintjens."

Nu eens geen fout van de journalisten in kwestie. Frans Mintjens reed inderdaad van 1969 t.e.m. 1977 in de ploeg van Merckx. Alleen …. Mintjens is niet de enige die 9 jaar aan de zijde van Merckx reed.

Jos Spruyt deed dat ook (1968-1976) evenals Vic Van Schil (1968-1976). In principe zelfs Joseph Bruyère (1970-1978) ware het niet dat Eddy het seizoen 1978 niet volledig uitreed.

Dichte achtervolgers met 8 seizoenen zijn Jos Huysmans (1970-1977) en Jos De Schoenmaecker (1971-1978) alhoewel voor deze laatste hetzelfde geldt als bij Bruyère. En dan is er nog Roger Swerts die in twee delen (1968-1973 en 1976-1977) ook de 8 jaar vol maakt.

In de eerste zin van de paragraaf 'Bosuil' gaan de journalisten Marc Vermeiren en Karel Lemmens dan weer wel in de fout. Zij hebben het over 8 jaar aan de zijde van Merckx, terwijl het duidelijk gaat over van 1969 tot 1977. Zij behoren waarschijnlijk tot die generatie die enkel met een rekenmachine kan rekenen en 1977-1969 is inderdaad acht. Het moet natuurlijk negen jaar zijn.

Er is in het artikel ook de volgende uitspraak van Frans Mintjens: ""Ik heb het lastiger met dien Hollander. Mathieu van der Poel, ja. Maar dat komt vooral omdat ik nog tegen zijn vader gekoerst heb. Een speciale kerel, Adrie."

Frans Mintjens is eind 1977 gestopt en Adrie van der Poel werd pas prof in 1981!

Posters in Miroir du Cyclisme (2)

door Jan De Smet

Vanaf februari 1972 tot en met september 1983 zat er in Miroir du Cyclisme een bijlage genaamd Miroir du Cyclisme encyclopedie – Le cyclisme de A à Z par Robert Descamps[1].

Op de achterkant van deze bijlage stond iedere keer een grote foto. Er zijn daar heel mooie exemplaren bij, alleen hebben wielerverzamelaars onvoldoende vrije muren om deze posters op te hangen. Vandaar dat ze meestal opgevouwen ergens op een boekenplank blijven liggen.

Om er toch te kunnen van genieten heb ik telkens een foto genomen van de poster zodat die hier in WAAIERS kan gepubliceerd worden. Perfect is de foto niet, het is niet evident om loodrecht op de poster te fotograferen en ik heb niet de professionele uitrusting om dit alsnog te kunnen realiseren.

Maar hopelijk is voor jullie, lezers, de kwaliteit voldoende. Het is de bedoeling om vanaf nu in elk nummer een aantal van die posters te publiceren. Hoeveel iedere keer zal een beetje afhankelijk zijn van het aantal bladzijden dat het WAAIERS-nummer dan al omvat.

Hier een nieuwe lading.

Nr. 159 geen poster

Nr. 160 (augustus 1972): Bernard Thévénet

Nr. 161 (september 1972): Yves Hézard

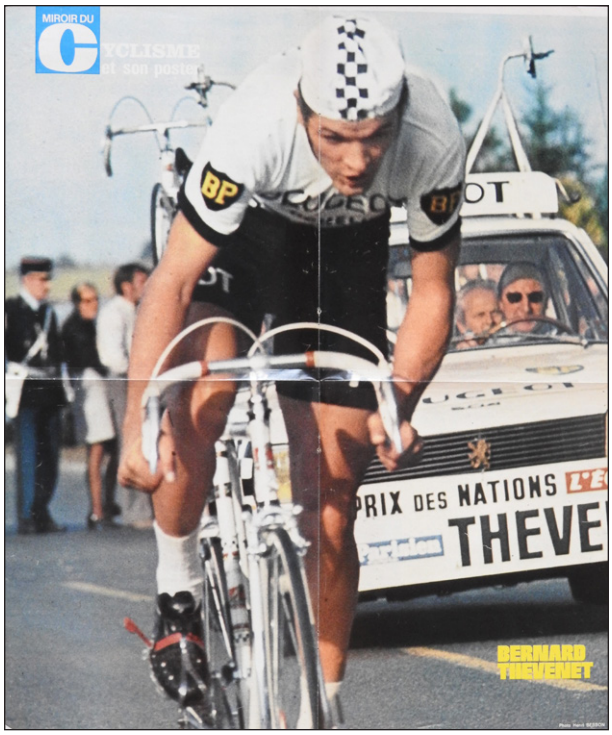

1 Een overzicht van de Encyclopédie is terug te vinden in Coups de Pédales nr. 158 p. 30.

Nr. 162 (oktober 1972): Roger Rivière

Nr. 163 (november 1972): Marino Basso

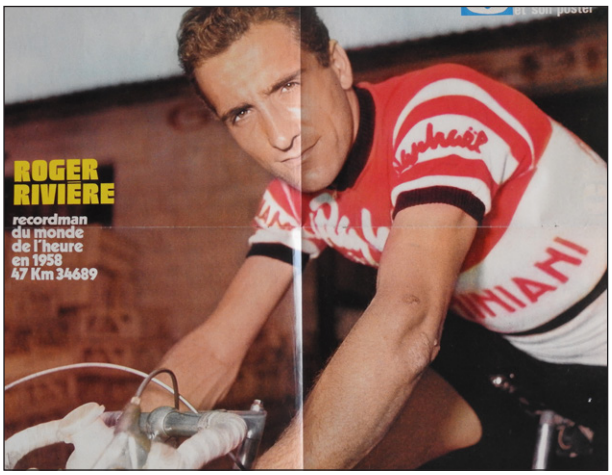

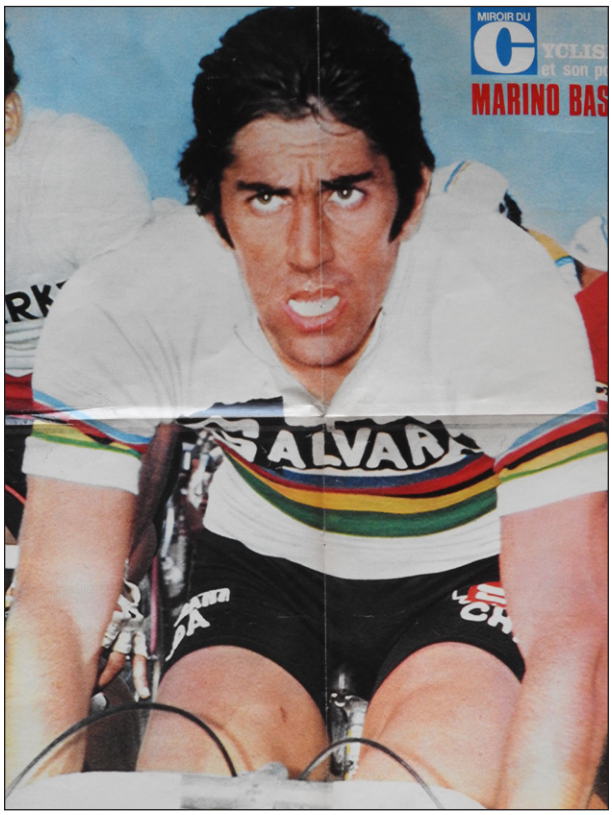

Nr. 164 (december 1972/n° spécial): Poster met alle overwinningen van Merckx, maar er staat geen deel van de wielerencyclopedie op de rugzijde.

Nr. 165 (december 1972): Patrick Sercu & Alain Van Lancker

Nr. 166 (januari 1973): Fausto Coppi

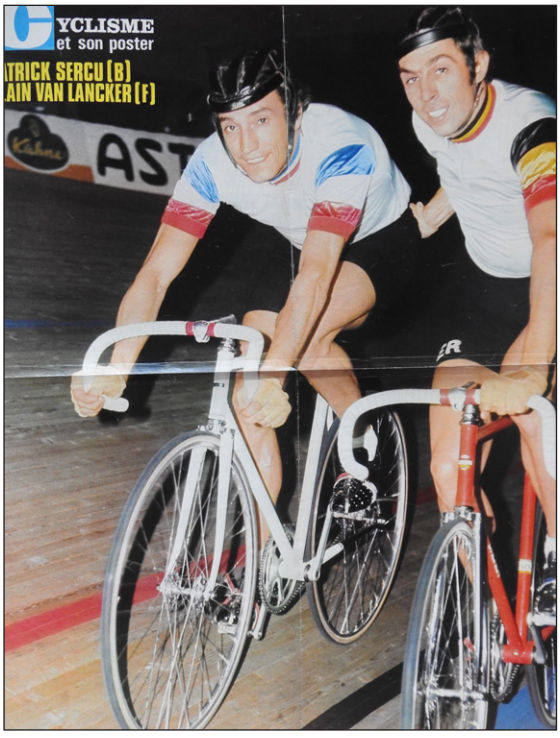

Waaiers op papier

Op vraag van meerdere lezers van WAAIERS bieden wij al vanaf 1 februari 2023 ‘papieren’ versies aan van de reeds verschenen nummers.

We zijn van plan dit ieder jaar te herhalen, namelijk de vorige jaargang beschikbaar stellen op papier. Vandaar dat vanaf 1 februari 2024 jaargang drie eveneens beschikbaar is.

De reden waarom we dit zo doen is om de lezer de mogelijkheid te geven een volledige jaargang te bestellen en slechts eenmaal verzendingskosten te betalen.

We werken namelijk met een POD (Print On Demand)-firma uit Nederland die, qua drukwerk, de beste voorwaarden aanbood. Onze uitgaven zijn, kijkend naar het aantal bladzijden, bijna boeken. Nadeel is dan weer dat de verzendingskosten iets hoger liggen. Maar wijzelf hebben niet de mogelijkheden, noch de tijd om ons bezig te houden met de verkoop.

Wij hebben voor elk nummer twee versies in het aanbod. Een iets goedkopere versie met soft cover en een iets duurdere versie met hard cover. Voor de rest zijn beide versies identiek.

De exemplaren van WAAIERS 1-1 tot en met 3-3 kunnen besteld worden op de volgende site (leveringstermijn is ± 14 dagen): https://print.24bookprint.com/shop/.

Prijzen:

	Soft cover	Hard cover
WAAIERS 1-1 (104 blz.)	20,00€	23,00€
WAAIERS 2-1 (176 blz.)	25,00€	28,00€
WAAIERS 2-2 (164 blz.)	25,00€	28,00€
WAAIERS 2-3 (252 blz.)	28,00€	32,00€
WAAIERS 3-1 (254 blz.)	30,00€	33,00€
WAAIERS 3-2 (242 blz.)	30,00€	33,00€
WAAIERS 3-3 (228 blz.)	30,00€	33,00€

We hopen dat we hiermee de vraag naar ‘papieren’ exemplaren tegemoet gekomen zijn. In de toekomst blijft WAAIERS via PDF steeds gratis ter beschikking.

Reacties

Reactie van Joost Kerckhove op het artikel over FAEMA in WAAIERS 3-3

Beste,

Van harte bedankt voor het periodiek leveren van zo'n interessante lectuur. Schitterend hoe jullie dit verzamelen en uitbrengen.

Een kleine opmerking bij onderstaande voetnoot over mijn pa (n.v.d.r.: Norbert 'Schotje' Kerckhove). Gewoon ter info voor jullie, niet met de bedoeling om iets recht te zetten.

Ik heb het hem veel horen vertellen na zijn carrière en denk niet dat hij daarover loog zo lang na datum. In de rit Waregem-Ciney had mijn pa opgegeven door zadel- en pionbreuk.

Toen Tuur Decabooter wegsprong zat mijn pa direct mee in zijn wiel. Maar hij nam geen enkele keer over. Pa vertelde zelfs dat, als Arthur kwaad omkeek omdat hij niet meewerkte, hij op de duur zelf ook omkeek. Hij won wel de spurt. En Sorgeloos was natuurlijk kwaad dat hij de tweedaagse niet won. Komt daarbij dat Edgard liefst de man dichtst bij Van Looy wou zijn en geen concurrentie duldde. Een ideaal moment om af te rekenen. Rik Van Looy en mijn pa hebben nooit woorden gehad daarover.

En mijn pa is inderdaad vertrokken nadien, ook een beetje omdat hij meer kon verdienen. En Lomme, die wou per se (opnieuw) mijn peter worden. Ik ben geboren in 1962. Mijn broer was van 1959 en is verongelukt als 2-jarige. Dus zo kwaad zal hij ook wel niet geweest zijn :).

Antwoord van de redactie:

Wij hebben de voetnoot, met het oog op het komende boek als volgt aangepast.

Na afloop van deze wedstrijd kwam het tot een serieuze aanvaring met Norbert Kerckhove, winnaar van het tweede gedeelte. Sorgeloos verweet zijn ploegmaat voor eigen rekening gereden te hebben en zo in de kaart van Arthur Decabooter (tweede op 3" en zo eindwinnaar met 17" voorsprong op Sorgeloos) gespeeld te hebben, zonder rekening te houden met zijn ploegmaat. Kerckhove zou dit achteraf ontkennen, volgens hem had hij nooit overgenomen en had Decabooter hem daarom meermaals kwaad bekeken. Het Belang van Limburg volgde dan weer eerder de versie van Sorgeloos (28/03/60, p. 8, Norbert Kerckhove klopt zijn Vluchtersmaat De Cabooter te Waregem) en schreef "Dit tweetal verstond zich uitstekend" en had het ook over het "verdelen van de koek". Wat er ook van zij, de schijn was een beetje tegen Kerckhove. Hij had de eerste rit wegens zadel- en pionbreuk niet beëindigd (het reglement van de wedstrijd voorzag apart startrecht voor de twee ritten, uiteraard kon enkel wie ze beide uitreed een eindklassement krijgen) en het resultaat leek op een traditioneel akkoord, de rit voor mij, de eindzege voor jou. Het kwam in ieder geval nooit meer goed tussen hem en Sorgeloos, die ontgoocheld en kwaad was de eindzege gemist te hebben. Zo was Schotje meteen de gebeten hond, vooral dan bij Labieken uiteraard, maar indirect zal dat ook wel bij Van Looy en Driessens gespeeld hebben (al beweerde Kerckhove hierover nooit woorden met Van Looy gehad te hebben en drong Driessens aan om peter van diens zoon Joost te worden). Het was in ieder geval het laatste seizoen van Norbert bij FAEMA en Van Looy. Enerzijds lag hij slecht bij Sorgeloos, de grote vertrouweling van de Keizer, anderzijds kreeg hij ook een beter aanbod van Dr. Mann. Opvallend is wel dat sinds Sorgeloos, die liever alleen het dichtst bij Van Looy was, zich bij FAEMA gevoegd had, op uitzondering van Willy Schroeders, de hele vroegere garde rond Rik om diverse redenen op korte termijn verdween. 1960 was ook het laatste jaar bij FAEMA van Jos Schils, Frans Van Looveren en René Van Meenen.

Reactie van Marcel Baetens op het artikel over FAEMA in WAAIERS 3-3

Ik denk dat er een klein foutje staat op p. 148. Er staat dat Sorgeloos in 1965 het na-Tourcriterium in Aalst won “de woensdag na het einde van de Tour”. Dit klopt niet. Het criterium van 1965 werd verreden op zaterdag 17 juli 1965 (zie mijn bijdrage voor het komende nummer over het criterium).

Antwoord van de redactie:

Bedankt voor deze verbetering, we passen alvast aan voor het boek. We weten niet meer op welke (foute) bron (misschien zijn bio in Sport70) we ons hebben gebaseerd, of misschien hebben we gewoon geteld, de Tour eindigt op een zondag, drie dagen verder is een woensdag. Maar die Tour eindigde dat jaar wel degelijk op woensdag 14 juli.

Reactie van Rudy Romeyns op het artikel over FAEMA in WAAIERS 3-3

Jullie zetten Sánchez Isabelo bij de lijst voor G.D. Faema (waarvoor hij enkel le Circuit des Cols Pyrénéens gereden zou hebben). Er staat niet bij of hij onafhankelijke was.

In de voetnoot zeggen jullie dat hij nooit in een Faema trui heeft gereden en dat hij onafhankelijke was. Wat dan met die Circuit des Cols Pyrénéens?

Was hij prof of onafhankelijke toen hij de Circuit des Cols Pyrénéens reed voor FAEMA, of heeft hij die niet gereden?

Antwoord van de redactie:

Bedankt voor deze interessante opmerking.

Vooreerst vermelden we bij de Spanjaarden nooit of ze beroepsrenner of onafhankelijke zijn, voornamelijk omdat dit zeer moeilijk te achterhalen is, zoals ook uitgelegd in ons boek FAEMA deel I. Betreffende Sánchez, die volgens ‘Con Ficha de la Española’ in ieder geval in 1961 en 1962 “indepiendente” was, hebben we geen reden om aan te nemen dat hij ooit beroepsrenner was.

Betreffende zijn al dan niet behoren tot FAEMA in 1960 zijn onze voetnoten inderdaad tegenstrijdig, dit zal worden rechtgezet in het voor 2025 geplande derde boekdeel over FAEMA.

Volgens ‘Con Ficha de la Española’ betwistte Sánchez de Vuelta a Andalucía en de Vuelta a Levante voor FAEMA. Wij gaan daar dus niet mee akkoord. Volgens de deelnemerslijst reed hij de Vuelta a Andalucía niet in de FAEMA-ploeg (die trouwens met zeven renners voltallig was) maar in de Guardia de Franco-ploeg. De Vuelta a Levante is wat ingewikkelder.

Het was de initiële bedoeling twee FAEMA-ploegen, een Spaanse en een internationale (rond Bahamontes, bijgestaan door onder meer vier Belgen) in de Vuelta a Levante te laten starten. Uiteindelijk is dit niet doorgegaan en startte Bahamontes in een gemengde (Spaanse) ploeg in witte trui. Miguel Chacón Díez, Alberto Sant Alentá en de onafhankelijke Isabelo Sánchez maakten als niet-FAEMA-renners deel uit van deze ploeg. Wij gaan ervan uit dat ze in deze wedstrijd nooit een FAEMA-trui droegen en weerhouden ze hier dus niet bij FAEMA.

Volgens ons reden Chacón en Sant in 1960 dus geen enkele wedstrijd voor FAEMA en Sánchez enkel (hoogstwaarschijnlijk) later op het seizoen het Circuit des Cols Pyrénéens, al hebben we ook voor deze wedstrijd (die niet vermeld wordt in Con Ficha de la Española) geen absolute zekerheid, het blijft mogelijk dat hij er als gastrenner aantrad en een witte trui droeg, net zoals in de Levante.

Reactie van Rudy Romeyns op het artikel over Pubkaarten, meer specifiek BIC, in WAAIERS 3-3

Wat Bic 1969 betreft, kan ik bevestigen dat Herman Neckebroeck noch Francis Yppersiel gereden hebben voor BIC. Ook niet in andere jaren.

Antwoord van de redactie:

> *Bedankt Rudy, we passen dit aan in onze database. Maar Hans Vandeput bezorgde ons deze foto van Herman Neckebroeck. De foto is volgens Hans uitgeknipt uit een Cyclo Sprint (jaargang en nr. onbekend). De foto stond ter illustratie bij een artikel over Neckebroeck. Misschien heb jij een verklaring?*

Reactie van Rudy Romeyns op het artikel over Wim van Est.

Wim van Est zou in 1961 ook al voor Houthandel Brabant gereden hebben en in 1962 ook voor Locomotief-Amstel.

Rudy geeft echter aan dat hij de bron van dit gegeven niet meer kent.

Reactie van Rudy Romeyns op het artikel over de tweelingbroers.

Wolfgang Schulze reed in 1969 ook voor Ruberg-Continental. Volgens redactielid Hans Vandeput stopte Ruberg echter eind 1967 om nog eenmalig terug te keren in 1971. In 1968-69-70 was er geen Ruberg-ploeg. Wederwoord is altijd welkom.

Wat Philippe Bodier betreft, zou die nooit prof geweest zijn. Hier moeten we toegeven dat ook wij onze bron indertijd niet genoteerd hebben.

Hier een belangrijke rechtzetting i.v.m. het aantal overwinningen van Eddy Merckx, artikel verschenen in WAAIERS 3-2

Rechtzetting Artikel “De overwinningen van Rik Van Looy en Eddy Merckx: Een kritische analyse” uit WAAIERS 3.2

Misschien niet onverwacht, maar dank zij de reeks van Marcel Baetens “Uit het rijke verleden van het wielercriterium van Aalst“ blijkt dat we aan Eddy Merckx alleszins een overwinning te weinig toegekend hebben. Zoals te lezen valt in de aflevering in dit nummer van WAAIERS was er in de editie 1966 (16/07/66) ook een tijdrit en zelfs een eindklassement over de rit in lijn en die tijdrit, met als prijs voor de winnaar een personenwagen Skoda, in die tijd toch 65 000 BEF (€ 1600) waard, toen een zeer substantieel bedrag. Merckx won de tijdrit en het eindklassement.

De Gazet van Antwerpen en Het Belang van Limburg vermelden de uitslag van zowel het criterium in lijn als de tijdrit in hun editie van 18/07, en de Gazet van Antwerpen vermeldt ook de “eindzege” van Merckx, maar zonder verder detail. De tijdritzege komt ook voor in

het boek “Chronique du Cannibale” van Pascal Sergent (en dus waarschijnlijk ook in “Les Sports”, zijn voornaamste bron), maar niet in Velo67, Velo Gotha of Eddy Merckx 75 jaar, Van Lettelingen tot Kluisbergen de 525 zeges van de Kannibaal. In geen enkele van deze bronnen vinden we een gedetailleerde, al dan niet officiële, eindstand terug. We weten dus niet of dit op punten of op tijd was. Voor de eindzege van Merckx maakt dit geen verschil, hij was in de rit in lijn tweede op 5 cm van Ward Sels, die in de tijdrit pas 5de op 10” was. Daarom kiezen we om de zege in de tijdrit en niet die in het eindklassement te tellen.

Eddy Merckx komt hiermee dus (voorlopig?) op 522 zeges, waarvan 443 bij de beroepsrenners. Dit bevestigt hoe moeilijk het is een volledig overzicht te vinden en verdere aanvullingen blijven mogelijk. Als Velo al een tijdritzege in een Vlaams criterium mist, is dit niet echt geruststellend voor buitenlandse wedstrijden.

In het artikel over het eerste deel van FAEMA in 1960 gepubliceerd in WAAIERS 3.3 staan twee fouten. De renners verbonden aan FAEMA behaalden inderdaad 84 overwinningen waarvan er niet 70, maar 71 met quasi zekerheid aan FAEMA toegewezen zijn. De renners verbonden aan EMI behaalden geen negen, maar 10 zeges, alle met quasi zeker aan EMI toe te wijzen.

Belangrijke mededeling: Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op om het even welke manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs. © 2024

Belangrijke mededeling: Indien op een of meerdere foto’s het zogenaamde copyright rust en plaatsing daarvan niet op prijs wordt gesteld, wordt u vriendelijk verzocht dit kenbaar te maken via redactie@waaierstijdschrift.be, zodat de bewuste foto uit dit tijdschrift kan worden verwijderd. In veel gevallen is het niet mogelijk te achterhalen bij wie het auteursrecht berust en of deze persoon of instelling instemt met plaatsing in dit tijdschrift. De makers van dit tijdschrift benadrukken dat met dit gratis tijdschrift geen commerciële bedoelingen worden beoogd en dat desgewenst een bronvermelding kan worden opgenomen.